

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**FREIDA
McFADDEN**

**DEAD
MED**

**Enroll at your
own risk...**



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖLÜ MED

FREIDA MCFADDEN

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2024 by Freida McFadden

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

*Anatomi laboratuvarı ortaklarım için. Hâlâ hayatta olduğumuz için hepimiz şanslıyız.
Özellikle de sen, Megan.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

I. [Heather](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

II. [Abe](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

III. [Rachel](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)

IV. [Mason](#)

[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)

V. [Sasha](#)

[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

VI. [Dr. Conlon](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

VII. [Abe](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98 Sonsöz](#)

[Teşekkür Sonsöz](#)

[Öğretmen](#)

[Ayrıca Freida McFadden](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

ANATOMI FINAL SINAVINDAN ÖNCEKİ GECE

DANIELLE

"KEŞKE ONUN YERINE ASTRONOT OLSAYDIM."

Başımın arkasındaki sıkı topuzdan kurtulan siyah saç tellerine ön kolumun arkasıyla vuruyorum. Denemem başarısız oluyor ve kaçan tutamlar görüş alanıma geri düşüyor. Bu durum can sıkıcı olmaya başladı - keşke ellerimi kullanarak saçlarımı yüzümden temizleyebilseydim. Ne yazık ki ellerim Agatha'nın iç organlarının korunmuş parçalarıyla kaplı iki çift lateks eldivenle kaplı.

Agatha öldü.

"Ya da belki bir boksör..."

Laboratuvar ortağım Victor Pereira'nın saçmalıklarını duymamaya çalışıyorum. Victor'un gergin sesi şimdiye kadar yaptığım her diseksiyonun müziği olmuştur. Victor yardım etmeyi teklif etseydi daha katlanılabilir olabilirdi. Bunun yerine, bir tabureye tünemiş oturuyor ve dikkatle el işimi izliyor. Kirli eldivenlerimi yüzüne sürmek istiyorum.

"Doktordan başka her şey," diye Victor.

Henüz doktor değilsin, diyeceğim neredeyse ama dilimi tutuyorum. Şu anda odaklanmam gerekiyor ve yapmak istediğim son şey bir tartışmanın içine çekilmek.

Bir Pazar gecesi saat gece yarısına yaklaşıyor ve Victor ile ben birinci sınıf kadavra laboratuvarındaki tek iki tıp öğrencisiyiz. Bu saati özellikle seçmiştim çünkü laboratuvarın sessiz ve dikkat dağıtıcı şeylerden arınmış olacağını biliyordum. Haklıydım - görebildiğim tek şey kurumayı önlemek için şeffaf, kalın bir plastik tabakayla kaplanmış sıra sıra cesetler; duyabildiğim tek şey başımın üzerinde çalışan fanların vızıltısı. Victor gelmek için ısrar etmeseydi bu mükemmel bir çalışma ortamı olacaktı.

"Agatha'yı özleyeceğim," diyor Victor. "Yani, ders bittiğinde."

Anatomi dersinin ilk haftasında kadavramıza Agatha adını vermiştik. Ona isim vermek istememiştim - ne de olsa bu bir zamanlar kendi gerçek ismi olan gerçek bir insandı. Ama itirazlarımı dile getirdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum, bu yüzden laboratuvar grubumun diğer üyeleri isim önerileri etrafında dönüp dururken sessiz kaldım. Sonunda Agatha ya da Medusa'da karar kılındı. Grup Agatha'da karar kıldığında rahatlamıştım.

Agatha bir şekilde uygun bir isim gibi görünüyor. "Agatha" göğüs kafesinin etrafında metal halkalar olan ve kalbine kan damarları nakledilmiş çelimsiz yaşlı bir kadın. Tabii ki kesin olarak bilmek mümkün değil ama Agatha'nın kalp sorunlarından öldüğünü tahmin edebilirim.

Ne tür bir kadının bedenini bir tıp fakültesine adamaya karar vereceğini hayal etmeye çalışıyorum. Bu yıl gördüklerimden sonra benim de *asla* yapmayacağım bir şey bu. İsteyeceğim son şey bir grup sümüklü yirmi iki yaşındaki gencin benim deri altı yağlarımla dalga geçmesidir.

Kas-kutanöz siniri forsepsimin arasında tutuyorum. Sinir kalın ve sarı.

"," diye duyuruyor Victor. "Sen aç mısın?" "Şaka yapıyorsun."

Anatomi laboratuvarındayken yemek aklıma gelen son şeydir. Formaldehit kokusu, yırtılmış et görüntüsüyle birleştiğinde, sahip olabileceğim tüm iştahı öldürmeye yetiyor. Birkaç kez, sınıf arkadaşlarımdan birinin ağzında şeker patlattığını gördüm ve her zaman hayranlık içinde kaldım.

"Tabii ki burada yemek yemem." Victor homurdanıyor, her ne kadar anatomi laboratuvarında yaptığı en saçma şey bu olmasa da. Örneğin, bir keresinde laboratuvarı kapüşonlu bir tişört giymiş ve sonra kadavra suyuyla lekelenmiş olmasına rağmen *eve giderken onu giymişti*.

"Ben otomatlara gidiyorum," diyor Victor. "Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Acele etme, diye eklemek istiyorum.

Victor tabureden atlar ve koşarak laboratuvardan çıkar. Bu adam hiçbir şeyi saatte 90 milden daha hızlı yapmaz. Ağır metal kapı arkamdan çarpıyor ve oda tam bir sessizliğe gömülüyor.

Cennet gibi.

Yarın anatomi final sınavımız var. Bu, tıp fakültesindeki kısa kariyerimiz boyunca girdiğimiz en büyük sınav ve başarılı olmak istiyorum çünkü mezun olduğumda iyi bir dermatoloji programında iş bulmayı umuyorum. Sınavımızın bir parçası olarak, bu laboratuvarda dolaşıp farklı kadavralar üzerindeki etiketli yapıları tanımlamamız gerekiyor. Başarılı olmak istiyorsam, tanımlanabilen her yapıyı ileri geri bilmem gerekiyor.

Victor kötü bir insan falan değil ama ben kendimi hep yalnız biri olarak gördüm. Yalnız aktiviteleri tercih ederim ve yalnız aktivitelerin grup aktivitelerine dönüşmesinden nefret ederim. Ders çalışmak yalnız bir faaliyettir.

"Artık sadece sen ve ben varız Agatha," diye fısıldıyorum. Özür dileyerek ekliyorum, "Gerçi bunun gerçek adın olmadığını biliyorum."

Parmaklarımı Agatha'nın ön koluna sokarak kasları ayırmaya çalışıyorum. Tuttuğum kası çekiştirdiğimde Agatha'nın parmakları kısmi bir yumruk şeklinde kıvrılıyor. Hafifçe ürperiyorum.

İşte o zaman sesi duydum.

Laboratuvarın dışından gelen yüksek bir ses. Bu bir kaza ya da... Hayır, gerçek bir kaza değil. Daha çok şey gibi.

Bir *patlama*.

O da *neydi* öyle? Ses anatomi laboratuvarının ağır metal kapılarının dışından gelse de, yine de yüksek ve net bir şekilde odada yankılandı. Ve sonra, sesin yankısı hala kulaklarımdayken, ikinci kez tekrar duyuyorum.

Bu kadar gürültülü bir patlamayı ne yapmış olabilir? Aklıma gelen tek şey.

Bir silah.

Ama silah olamaz. Hastanede neden bir silah sesi olsun ki? Bırakın *iki* silah sesini. Hiç mantıklı değil.

Neredesin Victor? Bir paket cips seçmek ne kadar sürer?

Bir sonraki hamlemi düşünürken, odanın diğer ucundan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Anatomi laboratuvarının ağır kapısı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılıyor. Tanrıya şükür, Victor *sonunda* atıştırmalığını seçti.

ve geri döndü. Belki bana o rahatsız edici sesin ne olduğunu söyleyebilir.

Kalın camlı gözlüklerimin ardından gözlerimi kısarak kapıya bakıyorum ve sınıf arkadaşımın tanıdık yüzünü görünce rahatlıyorum.

"Hey!" diye seslendim. "Bir dakika önceki sesi duydun mu?"

Bana cevap vermiyor, ki bunu biraz garip buluyorum. Ayrıca önlüğüne bir şey sıçramış olması da garip. Koyu kahverengi ceketinin önü açık ve ellerini ceplerine sokmuş. Bana doğru yürüyor, tıraşsız yüzündeki ifade tamamen boş. Yüzünün kenarından bir damla tuzlu su damlıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Yine sessiz kaldı. Sadece bana bakıyor.

Şimdi daha yakın olduğu için göğsündeki sıçramaya daha iyi bakabiliyorum. Koyu kırmızı ve hala hafif nemli. Ne olduğundan tam olarak emin değilim ama neredeyse...

Aman Tanrım.

Bir adım geri atıyorum. "Ne-"

Cümlemi tamamlayamadan karanlık bir şey görüşümü engelliyor. Yüzüme doğrultulmuş bir silah olduğunu fark etmem birkaç atışımı aldı.

Dizlerimin bağı çözüldü. Masanın kenarına tutunarak kendimi dik tutmaya çalışıyorum. Gözlerimi Agatha'nın parçalanmış cesedine indiriyorum, yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağım açık. Silah alnımdan birkaç santim uzakta ve ondan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. O patlamanın ne olduğuna dair kafamda artık hiçbir şüphe yok.

Bu silahı bu gece çoktan ateşledi.

Oh Tanrım. Bu şekilde ölmek istemiyorum. Burada değil, şimdi değil. Bu şekilde bitemez. Hayatımda bazı kötü şeyler yaptım, ama bunu hak etmediğime eminim...

Tek düşünebildiğim anatomi laboratuvarında ölmenin ne kadar acınası olacağı. Hademe muhtemelen yarın sabah beni burada bulacak. *Cesetlerden biri* değil de bir tıp öğrencisi olduğumu fark edecek mi?

"Lütfen..." Fısıldıyorum.

Gözleri silahın namlusu kadar siyah ve vurdumduymaz. Konuştuğunda sesi düz ve tonsuz: "Ölmek istemiyorsan dediklerimi aynen yap."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM I

HEATHER

OCEANOFFPDF.COM

"SOLUNA BAK VE SAĞINA BAK."

DeWitt Tıp Fakültesi'ndeki öğrenci dekanımız Dr. Marvin Bushnell'in sözleri karşısında gözlerim doluyor. Noel Baba'yı andıran kocaman bir göbeği var ve konuşurken bile terliyor. Bizimle yaklaşık beş dakikadır konuşuyor ve şimdiden alnı parlıyor ve kocaman çukur lekeleri var. Ama gözeneklerinin salgıladığı sıvı miktarından tamamen habersiz bir şekilde yoluna devam ediyor.

Mecburen soluma bakıyorum çünkü salondaki diğer herkesin bunu yaptığı açık. İki koltuk ötede, dağınık kahverengi at kuyruğu ve köhne deri ceketiyle sigara ve muhtemelen yasadışı bir madde kokan bir erkek öğrenci oturuyor. Tıp fakültesinin ilk günü için takım elbise giyip kravat takmamayı anlayabilirim ama en azından *duş* almak isteyeceğini düşünürdüm.

Ve şimdi de sağdaki bakış: Bu benim yeni oda arkadaşım Rachel Bingham. Rachel sağa ya da sola bakmıyor. Rachel oldukça dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

Kafamda tıp fakültesindeki oda arkadaşımınla kanka olacağımız, birbirimizin saçını öreceğimiz ve yastık savaşı yapacağımız gibi bir fantezi vardı. Şu ana kadar Rachel'ın benden nefret ettiğine yüzde doksan dokuz eminim. Belki de paranoyaklaşıyorum, ama bir hafta önce ortak süitimize geldiğinden beri bana bakışında bir şey var, tel tel kahverengi saçları yüzüne düşüyor, yırtık kot pantolonu Tanrı'nın lütfuyla bir arada duruyor ve adına sadece tek bir bavul var. Uzun mesafeli ilişkimle bile alay etti.

Erkek arkadaşım ve ruh eşim Landon. *Hey, birkaç ay dayanabilirsin. Belki.*

Dikkatimi tekrar Dr. Bushnell'a veriyorum, kendisi ciddi bir kalp krizinden yaklaşık bir tutkulu konuşma uzakta.

"Dört yıl içinde," diyor sessiz kalabalığa, "bu insanların ikisi de doktor olacak."

Rachel şimdi sesli bir şekilde homurdanıyor. Ona doğru dostça bir gülümseme göndermeye çalışıyorum ama o bunu kabul etmiyor. Beni bir göz devirmele daha ödüllendiriyor ve ben de dikkatimi tekrar dekana veriyorum. Tamam. Rachel benim arkadaşım olmayacak. Sınıfta başka bir arkadaş bulurum.

Muhtemelen.

"Zaten doğru değil," diye fısıldıyor Rachel stage bana .

Ona kaşlarını kaldırıyorum. Benimle konuştuğu için kadar memnunum ki tıp fakültesindeki ilk günümüzde dekanın yerine konuşuyor olmasını umursamıyorum bile.

"Doğru olmayan ne?" Ben soruyorum.

"Hepimiz doktor olmayacağız," diyor. Koyu kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, böylece koyu kahverengi gözlerine ilk kez bakabiliyorum.

"Yapmayacak mıyız?"

Rachel gülüyor. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

Dudakları hafif şeytani bir sırıtişla kıvrılıyor. Oda arkadaşım gerçekten kötü olabilir. İnsanlar gerçek hayatta gerçekten kötü mü? Yoksa sadece çizgi romanlarda mı?

"Her sınıfta," diyor, "on kişi sınıfta kalıyor ve yıl tekrarı yapmak zorunda kalıyor. Beşi bir daha dönmek üzere okulu bırakıyor. Ve tabii ki, son birkaç yılda, her zaman bir kişi..."

Şimdi duraklıyor ve iyi çiğnenmiş tırnağıyla ince beyaz boynuna uğursuz bir çizgi çekiyor.

"Kim ne?" Ona soruyorum.

Rachel kaşlarını çatı. "Gerçekten bilmiyor musun?" "Neyi bilmiyorum?"

Başını iki yana sallıyor. "Sence okulun adı neden Dead Med?"

Bu lakabı bilmiyordum.

Ciddi olamaz. Sadece benimle dalga geçiyor. Banyoda çok fazla nemlendirici bıraktığım için kızgın. (Cildim gerçekten çok kuru.)

Dekan Bushnell tamamen kaçırdığım bir şey söylüyor ve ardından bir alkış tufanı kopuyor. Dikkatimi vermeye başlamalı ve oda arkadaşımın arkadaş olma çabalarımı bırakmalıyım. Dekan kürsüden uzaklaşıyor ve yerine başka bir adam geliyor. Bu adam dekandan çok daha genç, belki kırk yaşlarında, ama sağ elinde yaşlı bir adamın taşıyor ve belirgin bir topallıkla yürüyor.

"Merhaba," diyor adam, gözlüklerini işaret parmağıyla burnunun köprüsüne doğru iterek. Papyon taktığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Günlük hayatta kim papyon takar ki? "Ben Matt Conlon, anatomi profesörünüz."

Doğru, Dr. Conlon. DeWitt'te mülakata girdiğimde, birinci sınıflar bu adam hakkında övgüler yağdırıyordu. "Aptal ama çok eğlenceli" demişlerdi. "Birinci sınıfın en iyi yanı o."

Sahne Dr. Conlon anatomisinin ne kadar harika bir şey olduğunu anlatırken çılginca hareketler yapıyor.

"İnsan vücudu mükemmel bir anlam ifade ediyor," diye açıklıyor. "Dünyadaki en karmaşık şekilde inşa edilmiş makine. Ve dersimi bitirdikten sonra, bu makinenin içinin ve dışının nasıl çalıştığını anlayacaksınız. Ve ne kadar şaşırtıcı olduğunu fark edeceksiniz."

Rachel'ın gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama bile gerek yok.

"Bu inanılmaz yolculukta rehberiniz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Dr. Conlon diyor ki, küçük bir selam veriyor.

Gerçekten, *eğiliyor*. Tanrım, bu adam daha aptal olabilir mi?

Dr. Conlon'un ardından bir dizi başka profesör geliyor: bize biyokimya öğretecek olan monoton sesli yaşlı bir adam, vahşi saçlı bir kadın epidemiyoloji profesörü ve fizyoloji ve histolojiyi birlikte öğretecek olan kısa boylu, şık bir adam. Son olarak, keskin mavi bir takım elbise giyen kırk yaşlarında zayıf bir kadın kürsüye çıkıyor.

"Benim adım Dr. Patrice Winters," diyor. "Ama siz bana Patrice diyebilirsiniz. Son dört yıldır okulun sağlıklı yaşam danışmanı olarak görev yapıyorum."

Hiç anında hoşlanmadığınız biriyle tanıştınız mı? Benim için bu Patrice Winters. Onunla ilgili tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Belki de makyajının mükemmel bir şekilde uygulanmış olması ve sarışın pixie kesimindeki tek bir saç telinin bile yerinde olmamasıdır. Belki de bize ne yapmamız gerektiğini söylemesi gereken bir grup çocukmuşuz gibi konuşmasıdır. Belki de bir şekilde ruhumu gıcıklayan sesidir.

"Başınıza ne gelirse gelsin," diyor, "ben sizin için buradayım. Ve her birinizin önümüzdeki ay içinde benden bir randevu almasını istiyorum." Anlamlı bir şekilde duraklıyor. "Bu isteğe bağlı değil."

Rachel bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Onu neden görmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Bunun cevabını duymaktan korkuyorum. "Neden?"

"Daha fazla aşırı doz almamızı istemiyorlar" diyor. "Burada uyuşturucu sorunu kontrolden çıkmış durumda. Son üç yıldır her yıl aşırı dozdan ölen bir öğrenci oluyor."

"Bu gerçekten doğru değil." Koltuğumda kayıyorum. "Öyle mi?"

"Tabii ki öyle." Sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi söylüyor, ki öyle olup olmadığını merak ediyorum. "Geçen yıl aşırı dozdan ölen kız anatomi laboratuvarının yanındaki banyoda yapmıştı. Yere düşmeden önce kafasını çarptığı lavabodaki çatlağı hâlâ görebilirsiniz, asla tamir etmediler."

Sonra koltuğunda geriye yaslanıyor ve ağzımın açık kalmasına gülümsüyor.

Oryantasyon molamızda öğle yemeği almak için yavaş hareket eden kafeterya kuyruğunda beklerken, Rachel'in DeWitt' uyuşturucu sorunu hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Bunu hiç duymamıştım ama bu doğru olmadığı anlamına gelmiyor - tıp fakültesi stresli ve bazı öğrencilerin başa çıkmak için uyuşturucuya yönelmesi şaşırtıcı olmaz.

Ama ben yapmam. Ben *asla yapmam*.

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki sıranın ilerlediğini fark etmedim ama ilerlememiştim. Hareket etmeye fırsat bulamadan ayağıma korkunç bir ağırlık çöküyor ve Dr. Conlon'un bana henüz öğretme fırsatı bulamadığı hassas kemiklerimi eziyor. İçgüdüsel olarak ayağımı tutarken acı içinde nefes alıyorum.

Bu da neydi böyle?

İşte o zaman üzerime doğru gelen ayıya benzer korkutucu bir yaratık fark ediyorum. Aslında bir insan olduğu ortaya çıktı ama aşağı yukarı bir ayı büyüklüğündeydi. Benimkini ezmek için kullandığı ayağı neredeyse bir tenis raketi büyüklüğünde. Bu adam her yönden büyük.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" diye ağlıyor ayı. "Sen iyi misin?"

Hayır, iyi *değilim*. Ayağım kırıldı, seni aptal ayı. Belki kırılmadı. Ama kesinlikle kötü morarmış.

Yine de başımı sallayıp yüzüne bakmayı başarıyorum; yüzünün geri kalanı kadar korkutucu değil. Ayının çok kısa olmasına rağmen dağınık kıvılcık saçları ve burun köprüsünün iki ucundan dökülen çilleri var.

"Gerçekten üzgünüm," diyor ayı tekrar. Ciddiymiş gibi görünüyor. "Arkamda birinin olduğunu fark etmemiştim." Tereddüt ediyor. "Ben Abe."

"Heather," diyorum. Uzattığı elini tutacak kadar uzun süre kırık ayağımı bırakıyorum. Neyse ki elimi sıkarken ezmiyor. Erkeklerin bunu yapmasından nefret ediyorum ve Abe'in bunu yapmaya heveslense elimi kolayca parçalayabileceği çok açık.

"Birinci sınıf mısın?" diye soruyor.

Hayır, sadece tıp oryantasyonlarında takılıyorum. "Evet," dedim.

"Neat," diyor Abe ve sonra söyleyecek bir şeyi kalmamış gibi görünüyor. Devasa ellerini birbirine sürtüyor, boğazını temizliyor ve yemek seçeneklerini incelemek için garip bir şekilde yemek sırasına geri dönüyor. Ya arroz con pollo ya da balık yiyecektir. Ve balık korkutucu görünüyor. Yani tavuk ve pilav.

OceanofPDF.com

LANDON'IN BENİ BU AKŞAM 9'DA ARAMASI GEREKIYORDU.

Dokuzu sekiz dakika geçiyor. Her geçen dakika daha da sinirleniyorum.

Öyle bir kız arkadaş olmak istemiyorum - tam söylediği saatte aramak zorunda olduğu, yoksa sinirleneceğim türden bir kız arkadaş. Ama yine de, zamanında aramak ne kadar zor olabilir ki? Ondan istediğim saatte telefonu açıp beni araması gerçekten bu kadar zor mu? Okulun ilk günü olduğunu biliyor ve çok heyecanlıyım. Bunu bana neden yapıyor?

Rachel'ın beni çıldırtmasının da yardımını olmuyor. Önce, üniversite ilişkilerinin yüzde sekseninin tıp fakültesinde bittiğinden bahsedip duruyordu. Bu saçma istatistiği nereden bulduğunu bilmiyorum ama bu konuda susmak bilmiyordu.

Sonra bana mezun olduğumda hangi alanda uzmanlaşmak istediğimi sordu. Ona çocuk doktoru olmak istediğimi söylediğimde, "geleneksel cinsiyet rolüne" girdiğim için bana tamamen küçümseyerek baktı. *Görünüşe* göre cerrah olmak istiyormuş.

Diğer garip şey ise Rachel'ın hiç kitap almamış olması. Dr. Conlon'un *Anatomi: Sırların İçinden* kitabını bile. Cerrah olmak isteseydi, yarınki ilk anatomi laboratuvarımız için şu anda kışını yırtarak çalışıyor olması gerekirdi. Ya da en azından benim yaptığım gibi laboratuvar kılavuzunu okumaya çalışırdı.

Onun yerine yatağında lotus pozisyonunda oturmuş beni izliyor. Bu biraz ürkütücü. Yatak odamız iki kişinin paylaşması için çok küçük - her zaman birbirimizin üstündeyiz. İkimizin yatağı, masalarımız, bir şifonyer ve tek bir kitaplık için ancak yer var. Tek bir dolabı paylaşmak zorundayız. Bir şeye takılmadan odaya bile giremiyorum.

"Erkek arkadaşının seni aramasını mı bekliyorsun?"

Masumca göz kırpan Rachel'a bakıyorum. Yüzümü buruşturuyorum. "Adı Landon. Ve... her an arayabilir."

Rachel homurdanıyor. "Sadece adama fazla takılma. Eğer seni terk ederse, haplara yönelebilirsin. Ve ben de seni bulduğunda..."

"Ne?"

Rachel boynunu tutarken boğulur gibi bir ses çıkarır.

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum. "Aşırı dozda hap almayacağım!"

"Asla bilemezsiniz. Yani, kim tıp fakültesine girerken 'Hey, ben uyuşturucu bağımlısı olacağım' diye düşünür ki?"

Ağzım açık kaldı.

"Asıl soru şu," diye devam ediyor, "uyuşturucu geliyor?" Başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Üç yıl içinde üç öğrencinin eline kazara ölmelerine yetecek kadar hap geçti. Birisi onlara o hapları veriyor."

"Yani... başka bir öğrenci mi?"

"Belki." Vücudunu önce bir yana sonra diğer yana çeviriyor. "Ama bu kadar yıl üst üste? Büyük olasılıkla profesörlerden biri. Bütün öğrencilere erkenden ulaşabilen birinci sınıf bir profesör."

Bu hafta birinci sınıf profesörlerinin her biriyle tanıştık ve hiçbiri uyuşturucu satıcısı gibi görünmüyor. Özellikle de aptal papyonuyla Dr. Conlon. Bu fikir gülünç.

Tam Rachel'a saçmaladığını söyleyecektim ki telefonum Landon'ın numarasıyla çalmaya başladı. Zil sesim Miley Cyrus'un "Party in the USA" şarkısı, bu da dün gece Rachel'ın bazı yorumlarına neden oldu. Ama boş ver onu. O şarkıyı seviyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum nefes nefese.

Diğer hattan çiğneme sesi duyuyorum. "Lo?"

"Hey," diyorum yatağımdan kalkarak. Rachel hâlâ bana bakıyor, ben de yatak odasından çıkıp oturma odasına gidiyorum. "Ne var ne yok?"

Biraz daha çiğneme. "Fazla değil."

"Um," diyorum. "Yemek yiyor musun?" "Sadece bir elma." Yutkunduğunu duyuyorum. "Akşam yemeği yemedin mi?"

"Evet," diyor Landon. "Ama yine acıktım."

Tipik Landon. Her zaman yemekten bir saat sonra acıkır. "Oh," diyorum.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. Keşke Landon'a sarılabilseydim, vücudunu bana karşı hissediyorum. Diğer hattaki kişi neredeyse o değilmiş gibi görünüyor. Ayrıralı daha bir hafta bile olmadı ve şimdiden bu uzun mesafe olayı berbat. Bu kadar uzak hissetmeyi beklemiyordum.

Landon ve ben ilk kez birinci sınıf kimya dersinde tanıştık. Laboratuvar partneri olarak atanmıştık ve onun gamzelerine ve kahverengi buklelerine kapılmıştım. Ayrıca çok *zekiydi*. O olmasaydı laboratuvarı Bunsen brülörümle yakardım.

Aylarca, Landon ve ben sadece arkadaştık. Sonra bir gün birlikte yürürken elinin benimkine kaydığını hissettim. O zamandan beri birlikteyiz.

"Seni özledim," diyorum ona. "Ben de seni özledim," diyor.

Telefonu daha sıkı kavrayıp kulağıma dayıyorum. "Beni ne kadar özölüyorsun?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte."

"Oh." Bir an için bunu düşünür. "Belki... yedi?" "Yedi!" Ben patladım.

"Bu çok mu yüksek yoksa çok mu alçak?"

Bir çektim. "Seni *on* kere özledim."

"Daha bir hafta oldu Heather. Bana 10'a kadar çalışmam için biraz zaman verebilir misin?"

"Sanırım öyle," diyorum isteksizce. Sanırım haklı - sadece bir hafta oldu.

Sonraki yarım saati kendi günlerimiz hakkında sohbet ederek geçiriyoruz. Ona bugün tanıştığım tuhaf öğrencilerden bahsediyorum. Ayı gibi bir öğrencinin ayağına basıp neredeyse kıldığını anlattığımda sempatik bir şekilde gıdıklıyor. Ve bana sırt çantasına koyduğu olgun bir armudun nasıl patladığını ve tüm yeni kitaplarının ve kağıtlarının üzerine geldiğini anlattığında gülüyorum.

"Keşke bunu görmek için orada olsaydım," diyorum.

"Evet," diyor Landon. "Keşke sen de orada olsaydın. Gülmekten altına işerdin."

Gözlerimi kapatıyorum ve Landon'ın yanımda oturduğunu hayal ediyorum. Sol elim dizimi sıkıyor.

"Seni çok özledim," diyorum.

"Ben de seni özledim Heather," diyor Landon. "Seni on kere özledim."

"Ben de seni on kez özledim," diyorum. Telefonu öpücüklerle boğmamak için elimden geleni yapıyorum.

Telefonu kapattığımda, içimde iyi bir his var. Landon'ın yanımda olduğunu bilmek yardımcı oluyor. Landon benim ilk... hayır, daha çok ikinci... her neyse, o benim ilk *aşkım*. Onu seviyorum. O da beni seviyor. Bu iş yürüyecek. Endişelenecek bir şey yok.

OceanofPDF.com

DE WITT MED'IN BİR SOYUNMA ODASI YOK. SAHİP OLDUĞUMUZ ŞEY uzun bir dolap koridoru, hiçbir şekilde cinsiyete göre ayrılmamış. iki seçeneğim var:

1. İffetli olun ve laboratuvar için önlük giymek üzere kadınlar koşun
2. *Erkeklerin* önünde kıyafetlerimi değiştirmek

Dolabımın önünde durmuş, önlüklerimi uzun süre elimde tutarak bir karar vermeye çalışıyorum. Bayanlar tuvaleti katın diğer ucunda, bu yüzden kıyafetlerimi burada değiştirirsem ciddi zaman kazanacağım. Ve çok kalabalık değil, en azından henüz değil. Bununla birlikte, hala bir nebze alçakgönüllülüğümü koruyorum ve bunu yapabileceğimden emin değilim. Vücudum istediğim kadar bikiniye hazır değil.

Her halükarda, bir an önce karar vermeliyim. Çünkü burada dururken aptal gibi görünüyorum.

Tam gömleğimi başımın üzerine çekmeye hazırdım ki bir kapı açıldı ve çoğu erkek olan yaklaşık bir düzine öğrenci koridora süzüldü.

Hayır, hepsi erkek.

Ve gürültülü.

Çabucak gömleğimi geri çekiyorum.

Öğrencilerden biri benimkinden üç kapı ötedeki dolabı çekip açıyor ve bana çekici bir gülümseme veriyor. Ve aman Tanrım, bu çocuk çok tatlı. Yani, cidden sevimli. Biri tıp fakültesi sınıfımız hakkında bir film çekse, kendisini oynardı. Yüzü klasik yakışıklılıkta ama en önemlisi ela gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum ve itiraf etmeliyim ki şu anda Landon aklımdaki en uzak şey.

Özellikle de Dreamy McCutie gömleğini çıkardığında. Vay canına, şu göğse bak. Vay be.

"Sorun ne?" diye soruyor dolabını karıştırıp önlüğünü ararken. "Bir şey mi unuttun?"

Tanrım, bu adama bakmayı bırakmalıyım.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, hâlâ kendi önlüğümü göğsümde tutuyorum. "Sadece... gidip üstümü değiştirmem gerekiyor."

Dreamy McCutie dolabından yeşil bir önlük çıkarıyor ve bana göz kırıyor. "Peki ne bekliyorsun?"

Yutkunuyorum, kendimi bir erkek grubunun konserindeki aptal küçük bir kız gibi hissediyorum. Sınıfımdaki rastgele erkeklere bayılmamalıydım. Sevdığım ve evlenmek istediğim bir erkek arkadaşım var. Öyle olmasaydı bile, yine de bayılmamalıydım.

Ve kesinlikle bu adamın önünde kıyafetlerimi değiştirmemeliydim.

"Affedersiniz," diyorum ve kadınlar doğru koşmaya başlıyorum.

Yaklaşık bir dakika sonra kadınlar varıyorum. Koridorda kıyafet değiştiremeyecek kadar korkak olan diğer kız öğrencilerle ağzına kadar dolu olması rahatlatıcı bir manzara. Biz namuslular kesinlikle çoğunluğu oluşturuyoruz.

Kabinlerin hepsi çoktan dolmuştu, ama kadınların arasında kendimi yanında soyunacak kadar rahat hissediyorum. En uçtaki lavabonun yanında duruyorum ve ayaklarımı pantolonumun paçalarından çekerken dengemi korumak için ona tutunuyorum. Ancak parmaklarım lavaboyu kavrarken, pürüzsüz beyaz porselende bir kusura çarpıyor. Henüz onarılmamış önemli bir çatlak.

Geçen yıl aşırı doz alan kız anatomi laboratuvarının yanındaki banyoda yapmıştı. Yere düşmeden önce kafasını çarptığı lavabodaki çatlağı görebilirsiniz.

Elimi lavabodan çekerken Rachel'ın sözleri kafatasımda yankılanıyor. Kusursuz beyazdaki o çatlağa bakarken başım dönüyor. İşte burası. Her şey burada oldu.

Bu yarıktan sorumlu kız bir yıl önce tam benim olduğum yerde duruyordu. İlk laboratuvarı için önlüklerini giyiyordu. Benim gibi o da muhtemelen heyecanlı ve gergindi.

Kısa bir süre sonra öleceğı yerin burası olacağından haberi yoktu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BU LABORATUVAR İÇİN ENDİŞELİ OLDUĞUMU SÖYLEMEK HAFİF KALIR. İ çok korkuyorum.

Herkes bana iyi olacağıma dair güvence verdi. Yaptığın şeye kendini o kadar kaptırıyorsun ki, onun gerçek bir ceset olduğunu unutuyorsun. Kalp masajı kursunda kullandığımız plastik kuklayı incelemek gibi şey.

Her neyse, kendime sürekli tekrarladığım şey bu. Ama ya bayılırsam? Ya kusarsam? Ya kusarsam ve kusmuğumun birikintisinde bayılırsam? Bunu asla unutamam.

İçeri girmeye cesaret edemeden önce laboratuvarın kapısının önünde çok uzun süre duruyorum. O kadar uzun ki birkaç komik bakış almaya başlıyorum. Derin bir nefes alıp içeri adım atmadan önce yaklaşık beş öğrenci daha yanımdan geçip gidiyor.

Laboratuvar soğuk. Gerçekten soğuk. Kollarımda küçük sivilceler çıkıyor ve ısınmak için göğsüme sarılıyorum. Ayrıca, çok aydınlık. Gözlerim alışana kadar birkaç saniye gözlerimi kısmamı gerektirecek kadar parlak.

Ayrıca oda cesetlerle dolu.

Odanın her tarafına yayılmış birkaç düzine metal masa var. Cesetlerin üzeri plastikle örtülmüş, ancak laboratuvar grupları tarafından birkaç gri tümsek ortaya çıkarılmış. Söyleyebileceğim tek iyi şey, cesetlerin yüzüstü yatırılmış olması, yani bana bakan ölü gözler yok. Ama yine de oldukça ürkütücü.

Göğsüme daha sıkı sarılıyorum.

"Heather?" Arkamdan yumuşak bir ses geliyor ve (umarım temiz) bir el omzuma düşüyor. "İyi misin?"

Yukarı baktım. Bu Abe, dün tanıştığım ayı gibi hoş adam. Kırmızı-turuncu kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var.

Ona karşı dürüst olmaya karar verdim. "Biraz... midem bulanıyor." "Oh!"

Uygun bir şekilde endişeli görünüyor ama hiç de yargılayıcı değil. "Yap Bayılacağımı mı sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama... bu olasılık dışı değil, biliyor musun?"

Abe çenesini kaşıyor, çenesinde biraz kırmızı sakal çıkmış. "Anatomi laboratuvarında bayılan ilk kişi sen olmazsın. *O kadar da* büyütülecek bir şey değil."

Abe'e kusmuk birikintisinde bayılma korkumu anlatmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum.

Tek söylediğim "Utanç verici olurdu".

Abe anlayışla başını sallıyor. Onunla daha önce tanıştığımda fark etmemiştim ama gerçekten hoş, kibar yeşil gözleri var.

"Şuna ne dersin? Eğer bayılırsan, seni yakalar ve kimse fark etmeden koridora çıkarırım," diyor.

"Beni *yakalayabilir* misin?" Abe'in bir tür hödük gibi göründüğünü düşünürsek biraz şüpheliyim. Belki de cüssesi yüzünden önyargılı davranıyorumdur. Yine de dün ayağımı kırmayı başardı.

Abe sırtmasına rağmen, "Cidden, kedi gibi reflekslerim var," diye beni temin ediyor. "Peki hangi masaya atandın?"

"On üç," diye cevap verdim.

Abe parlıyor. "Hey, ben de."

Bir rahatlama hissettim. Bu adam hakkında başka ne biliyor olursam olayım, bayılmaya başlarsam kesinlikle iyi olduğumdan emin olacak. Korkutucu cüssesine rağmen çok iyi birine benziyor.

Cesetlerin bulunduğu masaların arasından geçiyoruz ve sonunda üzerinde "13" yazan büyük bir lamine kâğıdın bulunduğu bir masanın önünde duruyoruz. Bu biziz sanırım, şanslı 13. İlk gelen biziz ve ceset hâlâ kalın, şeffaf bir plastikle örtülü.

"İyi misin?" Abe kaşlarını kaldırarak bana soruyor. "Plastiği... çıkarayım mı?"

Başımı salladım ve kendimi destekledim.

Abe plastiği gövdeden çekip çıkarıyor. Çok hızlı. Mumyalama sıvısı ya da başka bir kadavra suyu havaya fışkırıyor, ön kollarıma bolca bulaşıyor. Dehşet içinde çığlık atıyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" Abe'in nefesi kesildi.

O üzgün ve ben kadavra suyuyla sıırılsıklam oldum. En yakın lavaboya koşuyorum ve kollarımı lavabonun sağlayacağı en sıcak suya daldırıyorum. Neredeyse omuzlarıma kadar sabunluyorum, kollarımı yıkıyorum, sonra tekrar yapıyorum. Bu çok iğrenç.

En azından yüzüme vurmadı. Gerçi bu Abe'in bisiyse hiç şaşırmam. Şu andan itibaren laboratuvar sırasında ağzımı kapalı tutacağım. İsteyeceğim son şey kadavranın tadına bakmak.

Masaya döndüğümde beş kişilik laboratuvar grubumun iki üyesi daha gelmişti. Biri koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, zeytin tenli, ufak tefek bir kız; devasa Abe'in yanında duran bir çocuk gibi görünüyor. Bir de grubun diğer üyesi var: Dreamy McCutie, dolapların yanında önümde üstünü değiştiren adam. Onu gördüğümde dizlerim hafifçe bükölüyor.

Döndüğümde Abe bana tekrar "Gerçekten üzgünüm," diyor.

Ona başımı sallıyorum ve Dreamy McCutie'nin diseksiyon kitimizi açarken hafifçe kıs kıs güldüğünü fark ediyorum. Abe bana ne yaptığını onlara anlatmış olmalı. Her şey için bu kadar üzgün görünmeseydi ondan intikam almaya yemin ederdim.

"Ben Heather," diyorum iki yeni laboratuvar ortağıma. Elimi uzatma zahmetine girmiyorum, çünkü ikisi de zaten mavi lastik eldiven giyiyor.

"Mason," diyor Dreamy McCutie (görünüşe göre aslında adı Mason). Diseksiyon setimizi karıştırmaya geri dönmeden önce bana kısa bir süre bakıyor. Bir neşter çıkarıyor ve daralmış ela gözleriyle bıçağı dikkatle inceliyor.

Minik kız bana küçük bir el sallıyor ve zar zor fısıltıya dönüşen bir sesle konuşuyor: "Ben Sonya."

"oldum, Sonya." "Sasha."

"Ah, pardon. Sasha."

Onu zar zor duyabiliyorum. Bir ses düğmesinden insanlardan biri.

"Mason ve ben oda arkadaşız," diye açıklıyor Abe bana. "Çalışma materyallerini paylaşmayı kolaylaştırmak için genellikle oda arkadaşlarını laboratuvar partneri olarak atarlar."

"Oh." Küçük Sasha'ya bakıyorum. "Ama Sasha ve ben oda arkadaşı değiliz." "Kampüs dışında yalnız yaşıyorum," diye açıklıyor Sasha.

Midemde gerçekten kötü bir his var. Hâlâ laboratuvar grubumuza beşinci bir kişi bekliyoruz ve Sasha'nın ev arkadaşı yok. Bu da demek oluyor ki beşinci laboratuvar ortağımız olması en muhtemel kişi...

Oh harika.

Sanki bir işaretmiş gibi, Rachel masamıza geldi. Buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor. Koyu renk saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, teller yanaklarına dökülüyor ve üzerinde önlük bile yok; üzerinde bir tişört ve eşofman var. En kötüsü de sütyen giymediğinden eminim.

"Hey," diyor bir elini gevşek sa  tellerinde gezdirerek.

Mason gözlerini Rachel'in göğüslerini fark edecek kadar uzun süre diseksiyon kitinden ayırmayı başarır ve nefesi hafif   kesilir. "Hey," diyor.

Mırıldanarak tanışma faslına geçiyoruz. Abe'in hakkını yemeyelim, Rachel'in g  ğ  s  yle uzaktan yakından ilgilenmiyor.

Mumyalama sıvısıyla sı ratılmanın travması geçtikten sonra kadavramıza bir göz atıyorum. Gerçekten çok iri; en az iki yüz elli kilo. Ama uzun boylu, fit ve ağırlığını dengeli bir şekilde taşıyor. Bir barda fedai olabilirdi. Yüzü masanın soğuk metaline bastırılmış ama yaşını elli civarında tahmin ediyorum. Sağ kolunda, cildinin kuruluğu nedeniyle se emediğim bir dövme var.

Mason, "Bana Frank gibi göründü," diye konuşur. "Siz ne düşünüyorsunuz kızlar?"

Rachel gözleriyle hançer fırlatıyor. "Bana göre, kendine ait bir ismi olan bir insana benziyor."

"ama," diyor Mason,   ld  r  c   bir gülümsemeyle.

Rachel dişlerinin arasından, "Bu kadavraya benim cesedimi   ığneyerek isim veriyorsun," dedi.

"Yeterince makul," diyor Mason. Diseksiyon setinden tehditkâr bir şekilde bir neşter çıkarırken bana göz kırpıyor. Abe oda arkadaşına başını sallıyor. Cidden zevksiz. Neyse ki Rachel kadavrayı fark edemeyecek kadar dalgın.

"Eldiven getirdim," diye gönüllü oluyor Abe, dirseğiyle dirseğimi dürtüyor. Masanın altını işaret ediyor, orada küçük bir eldiven kutusu kulesi var. "    tane

farklı boyutlarda. Kokuyu dışarıda tutmak için çift eldiven kullanmanız gerektiğini duydum."

"Kendinizi kandırmayın," diyor Rachel. "*Hiçbir şey* kokuyu dışarıda tutamaz. Bu gece hepimiz formaldehit gibi kokacağız."

Oda arkadaşım, her zaman bir pozitiflik patlaması.

"Peki ilk kesiyi kim yapmak ister?" Abe gruba sorar.

Benden başka herkes. Kendimi görünmez kılmaya çalışarak masadan uzaklaşıyorum.

Mason omuz silkerek "Ben yaparım," diye gönüllü olur. Sağ elini uzatır. "Neşter," diye bağırır.

Ne yaptığımı anlayamadan diseksiyon setini karıştırmaya başladım ve bir neşter çıkarıp itaatkâr bir *şekilde* sağ eline yerleştirdim.

Rachel'ın gözleri büyür ve öfkeli görünür. "Biliyorsun," diyor Mason'a, "Heather senin ameliyat hemşiren değil."

Şey, o haklı. Ama kabul edelim: Beşimiz arasında gerçek bir cerraha benzeyen tek kişi Mason. Onu ameliyathanede, gerçek bir hastanın sırt derisini keserken hayal edebiliyorum. Elleri çok sabit. Benimkiler yaprak gibi titriyor ve ben hiçbir şey yapmıyorum bile. Sadece orada duruyorum.

"Dr. McKinley!"

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Dönüyorum ve anatomi profesörümüz Dr. Conlon ile yüz yüze geliyorum. Önlük giymiş (papyon yok), bu da onu geçen gün sahnede olduğundan çok daha az aptal gösteriyor. Saçlarının ne kadar siyah olduğunu daha önce fark etmiştim ama kalın gözlüklerinin arkasında bile gözlerinin ne kadar parlak mavi olduğunu fark etmemiştim ve yakından düşündüğümden daha genç görünüyor. Sol elindeki bastonu hâlâ tutuyor.

"Dr. McKinley," diye tekrarlıyor. Soyadımı nereden biliyor? "Oradayken nasıl bir şey öğreneceksin?"

Göz temasından kaçınıyorum. "Ben doktor değilim."

"Peki geri kalanınız nasıl hissediyor?" Dr. Conlon ortaklarıma soruyor. "İlk kesiyi siz mi yapıyorsunuz, Dr. Howard?"

Mason başını sallar. "Hemen hemen."

"Dr. Kaufman..." Dr. Conlon gözlerini Abe'e dikti. "Bana üç erector spinae kasının adını misiniz?"

Bu sorunun cevabının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Abe biliyor mu? Kıvranışına bakılırsa bildiğini sanmıyorum. Ama Dr. Conlon ona çok uzun süre acı çektirmez.

Dr. Conlon, "Lateralden mediale doğru gidersek iliocostalis, longissimus ve spinalis var" diyor. "Anımsatıcı 'Seksi Seviyorum'dur. Ya da hangisini daha çok sevdiğinize bağlı olarak 'Okulu Seviyorum' da diyebilirsiniz, okulu mu seksi mi?" Bize göz kırptıyor.

Tamam, Dr. Conlon o kadar da kötü değil. O biraz havalı. Papyon takıyor olsa bile.

Adam topallayarak uzaklaşırken Rachel bana doğru eğilip kulağıma mırıldandı: "Tanrım, ne cinsiyetçi bir domuz. Kim olduğunu sanıyor bu?"

"Anatomi profesörümüz mü?"

"Sanki bu sınıfta kadınların da olduğunu unutuyorlar," diye söylenmeye devam ediyor Rachel. "Sanki tıp fakültesine giren öğrencilerin yarısını... ne bileyim, yarısını kadınlar oluşturuyor..."

Mason'ın sabit eli neşterin bıçağını kadavranın sırtından aşağı doğru çekerken onun sesini duymamaya çalışıyorum. Derinin altında kalın sarı bir yağ tabakası var ve kendimi o mide bulandırıcı his için hazırlıyorum ama sürpriz bir şekilde o his gelmiyor.

Kafamı kaldırıyorum ve Abe kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Ona baş parmağımla yukarı işareti yapıyorum.

Vay canına, bunu gerçekten tek parça halinde atlatabilirim.

OceanofPDF.com

FLAŞ HABER: TIP FAKÜLTESİ GERÇEKTEN ZOR BİR İŞ.

Öyle olacağını biliyordum. Besbelli. Ama *gerçekten* çok zor. Biyoloji hazırlıktan daha zor. Organik kimyadan daha zor ve ondan da ancak dişimi tırnağıma takarak (ve Landon'dan çok yardım alarak) B alabildim.

Haftalar hızla geçiyor ama günler yavaş. Ve laboratuvarların sonu gelmiyor. Haftada üç kez anatomi laboratuvarımız var ve her seansta beynime bir ansiklopedi değerinde bilgi dolduruyormuşum gibi hissediyorum.

Abe'e her laboratuvarda en az bir kez "Bugün bir sinir veya arter daha ezberlemek zorunda kalırsam kafam patlayacak" diyorum. Bu benim sloganım oldu.

Benim beynim o kadar büyük değil. Ama Mason'ınki öyle, çünkü daha laboratuvar başlamadan her şeyi biliyor.

Dr. Conlon anatomi dersi için haftalık sınavlar yapıyor, böylece öğrenciler ilk büyük sınavdan önce ilerlememizi değerlendirebiliyor. Pek iyi gitmiyorlar. İlk ikisinde başarısız oldum ve üçüncüsünde geçer not aldığımda acınası bir şekilde mutlu oldum.

Tam olarak bir pas değil. *Düşük* bir pas. Kendimizi daha az rekabetçi hissetmemiz için A, B, C ve D yerine onur, yüksek pas, pas ve düşük pas var. Ama bunlar kesinlikle *aynı şey*. Aslında son sınavdan D aldım ki bu gurur duyulacak bir şey değil.

Neden bu kadar kötüyüm? Durmadan çalışıyorum. Kelimenin tam anlamıyla. *Tuvalette giderken* laboratuvar kılavuzunu yanımda götürüyorum. Ama nedense yanlış malzeme. Ya da

Doğru materyali çalışıyorum ama sınavdan saniyeler önce hepsi aklımdan uçup gidiyor.

Anatomi laboratuvarları da kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıyor. Dr. Conlon her zaman cevaplayamadığım bir soru sormak için arkamdan gizlice yaklaşıyor.

Bir gün bana "Dr. McKinley" dedi. "O da ne?"

Bana "Doktor" demesi eskiden hoşuma giderdi, ama her kötü sınav notunda daha az hoşuma gidiyor.

Kadavranın karın boşluğunun derinliklerini işaret eden eldivenli parmağının izlediği yolu takip ediyorum. Neyi işaret ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Çölyak arteri mi?" Sanırım.

Dr. Conlon'un mavi gözleri genişledi.

"Ana pankreas kanalı," diye hemen düzeltiyorum kendimi. Siyah kaşları dehşet içinde kalkıyor.

Karanlıkta bir deneme daha yapıyorum: "Gastroepiploik... damar?"

Her zaman sabırlı olan Dr. Conlon, cevaplarım karşısında şaşkına dönüyor ve başını sallayarak uzaklaşıyor. Görünüşe göre, ben öğretilemez biriyim.

"Ne oldu?" Karşımda duran Sasha'ya fısıldıyorum.

Mason cevabı bilirdi ve muhtemelen bağırarak söylerdi ama şu anda başka bir kadavranın başında. Olabildiğince çok bilgi edinmek için en sevdiği öğretim asistanlarını takip ediyor. Varlığıyla bizi sadece laboratuvarın yaklaşık yarısında onurlandırıyor, ancak yine de işin çoğunu yapmayı başarıyor.

Sasha işaret ettiğim yere bakıyor.

"Onikiparmak bağırsağı," diyor tereddüt etmeden. Ufak tefek ve sessiz ama işini biliyor.

"Kahretsin," diyorum.

Sasha küfürlerimden dolayı biraz sarsılmış görünüyor, bu yüzden "Özür dilerim" diye ekliyorum. Başını salladı. "Sorun değil."

"Neden bu işte bu kadar kötüyüm?" Sızlanıyorum.

Sasha omuz silkiyor. "Sadece daha fazla çalış," diyor, kaba bir şekilde değil.

Sasha ve ben anlaşılamıyoruz. Rachel ile başarısız arkadaşlık girişimimden sonra, diğer laboratuvar partnerimle anlaşabileceğimi düşünmüştüm. Ancak Sasha çok sessiz ve anatomi hakkında bilgi alışverişinde bulunmanın ötesinde benimle iletişim kurmaya tamamen ilgisiz görünüyor. Onu tanımak için yaptığım her girişim tamamen başarısız oldu. Ona erkek arkadaşı olup olmadığını sordum ve bana boş boş baktı.

Sadece bu da değil, Landon'la artık neredeyse hiç konuşmuyoruz. Onu her aradığımda ders çalışmakla meşgul olduğunu söylüyor ve genellikle dikkati dağınık görünüyor. *Beni* neredeyse hiç aramıyor. Bu uzun mesafeli ilişkinin yürüyeceği konusunda ısrar etmişti ama artık şüphelerim var. Bir ile on arasında bir ölçekte, muhtemelen beni sadece üç gibi özlüyordur... hatta belki de iki.

Yani özetle, hiç arkadaşım yok, ilişkim dağılıyor ve anatomide başarısız oluyorum.

Her şey çok imkansız görünüyor. Ansiklopediler dolusu materyali ezberlemekle görevlendirildim ve gün içinde sadece çok fazla uyanık saat var. Her zaman çok uykuya ihtiyaç duyan biri oldum ve akşam dokuz civarında göz kapaklarım sarkıyor ve artık hiçbir şey yapışmıyor.

Keşke daha uzun süre uyanık kalmama yardımcı olabilecek bir şey olsaydı.

OceanofPDF.com

ANATOMI KONUSUNDA ÇOK İYİ OLMAYABİLİRİM, AMA BİR Erteleme (MoP).

Üniversitedeyken erteleme konusunda iyiydim. Yani, herhangi bir çalışma seansı sırasında her zaman birkaç kez sosyal medyaya girmeyi başarırdım. Ama bu yıl, bunu hızlandırdım. Ne zaman ders çalışmam gerekse, liseden eski arkadaşlarımla neler çaresizce merak etmeye başlıyorum. Sonra da kafamdaki şarkının ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Ve birkaç online test çözüyorum. Ve tanıdığım herkese mesaj atıyorum.

Bu yüzden şu anda yapmam gereken şey olan ders çalışmak yerine, okulumuzdaki sözde uyuşturucu sorununun ayrıntılarını araştırmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. Rachel ortalıkta yok, yani mükemmel bir zamanlama.

Bilgileri bulmak o kadar kolay ki, bu kadar uzun sürdüğü için biraz utanıyorum. Tek yazmam gereken "DeWitt Tıp Fakültesi" ve "aşırı dozda uyuşturucu". Hemen karşıma çıkıyor. Bunu bilmemem nasıl mümkün olabilir?

Görünüşe göre okulumuzda ve yakındaki üniversitede uyuşturucu kullanımı yaygın. Kimse kaynağını tam olarak bilmiyor ama üç yıl önce DeWitt'te bir öğrenci aşırı dozdan öldü. Sonraki iki yılda da bu olay tekrarlandı.

Geçen yıl ölen öğrencinin adı Darcie Peterson'dı ve birinci sınıf öğrencisiydi. Anatomi dersinden kalıyordu (tanıdık geliyor mu?) ve görünüşe göre çalışma çabalarını artırmak için amfetaminlere .

Kızlar yere yığıldı ve madde bağımlılığına bağlı olduğu düşünölen beyin anevrizması patlaması nedeniyle öldüğü anlaşıldı.

Dr. Conlon'dan yapılan bir alıntı internetteki makalelerin birçoğunda tekrarlanıyor: "Darcie harika bir öğrenci ve harika bir insandı. Çok fazla potansiyeli vardı. Bu büyük bir trajedi."

Çok fazla potansiyel var.

Bir kapı çarpıyor ve neredeyse yerimden sıçrıyorum. Rachel yatak odamıza girmeden saniyeler önce dizüstü bilgisayarımın penceresini kapattım. Tam olarak nedenini söyleyemem ama DeWitt'teki uyuşturucu sorunu hakkında bir şeyler okuduğumu bilmesini istemiyorum. En çok da, bu konuda kendimi daha da kötü hissetmeme neden olacak bir şey söylemesinden korkuyorum.

Rachel, sorun olup olmadığını sormadan yoga matını yere seriyor ve muhtemelen rahatlatıcı olması gereken bir müzik çalmaya başlıyor ama sinirlerimi bozuyor. Ayrıca, ders çalışıyorum (sayılır). Klasik müzik dinlemenin daha iyi çalışmayı sağladığı söylenir ama ben müzik çalarken konsantre olamıyorum ve zaten bu da klasik müzik değil.

"Ders çalışmaya çalışıyorum," diyorum ona.

Şimdiden minderin üzerinde elleri ve dizleri üzerinde. "Çalış bakalım. Seni kim durduruyor?"

Henüz bir kitabı açtığını görmediğim Rachel'ın bunu anlayacağını sanmıyorum. "Biliyorsun," diyorum, "yakında anatomi dersinden ilk sınavımız var."

"Şaka yapıyorsun." Rachel bacaklarını ve omurgasını düzelterek vücudunun zeminle bir üçgen oluşturmasını sağladı.

Anlamıyorum. Fotoğrafik bir hafızası olmalı, bu yüzden çalışmasına gerek yok diyeceğim ama Rachel'ın neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığı laboratuvarıdan belli. Başarısız olmaktan korkmuyor mu?

Belki de yogayı denemeliyim. Belki biraz meditasyon ve esneme hareketleri yaparsam sınav için endişelenmeyi de bırakırım.

Ya da belki bazı haplar işe yarar. Görünüşe göre, buralarda bulmak oldukça kolay.

Aman Tanrım, bu düşünce neden aklıma geldi? Kendimi kaybetmeye başlıyorum. Hayatımda daha önce hiçbir dersten kalmamıştım ve anatomi benim sonum olmayacak. Çalışmak için hapa ihtiyacım yok.

Bunu yapabilirim.

OceanofPDF.com

ERTESİ GÜN DEWITT KÜTÜPHANESİNE ERKENDEN GİTTİM.

anatomi atlasım ve ders kitabım, bir şişe su ve bir poşet dolusu çikolata ve patates cipsi. Evet, çünkü çubuk kraker ve kola buzdağının sadece görünen kısmıydı. Artık tek yediğim atıştırma lıklar; günlerdir gerçek bir öğün yemedim.

Abe, DeWitt'teki başlıca sosyal aktivite olan birlikte ders çalışabilmek için benimle buluşacak. Birlikte daha düzenli çalışmaya karar verdik, ancak - şaşırtıcı bir şekilde - bir öğrenci sağlık kliniğinde yarı zamanlı bir iş bulduğu için her gece buluşamıyoruz. Bana neredeyse burada olduğuna dair mesaj atıyor ve ben de kendi başıma göğüs kafesiyle ilgili bölümü gözden geçirmeye çalışıyorum. Yine de konsantre olmak zor. Berbat sınav notlarımı düşünüp duruyorum.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun."

Kafamı kaldırıyorum. Beklediğim gibi Abe değildi. Mason'dı. Masada benim karşımdaki koltuğa kayarak otururken yüzümdeki ifadeyle hafifçe eğlenmiş görünüyor.

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Mason Howard'ın yanında asla çalışmam. O hayal edebileceğim en büyük dikkat dağıtıcı. Onunla laboratuvar da bu kadar zaman geçirmenin, ki bu süre zarfında gezegendeki en büyük pislik olduğunu kanıtladı, çekiciliğini azaltacağını düşünürdüm, ama azaltmadı. O kadar seksi.

Şu anda çok iyi görünüyor. Bugün şimdiye kadar gördüğüm her tıp öğrencisi haftalardır uyumamış gibi görünüyor, ama Mason sanki bir kaplıcada uzun bir tatilden yeni dönmüş gibi görünüyor. Kıyafetleri kırışmamış ve çenesi temiz tıraş edilmiş. Kitapları masanın üzerinde düzgün bir şekilde dizilmiş ve anatomi sınavlarından birinin ders kitabının dışına çıktığını görmeden edemiyorum. En üstteki not yüz. Rakamlar.

"Dün gece Frank ile biraz kaliteli zaman geçirdim. Ama şimdi kitaplara gömülme zamanı," diyor Mason.

Rachel'in kadavraya isim vermekten duyduğu rahatsızlığa ve bunun ne kadar saygısızca olduğuna dair tüm sınıfa gönderdiği uzun bir e-postaya rağmen Mason ona hâlâ Frank diyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, Rachel'ı bu kadar çileden çıkarması hoşuma gidiyor.

"Şu anda pes etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. Mason kaşlarını çatı. "Neden? Sorun ne?"

Gerçekten hiçbir fikri yok.

"Bunu nasıl yapıyorsun, Mason?" İç çekiyorum. "*Her şeyi biliyorsun.*"

"Plastik cerrahiye girmek istiyorum," diyor omuz silkerek. "Kıçımı yırtarak çalışmazsam plastik cerrahi ihtisasına asla giremem. *Sen* ne yapmak istiyorsun?"

"Doktor olmak istediğimi *sanıyordum,*" dedim. Bunu bir şaka olarak söyledim ama doğru sayılır.

Mason bana göz kırıyor ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan bir gülümseme gösteriyor. Ugh. Böyle bir kız olmayı bırakmalıyım!

"Bu kadar stresli görünme, Heather. Endişelenme. İyi olacaksın."

"Ya iyi olmazsam?" Ben diyorum. "Ya sınavı geçemezsem?"

"Böylece postanede bir iş bulursun," diye şaka yapıyor. "Ve bir gün, bir av tüfeğiyle geri dönüp diğer tüm öğrencilerin beynini uçurabilirsin."

Ben gülmüyorum. Dead Med lakaplı bir okulda olduğumuzu düşünürsek, tüm bunlar biraz zevksiz.

"ama" diyor. "Sınavda başarılı olacaksın. Söz veriyorum."

Mason masaya uzandı ve elini benimkinin üstüne koydu. Ve elim felç geçiriyormuşum gibi karıncalanmaya başladı. Mason'a aşık olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"İyi olacaksın Heather," diyor. "Bu endişelenme." Mason olsaydım, ben de endişelenmezdim.

Biri boğazını temizledi, ben de yukarı baktım. Bu Abe. Masanın diğer ucunda duruyor, elinde anatomi atlası var ve biraz sinirli görünüyor.

"Birlikte ders çalıştığımızı sanıyordum," diyor bana.

Elimi Mason'inkinden çekiyorum. "Öyleyiz."

Mason'ın dudakları seğiriyor. "Merak etme Abe," diyor ayağa kalkarken. "Senin işine burnumu sokmuyorum."

Abe'in yanakları kıpkırmızı oldu. Teninin tüm duygularını gösterecek kadar solgun olması çok sevimli.

"Ben..." diye kekeliyor. "Yani, biz..."

"Bir erkek arkadaşım var, biliyorsun," diyorum Mason'a, çenemi dışarı çıkararak. "Başka bir okulda."

"Öyle mi?" Mason sırtışını yüzünden silemiyor. Abe'in ona bir yumruk atmasını isterdim, özellikle de bunu yapacakmış gibi görüldüğü için.

"Defol buradan Mason," diyor Abe oda arkadaşına. Ona elini bile sürmüyor - Abe'in etrafta dolaşp insanları yumruklayacak türden bir adam olmadığı çok açık.

Mason kütüphanenin arka tarafındaki bir masaya yerleşirken hâlâ sırtıyor. Küçük Sasha'dan bir masa uzakta olduğunu fark ediyorum ve çalışmaya başlamadan önce onunla bir dakika konuşmak için duruyor. Sasha ile henüz başarılı bir konuşma yapamadım, bu yüzden onunla konuşan *birini* görmek şaşırtıcı, ama özellikle Mason'ı.

Abe kitaplarını masaya bırakıyor ve koltuğa kayıyor.

"Kalpten başlayabiliriz diye düşünmüştüm," diyor.

"Bana uyar."

"Ya da istersen ciğerleri de yapabiliriz?" diye teklif ediyor.

Kalbi çok iyi anlamıyorum ama muhtemelen göğüs kafesindeki diğer her şeyden daha kötü değildir. Her konuda aynı derecede kafam karışık.

"Sadece kalbi yapalım."

Abe başını sallıyor ve bir yığın indeks kartı çıkarıyor. Onları masanın üzerine koyuyor ve kalbin renk kodlu diyagramlarını çizdiğini görüyorum. Nefesim kesildi.

"Vay canına," diyorum.

"Ne?"

"Ben sadece..." Ona sırtıyorum. "Bu kadar büyük bir inek olduğunu fark etmemiştim."

Abe elindeki inekçe dizin kartlarına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Ben inek değilim! *Düzenliyim*."

Ona başımı salladım. "Bu tam da bir ineğin söyleyeceği şey."

Boş bir indeks kartı aldı ve bana doğru fırlattı. Belli ki onunla bana vurmak istiyordu ama kart masanın üzerinden bile geçmedi. Havaya uçuyor ve sonra yavaşça yere düşüyor. Abe ve ben bunu izliyoruz ve aynı anda kahkahayı basıyoruz.

"Oldukça acınası, değil mi?" diyor.

"İşin püf noktası onu bir düzlem haline getirmek," diye açıklıyorum.

Başka bir boş indeks kartı alıyorum ve onu küçük, derme çatma bir kağıt uçak haline getiriyorum. Abe'e doğru nişan alıyorum ve tam alınına isabet ediyor.

"Ah!" Abe alnını ovuşturarak ağlıyor. Kendine bir boş kart daha alır. "Tamam, bunu sen istedin, McKinley..."

Ve sonraki otuz dakikayı dizin kartlarından uçak yaparak geçiriyoruz. Ben çok kötü bir etkiyim.

BİR NOKTADA, çocuk gibi davranmaktan yorulur ve gerçekten çalışmaya başlarız. Abe'in her şeyi benden çok daha iyi biliyor olması göz korkutucu ama aynı zamanda motive edici. Birisi bir keresinde bana sizden daha çok şey bilen biriyle çalışmanın her zaman daha iyi olduğunu söylemişti.

Eğer durum buysa, Abe mahvoldu.

Günü sonlandırmaya karar verdiğimizde hava kararmıştı. Asansörle otoparka inerken ikimiz de kucak dolusu kitap taşıyoruz.

"Nereye park ettin?" Abe bana sordu. "İkinci kata. Sen mi?"

"Üçüncü." Abe asansörden çıktı. "Dışarısı karanlık. Seni arabana kadar geçireyim."

Yüzümü buruşturuyorum ve kapılar kapanmasın diye asansörün girişinde duruyorum.

"İyi olacağım."

"Seninle yürürsem daha güvenli olur," diye ısrar ediyor Abe.

Asansör üzerime kapanmaya başladı, ben de kenara çekildim. Tamam. Abe beni arabama kadar geçirerek zamanını harcamak istiyorsa, bu onun bileceği iş.

"Burası Connecticut, biliyorsun," diyorum. "Detroit değil." Abe omuz silkti. "Yine de."

"Beni nasıl koruyacaksın ki?" Ona meydan okuyorum. "Silah taşıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Silaha ihtiyacım yok. Kimse bana saldırmayacak."

"Nasıl olur?"

"Heather, ama."

Tamam, sanırım Abe oldukça iri bir adam. Yine de mermilerden kaçabilen bir Süpermen değil. (Süpermen mermilerden kaçabilir mi? Sanırım öyle. Kriptonitten yapılmadıkları sürece.)

"Peki adamın biri sana saldırırsa ne yaparsın?" Abe omuz silkiyor. "Bilmem ki. Üzerine mi otururdum?"

Aslında, bu oldukça etkili olurdu.

İtiraf ki dışarısı oldukça karanlık ve park yeri de pek iyi aydınlatılmamış. Saat o kadar geç ki, kaldırımda yankılanan ayak seslerimiz dışında park yeri tamamen sessiz. Boş olduğunu düşündüğüm beyaz bir Lincoln Continental'in yanından geçerken, karanlık arabanın içinden bir hareket seziyorum. Sanki biri orada oturmuş bekliyordu. Ama aracın renkli camlarından baktığımda bir yüz seçemiyorum.

"Hey."

Arkamdan gelen sesle neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Abe'in koluna uzandım ve can havliyle tutundum. Ama arkamı döndüğümde okuldan bir çocuk olduğunu görüyorum. Adı Gerald ya da Harold gibi bir şey olan ikinci sınıf öğrencisi. Arkamızda duruyor, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş.

"Selam," diyor Abe, sesi kadar şaşkın çıksa da. "Sen Abe'sin, değil mi?" Gerald/Harold diyor.

Abe'in kaşları . "Ah, evet..."

Gerald/Harold beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kaşlarını çatıyor, sonra tekrar Abe'e bakıyor. "Şey, sadece merhaba demek istedim."

"Tamam." Abe ona küçük bir el sallıyor. "Merhaba o zaman."

Gerald/Harold sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi birkaç saniye daha öylece duruyor. Ama sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve omzunun üzerinden ikimize bakışlar atarak diğer yöne doğru kaçıyor.

"Ne be?" Abe dedi ki, ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

"Arkadaşın mı?"

"Yakınından bile geçmez."

Tüm bu etkileşim cidden tuhaftı. İçimden bir ürperti geçti ve birden Abe'in benimle gelmekte ısrar etmesine çok sevindim. Daha önce onunla şakalaşıyordum ama gerekirse beni açıkça savunabilirdi.

"Bu benim," diyorum ona, çizilmiş Ford'umu göstererek.

Abe ben arabanın içine girip motoru çalıştırana kadar bekliyor ve sonra arkasını dönüp ters yöne doğru gidiyor. Sanırım o da iyi bir çalışma seansı geçirdi, çünkü uzaklaşırken adımlarında bir sıçrama var.

OceanofPDF.com

MASON KADAVRAMIZIN GÖĞÜS BOŞLUĞUNA BAKIYOR.

Sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünde

bir ifade. "Bu çok tuhaf," diyor.

Mason'ın baktığı yere bakıyorum. Sanırım dalağa bakıyor. "Ne?"

Mason eldivenli elleriyle göğüs boşluğuna dalar ve kalbi çıkarır.

"Şu kalbe bak," diyor.

Ona baktım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Um..." Mason'ın ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu

mükemmel."

"Koroner arterlerde iyi iş çıkardığımı mı düşünüyorsun?" Küçük bir mutluluk patlaması hissettim. Onları gerçekten doğradığımı düşünmüştüm.

"Hayır, söylediğim bu değil." Mason başını sallar. Lanet *olsun*. "Yani, yan masadaki Gladys'e bakın. Kalbi bir lahana büyüklüğünde. Sekizinci masadaki Bernie'nin ciğerleri simsiyah. Neredeyse tüm bu insanların neden öldüğünü biliyoruz." Duraklıyor. "Ama Frank değil."

"Yani?"

"Sence de bu biraz garip değil mi?" Mason soruyor.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Sanırım haklı. Frank odadaki diğer kadavraların çoğundan daha sağlıklı görünüyor. İri bir adam ve bir öküz kadar güçlü görünüyor. Ama bariz bir ölüm nedeni olmasa bile, bir nedeni olmalı. Ne de olsa o ölü.

Abe masada bize katılıyor, nefesindeki kahve kokusunu alabileceğim kadar bana yaklaşıyor ki bu aslında hoşuma gidiyor. Bu adam benden daha fazla kahve içiyor ve bu çok şey ifade ediyor, ama sanırım hem tıp fakültesini hem de yarı zamanlı bir işi idare etmenin tek yolu bu. Şu anda kafeinli enerjisiyle adeta havalara uçuyor.

"Kahveyi bırakmalısın Abe," diyorum.

"Bakın kim konuşuyor." Homurdanıyor. "Dün fascia lata'yı incelediğimizi söylediğimde fascia *latte* mi dediğimi sordun ve neredeyse salyaların akmaya başladı."

"Hayır, sen çok daha kötüsün," diyorum. "Sanırım titremeye başladın."

Abe sol elini uzatıyor ve ikimiz de incelemek için eğiliyoruz. Kesinlikle biraz titriyor - beklediğimden daha fazla.

"Yine de kahveye *ihtiyacım* var," diyor. "Bu benim tercih ettiğim uyuşturucu." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz donup kalıyor. "Bunu söylememeliydim."

"Sorun değil, okulda uyuşturucu sorunu olduğu bir sır değil ki." Sesimi alçaltıyorum ve bize dikkatini veremeyecek kadar diseksiyona dalmış olan Mason'a bakıyorum. "Tüm bu hapların nereden geldiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Cevabı çabuk gelir. "Fikrim yok. Bana göre değil."

Gülümsüyorum. "Aşırı kafeinli kahve varken uyuşturucuya ne gerek var?"

"Aynen öyle," diyor. Ama o gülümsemiyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İLK ANATOMİ SINAVIMIZ BUGÜN. DÜN GECE HIÇ UYUMADIM.

Uyumak istemiştim. İnanın bana, gecenin başında niyetim yirmi dört saat boyunca aralıksız uyanık kalmak ve kendimi kmek zereymişim gibi hissetmek değildi.

Dn laboratuvarı da birkaç saat geçirip anatomi üzerinde çalıştıktan sonra kütüphaneye gittim. Abe gece yarısı onunla gitmem için ısrar etti ve ben de bunu yaptım çünkü ben gidene kadar gitmeyeceğini biliyordum. Ama odama çalışmaya devam ettim. Odam anatomi kasırgası vurmuş gibi görünüyordu. Ne zaman ders kitaplarımı kapatmayı düşünsem, sanki bilmediğim çok şey varmış gibi geliyordu. Sabahın dördünde uyumaya çalışmak anlamsız geliyordu.

Çok yorgunum.

Sabah sekizde yeşil önlüklerimi giyip anatomi laboratuvarının önünde sınavın uygulamalı kısmının başlamasını bekleyen kalabalık sınıf arkadaşlarıma katılıyorum. Gruptan yayılan gergin enerjiyi neredeyse görebiliyorum. Bu sabah duş aldım ama belli ki sınıf arkadaşlarımdan çoğu zahmet etmemiş. Oldukça pasaklı bir ekibiz.

Bu sabah içmek zorunda kaldığımız kahve miktarıyla muhtemelen kk bir gl doldurabilirsiniz. Birkaç dzinemiz aynı beyaz strafor bardakları tutuyor. Bu benim son iki saatteki dördüncü fincanım ve çarpıntı hissetmeye başladım. Ve pantolonumu ıslatma ihtimalim çok yüksek.

"Selam, Heather." Bu Phil, ilk gün gördüğüm dağınık at kuyruklu çocuk.
"Gergin misin?"

Besbelli.

"Bütün gece ayakta kaldığım için çok yorgunum," diyorum.

Phil elini cebine atar ve küçük beyaz haplarla dolu bir kap çıkarır.

"Bir tane ister misin?" diye soruyor.

Dehşetimi gizleyemiyorum bile. Aman Tanrım. Bana *uyuşturucu* teklif ediyor. Phil sınıfımızda uyuşturucu satan çocuk! Ve *herkesin* önünde bana teklif etti!

"Um, bunlar...?"

"Nane aromalı kafein tabletleri," diyor Phil. "Hediyelik eşya dükkanından aldım." "Oh." Kalbim daha az korkutucu bir hıza yavaşlıyor. "Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?" Phil soruyor. "Bir fincan kahve içmek gibi, ama işemek zorunda değilsin!"

Başımı sallayıp Abe'i aramaya koyuluyorum. Onun yerine Rachel'ı duvara yaslanmış, uzun koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş ve tişörtündeki yazıları gizlemiş halde buluyorum. Ayak parmaklarını sabırsızca yere vuruyor ve birkaç dakikada bir sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

Mason, Rachel'ın yanında duruyor ve bir papatya kadar taze görünüyor. Ayrıca o kadar bariz bir şekilde onun göğsüne bakıyor ki bir şeyler söylemeden edemiyorum.

"Neye sen?" Ona bağıríyorum. Bugün çok sinirliyim.

Mason gözlerini kaldırıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Tişörtünü okumaya çalışıyorum."

Oh. Sanırım bu doğru olabilir.

Rachel ona gülümsüyor. "Üzerinde 'Ben annemin evlenmemi istediğı doktorum' yazıyor."

Mason gülmeye başlar. Rachel'ın gözlerinin içine bakar ve "Henüz değilsin." der.

Anatomi laboratuvarının kapıları açılıyor ve öğrenciler bir tür ölüm yürüyüşündeymişiz gibi sıraya giriyor. Sınavın ilk bölümü, farklı kadavralar üzerindeki çeşitli yapıların iğnelerle etiketlendiğı ve öğrencilere bulgularını kaydetmeleri için bir kağıt ve pano verilen uygulamalı bölümdür. İtiraf etmeliyim ki, pano bana kendimi çok profesyonel hissettiriyor.

Şanslı kalemimi çıkardım, üniversiteden beri kullandığım kauçuk saplı siyah bir tükenmez. Şanslı kalemimi üniversitedeki her büyük sınavda kullandım ve kalemi unuttuğum tek seferde, elektrik ve manyetizma üzerine bir sınav sırasında, kocaman bir F aldım.

Başlangıç noktası olarak kendi kadavramı seçiyorum ve şanslı kalemimin kapağını açıyorum. Mason'ın kusursuz diseksiyonları ve Frank'in öldüğünde açıklanamayacak kadar sağlıklı olması sayesinde kadavramızın iç organları neredeyse mükemmel. Panomu göğsüme bastırıp titrememi durdurmaya çalışıyorum ama o kadar kahveden sonra bu çok zor. Nefeslerim çok hızlı geliyor ve parmak uçlarım karıncalanmaya başlıyor. Hiperventilasyon geçiriyorum. Bir kese kağıdına ihtiyacım var.

"İyi misin, Heather?" Abe yanımda belirdi, endişeli görünüyordu.

Ona bakıyorum ve kısa kızıl saçlarının diğer sınıf arkadaşlarımsı gibi dağınık görünmesi ve gözlerinin altında tanıdık koyu halkalar olması beni rahatlatıyor.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim.

Ciddiyim. Abe yanımda durduğu için kendimi yüzde yüz daha iyi hissediyorum. Onun varlığında beni sakinleştiren bir şey var. Gülmeyin ama bazen onun koruyucu meleğim olduğunu hissediyorum.

Dr. Conlon topallayarak odanın önüne gelir. Tüm gözler onun üzerinde, talimatlarını bekliyor. Mavi gözleri parlayarak gülümsüyor, "Neden herkes bu kadar gergin görünüyor?"

Kimse gülmüyor. *Sadece sınava başla, seni pislik.*

Dr. Conlon boğazını temizliyor: "Sizinle daha önce de konuştuğumuz gibi, her bir sabitlenmiş yapıyı tanımlamak için bir dakikanız ve her bir X-ışını için bir dakikanız var. Süre dolduğunda 'sıradaki istasyon' diye sesleneceğim." Odanın etrafına bakar. "Ve endişelenmeyin. Test gerçekten o kadar zor değil. Sorusu olan var mı?"

El kaldıran yok.

Sol elinde bir kronometre tutuyor, "Tamam o zaman, başlayın!"

Tanımlanacak ilk yapıya bakıyorum. Bir aydır üzerinde çalıştığım kendi kadavram, bu yüzden cevabı biliyor olmalıyım. İğne, kalbin arkasına doğru uzanıyor gibi görünen bir kan damarına sabitlenmiş. Yoksa kalbin ön tarafı mı? Birden kafam karıştı. Keşke elime alıp inceleyebilseydim... ama sınavda dokunmak yasak.

Sanırım pulmoner ven. Yüzde doksan eminim. Belki yüzde seksen eminim.

Şanslı kalemimi panomdaki kâğıdın üzerine koyup "pulmoner ven" sözcüklerini yazıyorum ama hiçbir şey görünmüyor. Tekrar deniyorum ama tek görebildiğim yazmaya çalıştığım kelimelerin girintileri oluyor.

Şans kalemimin mürekkebi bitmiş. Şaka yapıyor olmalısın.

Saat işliyor. Bu istasyonda yirmi saniyeden az zamanım kaldı. Kalem sallayarak mürekkebin son parçalarını da uca doğru çekmeye çalışıyorum. Kalem sadece elli kelime kadar dayanmasına ihtiyacım var. , *kalem! Lütfen, kalem!*

Beni hayal kırıklığına uğratma.

"Psst... Hey." Abe beni dürtüyor. Ona bakıyorum, bana bir kalem uzatıyor. "Her zaman bir yedek getiririm."

Dediğim gibi, Abe benim koruyucu meleğim.

Ona minnetle başımı sallıyorum ve kalemi alıyorum. Dr. Conlon "Sıradaki istasyon!" diye seslendiğinde cevabımı karalıyorum.

Sanırım hasta olacağım.

Sınav biter bitmez anatomi laboratuvarlarının yanındaki kadınlar tuvaletine koşuyorum ve bir tuvalete eğiliyorum. Midem çalkalanıyor ve bu sabah zorla yediğim simidin gözlerimin önünde kusmasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Öne doğru eğildim, öğürüyorum. Kusmak istiyorum. Midemin çukurundaki bu korkunç histen kurtulmanın tek yolu bu.

Birinci sınıf bir tıp öğrencisinin neden uyuşturucu kullanmaya başladığını anlamaya başlıyorum. Çünkü bu korkunç duygudan kurtulmak için her şeyi göze alıyorum.

Sonunda kusma girişimimden vazgeçiyorum ve hemen yanımdaki gizemli sarı su birikintisini umursamadan banyonun zeminine yığılıyorum. Başımı kabinin kapısına yaslıyorum ve dramatik bir şekilde hıçkırıyorum. Artık beni kimin duyduğunu umursamıyorum. Bu performanstan sonra tıp fakültesinde daha fazla kalamayacağım gibi.

Sınav tam bir felaketti. Dr. Conlon test için "kolay" dedi. Kolay mı? Sınav Eski İbranice yazılmış olabilirdi ve muhtemelen aynı derecede iyi puan alırdım. Şanslı kalemim bile (şimdi çöpte, bana ihanet etti) beni bu tren enkazından kurtaramazdı.

Ama belki de Dr. Conlon haklıydı. Muhtemelen sınav gerçekten kolaydı ve ben tıp fakültesine giremeyecek kadar aptalım.

Giderek daha fazla, durumun böyle olduğunu düşünmeye başlıyorum.

O pis banyo zemininde ne kadar oturduğumu, kendime ne kadar acıdığımı, tıp fakültesine gitme gibi aptalca bir karar vermeme neden olan tüm olayları tekrar tekrar düşündüğümü bile bilmiyorum. MCAT sınavlarına girdiğimde ve sınav sırasında dört kez işemek için çıkmak zorunda kaldığımda tıp fakültesi için yeterli dayanıklılığa sahip olmadığımı bilmeliydim. Çocukluğumun pediatriisti Dr. Marsha Stoltz-Humberg'in kibar gözlerine ve beyaz önlüğündeki gülen yüz etiketine hayran olmam, kendimi bu duruma sokmam için yeterli bir sebep değildi.

Sonunda ayağa kalktığımda ilk işim banyo aynasına doğru sendelemek oluyor. Berbat görünüyorum. Yüzüm lekeli, gözlerim kan çanağı ve kirli sarı saçlarım her yerde. Kendimi temizlemek için gönülsüzce bir girişimde bulunuyorum ama gerçekten, ne anlamı var ki?

Ve sonra lavaboya bakma hatasını yapıyorum. O öğrenci burada düşüp öldüğünde kırıldığından beri hala onarılmamış olan porselendeki çatlağa. Bu düşünce beni o kadar hasta ediyor ki tekrar kusmak için tuvalete koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Banyodan tökezleyerek çıkarken cep telefonumdan Landon'ın numarasını arıyorum. Banyonun dışındaki duvara yaslanıp telefonu açmasını bekliyorum. Bugün bir sınava gireceğimi ve bu konuda paniklediğimi biliyordu. Ama telefon çalıyor, çalıyor ve sonunda telesekretere düşüyor.

Mesaj bırakmıyorum.

Telefonuma bakıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Tıp fakültesi büyük bir hataydı.

"Kahretsin... Ne oldu?"

Koridordan gelen sesle şaşkınlıkla sırıyorum ve hemen kırmızı, lekeli yüzümü saklamaya çalışıyorum. Ama sonra gözlerimi kaldırıyorum ve kim olduğunu görüyorum. Sadece Abe. Tanrı'ya şükür.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, gözümü ondan kaçırarak.

"Her yerde seni arıyordum," diyor biraz soluk soluğa. Önümde duruyor ve yüzümü görünce yeşil gözleri hafifçe açılıyor ama yorum yapmıyor. "Kendini gerçekten iyi saklamışsın. SWAT ekibi çağırmak zorunda kalacağımı sandım."

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Evet."

Abe ayaklarının arasında kayıyor, biraz rahatsız görünüyor. Ona sınavdan neredeyse kesinlikle kaldığını söylemek istiyorum ama gerçek şu ki, aptal olduğumu düşünmesini istemiyorum. "Kolay" bir sınavı geçemediğimi bilmesini istemiyorum.

"Hey," diyor Abe. "O sınav çok zordu, değil mi?"

Neredeyse nefesim kesilecek. Ne dedin? Abe de mi sınavın zor olduğunu düşünüyordu? Kibarlık mı yapıyor? Abe gerçekten zeki ve sınavın zor olduğunu düşündüyse, belki de yaşamak için çok aptal değilimdir.

"Sen... sınavın zor olduğunu mu düşündün?"

"Oh, kesinlikle!" Abe başını şiddetle sallayarak, "Kesinlikle!" diyor. "Conlon bunun kolay olduğunu söylerken ne içiyordu bilmiyorum. Çok acımasızdı."

"Evet, biraz öyleydi," diyorum, sınav kâğıdımı teslim ettiğimden beri ilk kez neşelenerek.

"O cesetlerdeki bazı iğneler..." Abe başını sallar. "Yani, hiçbir fikrim yoktu. Kendimi soyut bir sanat sergisine bakıyormuş gibi hissettim."

Sonunda gerçekten gülümsedim. Cesaretlenen Abe devam ediyor: "Peki yazılı sınavdaki o çoktan seçmeli sorular? Testi görmeden önce baloncukları doldurabilir ve aynı puanı alabilirdim."

Gülüyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Abe iri elini nazikçe omzuma koyuyor. "Haydi," dedi. "Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Ve sonra," diye ekliyor, "üzüntülerimizi pizzada boğacağız. Ve birayla. Ben ısmarlıyorum."

Abe'i itaatkâr bir şekilde otoparka kadar takip ettim. Bir dakika önce inanılmaz karanlık düşünceler içindeydim. Abe için Tanrı'ya şükürler olsun.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DR. CONLON SINAVLARI NOTLANDIRMAK İÇİN ACELE ETMİYOR. DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, Bu sadistçe. Bizi nasıl bu kadar bekletebilir? Bu gidişle ülser olacağım.

Dersler bittikten sonra kendimi Dr. Conlon'un ofisine doğru dolaşırken buluyorum. Aklımda tam olarak bir şey yok. Oraya notumu söylemesi için yalvarmaya falan gitmiyorum.

Ofisi anatomi laboratuvarının hemen köşesinde ve acaba formaldehit kokusunu oradan alabiliyor mu? Tabii, muhtemelen kokuya alışmıştır artık. Belki de ona güzel geliyordur. Muhtemelen hoşuna gidiyordur. Anatomi alanında kariyer yapıyorsan neredeyse sevmek zorundasın.

Dr. Conlon'un ofisinin kapısı kapalı ama kapının altındaki ışığın yandığını görebiliyorum. O içeride. Yumuşak seslerin konuştuğunu duyabiliyorum ama kelimeleri seçemiyorum. Tereddüt ediyorum, burada ne halt ettiğimi merak ediyorum. Dr. Conlon'un bunu yapmayacağını açıkça söyledikten sonra bana notumu söyleyeceğini gerçekten düşünüyor muyum? O kadar da çekici değilim.

Ofisin kapısı aniden açılıyor ve suratıma tokat yememek için geri sığıyorum. Dışarı çıkan kişi Mason Howard'dan başkası değildi. Beni gördüğüne o da şaşırmış görünüyor.

"Heather!" Yüzünde bir sırıtiş belirir. Her zaman çok soğukkanlı ve sakın görünüyor. Ve seksi, tabii ki - bunu unutmak zor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben sadece..." Boğazımı temizliyorum. "Dr. Conlon'la konuşmam gerekiyordu."

"Oh?"

"Evet..." Mason'ın burada ne işi var merak ediyorum. Başarısız olduğunu düşündüğü için burada olmadığı kesin. Belki de Dr. Conlon sınıftaki en yüksek notu aldığı için onu şahsen tebrik etmek istemiştir.

Mason göz kırparak, "Sonra görüşürüz," diyor.

Geçerken omzumu dürtüyor. Kimseye söyleme ama bana dokunması hoşuma gidiyor. Mason'a olan aşkım hiç azalmadı.

Dr. Conlon'un ofisine göz atıyorum ve onu masasında oturmuş, bazı kâğıtları karıştırırken görüyorum. Bastonu masasının kenarına yaslanmıştı. Kapıyı çalıp çalmamayı düşünürken başını kaldırıp beni fark ediyor.

"Dr. McKinley!" diyor dudaklarında bir gülümsemeyle.

Şaşırmış bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum. "Buranın sizin ofisiniz olduğunu bilmiyordum, Dr. Conlon!"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen mı?"

"Hayır, yapmadım," diyorum yalanıma devam ederek. "Gerçekten çok güzel. Beğendim, şey..." Tanrım, dekorasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Ahşabı sevdim." Tamam, bu kulağa berbat geliyor. Başka bir şey söylemeliyim. "Ve... papyonunu beğendim."

Konuşmayı kes, Heather. Hemen şimdi.

Dr. Conlon yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," diyor. Gözlüklerini burnunun üzerinde düzeltiyor. "Benimle konuşmak istediğiniz bir şey mi var?"

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Şey, um... Sanırım, burada olduğuma göre..." "Oturun," diyor Dr. Conlon, sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini katlayarak

kollarını göğsünde birleştirdi. Ofisinin kapısını kapatıyorum ve masasının önündeki sandalyeye, sanki ağırlığım altında çökeceğinden korkuyormuşum gibi, nazikçe oturuyorum. Son bir ayda kaç tane kurabiye tükettiğimi düşünürsek bu aslında mümkün. "Ne var ne yok?"

"Ben sadece..." Alt dudağımı ısırdım. "Sanırım sınavda başarısız oldum, Dr. Conlon. I başarısız olduğumu *biliyorum*."

Dr. Conlon siyah kaşlarını çatıyor. "Heather..."

"Çok çalıştım, yemin ederim!" Şimdi de *ağlıyorum*, Tanrı aşkına. Neyim var benim böyle? Histerik bir tıp öğrencisi klişesine dönüştüm. Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum ve Dr. Conlon'un bana aval aval baktığını fark ediyorum. Umarım uyuşturucu kullandığımı düşünmüyordur. "Ben sadece... Ne bilmiyorum! Test çok zordu... Belki de ben... o kadar iyi değilim

... Bazen burada ne yaptığımı bile bilmiyorum... Sanki..."

"Heather." Dr. Conlon bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Dur, tamam mı? Dur. Geçtin, tamam mı?"

Ne?

"Ben... Ne?"

"Geçtin."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, masanın üzerinden atlamak ve profesörümün yüzüne kocaman ıslak bir öpücük kondurmak istiyorum. Ama bu hiç profesyonelce olmazdı. Bunun yerine, beş dakika boyunca gözyaşları içinde ona teşekkür etmekle yetiniyorum, ardından hayatımda tanıdığım en nazik adam olduğuna dair kısa bir konuşma yapıyorum ve Nobel Ödülü kazanması gerektiğine dair bir şeyle bitiriyorum.

Kendimi aptal yerine koymayı bitirdikten sonra Dr. Conlon iç geçiriyor ve başını sallıyor.

"Tanrım," diyor ama gülümsüyor. "Tıp öğrencisi olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Gözlerimi siliyorum. Dr. Conlon'u yirmi yaş daha genç, gergin bir tıp öğrencisi olarak hayal edemiyorum. Dr. Conlon her zaman kendinden çok emin görünür. Anladığım kadarıyla insan vücudu hakkında her şeyi biliyor.

"Anatomi öğretmek için tıp fakültesine gitmek gerektiğini bilmiyordum," diye yorum yapıyorum.

"Yapamazsın." Dr. Conlon gömleğinin kolundaki bir düğmeyle oynarken gözlerini indiriyor. "Tıp fakültesini bıraktım."

Kendimi durduramadan, "Ama neden? Sen çok zekisin!" İyi işti. Az önce hocama bunu söylediğime inanamıyorum.

Ama beni rahatlatmak için gülüyor. "İnanın bana, anatomi doktorası yapmak öyle kolay bir iş değil."

Sol avucunu bastonunun sapına koyup dalgınca onunla oynamasını izliyorum. Abe'e bir keresinde Dr. Conlon'un nesi olduğunu bilip bilmediğini sormuştum ve hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Acaba engelinin tıp fakültesini bırakmasıyla bir ilgisi var mı? Acaba onun yapamadığını yaptığımız için bize kızıyor mu?

Dr. Conlon bana sert bir bakış attı.

"Şimdi Heather," diyor, "sana geçtiğini söylediğimi kimseye söylemesen iyi olur. Eğer kapımın önünde yüz elli kişilik bir öğrenci kuyruğu görürsem,

Sana çok kızacağım."

"Söylemeyeceğim," diye söz veriyorum.

Gülümsüyor. "Güzel. Ve kendine daha fazla güvenmen gerekiyor. Laboratuvardaki halini görüyorum ve büyük ilerleme kaydettin."

Neredeyse sevinçten bayılacaktım. Sınavı geçtiğimi ve Dr. Conlon'un zeki olduğumu düşündüğünü öğrenmek inanılmaz bir mutluluk. Beni bundan daha iyi hissettirecek küçük beyaz haplar olmadığına eminim.

OceanofPDF.com

DR. CONLONMUAYENEHANESINDEN EVE DÖNERKEN ARABAMDA ŞARKI SÖYLÜYORUM. BENİM Radyo en iyi kırk pop istasyonundan birini çalıyor ve ben de Ava Max ve Dua Lipa şarkılarını avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Neyse ki camlar açık, böylece kimse benim korkunç sesimden sağır olmak zorunda kalmıyor. Şarkı söylemeyi çok severim ve melodiyi tutturamadığım düşünüldüğünde bunu muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla yapıyorum. Birkaç kez Landon bana şarkı söylemeyi bırakmazsam ağzıma bir tıkaç tıkacağını söyledi.

Belli ki şaka yapıyordu.

Yurda döndüğümde konuşmak istediğim tek bir kişi var, o da Landon. Tamam, son zamanlarda aramız pek iyi değildi ama bu değişmek üzere. Şu andan itibaren bunu yürütmek için çaba göstereceğim. Belki gelecek hafta sonu onu görmeye giderim.

Aramayı yapmadan önce, film rulomda kayıtlı olan Landon'ın bir fotoğrafını getiriyorum. Fotoğrafta yatağında uzanmış, kıvrıcık kahverengi saçları dağılmış, o sevimli gamzeleriyle kameraya sırtıyor. Sanki bir şekilde onun görüldüğünü neredeyse unutmuşum. Parmak uçlarımla yüzünün kıvrımlarında geziniyor, onu ne kadar önemseydiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

. Sevdiğimi biliyorum. Her ne kadar son zamanlarda bir pislik gibi davransa da.

Fotoğrafı küçültüyorum ve onu arayıp bu sıcak duygulardan faydalanabilmek için yüzüstü uzanıyorum. Yedi buçuk kez çalıyor ve tam sesli mesajın emin olduğumda cevap veriyor. Nedir o?

Her zaman ilk birkaç çalışta telefona cevap vermeyi başaramıyor mu?

"Selam," diyor

Landon. "Merhaba.

Benim," diyorum.

Tanrıya şükür, "ben "in kim olduğunu sormuyor. Ve ilk defa dikkati dağılmış gibi görünmüyor.

Bu ilişki yürüyebilir. *Yürüyecek*. İki yüz küsur kilometre gerçek aşk için çok uzak değil.

"Selam..." Landon diyor ki.

Aslında, sesi garip bir şekilde ciddi geliyor. Ama her neyse. Bir kez olsun takıntı yapmayacağım. Ciddi Landon'ı son zamanlardaki kayıtsız haline tercih ederim.

"Bil bakalım ne oldu? Anatomi sınavımı geçtim!" Bunu söylerken neredeyse ürperiyorum.

"Bu harika... Yapacağını biliyordum."

"Belki bu hafta sonu bir kutlama yapabiliriz diye düşündüm," diyorum bir tutam saçımı parmağımın ucunda döndürerek. Şu ana kadar tırnaklarımın ne kadar ısırılmış olduğunu fark etmemiştim bile. "Cuma gecesi arabayla gelebilirim..."

"Bu hafta sonu iyi mi bilmiyorum," diye mırıldanıyor

Landon. "Neden olmasın?"

Diğer hatta uzun bir duraklama var. Çok uzun. Neler oluyor? "Landon?"

"Ben sadece..." Yüksek sesle iç çekiyor. "Artık ne yaptığımızı bilmiyorum. Yani, bu senin için eğlenceli mi?"

"Mesele zevk almak değil," diyorum. "Seninle birlikte olmak istiyorum. İkimiz de uzun mesafeli ilişkinin zor olacağını biliyorduk."

"Ama... bunun zevkle ilgili olması gerekmez mi? Yani, yirmi iki yaşındayız. Neden eğlenemeyelim ki?"

Landon hayatımın aşkı olabilir. Ama şu anda, o piçten nefret ediyorum.

"Yani, eğer bu bizi mutlu etmiyorsa..."

Beni terk ediyor. Beni terk ediyor! Bu nasıl mümkün olabilir? *Üç yıldan fazladır* birlikteyiz! Bunu nasıl yapabilir? Birbirimizi seviyoruz, lanet olsun! Tabii...

"Başka biri mi var?"

"Hayır... Şey, pek sayılmaz," diye kekeliyor Landon. Ve şimdi ondan gerçekten nefret ediyorum. "Başka... Yani, okulda ilgilendiğin başka çocuklar yok mu?"

içeri mi?"

"Hayır!" Küstah bir sesle söylüyorum, ancak Mason'ı düşünmeden de edemiyorum.

"Eminim vardır."

"Cehenneme git,
Landon."

Diğer hatta uzun bir sessizlik var. Sessizliği bozan kişi olmak istemediğim için telefonu avucumun içinde tutuyorum. Eğer ilk ben konuşursam, o kazanır. Kazanmasına izin veremem.

Landon sonunda, "Şimdi gidip ders çalışmam gerekiyor," dedi.

"Peki, git çalış." Cevap beklemiyorum. Telefonu kapattım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarpıyor ve yankılanan bir *çatırtı* duyuyorum.

Bu aptalca bir şeydi.

Kendime, bir ay ayrı kalmak kadar küçük bir şey bizi , bunun gerçek aşk olmadığını söylemeye çalışıyorum. Biz sadece üniversitede bir süre çıkmış ve hayat araya girince ayrılmış iki .

Göğsümdeki ani bir ağrı neredeyse kesecekti. Landon'la ayrılma ihtimalimizi düşünmüştüm -tabii ki düşünmüştüm- ama bu kadar acı vereceğini tahmin etmemiştim. Bu hastalıklı, karanlık his bu yıl öğrendiğim tüm organları tüketiyor gibi görünüyor - kalbim, ciğerlerim, yemek borum.

Pankreasım bile Landon için ağrıyor gibi görünüyor.

Bu acıyı dindirmek için her şeyimi verirdim. Daha iyi hissetmek için alabileceğim bir hap olsaydı, anında yutardım.

Hayır. *Hayır*. O yola girmeyeceğim.

Ama daha iyi hissetmek için ne yapabilirim? Bu korkunç acıyı dindirecek *bir şey* olmalı.

Yatak odasında birkaç kez volta attıktan sonra masamdan anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum. Merdiven boşluğuna varıyorum ama aşağıya, çıkışa doğru gitmek yerine kendimi yukarı çıkarken buluyorum.

Abe yukarıda yaşıyor, tam olarak bir kat yukarıda. Ama şu anda Abe'i aramıyorum. Oda arkadaşını arıyorum.

Mason.

Onun hakkında ne kadar olumsuz şey söylersem söyleyeyim (ki çok var), bu adam çok ama çok çekici. O ela gözleri ve öldürücü sırtışı var. Üçüncü sınıf öğrencisi olarak hastaneye girdiğinde, hemşireler onun için çıldıracak. Muhtemelen hastane personelinin yarısıyla yatacaktır.

Mason'la geçireceğim bir saat Landon'ı unutmama yardım edecek. Mason mükemmel bir ribaund erkeği gibi. Seksi ve onu hiç umursamıyorum. Ve o

küçük bir ilişkiye hazır gibi görünüyor. Tüm ateşli erkeklerin yatakta en azından yarı yarıya iyi olduklarından eminim, sadece çok fazla deneyim kazandıkları için.

Mason ve Abe'in yurt odasının kapısının önünde durmuş, görünüşümün envanterini çıkarıyor ve cesaretimi topluyorum. Tamam, harika falan görünmüyorum. Bir parça bile makyajım yok ama en azından duş aldım ve kot pantolonum ve kazağım seksi olmasa da temiz kıyafetler giydim.

Belki de aşağı inip biraz dudak parlaticısı sürmeliyim. Tabii bunu yaparsam, muhtemelen korkup kaçırım. Tanrım, bu çok korkutucu. Bir erkeğe nasıl asılırsın?

Kapıyı ürkekçe çaldım. Bir kere.

Ayak sesleri duyuyorum ve bu gümbürtülerin Abe'e ait olduğu çok açık. Hay aksi. Oda arkadaşıyla takılmak istediğimi ona nasıl açıklayacağım? Bunu düşünmeme fırsat kalmadan kapı açıldı.

Beni görünce Abe'in yüzü aydınlandı. "Hey, Heather."

"Oh, merhaba..." Mason'la neden konuşmam gerektiğine dair inandırıcı bir neden bulmak için beynimi zorluyorum. Bir şey bulamadım.

Abe kırmızı-turuncu kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ne ?"

Yutkunuyorum. "Mason evde mi?"

Abe kaşlarını çatıyor. Acaba ne düşündüğüm hakkında bir fikri var mı? "Hayır, muhtemelen kütüphanededir. Her zaman kütüphanededir."

Lanet olsun. "Oh."

Abe kenara çekildi. "İyi misin, Heather? İçeri gelmek ister misin?"

Abe'i severim, beni yanlış anlama. Ama buraya bir seks görüşmesi için geldim ve şimdi bu gerçekleşmeyeceğine göre, tamamen sönmüş hissediyorum. Yine de Abe en azından sempatik bir kulak verebilir. Ve belli ki hiç ders çalışamayacağım.

Daha önce Abe'in yurt odasına hiç girmemiştim ve size söyleyeyim, oturma odaları iğrenç. Yani, gerçekten iğrenç. Sehpanın üzerinde iki boş pizza kutusu ve yarısı dolu birkaç bira şişesi var ve masanın altında terk edilmiş, kısmen yenmiş bir hamur görüyorum. Yerde böcek ya da kemirgen var mı diye bakıyorum ama bulamıyorum, ama eski püskü, lekeli şiltenin kenarından sarkan bir çift boxer şort görüyorum. Abe onu çekip çıkaracak kadar kibar.

"Üzgünüm," diyor kızarak. "Benim değil."

Doğrudan üzerine oturmak zorunda kalmamak için şiltenin üzerine bir battaniye koymasını istemeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Tabii dün Frank'in bağırsaklarına gömülmüştüm, o yüzden belki de bu kadar diva olmamalıyım. Kendimi kahverengi ve sarı lekelerin arasına bırakıyorum ve aşırı dramatik bir hareketle yüzümü avuçlarıma gömüyorum.

Abe'in büyük eli sırtıma düşüyor. Omzumu nazikçe ovuyor. "Heather," diye mırıldanıyor. "Konuş benimle. Neyin var?"
Sadece başımı sallıyorum. Bunu söylemek her şeyi gerçek kılacak. "Hadi Heather," diyor. "*Benim.*"

Sonunda nezaketi beni alt etti. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, bir gün evleneceğimi düşündüğüm adamın kaybettiği üç yılın yasını tutuyordum. Artık onunla kesinlikle evlenmeyeceğim. Ondan nefret bile edebilirim.

Abe sadece yanımda oturuyor, sırtımı ovuyor ve sonunda kalkıp bana mendil (yani tuvalet kağıdı) getiriyor. Sadece Abe'nin benimle olmasına seviniyorum çünkü ağlarken hiç çekici değilim. Gözlerim şişti ve burnum taze sümükle tılandı. Neyse ki Mason bunu görmek için burada değil.

Abe sümüklü mendil tutmayan elimi tutuyor ve kendi elinin içinde sıkıyor. Elimi kolayca ezebilirdi ama dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik.

"Konuş benimle Heather," diyor tekrar.

"Landon benden ayrıldı," diyorum ve bu yeni bir gözyaşı dalgası başlatıyor.

Başka biri olsaydı, muhtemelen detayları geçirirdim. Muhtemelen "ayrıldık" derdim. Ama yalan söylemenin ne anlamı var ki? Abe benim en iyi arkadaşım. Ona gerçeği söyleyemezsem kiminle konuşabilirim?

"Vay canına," diye mırıldanır Abe. "Gerçekten çok üzgünüm. Bu... korkunç."

Başımı sallıyorum ve burnumu gürültüyle yeni bir mendile sümükürüyorum. O kadar çok sümük var ki, ilk mendilimi sehpanın üzerine bırakıp ikinci kez sümükürmek için yeni bir tane almam gerekiyor. Kendimi oldukça iğrenç hissediyorum. Sümüklü mendillerimden rahatsız olmamış gibi görünen Abe'ye bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum
yine de. Kaşlarını çattı.
"Ne için?"

Mendili tutuyorum. "İğrenç ve sümük dolu olduğun için." Kendime küçük bir kahkaha izni veriyorum.

Ama Abe gülmüyor. "Heather, sen asla iğrenç olamazsın." "Evet, sanırım olabilirim."

"Hayır." Bana bakışı kalbimin aniden hızlanmasına neden oluyor. "Yapamazsın. Asla."

Abe'e beni hiç kötü bir üst solunum yolu enfeksiyonu geçirirken görmediğini söylemek üzereydim ki öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bunu beklemiyordum.

Ama kötü değil. Aslında, oldukça hoş. Landon her zaman yüzündeki kirli sakallarla beni tırmalar dururdu ama Abe'in dudakları inanılmaz yumuşak ve saat beş gölgesindeki kıllar bile çeneme nazıkçe değiyor. Beni öperken elini ensemden yukarı kaydırıyor, iri parmaklarını saçlarımin arasına sokuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ve ben de bunu yapmasına izin veriyorum.

Ne kadar sürdüğünü bile söyleyemem. Ama Abe benden uzaklaştığında nefesim kesildi. İkimiz de titriyoruz ve onun yeşil gözleri kocaman.

"Çok üzgünüm," diye nefes

alıyor. "Üzgün

görünmüyorsun."

Abe elleriyle yüzünü ovuşturuyor. "Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum," diye mırıldanıyor. "Tahmin bile edemezsin."

O haklı. Hiçbir fikrim yoktu. Tam bir aptalım. Bu çok şeyi açıklıyor.

"Özür dilerim," diyor tekrar ve şimdi ağlayacakmış gibi görünen o. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Heather. Yani, *çok*. Ben sadece... senin için *bir şey* olmak istiyorum. Korkmanı istemiyorum. Eğer istediğin buysa tekrar arkadaş olabiliriz."

"İstedğin bu mu?" Ona soruyorum.

Titreyen elini kızıl saçlarında gezdiriyor. "Eğer istediğin buysa." "Ama ne istiyorsun?" Ona baskı yapıyorum.

Bana bakıyor.

"Sen," diyor, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Abe'e bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç böyle düşünmemiştim. Bir *erkek* olarak. Mason kadar yakışıklı olmayabilir ama hiç de fena görünmüyor. Aslında oldukça sevimli, gerçekten güzel yeşil gözleri ve kocaman kasları var. Kabaca bir boz ayı büyüklüğünde olan erkeklere aldırmadığınız sürece.

"Tamam," diyorum.

Gözleri açıldı. "Tamam ne?"

Uzandım ve dizini sıktım. "Tamam, beni tekrar öpebilirsin."

Abe'in yüzü aydınlanıyor ve bana Noel ve doğum günü aynı anda gelmiş gibi sırtıyor. Ve sonra beni tekrar öpüyor.

OceanofPDF.com

ABE İLE ÇIKMAK HIÇ HAYAL ETMEDİĞİM BİR DENEYİM.

Abe'in hayattaki bir numaralı kaygısı Heather'ı mutlu etmek gibi görünüyor. Bu neredeyse ezici. Saat sabahın üçü olsa bile, ders çalışıyor olsa bile, dışarıda kar, dolu ve hortum olsa bile, tek yapmam gereken küçük bir iç çekmektir ve beni için bana küçük bir hediye almak için koşardı. (Kasırgada dışarı çıkmasına izin verdiğimden falan değil. *O kadar* bakımlı biri değilim).

Ve çiçekler... Yüce Tanrım, çiçekler. Abe dolabımın şifresini nasıl ele geçirdi bilmiyorum ama neredeyse her gün beni bekleyen çiçekler bulmaya başlıyorum. Beni daha da şaşırtan şey, neredeyse her dakikamızı birlikte geçirdiğimizi düşünürsek, onları oraya koymak için nasıl zaman bulduğu.

Ayrıca onun bir centilmen olmasını da seviyorum. Bir gün okulun otoparkına girdiğimizde, daha önceki bir yağmur fırtınası nedeniyle her yerde su birikintileri vardı. Ayakkabılarımın ıslanmasından endişe ettiğimi söyledim ve Abe beni ayağımdan tutup kaldırdı. Landon'la çıkarken birkaç kez beni yatağa taşımak için kucağına almıştı ve her seferinde sanki yavru bir fili taşıyormuş gibi homurdanmış ve . Ama Abe kucağında benle park alanını tırıs tırıs geçip beni kupkuru ayakkabılarla arabama teslim ederken ter bile dökmedi.

Elbette, her tıp fakültesi ilişkisinin özü ders çalışmaktır ve Abe ile ben de istisna değiliz. Çoğu geceyi Abe'in odasında yatarak geçiriyoruz.

Yatakta, ders kitapları kucağımızda, bacak bacak üstüne atmışız. En çok o zamanları seviyorum.

İkinci anatomi sınavı ilkinde göre çok daha az acı vericiydi ve Abe'le çalışmam sayesinde olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Klinikte çalışmadığı hemen hemen her gece ders çalışıyoruz. Üniversitede tıp öncesi derslerimi Landon'ın özel dersleriyle tamamladıktan sonra şimdi anatomi derslerimi 'le tamamlıyor olmak kendimi biraz ezik hissetmeme neden oluyor.

Kendimi özellikle suçlu hissettiğimde bazen Abe'ye "Sanırım seni geride tutuyorum" diyorum.

" olmaz," diye ısrar ediyor Abe. "Seninle birlikte üzerinden geçince konuyu daha iyi öğreniyorum."

Doğru olabilir, ancak doğru olmasa bile bana yardım edeceğinden şüpheleniyorum. Abe'in tıp fakültesinin yanı sıra yarı zamanlı bir işte çalışıyor olması benim için düşünülemez bir şey. Okul için yapmamız gereken dağ gibi işlerin üstüne bir de iş bulması nasıl mümkün olabilir? Tek düşünebildiğim, beyninin farklı bir şekilde bağlanmış olması gerektiği.

Ya da hap şeklinde küçük bir yardımcısı var.

Hayır. İmkânı yok. Abe uyuşturucu kullanmıyor. Olsaydı bilirdim, ama o... o değil. *Kullanmazdı*. Bundan eminim. Anatomide mükemmelleşmek için gelecekte gönderilmiş bir tür cyborg olduğuna inanırım daha iyi.

Bu sefer Dr. Conlon'u ofisinde takip etmek yerine notların açıklanmasını bekliyorum. Moral desteği için Abe'yi de yanımda getiriyorum, ancak o kendi notuyla garip bir şekilde ilgilenmiyor. Notlar posta kutularımızın yanındaki bir kâğıtta listeleniyor ama neyse ki isimlerimiz kullanılmıyor. Notlarımızı bulmak için her birimizin beş haneli bir kimlik numarası var. Kimlik numaramı bulana kadar listeyi tarıyorum ve notumu gördüğümde istemsiz bir çılgılık atıyorum: yetmiş altı.

Bu bir pas! *Düşük* bir pas bile değil! Bu iyi niyetli bir pas!

Kollarımı Abe'e doluyorum, daha küçük bir adamı yere düşürebilecek bir hareket. Ama Abe sadece gülüyor ve bana sarılıyor. Sonra en az bir dakika süren bir öpüşmeye dönüşüyor. Sonunda ayrıldığımızda, "Geçtim!" diye ağlıyorum.

"O kadarını tahmin etmiştim," diyor sırtarak.

"Düşük bir not bile değil," diyorum gururla. Aslında C olan bir notla gurur duyduğum için kendimi biraz aptal gibi hissetsem de... "Sen nasıldın?"

Benden daha iyi yapacağını düşünmüştüm, o yüzden buna hazırlıklıydım. Hazırlıklı olmadığım şey ise yüzündeki şaşkın ifadeydi. "Oh," dedi.

"Sanırım kontrol etmeliyim."

Ne be? Biz vize notlarımızın bir adım ötesinde dururken, o nasıl olur da kendi notuna bakma zahmetine bile girmez?

"Doksan bir," diye duyurdu Abe. Omuz silkiyor. "Oldukça iyi, sanırım."

"Oldukça iyi mi?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Abe, bu *harika*! Bu onurlandırır."

"Evet," diyor ve küçük bir gülümsemeye izin veriyor. Yine de gözlerinden gerçekten umursamadığını görebiliyorum.

Ve bu çok garip, millet.

OceanofPDF.com

HER NE KADAR ŞÜKRAN GÜNÜ TATILINI DÖRT GÖZLE BEKLIYOR OLSAM DA BİR OLARAK Okuldan uzaklaşmak, beni her şeyden çok yorgun bırakıyor. Ailem nadir görülen bir formdaydı ve neredeyse tüm uzun hafta sonu durmadan benimle uğraşmayı başardılar. Örneğin, ailemin evinin kapısından içeri girer girmez annem bana sarıldı ve "Heather, saçların kokuyor" dedi.

Neredeyse altı saattir araba kullanıyordum ve bu kesinlikle duymak istediğim ya da ihtiyacım olan şey değildi.

Ayrıca, gitmeden hemen önce duş almıştım. Aramızda kalsın, koku saçımdan asla tamamen çıkmıyor. İnternette çözüm aradım ve sirke, domates suyu, Coca-Cola ve hatta kabartma tozu denedim ama hiçbirisi formaldehiti tamamen yok edemedi. Artık neredeyse hiç fark etmiyorum bile. Ve bu beni her şeyden çok endişelendiriyor.

Nihayet saçım konusunu kapattıktan sonra, annem yeni harika erkek arkadaşım hakkında bana üçüncü dereceden fırça attı. Abe ve ben tatillerde benim evime gelmesini ya da tam tersini düşünmüştük ama ailelerimizin buna çok karar vermiştik. Ama annem beni sorgularken, umutsuzca Abe'in yanımda olmasını diledim. Sadece heybetli görünmek için. Cumartesi sabahı erkenden yola çıktım ve bir an bile değil - erkek arkadaşımı görmek için sabırsızlanıyorum. Yurda döndüğümde, çantalarımı odaya atmak ve koridordaki aynada yansıma baka için ancak saniye ayırıyorum. Üzerimde dar bir atlet ve bir çift düz kesim mavi pantolon var.

Kot pantolon, ki yeterince iyi görünüyor. Sanırım Abe patates çuvalıyla gelsem de sorun etmezdi.

Botlarımı tekmeleyip sandaletleri çıplak ayaklarıma geçiriyorum ve aceleyle Abe'in dairesine çıkıyorum. Genellikle benim dairemde buluşuruz çünkü onunki gerçekten iğrençtir. Birkaç hafta önce oturma odasına girdiğimde yerde ölü bir hamam böceği yatıyordu. Onu ve beni şaşırtan bir şekilde Mason ve Abe onun orada olduğunu zaten biliyor gibiydiler.

Mason, "Bu diğer hamamböcekleri için bir uyarı," diye açıkladı. "Yani buraya girerlerse başlarına ne geleceğini biliyorlar."

Abe utanmış görünüyordu ve kağıt havluyla hamam böceğini temizledi.

Her neyse, hamamböcekleri olsun olmasın, Abe'i göreceğim için çok heyecanlıyım ve aşağıda beklemek istemiyorum. Kapıyı çaldım ve Mason açtı.

İşin garip kısmı şu: Mason her zaman derli toplu görünür ama şu anda *berbat* görünüyor. Saçları dimdik ve haftalardır yıkanmamış gibi görünüyor. Önünde büyük kahverengi bir leke olan DeWitt Med tişörtü giyiyor ve saçımdan daha kötü kokuyor. Yüzünde birkaç günlük kirli sakal var ve o muhteşem ela gözleri kan çanağına dönmüş.

"Mason?" Dedim.

Neredeyse ona sarhoş olup
olmadığını soracaktım. Ya da
uyuşturucu kullanıp
kullanmadığını.

Mason beni tanımaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor. Neredeyse adımları sormasını bekliyordum. Sonra gözleri kısılıyor.

"Ne istiyorsun?"

Hayatımda hiç uyuşturucu kullanan birini tanımadım. Ama Mason'a baktığımda tek düşündüğüm bu: *Bu adam kesinlikle bir şeyler kullanıyor.* Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ama bu beni .

"Uh..." Yumruklarımı sıkıyorum. "Sadece Abe'i görmeye geldim." Mason bir an kaşlarını çatı.

"Oh." Omuzları çöktü. "Doğru. Tabii ya. Duşta." "Öyle mi?"

Banyo kapısı hemen sağ ve altından bir buhar tütüyor.

"Evet," diyor Mason. Sonra da her zamanki gibi konuşarak ekliyor: "Ama eminim yanında birilerinin olmasından rahatsız olmaz."

Sonra bana gülümsüyor ve ben daha fazla görünüşünü sorgulayamadan apartman kapısından çıkıp gidiyor.

Mason'ın ilginç bir fikri vardı. Abe ile duşa girsem ne kadar ateşli olurdu? Elbette biraz sürpriz olurdu ama hangi erkek böyle bir şeyden tahrik olmaz ki?

Bunu yapacağım!

Koridordan aşağı iniyorum, banyonun kapısını yavaşça açıyorum ve sessizce odaya giriyorum. İçeri girdiğimde, görüşüm buharla bulutlanırken birkaç kez göz kırpiyorum. Aynalar tamamen buğulandığı için kendi yansımamı bile seçemiyorum. Beyaz duş perdesinin arkasından Abe'in sesi yankılanıyor, usulca bir melodi mırıldanıyor. Journey'e benziyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum ve külotumla birlikte kot pantolonumdan sıyrılıyorum. Sonra sütyenimi çıkarıyorum. Sonunda banyonun ortasında çırlçıplak kalıyorum, buhar saçlarımı kıvırıyor, duş perdelerinin hemen ötesinde Abe'in de çıplak olduğu fikri beni çok tahrik ediyor.

Ve sonra aşağıya baktım.

Odaya girdiğimde Abe'in banyonun zemininde duran mavi önlüklerini fark etmemiştim. Ama şimdi onları görebiliyorum. Anatomi laboratuvarındakinden farklı görünüyorlardı.

Hala hafif nemli olan kırmızımsı kahverengi lekelerle kaplıdır.

Bu da *ne* böyle? *Kana* benziyor. Ama olamaz. Abe'in kıyafetlerinde o kadar kan olsaydı, ölmüş olurdu.

Yoksa başka biri ölürdü.

Çömelip lekelerle daha yakından bakmaya çalışıyorum. Ama dirseğimi lavaboya çarpıyorum ve acı dolu bir çığlığı bastırmayı başarsam da, ses Abe'i varlığımdan haberdar ediyor. Duş perdesini açıyor ve beni orada dikilirken buluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye ağlıyor.

"BEN... BEN..." Kekeliyorum.

"Duştayım!" diye bağılıyor bana. *Evet, tabii.* "Çıkman lazım!"

"Ama-"

"Çık dışarı!" Bu sefer gerçekten çığlık atıyor. Boynundaki damarların belirginleştiğini görebiliyorum ve sağ gözü hafifçe seğiriyor. "Şimdi!"

Kıyafetlerimi giymek için uğraşırken neredeyse bir su birikintisine basıp kayıyordum. *Çok* utaniyorum. Atletimi başımın üzerine çektiğimde, su damlacıklarının sesinin farklı olduğunu fark ediyorum. Su sağanağı sabit

şimdi-Abe duşta hareket etmiyor. Öylece duruyor, gitmemi bekliyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Hışımınla odadan çıkıp eve gitmek istiyorum ama merak ve kafa karışıklığı beni orada tutuyor. Önlüğündeki o lekeler neydi? Verdiği tepki olmasa masum bir şey olduğuna inanmak daha kolay olurdu. Oldukça büyük yeni bir kahve lekesinden kaçınarak eski püskü şilte kanepesine oturdum ve Abe'in duşunu bitirmesini bekledim. Abe'in ses tonunu asla unutmayacağım. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Öfkeliydi ama aynı zamanda başka bir şey, daha da kafa karıştırıcı bir şey vardı:

Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Bir dakika sonra su akışı durur ve Abe banyodan bir havluyu beline dolamış, diğerini de eline almış olarak çıkar. Normalde solgun olan yüzü kıpkırmızı ve sadece duşun buharından değil. Benimle zar zor göz teması kurabiliyor.

"Giyinmem için bana bir saniye ver," diyor. "Tamam mı?"

O yatak odasında üstünü değiştirirken, ben de önlüklerin hâlâ orada olup olmadığına bakmak için banyoya gizlice girdim. Orada değillerdi. Ama banyodan çıktığında elinde olmadığına göre, demek ki onları bir havluya sarmış olmalı. Yine, çok garip.

Abe yatak odasından temiz bir kot pantolon ve bol yeşil bir tişört giyerek çıktı. Onu görür görmez, "Neler oluyor, Abe?" diye bağırdım.

Abe hemen bir şey söylemedi. Yanımdaki kanepeye çöktü. "Ne demek istiyorsun?"

"o lekeler neydi?" "Ne lekesi?"

Zaman kazanmaya çalışıyor, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor.

Ben de sırf yüzünü görmek için ona şüphelerimi anlattım. "Kana benziyordu."

Yüzü birkaç ton daha solgunlaştı. Beklediğim tepki bu değildi. Saçma bir şey söylemişim gibi gülmesini istemiştım. *Birkaç litre kanla kaplı önlükler mi? Nasıl bu kadar aptalca bir şey düşünebilirsin?*

"Klinikte Dr. Kovak'a bir prosedürde yardım ediyordum," diye açıklıyor. "İşler... biraz karıştı."

Ve sonra ellerini fark ettim. Daha spesifik olarak, tırnaklarını fark ettim. Tırnaklarına koyu kahverengi bir madde yapışmış.

duşta ortaya çıkar.

"İşlem sırasında eldiven giymiyor " diye sordum.

Kekeleyerek hiçbir anlam ifade etmeyen bir açıklama yapıyor.

Her ne dediyse, bana yalan söylediği çok açık. Ama *neden*? "Ne

yapıyordun, Abe?" Diyorum.

Gözleri düşüyor, benimkilerden kaçıyor. "Sadece

Çalışıyorum." "Yemin eder misin?"

Omuzları öktü. "Yemin ederim."

Yaptığı şey hakkında bana doğruyu söylemesi için ona her türlü şansı verdim. Ve o hala dişlerinin arasından yalan söylüyor.

OceanofPDF.com

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN ABE'İ NEREDEYSE HIÇ GÖRMEYECEĞİM. BENDEN AÇIKÇA KAÇIYOR.

Ders çalışmak için çok heyecanlıyım. Nasıl çalışabilirim ki? Ne zaman anatomiye konsantre olmaya çalışsam, Abe'in benden ne saklıyor olabileceğini hayal etmeye başlıyorum. Neden kıyafetleri kanla kaplıydı? Neden tırnaklarına bulaşmıştı?

Bugün dersten eve döndüğümde, yatağımın yarısını kaplayan kocaman bir çiçek sepeti buluyorum. İki zambağın arasına lavanta rengi bir kart yerleştirilmişti ve onu açtığımda Abe'in el yazısını gördüm: *Lütfen beni affet.*

Rachel kulağında kulaklıkla yatağımda yatıyor. Çıkartıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Bence erkek arkadaşın çiçek endüstrisini tek başına destekliyor."

Kokuyu içime çekmek için burnumu bukete yaklaşıyorum. Zambakları severim ve Abe de bunu biliyor. Ve çiçeklere verecek fazla parası olmaması bu jesti daha da tatlı kılıyor. Neredeyse kendimi suçlu hissedeceğim.

Neredeyse.

"Cidden," diyor Rachel, "onu affedecek misin artık? Ben polenlerden boğulmadan önce?"

Oda arkadaşşıma şaşkınlıkla bakıyorum. "Abe ile olan ilişkiyi onaylıyor musun? Buna inanamıyorum."

Rachel omuz silkiyor. "Şey, seni mutlu ediyor gibi görünüyor ve... sanırım çoğu erkek kadar korkunç değil." Başını sallıyor. "Peki seni kızdıracak ne gibi aşağılık bir şey yaptı?"

Sadece başımı sallıyorum. Keşke Rachel'a her şeyi anlatabilseydim. Ama aylardır birlikte yaşıyor olmamıza rağmen Rachel'a güvenmiyorum. Özellikle de sınıftan biriyle takıldığından emin olduğum ve bana kim olduğunu söylemediği için. Sık sık gece geç saatlerde ortadan kayboluyor ve saçları dağılmış ve yüzünde gizli bir gülümsemeyle geri dönüyor. Bir keresinde ona bunu sordum ve bana seks gibi aptalca şeyler için zamanı olmadığını söyledi.

Her neyse, bu Abe'nin sırrı ve ne olduğunu bilmesem bile bunu kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Onun yerine çiçekleri yatağın üzerine bırakıp hastaneye geri döndüm. Bu konuyu *biriyle* konuşmalıyım. Ama Abe bu okuldaki en iyi arkadaşım, hatta tek yakın arkadaşım. Yani aklıma gelen ve güvenilebileceğim bir kişi daha var.

Dr. Patrice Winters'ın ofisi anatomi laboratuvarlarının hemen üstünde. Okul ilk başladığında zorunlu olarak onu bir kez görmüştüm ama seans ancak yarım saat sürmüştü çünkü o zamanlar söyleyecek pek bir şeyim olduğunu hissetmiyordum. Bugün ise konuşacak çok şeyim var.

Buralarda olması uzak bir ihtimal - randevu almak zorunda kalacağımı tahmin ediyorum - ama yine de uğramaktan zarar gelmez diye düşündüm. Patrice bir terapist, bu yüzden ona söyleyeceğim her şey gizli kalacak ve şu anda tam da aradığım şey bu.

Ofisinin kapısının aralık olduğunu görünce şaşırdım. Çekingen bir şekilde yürüyorum ama içeriden tanıdık bir ses duyunca duruyorum. Sesin Dr. Conlon'a ait olduğunu hemen anladım.

"Çok teşekkür ederim Patrice," diyor. "Sen en iyisisin. Gerçekten."

"Senin için her şeyi yaparım Matt," diye yanıtlıyor.

Donup kalıyorum. Sadece bir tıp öğrencisi olabilirim ama aynı zamanda bir kızım ve flörtün farkındayım. Patrice'in sözlerinden flört damlıyor. İkisi arasında bir şeyler mi var? Şaşırmazdım. Ama olsaydı, kapıyı sonuna kadar kapatmazlar mıydı?

Daha fazla düşünmeden kapı çekilerek açıldı ve neredeyse ofise düşüyordum. Dr. Conlon'un mavi gözleri beni görünce açılıyor. "Heather?"

Gülümsemeye çalışarak doğruluyorum. Patrice kesinlikle sinirli görünüyor ama Dr. Conlon'un adımı söylediğini duyunca yüzü değişiyor. Yüz hatları yumuşuyor ve bana elini uzatıyor.

"Heather McKinley," diyor. "Lütfen içeri gelin."

Sanki beni bekliyormuş gibi. Ürkütücü.

Dr. Conlon topallayarak çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Patrice masasının önündeki açık mavi kanepeyi işaret ediyor ve o kadar derine batıyorum ki kalkamayacağımdan endişeleniyorum. Bir yanım bunun Dr. Conlon'un yararı için olup olmadığını merak etse de, Patrice burada ortam aydınlatması yapıyor.

"Ee, Heather," diyor Patrice, yarım ay gözlüklerini dar burnundan yukarı kaydırarak. "Seni beni görmeye getiren nedir?"

"Bu..." Ona her şeyi anlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu kadın beni rahatsız ediyor. "Bu çok saçma."

"Hiçbir şey aptalca değil, Heather," diye beni temin ediyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. Tamam, söylemem gerek. Eğer bu konuda biriyle konuşmazsam, patlayacağım. O kişi Patrice olsa bile.

"Erkek arkadaşıyla ilgili," diyorum. "Kendisi burada öğrenci. Abe Kaufman." Patrice başını salladı.

"Tuhaf davranıyor," diye devam ediyorum. "Yani, *gerçekten* tuhaf." Patrice tekrar başını sallıyor.

"Uyuşturucu falan kullanmıyor," diye ekliyorum hemen. "Hiç sanmıyorum. Yani, kesinlikle olmaz. Ama..."

"Evet?"

Alt dudağımı çiğniyorum, ne kadarını söyleyebileceğimden emin değilim. Abe'in başını belaya sokmak istemiyorum ama bu seans gerçekten gizliyse ona her şeyi anlatabilmeliyim. "Önlüğünün her yerinde kan buldum. Sırılsıklam olmuş gibiydi."

Patrice yine başını sallıyor. Keşke bir şey söyleseydi. Ona geldiğim için pişman olmaya başlıyorum. Bu kadın "anlayışlı" dediğim şeyin tam tersi. Ama ona zaten söyleyeceğim, o yüzden bunu yapsam iyi olur. Hem zaten söyleyecek bir şey yok. Henüz yok.

"Tuhaftı, hepsi bu," diyorum. "Ve... korkutucuydu."

"Yani yaralanmış mıydı?"

"Hayır, mesele de bu." O duş alırken banyoya daldığım o geceyi düşünüyorum. "Yaralı olmadığından oldukça eminim. Onu sadece havluyla gördüm ve hiçbir yerinden kan gelmiyordu. Peki bu kadar kan nereden geldi?"

"Sana ne söyledi?"

"Bir klinikte yarı zamanlı çalışıyor." Burnumu kırııştırıyorum. "Bir *işlem* yaptığını ve ortalığın karıştığını söyledi."

"Kulağa mantıklı bir açıklama gibi geliyor."

"Ama neden onun *ellerinde* de kan vardı?"

"Ellerinde mi?"

"Tırnaklarında. Ben *gördüm*."

Patrice bu ifşaatı kafasında evirip çeviriyormuş gibi bir an sessiz kalıyor.

"Yani sana yalan söylediğine inanıyorsun."

"Evet."

"Peki onun ne yaptığını düşünüyorsunuz?"

Sorulması gereken çok açık bir soru olmasına rağmen, bu benim dengemi bozdu. Çünkü erkek arkadaşımın kıyafetlerinde o kadar kan gördükten sonra çıkarılabilecek tek bir sonuç var.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda. "Abe iyi bir adam. Onun... bilirsin işte..."

"Belki de düşündüğünden daha az kan vardı?" Patrice öneriyor.

"Belki..."

Belki de haklıdır. Evet, çok kan varmış gibi görünüyordu. Ama bir keresinde basit bir burun kanaması geçirmiştım ve gömleğimi tamamen ıslatmıştı. Kıyafetlerinin her yerinde kan olması, bunun bir insanın hayat kanı olduğu anlamına gelmez. Belki de bana söylediği gibi sadece yardımcı olduğu bir prosedürdü.

Ama bana yalan söylediği hissinden kurtulamıyorum.

Abe ile karşılaşmak istemediğim için kütüphanede ders çalışmayı bıraktım.

Bunun yerine, oldukça sessiz olan küçük boş bir sınıf buldum ve kitaplarımı yayarak biraz çalışmayı deneyebiliyorum. Abe olmadan çalışmak daha zor ama şu anda onun yanında olamam.

Bir saatlik anatomi dersini geçmeyi başardım, ancak herhangi birinin kalıcı olup olmadığından emin değilim. Final sınavına az bir zaman kaldı ve iki geçer notum var. Bu sınavı atlatabilirim. Abe'e ihtiyacım yok.

Gerçi şu anda onu görmeyi bu kadar çok istememin nedeni bu değil.

Anatomiye ara verip banyoya gidiyorum. Mesanemi boşalttıktan sonra ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakıyorum. Bitkin görünüyorum. Saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, şık bir şekilde değil. Yüzüm çok solgun görünüyor ve yüzümde bir leke var.

çenemde. Yüzüme biraz su sıçratıyorum ve bu yanaklarıma biraz renk getiriyor, ama gerçekten çok yardımcı olmuyor.

Buraya her geldiğimde yaptığım gibi, lavabodaki çatlağa bakıyorum. Darcie Peterson için bir anıt yok, geçen yıl burada ölen kız için.

-Ve bu da olabildiğince yakın. Eskiden beni korkuturdu ama dönem ilerledikçe bana güçlü olmayı hatırlattı. Evet, tıp fakültesi zor. Ama daha kötü şeyler de var.

Ölmüş olabilirim.

Tuvaletin kapısı açılıyor ve sınıf arkadaşlarımdan biri, Victor adında ip gibi bir adam küçük alana giriyor. Ama burası kadınlar tuvaleti, karma tuvalet değil. Beni orada dururken görünce gitmedi.

"Hey, Heather," diyor.

"Uh." sırasına dikkatle bakıyorum. "*Burası kızlar tuvaleti.* banyo, bilirsin."

"Ah!" Fark etmemiş gibi gözleri büyüdü, gerçi bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. "Özür dilerim!"

Ama yine de gitmiyor.

"Hey," diyor. "Şu anda Abe ile mi çalışıyorsun?"

Bu soru, Victor'un kadınlar tuvaletinden çıkmak için herhangi bir hareket yapmıyor gibi görünmesi kadar tuhaf. Neden bana Abe'i soruyor? Victor'un onunla iki kelime konuştuğunu gördüğümü sanmıyorum. "Hayır..."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Emin değilim. Yurtta belki."

"Özür dilerim." Ellerini birbirine sürüyor. "İkinizin birlikte olduğunu sanıyordum." "Öyleyiz." Sayılır. "Ama o... O burada değil."

"Tamam..." Victor bu yeni gelişmeyi değerlendirir. "Peki, onu gördüğünde, onu aradığımı söyler misin? Ve bu çok *önemli*."

Victor'a kaşlarımı çatıyorum. Kot pantolon ve tişört giyiyor ve ne kadar acı verici derecede sıska olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Spor ayakkabılarının arasında kayıyor, titreyen ellerini birbirine kenetliyor. Bu hafta sınavımız olmadığını düşünürsek, olması gerekenden daha endişeli görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

"Sadece biraz mücadele ediyorum. Bilirsin işte." Kulağa tuhaf gelen bir kahkaha attı. "Neyse, Abe'e onu aradığımı söylediğinden emin ol. Lütfen?"

Victor'un sesindeki çaresizlik notası beni rahatsız ediyor. "Tamam," diye kabul ediyorum.

Neler oluyor burada? Park yerinde Abe ile konuşmak isteyen Gerald/Harold'un sesine benziyor. O olay olduğunda Abe çok şaşırmış görünüyordu. Ama şimdi, acaba hepsi rol müydü diye merak ediyorum.

Erkek arkadaşım benden ne saklıyor?

OceanofPDF.com

FINAL SINAVIMIZ YARIN SABAH.

Akşam doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorulana kadar hala birkaç saatim var. Şu anda aklımın bir köşesinde sınav olmalı ama tek düşünebildiğim Abe. Benden ne sakladığını ve neden bana gerçeği söylemeyi reddettiğini merak etmeden duramıyorum. Bir cevap alana kadar odaklanamayacağım.

Tek seçeneğim onunla yüzleşmek.

Abe'in odasına gideceğim ve ona bir ultiatom vereceğim: Ya gerçeği söylerim ya da giderim. Bu kadar basit. Abe beni önemsiyorsa, doğru kararı verecektir.

Umarım.

Abe'le yüzleşme planımı oluştururken kendimden çok emindim ama merdivenlerden yukarı çıkarken, hayatımda kimseyi hiçbir şeye ikna edemediğimi fark ettim. Ben tam bir iticiyim. Bu yüzden alışverişe her zaman yanımda arkadaşlarımı götürmeye çalışırım, böylece tezgâhtar beni mağazanın yarısını almaya ikna edemez. Abe'i gerçekten büyük bir sırrı bana söylemesi için zorlayacak kadar nasıl güçlü olabilirim?

Bir de madalyonun diğer yüzü var. Eğer itiraf ederse, belki de duymak istemeyeceğim. Ya gerçekten birini öldürdüyse? O zaman ne olacak?

Ama hayır. olamaz. *Olamaz.*

Abe ve Mason'ın dairesinin kapısını çalıyorum ve sabırla Abe'in ağır ayak seslerini bekliyorum. Ne onlar geliyor, ne de

Mason'ın nispeten daha hafif ayak sesleri. Yurt odasının içi tamamen sessizdir.

Abe'in evde olmayacağı aklıma bile gelmemiştir. Ama tabii ki, büyük sınavdan önceki geceydi. Herkes kütüphanede.

Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıkıyorum. Odaklanamamam Abe'in suçu ve şimdi o evde bile değil. Şimdi ne olacak?

Bir hevesle elimi kapı koluna dayadım. Kilidin açık olmasını beklemiyordum ama kapı kolu avucumun altında döndü. Hafifçe bastırdım ve kapı açıldı.

"Alo?" Sesleniyorum.

Cevap yok. Evde kimse yok. Abe ve Mason yurt odalarını kilitlemeden dışarı çıktılar.

Aslında bu altın bir fırsattır.

Ama Abe'in odasına girip izni olmadan eşyalarını karıştırmaya başlayamam. Bu korkunç bir şey olur. Kendimi affedemem ve dahası, öğrenirse beni asla affetmez.

Yine de Abe bana asla gerçeği söylemeyecek. Eğer bunu kendi başıma çözemezsem, işimiz biter.

Kendimi durduramadan yurt odasına giriyorum. Her zamanki gibi biraz dağınık ama olağandışı bir şey yok. Yere bırakılmış bir kot pantolonun ve bir çift önlüğün etrafından dolaşıyorum, ancak bu önlükler neyse ki kanla lekelenmemiş.

Ve sonra Abe ve Mason'ın yatak odasındaayım.

Göğsümdeki suçluluk duygusunu bastırarak Abe'in masasına doğru yürüyorum. Bunu *bizim* için yapıyorum, ilişkimizin bir şansı olsun diye. Yalanlarına daha fazla dayanamıyorum ama belki gerçeği kendi başıma öğrenirsem bununla yaşayabilirim.

Evet, kendine bunu söylemeye devam et, Heather.

Abe'in masası tam bir domuz ahır. Dairenin geri kalanından bile daha kötü. Her yerde kağıtlar yığılı. Daha da tuhafı, kâğıtların anatomi ya da biyokimya ile bir ilgisi varmış gibi görünmüyor. Onları karıştırıyorum, midemin çukurunda büyüyen bir korku hissi var.

Bütün bunlar da ne böyle?

Ve sonra, elimde bir yığın kâğıt varken, masanın üzerinde duran başka bir şey görüyorum. Beni kelimelerin ötesinde dehşete düşüren bir şey.

Olamaz. Bu hayal edebileceğimden çok daha kötü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II

ABE

OCEANOFFPDF.COM

"SOLUNA BAK VE SAĞINA BAK. DÖRT YIL İÇİNDE, HER İKİSİ DE bu insanlar doktor olacak."

Tıp fakültesi dekanının talimatlarına uyarak soluma bakıyorum ve bordo boyalı bir duvarla yüz yüze geliyorum. Birkaç kez göz kırptıktan sonra sağıma dönüyorum, orada boş bir koltuk var. O boş koltuğun yanında da oda arkadaşım Mason oturuyor ve dekanla birlikte hareket ettiğim için bana olan saygısını tamamen yitirmiş gibi görünüyor.

Onu suçlayamam.

Dikkatimi tekrar dekana yöneltmek üzereydim ki gözüme bir şey takıldı. Ya da biri mi demeliydim? O.

Evleneceğim kız.

Tamam, şu anda gözlerini deviriyorsun. Sizi suçlamıyorum. Anlıyorum, bunu söylerken bir alet gibi görünüyorum. Üniversitedeki arkadaşlarım kıcımlı tekmelerdi. Ama biliyorsan, biliyorsundur. Ve şu anda *biliyorum*.

Ben kadınlardan hoşlanan biri değilim. Romantik de değilim. Ama şu anda, arka planda çalan arpları duyabiliyorum. Onun için her şeyi yaparım. Onu elde etmek için her şeyi yaparım.

Sabahın geri kalanında ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bunu çok belli etmemeye çalışıyorum, ama kahretsin. Çok kötü oldum.

Sonra öğle yemeğinde, büyük sakar ayağımla onun ayak parmaklarına basmayı başardım. Ve adının Heather olduğunu öğrendim. Ve bir erkek arkadaşı var.

Ama kim bilir? Belki şansım yaver gider.

Daha garip şeyler de oldu.

BİR İŞE İHTİYACIM VAR.

Buradaki diğer öğrencilerden bazıları yüklü. Mesela Mason. Ben zengin değilim. Annem de babam da mavi yakalı işlerde çalışıyor ve o kadar çok kredi çektim ki bu konuda çok fazla düşünmeye başlasam kusmak istiyorum.

Bu yüzden derslerimin ilk haftasında yarı zamanlı bir iş aramaya başladım. Oldukça esnek saatleri ve umarım iyi bir maaşı olan bir şey. Anatomi laboratuvarının dışındaki ilan panosunda bir tıp kliniğinde yarı zamanlı çalışmak için bir ilan gördüğümde, bu mükemmel görünüyor.

Ben oraya gidene kadar.

Her şeyden önce, şehrin berbat bir yerinde. Ben olmasaydım, bu mahallede dolaşmaya korkardım. Dr. Stanley Kovak'ın kliniği de tam bir batakhane. Bunun için kullanılabilecek tek kelime bu - en azından benim aklıma gelen en güzel kelime. Bekleme odası, duvara yaslanmış üç katlanır sandalye, soyulmuş beyaz boya ve tavandan tehlikeli bir şekilde sarkan loş bir ampul ile ancak bir dolaptan daha büyük, küçük bir alan. Her yer pisuvar gibi kokuyor.

Ama maaş? *Gerçekten* iyi. McDonald's'tan çok daha iyi. Bu yüzden görüşme için buralarda takıldım.

Görünürde resepsiyon görevlisi yok, bu yüzden ağırlığımın altında uğursuz bir şekilde gıcırdayan katlanır sandalyelerden birine oturuyorum. İçeri "zil" ile girmiştim, bu yüzden Dr. Kovak'ın burada olduğumu bildiğini varsayıyorum. Bekleme salonunda okunacak dergi yok, ancak böyle bir kliniğe gelen insanlar *Good Housekeeping*'in bir kopyasını karıştırmak için o kadar da heyecanlı değil gibi görünüyor.

Birkaç dakika sonra arka kapı açılır ve bir adam kafasını dışarı uzatır. "Abraham Kaufman?"

"Abe," diyorum ayağa kalkarak.

Benim büyüklüğüm karşısında gözleri hafifçe açılıyor ki bu pek de alışılmadık bir tepki değil.

"İçeri gelin," diyor adam. "Ben Stan Kovak."

Dr. Kovak benden en az yarım ayak kısaydı, kafasında kırılmış gri saçları vardı, bronz teninde ince çizgiler vardı ve iki günlük

Çenesinde kirli sakal var. Üzerinde uyuyakalmış gibi görünen buruşuk mavi bir önlük var. Beni kısa, az ışıklı bir koridordan, içinde uzun bir sedyeye benzeyen bir şey bulunan bir odaya götürüyor. Sedyenin üzerinde kahverengi lekelerle kaplı bir çarşaf var. Neyse ki üzerine oturmamı söylemiyor.

"Yani iş için mi başvuruyorsun?" diye sordu bana.

"Doğru," diyorum. Ona daha önce çalıştığım işlerden referanslar içeren bir dosya uzatıyorum: bir markette kasiyer olarak çalışmak, sinemada bilet kesmek ve üç yaz boyunca cankurtaran olarak çalışmak.

Kovak dosyayı alıyor ama göz gezdirmeden tezgâhın üzerine bırakıyor. "Umutsuzca yardıma ihtiyacım var." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Burası çok yoğun olabiliyor ve asistanım işten ayrıldı. Tıp öğrencisi olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

"Evet."

"Hangi yıl?"

"İlk yıl."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Kliniğe okuldan çok sayıda öğrenci geliyor. Öğrenci sağlık merkezinde uzun süre beklemek zorunda kaldıkları için buraya gelmeyi tercih ediyorlar. Onları kontrol etmek, hayati bulgularını almak ve randevularını ayarlamak için yardıma ihtiyacım var. Sizin için iyi bir deneyim olacak."

"Eminim öyle olacak," diyorum kendimden emin bir şekilde, ancak bu muayene odasında beni tedirgin eden bir şeyler var. Çarşafın üzerindeki bu kahverengi lekeler de ne? "Burada çalışmaktan heyecan duyarım."

"Harika." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne zaman başlayabilirsin?" "Bu kadar mı? İş aldım mı?"

Gülümsüyor. "Başvuran tek kişi sensin."

Bu açıklamayla ilgili bir şey kafamın arkasında kırmızı bir bayrak oluşturdu. Böylesine kazançlı bir işe başvuran tek kişi nasıl ben olabilirdim? Süpermarkette kazandığımın iki katından fazla kazandırıyor. Sonra tekrar, eğer bir tıp öğrencisi istiyorsa, sınıftaki çocukların çoğu her şeyin üstünde çalışamayacak kadar meşguldür. Ve başvurmak için gerçekten çok hızlıydım. Hediye atın ağzına bakmamakla ilgili ne derler?

"Yarın başlayabilirim," dedim ona.

DAHA ÖNCE HIÇ CİDDİ BİR KIZ ARKADAŞIM OLMAMIŞTI.

Ben de çıktım. Ama tıp fakültesine hazırlanmak ve okulun yanı sıra çalışmak arasında bir ilişkiyi sıkıştıracak zamanım olmadı. Süpermarkette fazladan bir vardiya almanız gerektiği için bir kızı ancak mesajlarınıza cevap vermeyi bırakmadan önce birçok kez iptal edebilirsiniz.

Ve şimdi hiç olmadığım kadar meşgulüm. Anatomi, biyokimya ve Dr. Kovak'ın kliniğinde haftada üç gece çalışmak kız arkadaşına pek zaman bırakmıyor. Başımı öne eğip önümüzdeki dört yılı atlatmaya odaklanmalıyım.

Neyse ki ya da ne yazık ki, Heather gülünç bir şekilde benim ligimin dışında. Onu ne kadar çok tanırsam ve arkadaş olursak, bu o kadar acı verici bir şekilde ortaya çıkıyor. Onunla birlikte olacağıma dair en ufak bir umut besleyerek kendimi kandırıyorum.

Kütüphanede yan yana kadın pelvisini incelerken, Heather bir şeyi anlamadığında her zaman yaptığı gibi burnunu kırıstırıyor (ki üzülerek söylüyorum ki bu çok fazla). Anatomi atlasımızın üzerinde öne doğru eğiliyor ve şampuanının kokusunu alıyorum. Şeftali, her zamanki gibi. Şeftali kokusunu sevmeye başlıyorum. Sırf koklayabilmek için buzdolabımıza bir sürü aldım.

Tamam, bunu söylerken kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkındayım. "Kadın pelvisi neden bu kadar kafa karıştırıcı?"

Heather inliyor.

Sanki bir şeyleri açıklığa kavuşturacakmış gibi anatomi atlasını ters çeviriyor.

"Biliyorum, kafa karıştırıcı," diye katılıyorum. Gerçi doğrusu, kafam *o kadar* da karışık değil. Her zaman çabuk öğrenmişimdir. Ama malzemenin zorluğu konusunda onunla aynı fikirde olmam Heather'ı rahatlatıyor gibi görünüyor.

Esniyor. "Tanrım, şu anda *çok* yorgunum."

Kahvesine uzanmasını ve bir yudum daha almasını bekliyorum (o da benim gibi bir bağımlı), ama bunun yerine beklenmedik bir şey yapıyor. Başını omzuma koydu ve gözlerini kapattı.

Donup kalıyorum, kıpırdamaya korkuyorum çünkü geri çekilmesini istemiyorum ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğini fark etmesini *gerçekten* istemiyorum. *Aşağı bakma, Tanrı aşkına!* Kalbimin göğsümde attığını duymalı. Yan masadakiler de duyuyordur.

Sonra Heather başını kaldırıyor ve tekrar esniyor. "Belki de biraz ara vermeliyim. Biraz yürüyeceğim."

"Elbette," diye cevap veriyorum, çok hızlı bir şekilde. "Biraz daha kahve içmek ister misin?" Başını sallıyor.

"Aslında," diyor. "Landon'ı aramayı düşünüyordum. Sorun olur mu?"

Landon. Pislik erkek arkadaş. O adamdan nefret ediyorum.

"Devam et," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Landon'a selam söyle," diye ekliyorum, sonra kendimden nefret ediyorum.

Heather'ın kütüphaneden çıkarken telefonuyla oynamasını izlerken ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor. Heather'ı düşünmeyi bırakmalıyım. Birincisi, onun bir erkek arkadaşı var. Ayrıca, başımda yeterince dert var.

"Heather'a bakmayı kes, seni sapık."

Mason yanımdaki koltuğa kayarak oturup yüzüne bilmiş bir sırıtma yayana kadar başımın ses neredeyse beni yerimden sıçratacaktı. Mason sinir bozucu olabiliyor ama ondan hoşlanmamak elde değil. Eğlenceli ve inanılmaz komik biri, özellikle de kolay alınabilen biri değilseniz. Dersler hızlanmadan ve ben işe girmeden önce, yerel bir barda birkaç kez birlikte bilaro oynadık ve harika zaman geçirdik, ama şimdi ikimiz de çok meşgulüz. Okuluna ayırdığı saatlere hayranlık duyuyorum; benim kadar az uyuyor, üstelik bir işte de çalışmıyor.

"Hey, Hulk," diyor Mason, o sırıtış hâlâ yüzünde. Bana Hulk diyordu, çizgi romanlardaki Incredible Hulk'tan esinlenerek. Haksız bir benzetme olmadığını kabul ediyorum. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Neden bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Saçmalık," diyor

Mason. Masumca omuz

silkiyorum.

"Evet, tamam." Sırtışı bir sırtışa dönüşüyor. "Ondan neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Yani, o sadece bir beş. Belki en iyi ihtimalle altı."

Pislik.

"Sadece itiraf et," diyor. "Belki sana yardım edebilirim."

Mason'a biraz ilgiyle bakıyorum. Sınıfımızdaki güzel kızların ağzının suyunun aktığını fark ettim. Belki bana gerçekten iyi bir tavsiye verebilirdi.

"Tamam, iyi," diyorum. "Onunla ilgileniyorum." "Şaka yapmıyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki ben ne yapacağım? Onu nasıl elde edebilirim?" ", " diyor Mason, "bir çift büyümen gerek, Abe. Cidden dostum.

Biraz kendine güven. Heather o kadar da harika değil. O sadece Heather. Senin liginin dışında falan değil."

Bu tartışılır.

"Peki ya erkek arkadaşı?" Ben diyorum.

Mason gülüyor. "Erkek arkadaş mı? Hadi ama, bu uzun sürmez. İki hafta daha ver."

Ve göre, o haklı.

İKİ HAFTA SONRA, tam zamanında, Heather yurttaki dairemin kapısını çaldı. Onu beklemiyordum ve garip bir şekilde beni gördüğünde yüzü düştü.

"Oh," diyor. "Mason burada mı?"

Neden Mason'ı arıyor? Onunla neredeyse hiç konuşmuyor, laboratuvar da bile. Yaptığı yorumlara bakılırsa ondan nefret ediyor gibi görünüyor. "Hayır," diyorum. "Muhtemelen kütüphanededir."

"Oh," diyor tekrar. Ve sonra yüzü buruşuyor.

"Heather..." Onu şiltemize kadar takip ediyorum, orada derin hıçkırıklara boğuluyor. Yüzünü küçük ellerinin arasına gömüyor ve ben de onu rahatlatmak için omuzlarını ovuyorum. Heather'ı rahatlatmak bir angarya değil. Yine de üzgün olduğu gerçeğini ona dokunmak için bir bahane olarak kullandığım için kendimi adi hissediyorum. O zaman kendimi adi hissettiğim için bir araç gibi hissediyorum.

Gözyaşları arasında "Landon benden ayrıldı," diye geveliyor.
Landon ondan ayrıldı mı? Pislik sevgilisi artık yok mu?
Vay anasını, bu yıl duyduğum en iyi haber. Ama... Neden
Mason'ı aramak için buraya geldi?

Oh. *Oh.*

Şimdi anlıyorum. Küçük bir ribaunt ilişkisi arıyor. Ve aklına gelen ilk kişi
Mason oldu. *Mason*. Beni değil. Onun kısa listesinde bile değilim.

Kahretsin, benim yerime Mason burada olsaydı, şu anda yatak odamızda
sevişiyor olurlardı. Belki de yapmazlardı. Mason bana bunu yapmazdı. Ama
bunun uzak bir ihtimal olması bile beni öfkeliendiriyor.

Mason sınıftaki en büyük pislik ve Heather onunla takılmak istedi.
Muhtemelen bunda bir ders vardır. Heather'ı istiyorsam, ona pislik gibi
davranmalıyım. İyi bir adam olmak beni hiçbir yere götürmüyor.

Ama ben bir pislik değilim. Hayatım boyunca hiç kötü bir şey yapmamış
iyi bir adamım.

Yine de Mason bir konuda haklı. Bir çift olmanın zamanı geldi. Bu yüzden
öne doğru eğildim ve korkmama ya da fazla düşünmeme fırsat vermeden onu
öptüm.

"Abe?" Bana karşı erimeden önce bir an için nefesi kesiliyor.

Ve işte şok edici kısım... Bana tokat atmıyor. Geri de çekilmiyor. Her şeye
rağmen, beni geri öpüyor. Şaşırdı ama onun da beni istediği ortaya çıktı.
Benim onu istediğim kadar değil, ama baskı yok.

İşte , o benim.

OKULDA KIMSE PATRICE'I PEK SEVMİYOR AMA HEPİMİZ ONU GÖRMEK ZORUNDAYIZ.

Bu *gerekli*.

Patrice kırklı yaşlarının başında, pixie kesim kahverengi saçlı ve uzun bacaklı. Kötü görünümlü değil ama onu uzaktan çekici bulmuyorum. Ofisi, kitapların ve oyuncak bebeklerin sıralandığı birkaç raftan oluşuyor. (Neden bebekler? Biz çocuk değiliz. Yemin ederim, eğer Raggedy Ann ile rol yaparsak, buradan giderim). Odanın köşesinde küçük bir masası var, ama gök mavisi bir kanepeye bakan bir sandalyede oturuyor. Kanepeye oturduğumda kendimi minderlere gömülmüş gibi hissediyorum, öyle ki tekrar ayağa kalkmam bir iki dakikamı alabilir. Belki de mesele budur.

"Kendinizi rahat hissetmenizi istiyorum," diyor Patrice. "Bunun senin için güvenli bir ortam olmasını istiyorum."

Keşke buradan başka bir yerde olsaydım.

"Anlat bana Abe," diyor Patrice. "Okul nasıl gidiyor şu ana kadar?"

"İyi."

"Sadece iyi mi? Seni strese sokmuyor mu?"

"Eğer sorduğunuz buysa, *uyuşturucu* kullanmıyorum."

Patrice kaşlarını kaldırıyor ama kimi kandırıyoruz? Ben de bu yüzden buradayım. Buradayım çünkü okulda yaygın bir uyuşturucu sorunu var ve bu yıl kimsenin aşırı doz almasını istemiyorlar.

Ama ben uyuşturucu kullanmam. Asla kullanmam. Tanrı aşkına, içki bile içmem. Kahve benim en kötü zaafım.

Patrice uzun bacak bacak üstüne atıyor. "Tıp fakóltesinin ne kadar stresli olabileceğini biliyorum. Buranın güvenli bir alan olduğunu bilmeni istiyorum."

"Tamam, ."

"Ve eğer konuşmak istediğin bir şey olursa" -sanki bir sırrını paylaşacakmış gibi öne doğru eğiliyor- "bana gelebilirsin. Söyleyeceğin her şey gizli kalacaktır."

"Harika," diyorum. "Peki... artık gidebilir miyim?"

Patrice kaşlarını çatıyor ve kucacındaki küçük kâğıda bir şeyler karalıyor. Sonra da her ne yazdıysa altını çiziyor gibi görünüyor. Ne yazdığını sadece hayal edebiliyorum. İşbirliği yapmayan biri olarak etiketlenmek istemiyorum ama kafamı küçülttürmek için zamanım yok. Buna ihtiyacım da yok.

"Evet, Abe," diyor sonunda, "seansımızı sonlandırabiliriz. Ancak gelecekte herhangi bir endişeniz olursa lütfen beni aklınızda tutun."

Buraya bir daha asla gelmeyeceğim.

KOVAK'IN KLİNİĞİNDE YARIM YAMALAK BİR ŞEYLER VAR.

Şaka yapmıyorsun, değil mi? Başından beri, burada çalışmaya başlamadan önce biliyordum. Ama şimdi düşündüğümünden daha da kötü olup olmadığını merak etmeye başladım.

Öncelikle, neden bu kadar çok hastası nakit ödeme yapıyor? Sigortanın baş belası olduğunu anlıyorum ama tıbbi bakım pahalı. Yine de hastalarının en az yarısı çıkarken elime bir yığın fatura tutuşturuyor.

Bir de kliniğe gelen çok sayıda öğrenci var. Hem büyük bir üniversiteye hem de tıp fakültesine çok yakın olduğumuz için bu konuda özellikle şüpheli bir durum yok, ancak çoğu nakit ödeme yapıyor. Bu da 20 yaşında bir üniversite öğrencisi için oldukça garip görünüyor.

Ayrıca, randevu aldıklarında her biri aynı şeyi söylüyor. *Geçmeyen bir öksürüğüm var.* Tam olarak bu kelimeler. Daha soğuk algınlığı ve grip mevsimi bile gelmedi!

Bugün, bekleme alanındaki küçük masada otururken, sınıfımdan Victor adında bir öğrenci, kliniği çevremizdeki şüpheli mahalleden koruyan ağır ahşap kapıdan içeri girdi. Victor neredeyse benim kadar uzun ama bir fasulye kadar sıska ve bana her zaman hiç durmadan hareket eden biri gibi gelmiştir. Beni gördüğünde kısa bir süre duruyor ama sonra yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Abe," diyor. "Selam."

"Hey." giriş formuna bakıyorum. "Geçmeyen bir öksürük için mi buradasınız?"

Bana göz kırpmıyor. "Bunu biliyorsun." Tamam.

Victor'u muayene odasına gönderdikten sonra, orada yaklaşık beş saniye kaldı, sanırım Kovak'ın boğazını muayene etmesi ve çıkışta bana uzattığı bir tomar paraya değecek her şeyi yapması için yeterince uzun bir süre. Ayrıca bir kere bile öksürdüğünü duymadım.

Victor gittiğinde, Kovak'ın bana söylediği gibi parayı masanın çekmecesine kilitliyorum. Masanın iki kilitli çekmecesine var; birinde nakit para var, diğeri ise sadece bir kez açılmış. Anahtarım yok ama o çekmecedeki dolu bir silah olduğunu biliyorum.

Şu anda burada kimse yok, bu yüzden masamdan kalkıp Victor'un az önce boşalttığı muayene odasına gidiyorum. Kovak odanın içinde ellerini yıkıyor. En azından hijyeni iyi. Yine de sedyenin üzerindeki çarşafın burada çalışmaya başladığından beri yıkanmadığını biliyorum.

"Dr. Kovak?" Çekinerek söyledim.

Ellerini önlüğünün pantolonuna siliyor ve gülümseyerek bana dönüyor. "Evet, Abe?"

Bundan sonra ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Aklımda bir soru var ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. *Öğrencilere uyuşturucu mu satıyorsun?* Bunu patronuma nasıl sorabilirim?

"Sen..." Ellerimi yumruk yapıp sonra bırakıyorum. Kovak'ı gömleğinin yakasından tutup cevapları silkelemek neredeyse gülünç derecede kolay olurdu ama ben o tür bir insan değilim. "Victor ne için buradaydı?"

"Sadece öksürük," diyor. Sonra da bana göz kırpmıyor. Bu göz kırpmalar da neyin nesi?

"Doğru." Boş olduğundan emin olmak için arkamdaki bekleme odasına bakıyorum. "Ama aslında öksürmüyordu."

Kovak bana bakarken yüzündeki gülümsemeyi koruyor. "Abe," diyor, "bu işte mutlusun, değil mi?"

"Uh, evet..."

"Ve sana çok iyi ödeme yapıyorum, değil mi?"

Bu yetersiz bir ifade. Maaşıma ek olarak, her gün gelen paradan bana sık sık pay verir. "Evet, efendim."

Elini omzuma koymak için uzanmak zorunda kaldı. "Buradaki yardımına ne kadar değer verdiğimi bilmeni isterim. Umarım benimle çalışmaya devam edersin. Dürüst olmak gerekirse, eğer gidersen ne yapacağımdan emin değilim."

Koyu kahverengi gözleri yüzüme dikilmiş. Benden neredeyse bir baş kısa olmasına rağmen, masanın çekmecesindeki silahı düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

"Kalacağım," diyorum usulca.

Omzuma vurdu. "İşte benim oğlum."

DeWitt Tıp Fakültesi'nin uyuşturucu sorunu var. Bunu herkes biliyor. O kadar çok öğrenci öldü ki insanlar okula Ölü Tıp diyor. Ama şimdiye kadar uyuşturucunun nereden geldiğini hiç bilmiyordum.

Sadece bu da değil, birileri öğrencileri bu kliniğe gönderiyor. Sürüler halinde buraya gönderiliyorlar. Ve eğer söylentiler doğruysa, bu kişi profesörlerimizden biri - sadece o da değil, en yeni öğrenci sınıfına erişimi olan bir profesör.

Aklıma gelen tek bir isim var. Birinci sınıf tıp öğrencileriyle yoğun olarak çalışan tek bir profesör. Hangilerinin zorlandığını bilen. Bire bir özel ders veriyor çünkü *çok* iyi biri.

Ve bu da Dr. Conlon, anatomi profesörümüz.

PATLAMIŞ MISIR PATLADI VE HEATHER'IN GELMESINI BEKLIYORUM.

Bir filmle. Bir adamdan nefret eden bir kız hakkında bir kız filmi izliyoruz ama sonra sanırım aşık oluyorlar. Hayır, izlemek istemiyorum ve hayır, vajina büyütmedim. Ama Heather bu film için heyecanlı görünüyordu, bu yüzden izleyeceğiz, hikayenin sonu.

Tek sorun şu ki, o kliniği düşünmeden edemiyorum.

Dr. Kovak öğrencilere uyuşturucu satıyor. Artık bundan eminim. Ve eğer durum buysa, orada çalışmaya devam edemem. Bunun bir parçası olamam.

Ama gitmeme izin vereceğinden emin değilim.

Çünkü klinikte tedavi ettiği sadece öğrenciler değil. Tedavi olmak için gelen bazı gerçekten çirkin adamlar oldu - bir adamın *yüzünde* bıçak yarasına benzeyen bir şey vardı. Kovak gülümseyip el sallayarak gitmeme izin vermeyecek. Bunun için çok fazla şey biliyorum.

Ayrıca adamın silahı var.

Ne yapacağımı bilmiyorum. İstifa etmekten ya da düdüğü çalmaktan korkuyorum ama bunun böyle devam etmesine izin veremem. Bir şeyler *yapmak* zorundayım. Gidecek hiçbir yerim yok.

Sehpayı temizlemek için çaba sarf ederken Stanley Kovak'ın düşüncelerini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Dün gecedен kalan yarısı yenmiş pizza dilimini çöpe atıyorum ve şilteдеki kırıntıları temizliyorum. Evimiz çok dağınık, bunu biliyorum. Ben pasaklı biriyim ve Mason da tüm hayatını hizmetçilere arkasını toplatarak geçirdi, yani ikimiz de pek iyi durumda değiliz.

Heather tam zamanında kapıma geldi. Üzerinde bir atlet ve kot pantolon var ve o kadar tatlı görünüyor ki, aptal filmi unutmak ve onun yerine şiltede takılmak istiyorum.

Çalıştığım klinikte neler olup bittiğini asla bilemez. Ben olsam Eğer öğrenirse *ölür*.

Bana sırtıyor. "Patlamış mısırı aldın mı?" Başımı salladım. "Evet."

Heather yüzümdeki ifadeyi yakaladı. "Abe, sorun ne? Bu filmi görmek istemiyor musun?"

Gülümsemeye zorladım. "Evet, kesinlikle." Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Tamam, peki," diyorum. "Görmek istemiyorum. Ama izlemeye hazırım." Heather bana göz kırptıyor. "Neden?"

"Çünkü" diyorum. "Seninle takılmak istiyorum. Ne izlediğimiz kimin umurunda?"

Gözleri yumuşar. "Bak ne diyeceğim," diyor. "Gidip çantamı alayım ve dışarı çıkıp sinemada oynayan şu zombi kıyameti filmini izleyelim."

Ona bakıyorum. "Ciddi misin?" "Ciddiyim."

"Bunu gerçekten görmek istiyor musun?" Bir kadının bu filmi görmek isteyeceğine inanmak benim için çok zor.

"Sadece seninle takılmak istiyorum," diyor Heather ve göz kırptıyor. "Ayrıca, zombiler harika. Değil mi?"

Bir gün onunla evleneceğim. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim, tıp fakültesine girmeyi bile.

"Heather," dedim. "Seviyorum..." Lanet olsun. Bunu söyleyemem. "Seninle film izlemeyi seviyorum. Hem de çok."

Kahverengi gözleri parlıyor. "Ben de seninle film izlemeyi seviyorum. Hem de çok." Bunu mahvedemem. Keşke o aptal işi hiç almasaydım.

PATRICE, BİR SORUNUM OLDUĞUNDA ONA GELEBİLECEĞİMİ VE BUNUN gizli kalacağını söyledi. Şimdi bir sorunum var ve gizli kalsa iyi olur, çünkü birine söylerse kelepçelenebilirim.

Anatomi laboratuvarı bittikten hemen sonrası için onunla bir randevu ayarlıyorum - harika kokmayacağım ama bununla başa çıkması gerekecek. Ancak tam laboratuvardan çıkarken Dr. Conlon sol elinde bastonuyla bana doğru yaklaşıyor. Bastonla yürümesine rağmen, profesörlerimiz arasında en az on yıl farkla en genci ve yine de gözlerinde onu daha yaşlı gösteren bir yorgunluk var.

"Dr. Kaufman," diyor.

"Merhaba." Sadece anatomi laboratuvarında giydiğim kirli spor ayakkabılarımın arasında gidip geliyorum. Buradan çıkar çıkmaz başka bir çift giyiyorum. "N'aber?"

Hepimiz gibi Dr. Conlon da laboratuvarda önlük giyiyor. Ve yine hepimiz gibi o da dört-beş saat boyunca her zaman kirlenmeyi ve kirlenmeyi başarıyor. Eminim o da en az benim kadar temiz kıyafetler giymeye heveslidir ama işte buradayız. Bana bakıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi bakıyor. "Cesedin üzerini örtmeden önce sprey sıktın mı?"

"Uh..." Önlüğümün yakasını çekiştiriyor, üzerinde formaldehit ve korunmuş bağırsak parçacıkları olmayan bir şey giymeyi umutsuzca istiyorum. "Evet?"

Kapının girişinden uzaklaşmıyor, hâlâ beni engelliyor. "Bugün kurumuş görünüyordun. Daha iyi bir iş yapmalısın."

"Tamam. Yapacağım." Kenara çekilmeyince, "*Şimdi mi?*" diye ekliyorum. "Evet, Dr. Kaufman. *Şimdi.*"

Bu keskin ses tonu Dr. Conlon'dan beklediğim bir şey değil. Laboratuvarı genelde çok iyidir. Rahattır. Sınıftaki herkes onu seviyor gibi görünüyor, anatomide iyi olmayan öğrenciler bile. Neden birden bire pislik gibi davranmaya başladı?

"Ben, uh... Gitmem gereken bir randevum var," diye açıklıyorum. "Randevu mu?"

"Patrice ile."

Bunu ona söylediğimde nefesini içine çekti. Hepimiz Patrice'i düzenli olarak ziyaret etmemiz için teşvik edilmiş olmamıza rağmen, onu göreceğimi duyunca belirgin bir şekilde mutsuz görünüyor. Ama neden?

Ona söyleyebileceğim bir şeyden mi endişeleniyor?

İçimden bir ses, öğrencileri Kovak'ın kliniğine yönlendirenin Dr. Conlon olduğunu söylüyor. Ne de olsa kliniği anatomi laboratuvarının dışındaki ilan panosuna asılan tabeladan duymuştum. Ve şimdi, Kovak'la yüzleşmemin hemen ardından, birdenbire bana zorluk çıkarıyor. Belki Kovak da klinik hakkındaki hislerimi paylaşıyordur.

Belki de bu yüzden Patrice'le konuşmamı istemiyordur. Ona açıklayabileceğim şeylerden korkuyor.

"Peki," dedi sonunda. "Git. Sadece bir dahaki sefere unutma." Bana iki kez söylemesine gerek yok.

Acelem olsa da üzerimi değiştirmeden Patrice'in ofisine gitmeme imkân yok. Önlüklerimi daha önce giydiğim tişört ve kot pantolonla değiştiriyorum ve lekeli spor ayakkabılarımı dolabıma yerleştiriyorum. Patrice'in ofisine vardığımda kapıda bekliyor ve dikkatle saatine bakıyordu.

"Özür dilerim," diyorum nefes nefese. "Bu... ben... geciktim."

Başını sallıyor ve ofise girmeme izin vermek için kenara çekiliyor. Kanepesine uzandım ve geçen seferki gibi minderler ağırlığının altında çöktü. Kırımın altında bir yay patlıyor ve biraz daha derine batıyorum.

Patrice karşımdaki sandalyede yerini alıyor ve uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine katlıyor. Geçen sefer olduğu gibi kucağında bir kâğıt var ve bir an için buraya gelmekle hata edip etmediğimi merak ediyorum. Söylediğim her şeyi yazması fikri hoşuma gitmiyor.

"Benimle iletişime geçtiğine çok sevindim Abe," diyor. "Bu yıl çok az öğrenci bana ulaştı. Ama ben sana yardım etmek için buradayım."

"Doğru." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, saç tellerimi canımı acıtacak kadar sert tutuyorum. "Biliyorum."

"Benimle konuşmak istediğin özel bir konu var mı?" "Uh..." Öne doğru eğildim, başımı kocaman ellerimin arasına aldım.

"Ben sadece..."

"Sorun nedir? Söyle bana."

Bu kötü bir fikir mi? Patrice'e söylediğimde, yönetime gidip her şeyi anlatacak. Anlatmak zorunda. "Eğer size tamamen yasal olmayan bir şey söyleseydim, bunu dekana bildirmek zorunda kalır mıydınız? Ya da polise?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne bağlı. Ama evet, başkalarını tehlikeye atabilecek bir suç hakkında beni bilgilendirirseniz, sizi ihbar etmekle yükümlüyüm."

Bu, diğer insanları tehlikeye atan bir suç olarak nitelendirilebilir mi? Birkaç öğrenci aşırı dozda uyuşturucudan öldü bile. O yüzden evet diyeceğim.

"Abe? Bana söyleyeceğin bir şey mi var?"

Tüm tıbbi kariyerimi riske atmak istemiyorum. Ben Mason gibi değilim, avukat tutup onu kurtarabilecek bir ailesi var. Ama aynı zamanda *hiçbir şey* yapmadan da duramam. Öğrencilerin aşırı doz almalarında kliniğin hatası olma ihtimali varsa, bir şeyler söylemeliyim.

Hayatımı tehlikeye atsa bile.

"Sanırım..." Derin bir nefes aldım. "Sanırım uyuşturucunun nereden geldiğini biliyorum."

Gözleri genişledi. "Oh?"

"Evet." Kanepenin üzerinde kaymaya çalışıyorum ve kanepe uğursuzca inliyor. "Birçok öğrencinin gittiği bir klinikte çalışıyorum. Sanırım klinik öğrencilere uyuşturucu dağıtıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oldukça eminim."

Başını sallıyor, kalemi defterinin üzerinde duruyor. "Bu klinik nerede?"

Ona adresi verirken, bir yandan da midemde hissettiğim kötü duyguyu bastırmaya çalışıyorum. Hayatımı mahvedebilecek bir şeyin çarklarını döndürmeye başlamıştım. Korkunç bir hata yapıp yapmadığımı bilmiyorum ama öte yandan başka ne yapabilirdim ki?

"Araştıracaağım," diyor. "Ne yapacaksın?"

Bacak bacak üstüne atıyor, gözleri benimkilerde. "Merak etme. Tedbirli olacağım."

Dr. Conlon hakkındaki şüphelerimi ona söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Düşündükçe, öğrencileri o kliniğe yönlendirenin o olduğundan daha da emin oluyorum. Ama Patrice'i birçok kez onunla konuşurken gördüm ve arkadaş olduklarından oldukça eminim. Hatta belki arkadaştan da öte. Asılsız suçlamalardan hoşlanmayabilir, bu yüzden aptal ağızımı kapalı tutmaya karar verdim.

OceanofPDF.com

HEATHER ŞÜKRAN GÜNÜ İÇİN AİLESİNİN EVİNE GELMEMİ İSTEDİ, Ama Kovak Kara Cuma'da çalışmam için iki katı ödeme teklif ettiği için yalvardım. Artık bir kız arkadaşım olduğu için paraya daha çok ihtiyacım var. Her zaman ödemeyi teklif ediyor, ama bunu yapmasına izin vermekten *nefret ediyorum*.

Evet, hâlâ klinikte çalışıyorum. Patrice bana okulun kliniği araştırdığını ama henüz bir şey bulamadığını söyledi. Sanırım bu rahatlatıcı. Belki de her şeyi yanlış anlamışımdır. Belki de tüm operasyon iyi gidiyordur.

Evet, doğru.

Klinik özellikle çok yoğun; bir sürü insan girip çıkıyor. "Geçmeyen öksürüğü" olan bir sürü hasta. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Eğer Patrice araştırdıklarını söylediyse, bu benim elimde değil.

Gecenin son hastasıyla işimiz bittiğinde saat gece yarısına yaklaşıyor. Dr. Kovak'ın keyfi çok yerinde, bu da mantıklı çünkü bu gece nakit olarak bir servet kazandık. Tüm paranın bulunduğu çekmecenin kilidini açıyor ve kalın tomarı çevirirken sırtıyor. Bir grup banknotu soyuyor ve bana doğru itiyor. "Bu geceki yardımın için teşekkürler, Abe."

Onu okuluma şikayet ettiğimi bilseydi bana teşekkür etmeyebilirdi. Ama ben aptal değilim, o yüzden parayı alıyorum.

Tam faturaları cüzdanıma yerleştirirken, kliniğin kapısı gürültüyle vuruluyor. Kapının diğer tarafından boğuk bir ses bağılıyor,

"Orada mısın Kovak? Bırak gireyim!"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kovak nefesinin altında.

Ona baktım, kafam karışmıştı. "Onu içeri almalı mıyız?" "Kesinlikle almamalıyız."

Gürültü devam ediyor, her saniye daha da artıyor. Kapının arkasındaki her kimse gitmiyor. "Beni içeri al! Bu şekilde önümü kesemezsin!"

Novak sessizce odanın köşesindeki saksı bitkisini kaldırır ve altında saklı bir anahtarı ortaya çıkarır. Anahtarı masaya geri getirir ve alt çekmecenin kilidini açar. İçindeki silahı çıkarır ve masanın üzerine bırakır.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Silaha ihtiyacın yok. Ben buradayım."

"Güven bana," diyor. "Onunla tek başına başa çıkamazsın."

Tam bu sözleri söylerken kapının kilidi kırılarak açıldı. Karşımızda duran adam neredeyse kadar iri, ter kokuyor, göz bebekleri o kadar büyük ki gözleri siyah görünüyor. Yüzü parlak kırmızı, neredeyse mor.

Ve sağ elinde tuttuğu bir bıçak var.

Kovak haklı. Bu adamı tek başıma alt edemem, elinde bıçak varken olmaz. Ama Kovak silahı kaldırıp ona doğrulttuğunda, bunun olmasını engellemek için çaresiz kalıyorum.

Kovak, "Uzaklaşman gerek Hooper," diyor.

Ama adam durmuyor. Dişlerini ilerliyor. Kovak'ın onu vurmak istemediği açık ve bu tereddüt ona pahalıya mal oluyor. Bir saniye içinde Hooper adındaki adam -adının mı yoksa soyadının mı bu olduğu belli değil- odayı geçip silahı Kovak'ın elinden çekip alıyor. Hooper bıçağın ağzını Kovak'ın boğazına bastırırken silah yere düşer.

"Sahip olduğun her şeyi istiyorum," diye hırlıyor. "Tüm parayı ve tüm uyuşturucuyu." Siyah gözbebekleriyle bana bakıyor. "Hemen al, yoksa ölür."

Kovak, "Çocuk o eşyaların nerede olduğunu bilmiyor," diye idare ediyor. "Gitmeme izin verirsen senin için getirebilirim."

"Oyalanmayı bırak!" diye çıkışır adam. "Şimdi istiyorum!"

Hooper bıçağı Kovak'ın boynuna bastırır, derisini keser ve boğazından bir damla kan süzülür. Bu adam mantık dinlemiyor. Patronumu hemen şimdi ve burada öldürecek.

Tabii onu durdurmak için bir şey yapmazsam.

Kovak'ın elinden düşen silah hâlâ yerde. Hooper orada olduğunu bile fark edemeyecek kadar yüksekte. Çabuk olmalıyım çünkü ne yaptığımı anlarsa Kovak'ı öldürür. Ama o silahı almazsam, ikimizi de öldürebilir.

Hızlıca yapıyorum. Silahı yerden alıp parmaklarımı etrafına doladım ve namluyu Hooper'a doğrulttum. Tek amacım Kovak'ı bırakması için onu tehdit etmekti ama silahı elimde görür görmez kendini kaybetti. Kovak'ı yere itti ve dikkatini bana çevirdi.

"Ne sanıyorsun sen?" diye hırılıyor bana. "O şeyi nasıl kullanacağını bile bilmiyorsun!"

Bu konuda haklı. Daha önce hiç ateş etmedim. Ama oldukça açıklayıcı görünüyor.

Her iki şekilde de, üzereyim. Çünkü bu adam bana doğru geliyor. Ve durmayacak.

Silahın tetiğini çektim. Çıkan ses şaşırtıcı derecede yüksek ve geri tepme o kadar güçlü ki neredeyse vurulmuş gibi hissediyorum. Ama etkisi anında oldu. Hooper hareket etmeyi bırakıyor, vücudu gevşiyor ve bir bez parçası gibi yere düşüyor.

Daha önce hiç kimseyi vurmamıştım ama haklıydım, zor değildi. İlk denememde Hooper'ı tam göğsünden vurdum. Şu anda yerde yatıyor, gözleri açık ama vücudu kıpırdamıyor ve altında hızla büyüyen bir kan gölü var.

Oh Tanrım.

"O... o öldü," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Hadi canım," diye nefes alıyor Kovak.

Daha önce, sadece uyuşturucu satıldığından şüphelendiğim bir klinikte çalışırken başımın belada olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi işler çok ama çok daha kötü. Bir adam öldürdüm. Onu vurdum ve şimdi ayaklarımın dibinde ölü yatıyor.

Ben bittim.

Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Resmen sıçtım. Bunun geri dönüşü yok. Hayatım sona erdi.

"Kaufman," diye tersledi Kovak beni. "Dua edecek zaman yok. Ayağa kalk."

Gözlerimi ellerimden kaldırıp ona bakmayı başarıyorum. Benim aksime, Kovak yerde yatan ölü adamdan dolayı en ufak bir sarsıntı geçirmiş gibi görünmüyordu.

Kliniğe. Çenesini düzeltti ve işe koyulmaya hazır.

Sanki bu daha önce başına gelmiş gibi davranıyor.

"Abe," diyor öncekinden daha yumuşak ama yine de sert bir sesle. "Kendini toparlamalısın, *şimdi*. Eğer birisi bu klinikte bir ceset bulursa, ikimizin de başı büyük belaya girer."

O haklı.

"Ama..." Başımı salladım. "Ne yapacağız?"

"Her şeyden önce," diyor, "yerden kalk."

İtaatkar bir şekilde ayağa kalktım. Önlük pantolonum ve ellerim kan içindeydi. Her yerde kan var.

"Güzel," diyor Kovak. "Şimdi cesetten kurtulmamız gerekiyor." "Ne?"

"Bak," diyor sabırsızca, "bu adam serserinin tekiydi, beladan başka bir şey değildi. Bu yüzden onunla ilişkiyi kestim. Kimse onu özlemeyecek. Özleyenler de gittiğine sevinecek. Ama polis onu burada bulursa, ikimiz de mahvoluruz. Bu yüzden onu buradan çıkarmalıyız. Bizi onun cinayetiyle ilişkilendirecek hiçbir şey olmadığından emin olmalıyız."

Geriye doğru sendeliyorum, kanlı ellerim havada. "Bir cesetten kurtulmana yardım etmeyeceğim."

"Peki. Polisi arayıp önümüzdeki on-on beş yılı hapiste mi geçirmek istiyorsun?"

"Nefsi müdafaaydı! Üzerime geliyordu!"

Kovak sırtıyor. "Peki daha derine inip bu klinikte neler döndüğünü öğrendiklerinde ne olacağını sanıyorsun?"

"Ben... bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi? Mahkemenin atadığı avukatla bunu kanıtlamaya çalışırken iyi şanslar."

O haklı. Şu anda çok suçlu görünüyorum. Adamı vuran bendim ve öğrencilere uyuşturucu satan bir klinikte çalışıyordum. Sadece bu da değil, Patrice'e de söyledim, yani neler olduğunu bildiğim çok açık. Bu işten itibarım zedelenmeden çıkmamın imkanı yok.

Doktorluğa veda edebilirim. *Heather*'a veda edebilirim.

"Bunu sensiz yapamam," diyor Kovak sessizce. "Senin yardımın olmadan onu kaldıramam bile."

Bu çok açık. Bu adamla tek başıma başa çıkmam zor olur ve Kovak benden çok daha küçük. Ondan kurtulmak için ikimiz gerekeceğiz.

Bunu gerçekten düşünüyor muyum? *Bir cesetten kurtulmayı mı düşünüyorum?*

"Ne..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Onunla ne yapacağız?"

Kovak'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Merak etmeyin. Daha önce de böyle durumların üstesinden geldim. Tam yerini biliyorum."

OceanofPDF.com

GECEİN GERİ KALANINI CESETTEN KURTULMAK İÇİN HARCADIK.

Sabah olduğuunda, Hooper buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta gölün dibindeydi. Bekleme odasının zeminindeki tüm kanı temizledik, ancak polis gelseydi eminim izlerini bulabilirlerdi. Yeterince dikkatli bakarlarsa muhtemelen büyük miktarda bulacaklardır. Ancak Kovak, Hooper'ın cesedini bulduklarında, klinikle bağlantısını bulmalarının pek mümkün olmadığını söylüyor.

Haklı olduğunu ummak zorundayım.

Hayatımın en kötü gecesinden sonra eve döndüğümde güneş çoktan doğmuştu. Önlüğüm Hooper'ın kurumuş kanıyla kaplı ve ellerimde hala biraz kan var ama neyse ki en kötüsünü örtecek bir montum var. Mason evde ama uykusu ağır.

Yurt odamıza döndüğümde yaptığım ilk şey doğruca duşa girmek oluyor. Kanlı önlüklerimi çıkarıp banyonun zeminine bırakıyorum. Onlarla tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. Muhtemelen onları yakmalıyım ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Her neyse, bunu sonra düşünürüm.

Duşa giriyorum ve ısıyı gidebildiği kadar yükseltiyorum. Görünüşe göre, oldukça yükseğe çıkıyor. Ama dumanı tüten sıcak suyun ağrıyan vücuduma akmasını memnuniyetle karşılıyorum. Haşlanma acısı az önce yaptığım şeyi aklımdan çıkarıyor.

Bir adam öldürdüm. Cesedini göle attım.

Asla eskisi gibi olamayacağım.

Tamam, bunun beni aklımdan çıkarmasına izin veremem. Önlüklerden kurtulacağım ve sonunda bunların hepsi uzak bir anı olacak. Heather'la her şey harika gidiyor ve ben de öyle devam edeceğim. Onunla evleneceğim ve hayatımın geri kalanını onu mutlu ederek geçireceğim. Bu gece yaptığım korkunç şeyi asla bilmek zorunda değil.

Kısa kızıl saçlarımı şampuanla köpürtürken banyodan gelen ani bir ses beni ürkütüyor. Önce Mason olmalı diye düşündüm ama sonra Heather olduğunu fark ettim. Çıplak Heather. Banyoda. *Benimle* birlikte.

Ve kanlı önlüklerim yerde.

Perdeyi araladığımda onu banyonun ortasında dikilirken buluyorum, kanlı önlük yığınının görünce gözleri irileşiyor. "Ne yapıyorsun sen?" Ağlıyorum.

Yüzündeki şok ifadesi kalbimi parçalıyor. "I..."

"Duştayım!" Sanki bu gerçek acı verici bir şekilde ortada değilmiş gibi ona bağıriyorum. "Senin... dışarı çıkman gerek!"

İşleri çok kötü batırıyorum. Heather ile bir sonraki seviyeye geçmek için çaresizdim ve başka koşullar altında kutlama yapardım. Ama düzgün düşünemeyecek kadar korkuyorum. Gitmesine ihtiyacım var, *şimdi*. Yere bakmadan önce.

Duşumu olabildiğince çabuk bitiriyorum. Tabii ki kirli önlükler hâlâ yerde duruyor ve onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Onları bir top haline getirip bir havluya sarıyorum, ikinci bir havluyu belime doluyorum ve sonra banyodan çıkıyorum.

Ortak alana girdiğimde Heather kanepede sessizce oturuyordu. Bu iyi bir şey gibi görünüyor - bir öfkeyle fırlayıp gitmedi - ama sarsıldığını söyleyebilirim. Ayrıca bundan kurtulmama izin vermeyeceğini de biliyorum. Heather kolay lokma olabilir ama bu büyük bir mesele. Az önce onu banyodan kovdum. Çırılçıplak.

"Giyinmem için bana bir saniye ver," diyorum ona. "Tamam mı?"

Sözsüzce başını sallıyor. Ama bakışları ellerimde tuttuğum havluya odaklanmış durumda.

Temiz bir kot pantolon ve tişört giyiyorum. Önlükleri ne yapacağımı bilemediğim için yatağımın altına koyuyorum. Daha kalıcı bir çözüme ihtiyacım var ama şimdilik böyle idare etmek zorundayım. Sonunda yatak odamdan çıktığımda, Heather kollarını göğsünde birleştirmiş, kanepede oturuyordu. Yüzü bembeyazdı.

"Neler oluyor Abe?" diye soruyor.

Yanındaki kanepeye çöküyorum. Tam olarak ne gördüğünü ve ne düşündüğünü ölçmem gerekiyor. Belki de kan lekelerini görmemiştir ve tek üzüldüğü şey ona bağırması olmamdır. "Ne demek istiyorsun?"

Heather kucağına bakıyordu ve gözlerini kaldırdı. "Önlüğündeki o lekeler neydi?"

Kahretsin.

"Ne?" Zaman kazanmaya çalışarak söylüyorum. "Kana benziyordu."

Kan lekesine benzeyen başka ne var? Aklıma hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden ona kısmi bir gerçeği söylüyorum: "Klinikte Dr. Kovak'a bir prosedürde yardım ediyordum. İşler biraz karıştı."

Bana inanıyor mu? Bu sadece birkaç damla kan değildi. O önlükler sırlıklam olmuştu. Ve şimdi, bir şeye bakıyor ve bakışlarını takip edene kadar ne olduğundan emin değilim.

Tırnaklarıma bakıyor. İçlerinde hâlâ kan var. "İşlem sırasında eldiven giymiyor muydun?" diye soruyor.

Elimin tersiyle boynumu ovuyorum. "Bir noktada onları değiştirdim. Sanırım..."

Bu hiçbir şekilde yeterli bir açıklama değil ve Heather'ın yüzünden kimseyi kandırmadığımı anlayabiliyorum. Ama ona ne söylemem gerekiyor?

Ona gerçeği söyleyemem, bu . Keşke daha iyi bir yalancı olsaydım.

Gözlerimin içine bakıyor. "Dün gece ne yapıyordun,

Abe?"

Güzel soru.

"Sadece çalışıyorum," diyorum kısık bir sesle. "Yemin mi ediyorsun?"

Neden beni ona yalan söylemeye zorluyor? Neden bu işin peşini bırakmıyor? "Yemin ederim."

Ama dürüst olmadığımı biliyor. Aramızdaki şeylerin eskisi gibi olacağından emin değilim. Sevdiğim ilk kadınla işleri -belki de sonsuza dek- berbat ettim.

Ve bu en kötü kısmı bile değil. o önlüklerle ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

BİR ŞİŞE BARBEKÜ SOSU ALIYORUM VE ONU BOŞALTIYORUM BENİM KANLI Önlükler.

Kurumuş kanla hemen hemen aynı renkte ve kokusu diğer tüm kokuları bastırıyor. Sonra önlükleri plastik bir torbaya dolduruyorum ve o plastik torbayı başka bir plastik torbanın içine koyuyorum, hepsini çöp torbasının içine koyuyorum, etrafı eski pizza ve Mason'la birkaç gün önce paylaştığımız Çin yemeği ziyafetiyle çevrili. Sonra çöp torbasını alıp çöp konteynerine kendim götürüyorum. Çöp konteynerini ne zaman boşalttıklarından tam olarak emin değilim ama sanırım Pazartesi ya da Salı günü.

O zamana kadar kimse cesedi bulmazsa güvende olurum.

Pazar günü, bir çiçekçide durdum ve kırmızı güllere bakarak iyi bir dakika geçirmeme rağmen, Heather'ın favorisi olan bir buket zambak satın aldım. Güller daha romantik ama ben içimden geleni yaptım ve zambakları aldım.

Yurda döndüğümde, merdivenleri hızla çıkıp Heather'ın odasına gidiyorum. Kapıyı çalarken zambakları sağ elimle kavırıyorum. Koltuk altlarımda hızla ter birikiyor. Heather'ı gördüğümde ne diyeceğimi bilmiyorum. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum, özellikle de ona gerçeği tam olarak söyleyemediğim için.

Rachel kapıyı açtığında biraz rahatladım, her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

"Heather evde mi?" diye sordum.

Rachel kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Seni görmek istemiyor."

Başımı öne eğdim. "Peki, ona bu çiçekleri verebilir misin?" Küçük bir sesle soruyorum.

Rachel'ın gözleri hafifçe yumuşar. "Bakın, ben... ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama onu gerçekten üzdünüz."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Bunu yapmak istememiştim..."

"*Sen* asla yapmazsın," diyor. Sanırım "sen" derken tüm erkekleri kastediyor.

Ona onu sevdiğimi istiyorum. Ama bu üçüncü bir şahıstan gelmesi gereken bir şey değil. Ona kendim söylemeliyim.

OceanofPDF.com

KOVAK'IN KLİNİĞİNDEKİ İŞİM BİTTİ.

Şükran Günü hafta sonundan birkaç gün sonra çalışmam gerekiyordu ama gitmedim ve telefonlarına çıkmadım. Oraya geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Bu düşünce beni hasta ediyor.

Bunun yerine, biraz ders çalışmak için okuldaki kütüphaneye . Başımı suyun üstünde tutuyordum ama yarı zamanlı bir iş olmadan belki daha da iyisini yapabilirdim. Belki Mason gibi sınıf birincisi olabilirim. Kovak'la geçirdiğim zamandan birkaç ay izin alabilecek kadar para kazandım.

Heather ve ben genelde birlikte çalışırız ama beni o kanlı önlüklerle yakaladığından beri benden kaçıyor. Ona birkaç gün daha vereyim, belki o zaman her şeyi unuttur diye düşündüm.

Evet, doğru.

Mason genelde kütüphanede oluyor, ben de onu arıyorum. Onu bulmak için kütüphanenin her koridorunu tek tek dolaştım. Sonunda laboratuvar partnerim Sasha'yı son koridorda buluyorum.

Sasha ve Mason'ı takılırken gördüm. Bunu bilmemem gerekiyordu ve Mason da şaşırtıcı bir şekilde bu konuda ağzını sıkı tutuyordu ama bir keresinde onları anatomi soyunma odasından birlikte çıkarken yakalamıştım ve bunu anlayabiliyordunuz. Komik, çünkü bu ikisi takılmaya başlamalarını bekleyeceğim son çiftti. Sasha'nın daha iyi bileceğini düşünürdüm.

"Mason'ı gördün mü?" Ona sordum.

O kadar küçük ki gözlerinin içine bakabilmek için boynumu neredeyse dik açıyla bükmem gerekiyor.

Sasha'nın kaşlarının arasında bir kırısklık oluşur. "Hayır, yapmadım." Dudağını ısırtıyor. "Ya sen?"

Başımı sallıyorum. Belli ki öyle değil.

"Eğer onu görürsen," diyor Sasha, "ona benim... onu görmek istediğimi söyleyebilir misin?"

Mason'ın ona bok gibi davranması sürpriz değil. Onun için fazla iyi.

Mason'a aşk hayatı hakkında ders vermek öncelik listemde oldukça alt sıralarda yer alsa da, "Ona söyleyeceğim," diye söz veriyorum.

Tam tek başıma çalışmak için boş bir masaya yerleşmişim ki telefonum çalmaya başladı. Telefonda Kovak'ın kliniğinin numarası beliriyor ve onu sesli mesaja gönderiyorum. Ama sonra tekrar aradı.

Açmalıyım. Yapılacak en sorumlu şey ona işi bıraktığımı söylemek. Beni bir daha asla görmeyeceğini söylemek. Bunu ona söyleyeceğim ve sonra numarasını engelleyeceğim.

"Abe," diyor hattın diğer ucundaki. "Bu gece çalışman gerekmiyor muydu? Burada oldukça meşgulüz."

"Öyleydim," diye itiraf ediyorum. "Ama gerçek şu ki, bu iş artık bana göre değil, anlıyor musun? Yani bu benim ihbarım."

"Huh." Bir an sessiz kaldı. "İşten çıkarma bu şekilde olmaz. Genellikle birine haber verirsiniz ve sonra bir süre daha çalışırsınız, böylece yeni birini bulma şansları olur."

Haksız değil. Ama bu şartlar altında kuralların pek de geçerli olmadığını düşünüyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki. Ne kadar zamana ihtiyacın var?" "Ben dur diyene kadar çalışmaya ne dersin?" Omurgamdan aşağı soğuk bir his süzülüyor. "Ama..."

"Abe," diyor, "kliniğin bekleme odasına bir kamera yerleştirdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. Bekleme odasında hiç kamera görmemiştim ama bir tane olması mantıklı. Kelimeleri söylemiyor ama kameranın ne çektiğini ima ettiği açık.

Boku yedim.

"Ne istiyorsun?" İdare ediyorum.

"Hey, bak, bu işte *birlikteyiz* Abe," diyor rahatsız edici derecede rahat bir sesle. "Sadece bunu anlamamı istiyorum. Bana sadakatini gösterirsen, o zaman sorun yok demektir."

"Peki," diye hırladım ona. "Sadakatimi kazandın." "Harika. On beş dakika sonra görüşürüz."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Korkunç bir hata yaptım, hâlâ yapabiliyorken oradan uzaklaşmalıyım. Önceden, olabilecek en kötü şey bir uyuşturucu suçlamasıyla tokatlanmaktı. Şimdi ise birini öldürdüm.

-Hayatımın sonuna kadar hapiste kalabilirim.

Kapana kısıldım.

Peki ya Patrice? Ona klinikle ilgili şüphelendiğim şeyi söyledim, o da "araştırıyor." Ya yaptığım şeyi öğrenirse?

Bu bir sorun. *O* bir sorun.

Yine de daha sonra bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. Şimdilik işe gitmeliyim.

Hastanenin otoparkına indiğimde Mason'la karşılaştım. Tek başınaydı ve hava için yeterince sıcak giyinmemişti. *Ben* bile palto giyiyorum ve *hiç* üşümem. Ama o havanın 20 derece olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Arabamın ters yönünde olmasına rağmen ona doğru yürüyorum. Hızla ileri geri volta atıyor ve ben yaklaştıkça kendi kendine mırıldandığını duyuyorum. Neredeyse uyuşturucu almış gibi görünüyor, gerçi onu klinikte hiç görmedim. Tam olarak ne söylediğini anlayamıyorum ama soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissediyorum. Belki de şu anda Mason'ı rahatsız etmemem gerektiğini hissediyorum.

Ne de olsa benim de yeterince sorunum var.

ODAKLANAMIYORUM.

Bugün laboratuvarda sadece ben ve Rachel varız. Son zamanlarda çok fazla ortaya çıkıyor ve bunun karşılığını alıyor gibi görünüyor. İşini biliyor. Ve nedense bugün bana iyi davranıyor. Heather hakkında bana moral vermeye çalışıyor.

"Heather çiçeklere bayılır," diyor. "Ve çikolata. Eğer ona bunlardan yeterince alırsan, eminim seni her şey için affedecektir." "Ben de senin için iyi şeyler söyleyeceğim." diye ekliyor.

"Teşekkürler, Rachel."

Rachel bana gülümsüyor ve sağ kolunu kesmek için kadavramızın (Mason ona Frank adını taktı) üzerine eğiliyor. Rachel'ın tişörtü laboratuvar sırasında esnemişti ve öne doğru eğilirken V yakasından göğüslerine hızlı bir bakış atıyorum. Gerçi ben kadınların göğüslerine bakan bir adam değilim, yemin ederim. Son zamanlarda neyim var bilmiyorum.

Bu kadar bariz olduğumu düşünmemiştim ama bir şekilde Rachel fark etmiş gibi görünüyor. Doğruldu ve bana ters ters baktı.

"Hey," diye tersledi beni. "Gözler burada, bayım."

"Özür dilerim," diye kekeliyorum.

Beni bakarken yakaladığı için çok utandım. Kimseye söyleyecek mi? Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Burada bir sorun mu var?"

Dr. Conlon masamıza yaklaştı. Siyah kaşlarını bana doğru kaldırdı. Dr. Conlon'un bana bakışında belirgin bir şekilde tehditkâr bir şey var.

Kovak'ın kliniğine öğrenci gönderen kişinin Dr. Conlon olduğunu asla kanıtlayamadım, ama yine de içimden bir ses o olduğunu söylüyor. Yılın Bay Profesörü gibi davranabilir ama karanlık bir tarafı olduğu açık.

Dr. Conlon bir şeyler saklıyor. Hayatım bahse girerim.

"Sorun değil," diyorum zorlukla yutkunarak. "Ben sadece... kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Gitmeniz gerekiyor mu?" Dr. Conlon bana soruyor. Kaşları şimdi endişeyle çatılmıştı.

"Evet, sanırım daha iyi..."

Patrice ile konuşmam
gerek.

Önce önlüklerimi değiştiriyorum çünkü kadavra suyu kokarken hiçbir yere gidemem. Ama bir sonraki durağım Patrice'in ofisi.

Randevum yoktu ama kapısının altındaki ışık yanıyordu, ben de şansımı deneyip kapıyı çaldım. Bir saniye sonra kapıyı açtı. Orada durduğumu görünce memnun bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

"Abe," diyor. "Lütfen içeri gel."

Ofisine girmeme izin vermek için geri adım atıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor, ancak insan yiyen kanepeyi işaret ettiğinde oturmayı başaramıyorum. Belli ki tepesinde dikilmemden hoşlanmıyor ama umurumda değil.

"Dinle," dedim, "sana bahsettiğim kliniği araştırdın mı?"

Patrice kalemle çizilmiş kaşlarından birini kaldırıyor. "Çalıştığın klinikten mi bahsediyorsun?"

Sesinde hafif bir gerginlik var. Geçen gece klinikte neler olduğu hakkında bir fikri var mı? Benim olayla ilgimi biliyor mu? Belki de sadece hayal görüyordum.

"Evet," diyorum. Bu bir sır değil ki.

Panik göğsümü doldururken bir an sessizce oturuyor. Bana o kadar uzun süre cevap vermiyor ki sırf bacaklarımın beni daha fazla taşıyıp taşıyamayacağını bilmediğim için kanepeye oturmak istiyorum. Ama sonra bana bir kez daha gülümsüyor.

"Kliniği araştırdık," diyor, "ve herhangi bir sorun olduğunu düşünmediğimi söyleyebilirim. Çok sayıda öğrenciyi tedavi eden normal bir tıbbi kliniğe benziyor. Herhangi bir sorun yok."

Rahatlamış mı yoksa afallamış mı hissedeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Okul kliniği araştırmış ve hiçbir şey bulamamış mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Kovak izlerini örtmekte düşündüğümden daha iyi olmalı.

Yine de iyi haber, değil mi? Yani endişelenmeme gerek yok.

Patrice'in bir tehdit olmadığı anlamına geliyor.

"Peki ya Dr. Conlon?" diye sordum. "Uyuşturucu dağıtımının arkasında onun olabileceğini düşünüyorum."

Anatomi profesörümüz bir şeyler saklıyor. Hayatım bahse girerim. O kliniğe öğrenci gönderen kişi o *olmalı*.

Patrice'in bu suçlama karşısında şok geçirmesini beklerdim, ama o her nasılsa bunu bekliyormuş gibi karşıladı. Bu da bana çok da haksız olmadığımı düşündürüyor.

"Onunla ilgili endişelerinizi paylaşıyorum," diyor alçak bir sesle. "Davranışları... şey, bu konuya giremem. Ama şu anda hiçbir şey kanıtlayamam. Yine de ona göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Doğrulama. Patrice de Dr. Conlon'un en az kadar şüpheli olduğunu düşünüyor. "Teşekkür ederim," diyorum.

"Hayır, endişeleriniz için teşekkür ederim." Kaşlarını çatıyor. "Okuldaki madde bağımlılığı meselesi korkunç bir şeydi ve bunu için her şeyi yaparım."

Umarım yapmaz demem korkunç mu?

SON ZAMANLARDA BOK GIBI UYUYORUM.

Notlarım henüz düşmedi ama her iki gözümün altında kalıcı mor halkalarla dolaşıyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum; bir adamı öldürmüş olmam mı yoksa bu yüzden bana şantaj yapılıyor olması mı?

Ya da belki de Heather'ın beri benimle konuşmadığı ve bir daha da konuşacak gibi görünmediği gerçeğidir. Anatomi laboratuvarına gitmeyi bile bıraktım çünkü ne zaman orada olsa bana midemi bulandıran bir bakış atıyor. Muhtemelen finalden kalacağım.

Şu anda yatağımda oturmuş duvara tenis topu fırlatıyorum. Rahatsız edici düşünceleri kafamdan uzak tutmaya çalışarak bunu tekrar tekrar yapıyorum, *güm güm güm*. Bir süre işe yarıyor gibi görünüyor, ama sonra topu biraz fazla sert atıyorum ve top duvardaki sıvadan bir parça koparıyor. Bu beni biraz korkutuyor. Birkaç gece önce uykumda duvarda bir delik açtım. Sanırım bu oda için verdiğimiz depozitoyu geri alamayacağız.

Cep telefonum çalıyor ve kimin aradığına bile bakmadan hemen açıyorum. Diğer hattan annemin sesini duyduğumda, keşke kontrol etseydim diyorum. Şu anda onunla konuşacak havada değilim.

"Abe," diyor sanki tıp fakültesine gittiğimde olduğum kişiymişim gibi. "Bir süredir senden haber alamadım."

"Evet," diyorum.

"Nasılsın tatlım?" diye soruyor. "Heather nasıl?"

Doğru ya. Heather'la ona söylemedim. Şimdi de söylemek istemiyorum.
"O iyi."

"Yeterince yiyor musun?" diye soruyor bana.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Muhtemelen bir yıl boyunca yemek yememeyi göze alabilir ve iyi olabilirim.

"Sana daha sıcak bir ceket getirmemi ister misin?"

"Hayır. Böyle iyiyim."

"Paraya... ihtiyacın var mı?" diye soruyor bana, sanki verecek parası varmış gibi. Sanki ailemin faturaları ödemek için paraya ihtiyacı varken ben onun parasını alacakmışım gibi.

"Paraya ihtiyacım yok."

"Tamam." Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyor ama duygularımı paylaşmam için beni zorlayan biri değil. "Sadece seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum Abe."

Tanrım, bu ihtiyacım olan son şey. "Teşekkürler."

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor. "Baban ve ben üniversiteye bile gitmedik. Şimdi bir de sana bak. Üniversiteyi dereceyle bitirdin ve şimdi *doktor* olacaksın."

Tabii, cinayetten hapse girmezsem. "Uh-huh..."

Yardım etmeye çalışıyor ama şu anda duymak istediğim şey bu değil. Ne olursa olsun benimle gurur duyduğunu söylemesini tercih ederdim. Ya da ne yaparsam yapayım beni seveceğini.

Çünkü çok kötü şeyler yaptım. "Gitmeliyim anne," diyorum.

"İyi olduğuna emin misin, tatlım?" "Evet."

"Söz mü?"

Bir yalan daha nedir ki? "Söz veriyorum."

BUGÜN KLİNİĞE ERKEN GİDECEĞİM.

Bu işten nasıl kurtulacağımı düşünüp duruyorum. Evet, maaşı iyi. Ama o adama yaptığım şey yüzünden midem bulanmadan bekleme odasından bile geçemiyorum. Yerleri kaplayan kanı hayal edip duruyorum, tıpkı o gece olduğu gibi.

Kovak'ın Hooper'ı vururken çektiği videoyu bulabilseydim.

Kliniğin bekleme salonuna girdiğimde boştu ve muayene odasının kapısı kapalıydı. İlk başta Kovak'ın henüz gelmediğini düşünüyorum ama sonra kapının altındaki ışığın yandığını fark ediyorum ve yaklaştıkça sesler duyabiliyorum. Muayene odasında onunla birlikte biri var.

O bir kadın.

Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak kapıya yaklaşıyorum, ki benim gibi koca bir hödük olduğunuzda bu çok zor. Kapıdan birkaç santim uzaklaştığımda konuşulanları zar zor duyabiliyorum.

"Sana için para ödüyorum, değil mi?" Kovak söylüyor.

Kadının yumuşak bir sesi var, kapının arkasından duymak zor. Tam olarak yakalayamadığım bir şey söylüyor ama sonunu duyuyorum: "İcabına bakıldı."

"Öyle diyorsun," diye karşılık verir.

"Söz veriyorum," diyor kadın. "Ona güvence verdim. Size sorun çıkarmayacak."

Kovak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Kadın, "Bunca zamandır seni hiç yanlış yönlendirdim mi?" diye sorar.

Kovak'ın yanıtını duyamıyorum ama sonra şöyle diyor: "Bak, gitmen gerekiyor. Her an burada olabilir."

Benden bahsediyor olmalılar. Ama neden?

Muayene odasından çıktıklarını bir saniye geç fark ediyorum. Geriye doğru sendeliyorum ama Kovak odadan çıktığında, dinlemeye çalıştığım acı şekilde belli oluyor. Ama odadan çıkan kadını gördüğümde bir anlık utancım gölgede kalıyor.

Ben Patrice.

Ağzım bir karışık açık, bir süre ona bakıyorum. Patrice'in burada ne işi var? Ve neden Kovak'la benim hakkımda konuşuyordu?

Bir an için soğukkanlılığı bozuluyor ama hemen toparlanıyor ve geçen gün ofisinde bana gösterdiği gülümsemeyi gösteriyor. "Abe! Seni görmek çok güzel!"

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Etrafı kurcalamamı sen istedin, değil mi?" Kirpikleri masumca kırpışıyor. "Az önce Dr. Kovak ile güzel bir sohbet ettik. Güzel bir kliniğe benziyor."

Bana çoktan araştırdığını söylemesi dışında. Ve bu bir yana, o konuşmayı *duydum. Sana bunun için para ödüyorum, değil mi?* Kovak'ın ona söylediği buydu.

Vay anasını.

Patrice okulda öğrencileri kliniğe gönderen kişidir. Birdenbire mükemmel ve korkunç bir anlam kazandı. Her bir öğrenciyle samimi konuşmalar yapan kişi o. Ne de olsa bu zorunlu.

-Mücadele edip etmediklerini itiraf ettikleri yer. Kimin en savunmasız olduğunu çok iyi biliyor. Onlara Dr. Kovak'ın adını verip randevu almalarını söylemek onun için ne kadar kolay olurdu?

Dr. Conlon'un da bu işe karışmış olması mümkün ama Kovak'ın birincil muhatabının Patrice olduğu açık. Ve tüm bu süre boyunca, kliniği kontrol ettiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek bana güvence veriyordu.

"Başka bir randevu almalıyız," dedi bana. "Yakında." "Elbette," diye mırıldandım. "Harika."

Elini koluma koymaya çalışıyor ama onu sertçe silkiyorum. Bana dokunmasını istemiyorum.

Kovak bana Patrice'in yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemenin aynısını sunuyor. "Patrice ve ben klinik hakkında mükemmel bir görüşme yaptık ve tüm sorularını yanıtladım. Artık herhangi bir endişesi olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi Patrice?"

"Hem de hiç," diye söze girdi.

"O halde," diyor Kovak, "seni kendi haline bırakayım Patrice. Abe ve benim katılmamız gereken bir klinik var."

Bir şey fırlatmak istiyorum.

Patrice'in klinikten çıkışını izliyorum, ellerim yumruk olmuş. Duvarda bir delik açmama beş saniye kalmıştı. Bana nasıl bu şekilde yalan söyleyebildi? Nasıl benim tarafımdaymış gibi davranabilirdi?

Kovak yüzümdeki ifadeyi fark ediyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Sakin ol, Abe. Aptalca bir şey yapma."

"Bunun için biraz geç oldu."

Kıkırdıyor ve şimdi *suratında* bir delik açmama yaklaşık beş saniye kaldı. "Biliyor musun, Abe? Son zamanlarda burada harika bir iş çıkarıyorsun. Sana yeterince ödeme yaptığımı sanmıyorum. Bence bir zammı hak ediyorsun."

Sonra da şu anda aldığımın iki katı bir saatlik ücret teklif etti.

"İstemiyorum," dediğimi duyuyorum, Tanrı biliyor ya, para işime yarayabilir. "Sadece burada çalışmayı bırakmak istiyorum. Lütfen."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor, ama sonra bekleme odasının kapısı çalınıyor. İlk hastamız geldi.

"," diyor. "Yapacak işlerimiz var."

SABAHIN İKİSİ VE YATAK ODAMDAN GELEN BİR SES BENİ

huzursuz uykum. Yatakta dimdik doğruluyorum ve Mason'ı odamızın ortasında buluyorum. Sağ elinde telefonuyla başımda dikiliyordu. Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum.

"Tanrı aşkına, saat sabahın ikisi Mason," diyorum. "Neden uyanıksın?"

"Uyuyamıyorum," diye mırıldanıyor. "Tamam..."

"Yardıma ihtiyacım var."

Anlamadığım için başımı sallıyorum. "Ne?"

İki elini de çoktan dikleşmiş olan saçlarında . "Uyumama yardımcı olacak bir şey vermeni istiyorum."

Oh, harika. Bu ihtiyacım olan son şey. "Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü sen bir uyuşturucu satıcısısın."

"Ne?"

Mason gözünü kırpmıyor. "Kovak için çalışıyorsun. O klinikte neler döndüğünü duydum."

Kahretsin. *Kahretsin*. İkimizin de yakın zamanda uyuyamayacağımızı fark ederek yatağın kenarında oturur pozisyona gelmeye çalışıyorum. "O klinikte hiçbir şey olmuyor. Ben uyuşturucu satıcısı değilim, tamam mı?"

Odada volta atmaya başladı. "Abe, bana bir şeyler vermelisin. Bir haftadır uyumadım."

"Belki de kahveyi azaltmalısın?"

Volta atmayı bırakıyor ve odanın ortasında durup titrek nefesler alıyor. "Ciddiyim Abe. Beni bayıltmak için sadece bir ya da iki hap. Sana yalvarıyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana söyledim, ben uyuşturucu satıcısı değilim!"

"Saçmalık!" Kelimeleri neredeyse bana tükürüyor. "Herkes ne yaptığını biliyor. Bana sadece birkaç hap ver, seni bok parçası!"

"Senin neyin var böyle?" Suçlamaları karşısında afallamış bir halde ayağa kalktım. "Ben uyuşturucu satıcısı değilim. Benden *hemen* özür dilemelisin."

Mason hiç de ufak tefek biri değil. Biraz yapılı, ancak son birkaç ayda daha da yumuşadığından şüpheleniyorum. Ama bu önemli değil. Ben hala ondan çok daha büyüğüm. Büyük bir kütlenin verebileceği zararı hafife alamazsınız.

Mason bir dakika sessiz kaldı ve ben bekledim. Neredeyse silahlarına sadık kalacağını umuyorum. Neredeyse bir kez daha söylemesini istiyorum çünkü patlamaya hazırmışım gibi hissediyorum. Sağ elim yumruk olmuş, "hayır" dediği anda burnunu kırmaya hazır. Neredeyse tadını alabiliyorum.

Ama sonra Mason gözlerini kaldırır ve "Özür dilerim." der.

Topuklarının üzerinde dönüp kapıdan kaçıyor ve yatak odamızı tekrar sessizliğe gömüyor.

Yatağıma uzandım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Uyumak yeterince zordu ama şimdi imkânsız. Öldürdüğüm o adamı düşünmeden edemiyorum. Bütün o kanı.

Ve polis ne yapabileceğini. Uyuyamıyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Güneş batıyor ve anatomi laboratuvarındaki tek kişi benim. Cesedin üzerindeki plastik örtüyü yırtıyorum. Frank. Mason ona böyle seslenmeye başladı ve geri kalanımız da onun yolundan gittik. Frank kısmen parçalara ayrılmıştı ama tamamen değil. Karnı, leğen kemiği ve yüzü büyük ölçüde parçalara ayrılmıştı ama kolları ve bacakları çoğunlukla sağlamdı. Rachel'ın geçen gün parçaladığı sol kolu hariç.

Diseksiyon setinden bir neşter çıkarıyorum. Frank'ın kolundaki dövmeyle bakıyorum: *Hizmet etmek ve korumak*. Frank muhtemelen bir polisti. Görevi halkı korumaktı.

Neşteri dövmenin ortasına saplıyorum ve deriyi kesip geçiyorum.

Bir süredir anatomi laboratuvarına gitmedim çünkü Heather'dan kaçırırdım. İlk başta, laboratuvar kılavuzundaki talimatlara uymak için elimden geleni yapıyorum ama sonunda öfkemi ve hayal kırıklığımı önümdeki cesetten çıkarıyorum. Dr. Kovak'ın burnuna yumruk atamam ama en azından bu cesedi parçalara ayırabilirim. Üç saat sonra, Frank'ın kalan kollarını ve iki bacağını gerçekten korkunç bir şekilde parçalara ayırdım. Berbat görünüyor. Yetenekli bir tıp öğrencisinden çok, bir seri katil ona saldırmış gibi görünüyor.

Ama bunun ne önemi var? Kollarımın ve bacaklarımın kaslarını ve sinirlerini öğrensem ne fark eder? Bu yılı atlatabilirim şanslıyım.

Devam edemeyecek kadar yorulana kadar çalışmaya devam ediyorum. Diseksiyon setini yerine koydum ve Frank'ın cesedinin üzerini kapattım. Eldivenlerimi çıkarıp doğruca banyoya gidiyorum ve bir kabinde oturup bir saat boyunca duvara bakıyorum.

ANATOMI FINAL SINAVIMIZ YARIN.

Sınıfın yarısı gibi ben de kütüphanede ders çalışmaya çalışıyorum. Keşke Heather'la birlikte çalışabilseydim ama bana hâlâ kızgın ve başka bir yerde çalışıyor. Evde sanırım.

Bu kadar kötü batırdığıma hâlâ inanamıyorum. Keşke beni duşta basmasaydı.

Her neyse, anatomi ders kitabım, anatomi atlasım ve sayfalarca buruşturulmuş notlarım var. Beş farklı renkte fosforlu kalemim var. Hayatım boka dönmüş olsa bile, en azından anatomi finalimi geçebilirim.

Tıp fakültesine başladığımda annemin hediye ettiği metal bir su şişesini yanımda getirdim. Sanırım çok fazla su içeceğimi düşünmüştü, ancak çoğunlukla kahve içtim. Zaten çok gerginim ve bu gece biraz uyumaya çalışmak istiyorum, bu yüzden şimdilik kafeini bırakıyorum.

Su şişemi alıp dışarıdaki çeşmeden doldurmak için kütüphaneden çıkıyorum. Kaptaki su seviyesi yükseldikçe, kimya dersinde suyun katı halinin sıvı halinden daha düşük yoğunluğa sahip olduğu tek molekül olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Bu yüzden buz suyun üzerinde yüzer. Bunu her zaman büyüleyici bulmuşumdur.

Belki de kimyager olmalıydım. O zaman bütün bu saçmalıklar başıma gelmezdi.

"Hey, Abe."

Arkamdan gelen sese kafamı çeviriyorum. Sınıf arkadaşlarımdan biri.
-Victor. Üzerinde mavi bir önlük var, sanki laboratuarda çalışıyormuş ya da gitmeyi planlıyormuş gibi. (Umarım ikincisidir, çünkü bir kadavranın içine dirseklerini soktuğundan beri hiç değişmediğini düşünmekten nefret ediyorum). Ayaklarının arasında kayıyor ve önlük gömleğini çekiştiriyor.

"Hey," dedim.

Victor'u çok iyi tanımıyorum ama o gün onu Kovak'ın kliniğinde "geçmeyen bir öksürük" ile gördüm ve hatırladıkça içim cız ediyor.

"Hey, dinle," diyor Victor, "yarınki sınav için biraz zor durumdayım."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Hayır, öyle değil..." Victor tırnağının etini koparıyor ve ben irkiliyorum. İnsanlar bunu yaptığında nefret ediyorum. "Odaklanamıyorum ve yarın sabahki sınavdan önce çalışmam gereken çok şey var."

"Doğru... tamam..."

"Yani," diyor.

"Yani."

Victor inliyor. "Lütfen, Abe. Yardım almadan anatomi finalini asla geçemeyeceğim. Ve bu sınavdan iyi bir not almam gerek, yoksa mahvolurum. Conlon beni bırakacak, şaka yapmıyor. Çaresiz durumdayım. Bana bir şeyler ayarlamalısın."

Onu bağlamak mı? Mesele bu mu? Hastanenin ortasında ona uyuşturucu satmamı mı istiyor? Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Üzgünüm, yanlış adamı yakaladınız."

"Oh, ama," diye homurdanıyor. "Kovak'ın kliniğinde çalıştığını biliyorum. Herkes biliyor. Beni rahat bırak."

Herkes biliyor. Okuldaki herkes benim lanet bir uyuşturucu satıcısı olduğumu düşünüyor. Şu anki durumum bu.

Birdenbire, yarınki sınav itibarım kadar önemli görünmemeye başladı.

"Beni dinle, pislik," diye tısladım Victor'a. "Ben uyuşturucu satıcısı değilim. Kendini toparlamalı ve yardım almalısın. Ama benden hiçbir şey almayacaksın. Tek bir hap bile."

"Ama-"

Victor'a doğru bir adım attım ve o irkildi. Ondan çok uzun değilim ama çok daha iriyim. İstesem onu yok edebilirim ve o da bunu biliyor. I

artık . "Tek bir hap bile yok," diye tekrarlıyorum sert bir sesle. "Anladın mı?"

Victor tekrar itiraz edecek gibi görünür ama vazgeçer. Başını sallıyor ve koşarak uzaklaşıyor. Koridorda kayboluşunu izliyorum.

İşte o zaman önemli bir karar verdim. Kovak ve tüm saçmalıklarıyla işim bitti. *Bitti*. Ve bunu anlaması gerekiyor.

Ben de tüm kitaplarımı kütüphanede bırakıp arabama atladım ve Kovak'ın kliniğine gittim.

OceanofPDF.com

KOVAK BU GECE ÇALIŞIYOR.

Tabii ki öyle. Yılın en büyük sınavından önceki gece. Victor gibi çaresiz tıp öğrencilerinden birkaç dolar kazanma fırsatını neden kaçırsın ki?

Ama ben geldiğimde klinik sessizdi. Muayene odasında yanında biri var ama bekleme odası boş. Bu mükemmel.

Saksı bitkisinin altını kontrol ediyorum ve masasının çekmecesinin anahtarının hâlâ orada olduğunu görüyorum. Anahtarı çıkardım ve alt çekmeceye yerleştirdim. Çekmece kayarak açılıyor ve içinde hâlâ duran silah ortaya çıkıyor. Silahı elime aldım, ağırlığından dolayı rahatlamış hissediyordum. Dolu olduğundan emin değilim ama dolu olduğuna bahse girmeye hazırım. Ceketimin cebine bırakıyorum.

Ve sonra beklerim.

Yaklaşık beş dakika sonra Kovak muayene odasından hastasıyla birlikte çıkıyor. Hasta, sınıfimdakilerden daha genç görünmesine rağmen bir öğrenciye benziyor. Belki de üniversiteden. İçimdeki iğrenme duygusunu

Kovak varlığıma şaşırmış görünüyor. Şaşırdı ama pek de endişelenmedi, özellikle de bir çift önlük giyecek kadar param olduğu için. "Bu gece çalışacağını sanmıyordum Abe," diyor öğrenci bekleme odasının kapısından çıkıp bizi yalnız bırakırken.

"Değildim."

Kovak kafası karışmış gibi görünse de "Ah," diyor. Hâlâ o kadar da endişeli değil.

Sonra cebimden silahı çıkardım ve ona doğrulttum. Şimdi endişeli görünüyor.

"Abe," diye nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun?" "Eller havaya."

Kovak iki elini de havaya kaldırarak buna karşılık verir.

"Elinizdeki video görüntülerini istiyorum," diyorum. "Silinmesini istiyorum ve bir daha asla buraya gelmeyeceğim."

"Abe..." Ellerini indirmeye başlar. " ama. Beni bir silahla tehdit etmek *Silah* mı? Bu sen değilsin."

"Eller yukarı," diyorum o kadar sert bir şekilde ki elleri havaya kalkıyor. "Yemin ederim, o videoyu bana vermezsen seni öldürürüm. Bunu daha önce bir kez yaptım zaten."

Ciddi olduğumu gözlerimde görmeli. Dalga geçmiyorum. Ben iyi bir insanım, lanet olsun, ama beni buna zorlarsa bu pisliği öldüreceğim.

"İyi... iyi," diye kekeliyor. "Senin için getireceğim."

Onu muayene odasına kadar takip ediyorum, orada dolabın arkasını karıştırıyor. Silahı sürekli ona doğrultuyorum. Tetiği çekip her şeyi sona erdirmenin bu kadar kolay olması inanılmaz. Bu gece kimseyi öldürmek istemiyorum ama sanki bunu yapmak dünyaya bir hizmet olacakmış gibi geliyor. Ne de olsa pek çok kötü şeyden o sorumlu.

Sonunda Kovak dolaptan bir flash bellek çıkardı. Elim uzattım, o da flaş belleği avucuma bıraktı.

"Bu senin tek kopyan mı?"

Başını sallıyor. "Sence bunun bir sürü kopyasının ortalıkta olmasını ister miyim?"

Parmaklarımı flaş belleğin etrafına kapatıyorum. "Eğer başka kopyalar olduğunu öğrenirsem, buraya geri döner ve seni öldürürüm."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum Abe. Sen çok iyisin."

"İyi," diyorum. "O zaman seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Duraklıyorum

anlamli bir şekilde. "Zor bile olmazdı."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama bana karşı çıkmıyor. Haklı olduğumu biliyor.

Flaş belleği ceketimin cebine tıktırıp aceleyle ofisten çıkıyorum. Eve gider gitmez belleği yok edeceğim. Ama eve gitmeden önce uğramam gereken bir yer daha var.

Patrice tüm sınıfa bir e-posta göndererek, sınavdan bir gün önce, aramızdan birinin sınavı kaçırma ihtimaline karşı ofisinde olacağını bildirdi.

krizde. Okula geri dönersem, ofisinde olacak. Ve öğrencilerin çoğu ders çalışmaya odaklanacağından, muhtemelen tek başına olacak.

Elimi cebime atıyorum ve hâlâ içeride duran silahın kabzasına dokunuyorum. Yüzüne bir silah doğrultulduğunda, sonunda Patrice'ten gerçeği öğrenebileceğime dair bir his var içimde.

Dört gözle bekliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

RACHEL

OCEANOFFPDF.COM

"SOLUNA BAK VE SAĞINA BAK."

Soluma bakarken gözlerimi deviriyorum. Tam düşündüğüm gibi, Heather . Heather McKinley: yeni oda arkadaşım. Ugh.

Heather benim en iyi arkadaşım olmak istiyor. Sürekli bir şeyler içmek için dışarı çıkmamızı öneriyor ve bana hayatımla ilgili sorular soruyor. Ama gerçek şu ki, ona katlanamıyorum. İyi biri sanırım. Ama çok can sıkıcı biri.

Öncelikle, yanında *o kadar* çok eşya getirmiş ki, sanırsınız bir malikaneye taşınıyor. Beş bavul gibi. Bu kadar losyon da neyin nesi? Hayatımda hiç bu kadar çok losyon görmemiştim, belki bir eczanenin losyon reyonu hariç. Ve tüm şampuanları meyve gibi kokuyor, yani Heather her zaman meyve gibi kokuyor. Genellikle şeftali. Şeftaliden *nefret ederim*.

Ayrıca tek konuşmak istediği aptal erkek arkadaşı Landon. Bu arada o *çok* harika biri. En sevdiği yemeğin kızarmış tavuk ve en sevdiği grubun Glass Animals olduğunu biliyor muydun? Biliyorum. Ve en kötüsü de, ne kadar istesem de artık bunu unutamıyorum.

Şarkı söylediğinden bahsetmiş miydim? Oh evet. Sürekli Beyoncé ya da Christina'dan bir şarkı söylüyor ya da mırıldanıyor. Ve çok ama çok detone. Kulaklarıma mendil tıkamak istiyorum.

Ortak dolabımızın beşte birini kullanıyorum, ancak Heather duvara birkaç poster astığımda rahatsız görünme cesaretine sahipti. Raptiye kullanmamızın nasıl yasak olduğu hakkında bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Yurtta. Son raptiyeyi duvara sapladığımda, o kalın sarışın kafasına ikimizin asla arkadaş olamayacağını sokmaya başlamıştı.

Heather için her şeyin hazır olduğunu görebiliyorum. Önümüzdeki dört yıl içinde bir adamla evlenecek, eğer şu anki ezik erkek arkadaşıyla değilse, o zaman sınıfımızdaki başka bir ezikle. Birkaç yıl doktor olarak çalışacak ve muhtemelen birkaç çocuk doğurduktan sonra evde oturan bir anne olmak için işi bırakacak. Heather çok güçlü bir kariyer kadını sayılmaz.

DeWitt'e gitmeden önce annem bana "Rachel, lütfen bu sefer arkadaş edinmeye çalış" dedi. Ya da bunun gibi patronluk taslayan bir şey. Lisedeyken beni bir psikiyatriste göndermişti çünkü hiç arkadaşım yoktu. Ki bu benim suçum değildi, inanın bana. Çoğu insanın sinirlerimi bozması benim suçum mu? Her neyse, tıp fakültesine arkadaş edinmek için gitmezsın. *Doktor olmak için gidersin.*

Keşke ders çalışmakta daha iyi olsaydım.

GERÇEK ŞU Kİ, anatomide beni o kadar da ilgilendirmeyen pek çok şey var. Dürüst olmak gerekirse çoğu. Çok fazla sinir, çok fazla arter var... Ezberlemek için çok fazla.

Bu yüzden birkaç sınavda başarısız oldum. Önemli değil.

Dr. Conlon bunun önemli bir şey olduğunu düşünüyor. Üst üste üç sınavdan kaldıktan sonra, laboratuvarı benimle çok ilgilenmeye başladı. Endişeli görünüyor.

Beni izlerken "Frenik siniri kestiğinin farkında mısın?" diye soruyor.

Kadavranın diğer tarafında çalışan Mason, "Rachel her şeyi kesip biçiyor. Hepsinin fasya olduğunu düşünüyor."

Nefret ettiğim insanlardan bahsetmişken. Dr. Conlon'un önünde beni kötü gösterdiği için neredeyse Mason'a uzanıp onu boğacaktım. Tanıdığım en iğrenç insan. Sınıfa kadavraya isim vermenin ne kadar saygısızca olduğunu anlatan bir e-posta gönderdim ve ona bunu görüp görmediğini sordum. Bana gördüğünü ve "çok komik" olduğunu söyledi.

Dr. Conlon, Mason'ın yorumunu görmezden geliyor ve gözlüklerinin ardından tişörtüme gözlerini kısarak bakarak bana doğru yaklaşıyor.

"Ben annemin evlenmemi istediği doktorum'," diye tişörtten okuyor. Gülümsüyor. "Bunu sevdim."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Dr. Conlon'un gözleri benimkilerle buluşuyor, "Bugünlerde tıp fakültesi sınıflarının çoğunluğunu kadınların oluşturmaları oldukça şaşırtıcı. Otuz yıl önce böyle değildi."

"Evet," diyorum. "Ne yazık ki çoğu kadın pediatri, birinci basamak ve kadın doğum yapıyor."

"Hangi ilgileniyorsunuz Dr. Bingham?" diye soruyor.

"Cerrahi," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Mason masanın diğer tarafından homurdanırken sertçe başımı kaldırıyorum. Mason'dan nefret ediyorum. Ve en kötüsü de, tüm hayatı boyunca aynı kibirli pislik olarak yaşayacak ve asla alçakgönüllülüğu öğrenemeyecek. Bu hiç adil değil.

Dr. Conlon o gün laboratuvar bittikten sonra beni bekliyor. Önlüklerini çıkarmış, pantolonunu ve gömleğini giymişti. Ve bir papyon. O papyon beni öldürüyor. Kim papyon takar ki?

"Rachel," dedi beni kenara çekerken, mavi gözlerinde endişe vardı, "Bilmeni isterim ki ihtiyacın olursa sana yardımcı olabilecek birileri var. Sana önerebileceğim, laboratuvarda seninle fazladan zaman geçirmekten mutluluk duyacak pek çok ikinci sınıf veya yüksek lisans öğrencisi var."

Henüz ilk büyük sınavımıza bile girmedik ve şimdiden kendimi telafi yardımına ihtiyacı olan biri olarak bir kenara koydum.

"Ve tabii ki," diye devam ediyor Dr. Conlon, "sorular için her zaman hazırım."

Bahse girerim. Dr. Conlon gezegendeki en aptal insan ve sosyal hayatının da pek parlak olmadığı açık. Ne zaman ofisinin önünden geçsem, saat kaç olursa olsun, kapısının altındaki ışık yanıyor. Karısı yok, kız arkadaşı yok, çocukları yok. Muhtemelen yıllardır kimseyle çıkmamıştır. Belki de o kadar uzun zaman oldu ki, bir daha olacağına dair umudunu yitirdi.

İnanılmaz derecede mükemmel.

ÜÇÜNCÜ SINIFTAYKEN, KENDİMİ
Trigonometride başarısız olmak.

Trigonometri zordur. Sinüs ve kosinüs kavramlarının tamamı bana pek mantıklı gelmiyordu. Ailem seksen yaşında yürüyen bir kadın iskeleti olan bir özel öğretmen tuttu, ancak her seans kafamı daha da karıştırdı. Ne diyebilirim ki, matematikte berbatım. Sınavlarım kırmızı kalem işaretleriyle dolu olarak geri geliyordu ve trigonometri dersinden F alarak iyi bir üniversiteye nasıl gireceğim konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Harvey Pritchett benim trigonometri öğretmenimdi. Bay Pritchett kısa boylu, kel, çirkin, orta yaşlı, yürümek yerine paytak paytak yürüyen bir adamdı. Muhtemelen kısa boylu, itici, orta yaşlı bir kadınla evliydi. İkinci vize sınavıma (yüz üzerinden otuz sekizlik muhteşem notumla) yapışkanlı bir not bıraktı ve "Dersten sonra görüşürüz" dedi.

Notu gördüğümde ağladım. O zamanlar pek de özgüven timsali sayılmazdım. Hiç arkadaşım yoktu, sporda berbattım ve müfredat dışı etkinliklerle pek ilgilenmiyordum. Rüküş kazaklar ve bol kotlar giyerdim ve yüzümdeki sivilceleri gizlemek için saçlarımı uzatırdım. Göğüslerimde küçük sivrisinek ısırıkları vardı ve o kadar zayıftım ki kaburga ve leğen kemiklerimin her biri seçilebiliyordu. Popüler kızların parmakla gösterip güleceği türden bir kızdım.

Her neyse, trig günün son dersiydi, bu yüzden diğer öğrenciler odadan çıktıktan sonra sınıfın önüne doğru yürüdüm ve Mr.

Pritchett. Çok korkmuştum. Ders kitabımı göğsüme bastırdım, siyah saçlarım neredeyse gözlerimi kapatıyordu.

Bay Pritchett, rahat ve dostça görünmesi gerektiğini tahmin ettiğim bir hareketle masasının üzerine oturdu. Ter koltuk altlarını boyamış ve alnında küçük bir çizgi oluşturmıştı.

"Rachel, sınıfta zorlandığınızı fark ettim," dedi. "Sanırım öyle," dedim sessizce, başımı öne eğerek.

"Özellikle sorun yaşadığınız şey var mı?" Mr. Pritchett sordu.

Evet, her şeyi.

"Bilmiyorum."

"Sana yardım etmek isterdim, Rachel," dedi, "ama kendini denemediğini hissediyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama eğer notlarını önemli ölçüde yükseltmezsen, ben... ben seni sınıfta bırakmak zorunda kalacağım."

Hayatımda daha önce hiçbir dersten kalmamıştım. Her ne kadar onları durdurmaya çalışsam da, bir dakika sonra gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı. Bay Pritchett, çok rahatsız görünüyordu, ezik bir "işte, işte" hareketiyle omzumu sıvazladı. Bu yeterli olmadı. Masasına çöktüm, ellerimin içine hıçkırarak ağladım. Kollarını omuzlarıma doladı ve sonra...

Daha sonra Bay Pritchett öpüşmeyi benim başlattığımı söylemeye çalıştı. Ama bu tamamen saçmalık. Sonuçta ben sadece utangaç, masum bir genç kızdım. Her halükarda Bay Pritchett onun gri hayatına biraz heyecan kattığımı iddia edemezdi. Ne de olsa başka kaç kısa boylu, kel, orta yaşlı öğretmen on altı yaşındaki genç kızlarla masasında oynaşabiliyordu ki?

Bay Pritchett'ten önce bir erkekle öpüşmemiştim bile. Erkeklerle karşı çok hafif birkaç hoşlantım vardı, ancak ev hakkında yazacak bir şey yoktu. Lezbiyen olabileceğimi düşündüğüm zamanlar oldu, ancak kızlara da pek ilgi duymadığımı fark ettim. Ancak Bay Pritchett ile ilişkim asla aşkla ilgili değildi - ona karşı acıma ve tiksinti dışında hiçbir şey hissetmedim. Fiziksel olarak iğrenç biriydi. Bira göbeği vardı, *her yeri* ter içindeydi ve saçları kalın bir tabaka halinde ağarmıştı. İçimdeyken, o kadar iğrendiğim birkaç an oldu ki kusacağımı sandım.

Ama yapmam gerekeni yaptım. Trigonometri dersinden kalamazdım. Bir sonraki sınavım, cevapların çoğu hala yanlış olmasına rağmen, üstte daire içine alınmış bir A ile geri geldi.

Keşke bunun bir not için bir öğretmenle yattığım son sefer olduğunu söyleyebilseydim, ama değildi. Bir kez yaptım ve paçayı kurtardım mı, durmak zordu. Çoğu profesörün itibarlarını ve evliliklerini koruyacaklarını düşünürsünüz ama onları baştan çıkarmanın bu kadar kolay olması korkutucu.

Bazıları oyunumu en başından beri biliyor, bu en kolayı. Ama bazıları onlardan gerçekten hoşlandığımı, onlara karşı bir şeyler hissettiğimi sanıyor. Hatta bir iki zavallı, onları ihbar etmekle tehdit ettiğimde ağladı. Ama sonunda, her biri bana istediğimi verdi.

Henüz bilmesede Dr. Matthew Conlon da öyle olacak.

OceanofPDF.com

İLK ANATOMİ SINAVIMDA BAŞARISIZ OLDUM. TABİİ BİR MUCİZE GERÇEKLEŞMEDİYSE, geçmemin imkanı yok.

Heather da başarısız olduğundan emin. Yarı gözyaşları içinde dairemizin etrafında dolanıyor.

"Çok çalıştım," deyip duruyor. "Aptalın teki olmalıyım."

Heather kesinlikle çeşmedeki en parlak kuruş değil. Açıkçası, muhtemelen birkaç profesöre biraz hareket teklif etmekten faydalanabilirdi. Ama hayır, bunu asla yapmaz. O öyle bir kız değil.

"Belki de gidip bir duş almalısın?" Öneriyorum çünkü bir dakika daha dayanamıyorum. Heather'ın duş almayı sevdiğini biliyorum. Her gün en az iki ya da üç kez duş alır.

"Evet..." diye mırıldanıyor. Ve sonra, neyse ki, banyoya girip kayboluyor.

Tabii ki banyoda duş açılır açılmaz biri kapıyı çalıyor. Benim için kimse olamayacağını düşünerek görmezden gelmeye çalışıyorum ama kapı tokmağı çok ısrarcı. Sonunda kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Bu Abe, büyük sürpriz.

"Selam Rachel," diyor. "Heather evde mi?"

Abe dünyadaki en büyük aşkı Heather'a duyuyor. Onun dışında herkes bunu biliyor. Son derece büyük bir yavru köpek gibi onu okulda takip ediyor ve her ihtiyacı olduğunda (ki bu her oluyor) onu kurtarıyor. Abe

yeterince iyi bir adam gibi görünüyor, ama Heather'ın etrafındaki davranışları ciddi sinirlerimi bozuyor.

"Duşta," diyorum ona. "Oh," dedi

Abe.

Hareket etmiyor. Onu içeri mi davet etmeliyim? Gerçekten istemiyorum. Neden sürekli burada takılmak yerine Abe'in odasına gidip ders çalışmıyorlar? (Sanırım bu sorunun cevabı Abe ve Mason'ın dairesinin bir domuz ahır olması)

"Dinle," diyorum Abe'e. "Heather'ın bir erkek arkadaşı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yanakları renklendi. "Evet, biliyorum."

Ve sonra iyi bir önlem için ekliyorum, "Ve yapmasaydı bile, bir şansın olmazdı."

Abe yüzüne yumruk atmışım gibi bana bakıyor. Gözlerini indiriyor ve mırıldanıyor, "Evet, biliyorum. Tabii ki. Yani, bunu asla düşünmezdim..." Boğazını temizliyor. "Ben gidiyorum. Heather'a uğradığımı söyleyebilirsiniz."

"Elbette," diyorum ve kapıyı suratına çarpıyorum.

Bu kaltakça bir şey miydi? Belki de öyleydi. Ama ciddi, birinin o adama gerçeği söylemesi gerekiyordu. Ona bir iyilik yaptım.

Yatak odasına dönüp bilgisayarına giriyorum. E-postalarımı kontrol ediyorum ve Dr. Conlon'dan beni bekleyen bir mesaj var: "Lütfen yarın dersten sonra beni görmeye gelin."

Ah, "beni görmeye gel" notu. Her zaman ilginç bir şeyin başlangıcıdır.

AKŞAM ALTI BUÇUK GIBİ OFISINE GITTİM.

Sınıf arkadaşları ya evdeler ya da kütüphaneye doluşmuşlar. Dr. Conlon evde ailesiyle yemek yiyor olmalıydı ama yalnız yaşadığı için hâlâ ofisinde. Kapısını çaldım.

"İçeri gel," diye . "Kapı açık."

Ofisinin kapısını açıyorum ve arkamdan kapatmaya özen gösteriyorum. Dr. Conlon bilgisayarında çalışıyor ama ben içeri girerken yüzünü bana dönüyor. Gözlerinin etrafındaki birkaç çizgiden ve şakaklarındaki siyah saçlarının hafif kırışmasından onu otuzlu yaşlarının sonlarına yerleştirebilirim. Ama gözlüklerinin arkasına saklanmış olsalar bile o mavi gözlerde çok genç bir şeyler var. Gerçek şu ki, her şeye rağmen oldukça yakışıklı bir adam.

Daha önce yattığım profesörlerin hiçbiri uzaktan bile çekici değildi. Bu kasıtlı. Eğer adam bir gönül avcısıysa, benim oyunuma kanmasının mümkün olmadığını düşündüm - bir öğrencinin küçük bir hareketi için tüm kariyerini riske atacak kadar çaresiz olmayacaktı. Ama Dr. Conlon bir istisna. Bir kadın erkeği olmadığı çok açık. Papyonu her şeyi anlatıyor.

"Rachel," diye başlıyor. Ellerini birbirine kavuşturuyor. Sağ elinin normal şekilde hareket etmediğini fark etmişim ve bu hareket sadece bu gerçeğe dikkat çekiyor - adamın nesi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. "Oturur musunuz lütfen?"

Sırf bu durum için kırmızı bir etek giydim. Kırmızı rengin kışkırtıcı bir yanı var - erkekler kırmızı etekli bir kadını reddetmezler. İçine kaydım

masasının önündeki sandalyeye oturup sağ bacağımla sol bacağımın üzerine koyuyorum. Çok zayıf olmama rağmen düzgün bacaklarım var.

"Rachel, muhtemelen seninle sınav hakkında konuşmak istediğimi biliyorsundur," dedi

Dr.

Conlon diyor ki.

Başımı salladım.

"Senin notun..." Dudağını ısıırıyor. "Rachel, yeterince çalışmadığın konusunda çok endişeliyim. Anatomi çok fazla ezber gerektirir ve sen... şey...

birçok temel bilgiyi kaçırdın. Sınavını çok dikkatli bir şekilde inceledim ve çaba göstermediğinden endişeleniyorum."

Gözlerimi indiriyorum. "Hafızam pek iyi değildir. Yemin ederim elimden geleni yapıyorum."

. Gerçek şu ki, neredeyse hiç çalışmadım. Dr. Conlon'un sene başında yaptığı tutkulu "anatomi eğlencelidir" konuşmasını izlediğimde, alnına büyük bir L harfi çizmiş olabilirdi. Endişelenecek bir şey yok.

"Üniversiteden tıp fakültesine geçiş çok zor olabilir," diye kabul ediyor. "Bunu biliyorum. Hayatınızda sizi yeterince çalışmaktan alıkoyan herhangi bir şey var mı?"

Gözlerim sahte yaşlarla doluyor. Dirseklerimi masasına dayadım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Artık komutla ağlayabildiğimden bahsetmiş miydim? Böyle zamanlarda çok işe yarıyor.

"Rachel..." diyor nazikçe. Eli şimdi omzumda. Sürtüyor. Dr. Conlon, farkında değilsiniz ama çok şanslı olmak üzeresiniz.

İkimiz de öyleyiz.

"Rachel, benimle konuşabilirsin..." diyor. "Bana ne olduğunu söyle."

Vay be, hep doğru şeyleri söylüyor. Sanki bir senaryodan okuyor gibi. İyi iş, Dr. Conlon. Bu çok kolay olacak.

"Sadece"- burnumu çekiyorum-"Burada yapayalnızmışım gibi hissediyorum. Ailemi özlüyorum ve ben... Kimsem yok..."

"Beni dinle Rachel," diyor. "Tıp fakültesine ilk başladığında herkes böyle hisseder. Herkes. Ama sana yemin ederim, yalnız değilsin."

Elini benimkinin üstüne koyuyor. Avuç içi sert ve nasırlı, muhtemelen hep o tuttuğu için. Parmaklarını kavrayabilmek için kendi elimi hafifçe çeviriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kısık bir sesle. "Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim. Bu yerde bana yardım etmeye çalışan tek kişi sensin."

Bana Oscar vermeliler, gerçekten.

O da benim gibi öne doğru eğiliyor, böylece yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Acaba önce o mu beni öpecek yoksa ilk hamleyi ben mi yapacağım? Dr. Conlon'la ilk tanıştığımda, onu ilk öpenin ben olacağıma dair kendimle iddiaya girmiştim.

"Rachel." Bana o kadar yakın ki sıcak nefesini hissedebiliyorum. "Sen hiç..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sorunlarınız hakkında konuşmak için bir terapistle gitmeyi hiç düşündünüz mü?"

Ne yaptım?

Yüzüm yanıyor. "Hayır."

"Patrice harika biri," diyor. "Size gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Hayal kırıklığıyla neredeyse yumruklarımı masaya vuracaktım. Dr. Conlon cidden bu kadar kalın kafalı mı? Başka biri olsa şimdiye bluzumu yırtardı. Ve *hiçbir şey* bir psikiyatrist hakkında konuşmak kadar havayı bozamaz.

Tanrım, ne ezik ama.

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum.

"Unut gitsin. İyi olacağım," diyorum. Yeniden toparlanmalıyım. Belki ikinci bir buluşma ayarlayabiliriz. Ben de ne bileyim, iç çamaşırı giyerek gelebilirim.

Dr. Conlon kaşlarını çatı. "Emin misiniz?"

Başımı salladım. "Çok eminim."

"de senin için Patrice'in numarasını yazayım," diyor.

Masasındaki kalemlikten bir kalem çıkarıyor (kimin kalemligi var ki?) ama yanlışlıkla kalemligi yere düşürüyor ve kalemler etrafa saçılıyor. Tekrar iç çektim ve ortalığı temizlemesine yardım etmek için ayağa kalktım. Tanrım, ne beceriksiz bir sakar. Tam benim şansına.

Dizlerimin üzerine çöküp, sonsuz sayıda gibi görünen kalemleri topluyorum. Neden bu kadar çok kalemi var ki? Dr. Conlon sandalyesinde eğilmiş, sol eliyle kalemleri toplarken ben de onun yanında yere çömelıyorum.

Elimde yarım düzine kalem varken bileğimi kavırıyor. "Sorun yok Rachel. Ben halledebilirim."

Parlak mavi gözlerine bakıyorum. o zaman fark ediyorum: Bakışları yakamdan aşağıya, çok belirgin olan göğüslerime doğru kayıyor. Sadece bir saniye -çok hızlıydı- ama gördüm. Ve bunu gördüğümü biliyordu. Yüzü biraz kızardı.

-Bu benim şansım. Parmaklarımı boynunun arkasına koydum ve başını kendime doğru çektim.

İlk hamleyi yapanın ben olacağımı biliyordum.

"Rachel?" Yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığı vardı.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. İlk başta donmuş ve tamamen sersemlemiş görünüyor, ama sonra kolları beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Tanrım, erkekleri tahmin etmek çok kolay.

Kibirli falan olmak istemem ama çok iyi öpüşürüm. Olmak zorundayım. Çoğu profesör iyi öpüşmez. Çoğu berbattır. Genellikle bana çok fazla dil uzatırlar - tabii ki bir erkekten hoşlanmadığınızda, her miktarda dil çok fazla dildir. Ve genellikle çok fazla tükürük. Bir kızı öptüğünüzde, ağzına tükürüyormuşsunuz gibi hissetmesini istemezsiniz, inanın bana.

Tamam, dürüst olacağım: Dr. Conlon kötü bir öpüşmeci değil. Aslında... bu konuda iyi sayılır. Bu kısmı beni şaşırttı. Ve ben çok sık şaşırmam.

Ama iyi öpüşsün ya da öpüşmesin, onun için uzun zaman geçtiğini söyleyebilirim. Tam olarak nedenini söyleyemem. Belki de hevesindendir. Bana dokunuşundan beni ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum.

Bluzumun düğmelerini açıyorum, eteğimi sıyrıyorum ve o çenesi açık bir şekilde beni izliyor. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda bana bakıyor ve çarpık bir şekilde sırtıyor. "Günümün böyle biteceğini hiç düşünmemiştim."

Gülümsemesine karşılık
veriyorum. "Memnun musun?"

"Hiçbir fikrin yok..."

Ve sonra ikinci sürprizimi yaşadım: Dr. Conlon'un güzel bir göğsü var. Birlikte olduğum en genç profesörden en az on yaş daha genç olduğunu düşünürsek, belki de ona şüpheyle yaklaşmalıydım. Yine de kas beklemiyordum. Bira göbeği de yoktu, orası kesin. Ellerimi göğüs kaslarında gezdirdim ve neredeyse titriyordum.

Kendine gel, Rachel!

"Ne?" diye soruyor, endişeli görünüyor. "Bir sorun mu var?" "Hayır. Hiç yok."

Bu çok saçma. Bu adamdan *hoşlanmaya* başlayamam. Eğer bu olursa, o zaman kontrol onda olur. Ve bu büyük bir hata olur. Gözlerimi kapatıyorum ve beni asla iğrendirmeyen tek şeyi düşünüyorum: Bay Pritchett. Pritchett'in iğrenç, kıllı vücudu. Sarkık çenesi. Terli teni.

Ama bir şekilde işe yaramıyor. Dr. Conlon beni öpmeye devam ediyor ve ağzı boynumda aşağı doğru ilerlerken, artık Bay Pritchett'i düşünemiyorum. Sadece ona ve olmak üzere olan şeye ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanabiliyorum...

BİTTİĞİNDE, Dr. Conlon sandalyesine yığılır. Başını sallar ve yüzünü ovuşturur.

"Vay canına, Rachel. Tanrım..."

Hâlâ ona sarılmış durumdayım ve kalkmam gerekiyor ama tam olarak hareket edemiyorum. Daha önce *hiç* böyle olmamıştı. Hiç olmamıştı. Daha önce hiç bu şekilde kontrolümü kaybetmemiştim.

Anlamıyorum. Dr. Conlon bastonla dolaşan bir aptal. Bu işte bu kadar *iyi* olması nasıl mümkün olabilir? Belki diğerlerinden daha genç ama bu önemli olmamalı. Adamın sosyal hayatı yok, randevusu yok, hiçbir şeyi yok. Bu hiç mantıklı değil.

"Gitsem iyi olacak Dr. Conlon," diye mırıldanıyorum.

Bana sırtıyor. "Bana Matt diyebilirsin. En azından burada diyebilirsin."

Tamam, bu bir felaket değil. Evet, az önce inanılmaz bir seks yaptık. Benim *ilk* inanılmaz seksim. Ama o bunu bilmiyor. Sadece 22 yaşında biriyle birlikte olduğu için heyecanlı. Ayrıca, bana bakışından vurulduğunu anlayabiliyorum.

Hiçbir şey değişmedi. Oyun hala devam ediyor.

Genelde ikinci sefere kadar onlara bombayı patlatmam. Tahmin ettiğimden daha azı olsa da bazıları bunu anlıyor gibi görünüyor. O kel ihtiyarlardan kaç tanesinin onlarla gerçekten ilgilendiğimi düşünmesi beni şaşırttı. Birçoğu için bu egolarına indirilmiş büyük bir darbeydi. Ve ben genellikle bunu yapmaktan zevk alırdım. Çoğunlukla bir avuç pisliktiler.

Dr. Conlon bir pislik değil. İyi bir adam ve öğrencilerini önemsiyor.

Oh . Anatomide başarısız olmayı göze alamam. Olması gereken bu.

ERTESİ GÜN O KADAR İYİ BİR RUH HALİNDEYİM Kİ, BU BENİ RAHATSIZ BİLE ETMİYOR. Heather duşta yüksek sesle Taylor Swift şarkı söylerken. Her neyse, Dr. Conlon'la her şeyin planladığım gibi gittiğini bilmek içimi rahatlattı. Tamam, *tamamen* planladığım gibi değil, ama yeterince yakın.

Ertesi sabah derse geldiğimde Dr. Conlon'un da oldukça iyi bir ruh hali içinde olduğunu fark ediyorum. Sınıfla her zamankinden daha fazla şakalaşıyor ve genel olarak hareketli bir öğretmen olmasına rağmen, çiğneme kasları için uyandırmayı başardığı coşkudan etkilendim. Gerçekten sevişmeye ihtiyacı vardı.

Doğrusu, Dr. Conlon iyi bir öğretmendir. Aslında, o *harika* bir öğretmen.

Sabırlı ve zor kavramları açıklamakta iyi, ama en önemlisi, öğretmeyi çok seviyor. Bu iş onun hayatı. Ve bu yüzden bu çok mükemmel. Her ne kadar gururunu incitecek olsa da, neyin peşinde olduğumu anladığında hemen pes edecektir. Kariyerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktır.

Ders bittikten sonra, profesöre ofisine gitmesi için beş dakikalık bir süre veriyorum, sonra kendim oraya gidiyorum. Odaya girdiğimde gözlerinin nasıl parladığını görmek beni memnun ediyor. İstesem muhtemelen arabasının anahtarlarını ve tüm kredi kartı numaralarını alabilirdim.

"Rachel." Bana gülümsüyor. "Geleceğini umuyordum..."

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Nasılsınız, Dr. Conlon?"

"Matt," diye düzeltti beni.

Beş dakika içinde benden nefret edecek.

Odayı geçip masasına gidiyorum. Kucağına oturabilmem için sandalyesini masadan geriye itiyor. Bacaklarının üzerine yerleşiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Yüzümü ona yaklaştırıyorum.

"Meşgul müsün?" Ona sordum.

Başını sallıyor, "Hayır, sadece birkaç evrak işi."

Bombayı patlatmanın tam zamanı. Ama bana nasıl baktığını görüyorum ve... bir şekilde boğuluyorum. Neyim bilmiyorum. Matt Conlon bana vurulan ilk profesör değil ya.

"Ne?" Bana bakıyor, kara kaşlarını kaldırmış. "Bir sorun mu var?"

"Yok bir şey," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Boynumu öpmeye başlıyor ve bedenim ona karşı eriyor. Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve bu çok hoş bir his. Belki de ona şimdi söylemek zorunda değilimdir. Belki bir kez daha gidebiliriz.

Aman Tanrım, benim neyim var?

Bunu şimdi yapmalıyım. Hemen şimdi.

Ondan kararlılıkla uzaklaşıyorum, derin bir nefes alırken yüzündeki şaşkınlığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Aslında aklımı kurcalayan bir şey var..." Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Ben sadece... sınavdan aldığım notu düşünmeden edemiyorum," diye iç geçiriyorum. "Bu gerçekten... dikkatimi dağıtıyor."

Bu noktada, profesörlerin en az yarısı hemen şöyle bir şey söyleyecektir: *O not için kendini üzme. Bunu hemen düzelteceğiz.* Tehdit edilmeme gerek kalmadan notumu değiştirmeye gönüllü olurlarsa ikimizin de yüzü güler.

Ama Conlon bunu yapmıyor. Lanet olsun. Çok fazla dürüstlüğü var. Notumu değiştirmeyecek. İkna edilmesi gerekecek.

Bu iş çirkinleşecek.

"Bir sonraki sınavda daha başarılı olacağına eminim." Yüzü aydınlanıyor. "Sana özel ders vermekten mutluluk duyarım Rachel. Sorun yaşayan öğrenciler için bunu her zaman yapıyorum. Başarılı olman benim için çok önemli."

"Evet, ama..." Elimi kalçasının iç kısmında gezdiriyorum. "İlk sınavdan bu kadar düşük bir notla geçmek zor "

"Rachel, tatlım." Parmaklarını bileğime dolayarak kuzeye doğru hareket etmelerini engelliyor. "Yaptığın şeyi takdir ediyorum ama ders çalışman gerekmiyor mu?"

Gözlerimiz buluştu. o zaman fark ettim:

O biliyor.

Ne istediğimi çok iyi biliyor. Ve bunu benim için kolaylaştırmayı planlamıyor.

Kiminle bilmemesi çok kötü.

"Matt," diyorum düşünceli bir şekilde, "sence dekan öğrencileriyle seks yapan profesörler hakkında ne düşünüyor?"

Tepkisini dikkatle izliyorum, yüzünün renginin solmasını bekliyorum. Ama öyle olmadı. Tamamen sakın ve toparlanmış görünüyor.

Dr. Conlon omuz silkererek, "Muhtemelen bundan pek hoşlanmıyorlar," diyor. "Bu yüzden kovulan profesörler duydum."

"Gerçekten mi?" Sahte bir şaşkınlıkla söylüyorum.

Başını salladı. "Evet, tabii. Ve bazıları evliliklerini de mahvediyor. Geçenlerde başka bir üniversiteden bir profesörün öğrencilerinden biriyle yattıktan sonra karısının onu terk ettiğini duydum." Bana gülümsüyor. "Aslında, sanırım eski üniversitenizde ders veriyordu. Belki onu tanıyordunuz? Dr. Michael Hirsch?"

Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Bunu bilemez. Bu mümkün değil.

Mike Hirsch, en az Bay Pritchett kadar çirkin ve kel orta yaşlı bir adamdı ve aynı zamanda üniversitede benim biyoloji dersimi veriyordu. Ondan gerçekten hoşlandığıma inanmıştı ve notlarımı değiştirmesini önerdiğimde küplere binmişti. Karısıyla talihsiz bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştım. Karısını aramak her zaman önce gelirdi çünkü üniversiteyi aramak çok daha büyük bir skandal olurdu. Tabii ki karısını aradığım anda Mike ciddi olduğumu anladı.

Ama Dr. Conlon bunu nereden biliyor? Kimse bilmiyor.

Tabii ki Mike Hirsch, Bayan Hirsch ve ben hariç.

Dr. Conlon, "Evliliğini mahveden o öğrenciye oldukça kızgın," diye devam ediyor. "Buradaki profesörlerden arayıp bizi o öğrenci hakkında şahsen uyuracak kadar kızgın olduğuna inanabiliyor musunuz? Sanki içimizden biri böyle bir şeye kanacak kadar aptal olabilirmiş gibi."

Oh, Tanrım.

Dr. Conlon'un kucağından inip geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. Artık gülümsemiyor, bu kesin.

"Şahsen," diyor, "zaten endişelenmezdim. Evli değilim ve tüm fakültedeki tek engelli üye benim ve uzunca bir süredir de öyleyim. İstedğim her şeyi yapabilirim. Yani, öğrencimi baştan *çıkardığımı* düşünecek değiller, değil mi?"

"Başından beri biliyordun," diye nefes alıyorum, başımı sallayarak.

"Dr. Hirsch'ün beni uyarması çok hoştu," dedi. "Ama dün buraya o kısa eteği giyerek geldiğinde... Hadi ama, beni aptal mı sanıyorsun Rachel?"

Buna inanamıyorum. Birlikte olduğum onca profesör arasında, *Dr. Conlon*'un sonunda beni yakalayan kişi olduğuna inanamıyorum. Dün seks yaptığımız süre boyunca, o kadar minnettar ve şaşkın davranırken, neyin peşinde olduğumu tam olarak biliyordu. Hepsi bir numaraydı. Çok kızgınım.

"Tebrükler," dedim. "Beni ."

Hışımınla kapıya doğru gidiyorum, ama oraya varmadan önce onun sesini duyuyorum.

", Rachel. Nereye gittiğini ?" Döndüm ve bastonunun sapıyla oynadığını gördüm. "Ne?" Sinirle söylüyorum.

"Hâlâ anatomiden kalıyorsun," diye hatırlatıyor bana. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ondan nefret ediyorum. Ondan gerçekten nefret ediyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Nefesim kesilene kadar bir sürü hap içeyim de bunların hiçbir önemi kalmasın mı?"

Dr. Conlon'un yüzü karardı. Muhtemelen bunu gerçekten yapan birkaç öğrenci olduğu için şakamı takdir etmemiş görünüyor. Ama dürüst olmak gerekirse, şaka yaptığımdan tam olarak emin değilim.

"Özel ders seansları düzenliyorum," diyor. "Sınavı berbat geçen öğrenciler için. Saatleri size e-posta ile göndereceğim, gelmenizi öneririm."

"Sanırım artık fazla seçeneğim yok, değil mi?" Ona çıkıştım. "Hayır." Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "İyi şanslar, Rachel."

Evet, buna ihtiyacım olacak.

REMEDIAL ANATOMI TÜM ZAMANLARIN EN AŞAĞILAYICI DENEYİMİDİR.

Ben, Victor Pereira ve Marissa Dunne. Görünüşe göre sınıftaki en aptal  kişi biziz. Dr. Conlon saat dörtte anatomi laboratuvarına gelmemizi söyledi, biz de burada bir cesedin önünde durmuş onun gelmesini bekliyoruz.

Victor ya da Marissa umurumda değil. Marissa tam bir kız gibi. Uzun uzun kirpikleri var ve o kadar çok rimel sürüyor ki kirpiklerinin yüzüme çarpmasından korkuyorum. Ayrıca laboratuvarda yüksek topuklu ayakkabı giyiyor ki bu çok saçma. Öte yandan Victor, her zaman gergin bir enerji topu gibi görünüyor ve o kadar hızlı konuşuyor ki kelimelerin üzerine takılıp düşüyor.

Keşke burada olmasaydım.

"Anatomiden kaldığını bilmiyordum Rachel," diyor Victor içeri girdiğimde.

"Evet," diye mırıldanıyorum, onunla konuşmaya girmek istemiyorum.

"Biliyorum," diye onaylıyor Marissa. "Senin gerçekten zeki olduğunu düşünmüştüm." Dr. Conlon hangi cehennemde?

Birkaç dakika sonra mavi önlük giymiş, sol elinde bastonuyla ıkageliyor. Mavi önlüğünün gözlerini *ok* mavi gösterdiğini fark etmeden edemiyorum. Spor ayakkabılarımın içinde hafifçe kayıyorum; onun çekici olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Özellikle de ondan nefret ettiğim için.

"Tamam o zaman." Önümüzdeki cesedin üzerindeki plastiği yavaşça çekiyor. "Hadi başlayalım, tamam mı?"

Victor ve Marissa hevesle başlarını sallıyorlar. Ben sadece orada durup ona bakıyorum.

Dr. Conlon sol eline bir eldiven geçirirken, "Başlangıç olarak bana yüz sinirinin beş ana dalını söyleyebilir misiniz?" diye soruyor.

Cırcır böcekleri cıvıldıyor.

"Beşini de bilmek zorunda değilsiniz" diye ekliyor. "Sadece bir tanesini. Bana bir dal söyleyebilir misin?"

"Oftalmik mi?" Victor tahmin ediyor.

Dr. Conlon eldiveni çekmeye çalışırken duraksıyor.

"Şey, hayır. Göz hareketleri diğer üç kafatası siniri tarafından kontrol edilir. Bunların hangileri olduğunu biliyor musunuz?"

Daha fazla cırcır böceği.

"Kafatası sinirleri üç, dört ve altı," diyor biz ona boş boş bakarken. Onun için biçilmiş kaftan. İyi şanslar, Dr. Conlon. "Bunu biliyordum," diyor Marissa.

"Tamam," diyor Dr. Conlon, ona inanmış gibi görünmüyor. "Her neyse, fasiyal sinirin dalları temporal, zigomatik, bukkal, mandibular ve servikaldir. Bir anımsatıcı var: Motorlu Arabayla Zanzibar'a."

En azından bu sefer, anımsatıcı seks içermiyor. Victor burnunu kırıstırıyor. "*Zanzibar* nerede?"

"Sanırım Avustralya'da," diyor Marissa.

Dr. Conlon sabırla, "Aslında Afrika'da," diyor.

"*Zanzibar*'ı kim duymuş?" Marissa diyor ki. "Zürih daha iyi olurdu. Orası İsviçre'de. Üniversitede erkek arkadaşımla Zürich'e gitmiştik."

"Peki," diyor Dr. Conlon. "'Motorlu Araçla Zürich'e' ifadesini kullanabilirsiniz."

"*Motorlu* araba nedir ki zaten?" Victor ekler. "*Araba* ile aynı şey değil mi?"

Tamam, buna bir dakika daha katlanamam.

"Tanrım, Victor, kimin umurunda?" . "Bu hayatım boyunca duyduğum en aptalca konuşma!"

Üçü de bana bakıyor. O kadar uzun süre ki yanaklarım yanmaya başlıyor.

"Özür dilerim," dedim sonunda.

Dr. Conlon'a gizlice bakıyorum ve dudaklarında küçük bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim.

"," diyor. "İşimize geri dönelim."

Evet, bu seans aşağılayıcı. Ama aynı zamanda, vay canına, anatomi hakkında çok şey öğreniyorum. Şu anda Dr. Conlon'dan ne kadar nefret etsem de, bize her şeyi sabırla açıklamasına hayranım. Victor ve Marissa'nın sırada daha bir sürü saçma soruları var, ama o her birini ustalıkla yanıtlıyor ve aptalca bir şey söylemişler gibi hissettirmiyor bile.

Bir saat dolduğunda, Dr. Conlon Victor ve Marissa'yı kovar.

"Neden burayı temizlemiyorsun Rachel?" der.

"Neden ben?" Diğer öğrenciler ağır laboratuvar kapısından hızla çıkarken ben de ona karşılık verdim.

Bir dakika bana baktı. " yapacağız." "Harika," diyorum.

Eldiveni sol elinden çıkarır. "Bugün geldiğine sevindim Rachel." "Başka seçeneğim yoktu, değil mi?"

"Her zaman bir seçeneğiniz vardır" diyor. "Sadece bu sefer doğru seçimi yaptınız."

Sanırım onunla yattığımda yanlış bir seçim yaptığımı ima ediyor. Yine de, o zaman herhangi bir şikayet duymadım. Öğrencisini beceren o, o yüzden keşke bu kutsal tavrını bıraksa.

"Merak etmeyin," diyorum. "O kötü seçimi *bir daha* yapmaya hiç niyetim yok."

Dr. Conlon başını sallıyor ve belki de ben hayal ama yanakları hafifçe kızarıyor gibi görünüyor. Bir anlığına da olsa soğukkanlılığını kaybettiğini görmek tatmin edici.

DR. CONLON'LA SEANSLAR IYI GIDIYOR. HATTA MARISSA VE Victor daha az aptalca soru soruyor ve değişiklik olsun diye anatomi laboratuvarında ne yaptığımı biliyorum. Ve Dr. Conlon farkı fark etti, itiraf etmeliyim ki bu beni mutlu ediyor.

"Dr. Bingham," dedi bana laboratuvarda. "Dış karotid arterin terminal dalı nedir?"

Mason bocaladığım anda cevabı bağırarak söylemeye hazırlanıyor ama ona bu şansı vermeyeceğim.

"Yüzeysel temporal arter," diye cevap veriyorum, Mason'ı çok . Dr. Conlon bana baktı. "Mükemmel."

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranması çok garip. Sanki koridorun sonundaki ofisinde akıllara durgunluk veren bir seks yapmamışsınız gibi. Sanki o sadece benim anatomi profesörüm ve çok çalışıp doğru cevapları aldığım için benimle gurur duyuyor, başka bir şey değil.

Dr. Conlon, sınıfı geçmemize yardımcı olmak için bize biraz daha fazla hareket alanı sunmak üzere ekstra kredi ödevi verdi. Ödevi son teslim tarihinden bir gün önce tamamladım ve dersten sonra teslim etmek için ofisine gittim. Sanırım biraz yalakalık yapıyorum ama ona denediğimi göstermek istiyorum. Onun beni bu kadar önemsemesi, derste başarılı olmak istememe neden oluyor.

Ofisine gittiğimde kapı açıktı. İçeriden sesler geliyor ve sınıf psikoloğu Dr. Patrice Winters'ı tanıyorum. Kendisi

Her zaman bu sinir bozucu, dokunaklı e-postaları gönderiyor ve ona istediğimiz zaman ulaşmamızı söylüyor. Eminim başka birimizin daha aşırı doz almasını istemiyordur.

"Çok teşekkürler Patrice," diyor Dr. Conlon. "Bunlar çok lezzetli görünüyor. Fıstık ezmesi benim favorim."

"Öyle mi?" Patrice cevaplıyor. "Beğenirseniz lütfen bana haber verin."

Bir süre onları izledim ve aniden kalbim çarpmaya başladı. Aman Tanrım, ikisi birlikte oluyorlar! Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Bu çok acı verici bir şekilde açık.

Ve nedense, keskin bir kıskançlık hissettim.

"Sevdiğin başka bir şey var mı?" Patrice ona soruyor. "Bir dahaki sefere yemek pişirmek için motive olduğumda?"

İşte o zaman Dr. Conlon gözlerini kaldırdı ve kapısında durduğumu gördü. Yüzünde anında bir gülümseme belirdi. "Rachel! İçeri gelsene."

Patrice, Dr. Conlon'un masasının önünde duruyor ve beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Masasının üzerinde bir tabak ev yapımı kurabiye var, muhtemelen Patrice'in katkısı.

"Merhaba Rachel." Saatine baktı. "Gitsem iyi olacak Matt. Seninle sonra konuşuruz."

Patrice kapıyı sertçe çarparak ofisten çıkar. Dr. Conlon fark etmemiş gibi görünüyor. Erkekler böyle çok aptaldır.

"Ekstra krediyi mi bırakıyorsun?" diye soruyor bana.

Elimde kağıtları tutuyorum. Ama onları verip gitmek yerine ona "Patrice'le mi takılıyorsun?" diye soruyorum.

Dr. Conlon'un mavi gözleri açılıyor. O kadar telaşlı görünüyor ki, bu çok sevimli.

"Rachel," diye kekeledi. "Bu... bu uygun bir soru değil." "Öyleyse öylesin?" Ona baskı yapıyorum.

"Hayır!" diyor sertçe. "Gerçekten." diye ekliyor.

Dr. Conlon'un Patrice'le takılmadığını öğrendiğimde yaşadığım rahatlama hissi beni şaşırtıyor. Hâlâ ekstra kredi ödevimi tutmakta olan elime bakıyorum. Kağıtlar avucumun içinde buruşuyor. Ona uzattım. "Al."

Kağıtları benden alırken parmakları benimkilere değiyor. Yüzünden onun da fark ettiğini anlayabiliyorum.

DR. CONLON İLE YAPILAN ÖZEL DERS SEANSLARININ YAKLAŞIK YARISI

laboratuvar ve yaklaşık yarısı ofisinde. Bugün, Cuma gecesi olmasına rağmen ofisinde bir akşam seansı yapıyoruz. Sosyal bir hayatım olsaydı çok sinirlenirdim. Ama neyse ki yok. Dr. Conlon'un da yok.

Oraya vardığımda Dr. Conlon'un masasının önündeki üç sandalye de boştu. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da "Victor ve Marissa gelemediler" diyor.

"Oh?"

Başını sallıyor. "Victor ve Marissa da... nasıl bir bahane uydurduğunu hatırlamıyorum."

Ona sııttım. "Evet, Cuma gecesi çoğu insan için ideal değil." "Belli ki," diye onaylıyor. Bana gülümsüyor. "İçin teşekkürler." "Sorun değil," diyorum. "Benim de hayatım yok." Dr. Conlon elini kaldırdı

Kaşlarımı kaldırdım ve birden utandığımı hissettim. "Özür dilerim, senin bir hayatın olmadığını söylemek istememiştim."

"Hayır," diyor. "Bu oldukça doğru."

Gülümsemeye zorladım. "Belki de Patrice'e çıkma teklif etmelisin."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Patrice'e çıkma teklif etmesini istemiyorum. Patrice'ten nefret ediyorum. Onun gibi birini hak etmiyor. Sadece başını salladığında rahatladım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ben sorarım.

"Anatomi hakkında bir şey mi?" diye soruyor umutla.

Başımı sallıyorum.

"O zaman yapmasan daha iyi olur," diyor. "Seni durdurabileceğimden değil" diye de ekliyor.

O haklı.

"Bilmek zorundayım. Başka öğrencileriniz de var mıydı... bilirsiniz..." Gözleri büyür. "Hayır! Tanrım, hayır! Ben asla..." Cümlenin ortasında durdu,

ne söylemek üzere olduğunu fark etti. "Demek istediğim... seninle benim aramdaki şey... bu benim karakterime uygun değil. Ben o tip bir insan değilim."

O kadar utanmış görünüyor ki ona inanmaktan başka çarem yok.

"Tamam," diyorum. "Peki bunu neden yaptın?"

Yüzünü ellerinin arasına alıp şakaklarını ovuşturuyor.

"Ben sadece insanım, Rachel." İç çekiyor. "Seni geri çevirmek istedim ama sonra... Ben sadece..." Gözlerini kaldırır. "Ofisime geldiğinde tek düşünebildiğim şey... gerçekten seninle olmak istediğimdi. Ve yapabileceğimi biliyordum. Kulağa kötü geldiğine eminim ama..."

Kulakları kıpkırmızı. Kalkıp ona sarılmak istiyorum ama bu muhtemelen uygun olmaz.

"Belki de başlamalıyız," diyor.

Bugünkü ders Willis'in çemberi hakkında ama odaklanmakta çok zorlanıyorum. Ofiste sadece ben ve Dr. Conlon varız ve sandalyemi onun yanına çekiyorum, böylece baş aşağı okumak zorunda kalmıyorum, bu yüzden her şey çok *samimi geliyor*. Ve güzel kokuyor. Belki tıraş losyonundandır. Formaldehit kokusunu üzerinden nasıl aldığını merak ediyorum.

"Bu işi gerçekten öğreniyorsun," diyor.

"Geçmek için tek seçeneğim bu, değil mi?" Diyorum. Bunu şaka olarak söyledim ama sesim biraz boğuk çıktı.

Dr. Conlon bana orantısız bir gülümseme sunuyor. "Evet, sana *o diğer şeyi* tekrar yaşatmak istemem, değil mi?"

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, ellerim bir şekilde gerçekten terliyor. "Şey, değildi..." Sertçe yutkunuyorum. "*O kadar* da kötü değildi."

Dr. Conlon karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Övgü dolu bir eleştiri." Ellerime bakıyorum.

"Aslında," diyorum. "Oldukça . *Gerçekten* iyiydi." İşte.

Söyledim işte.

Tekrar başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, Dr. Conlon bana bakıyordu. Ne demek istediğimi gayet iyi anladı.

"Notunu değiştirmeyeceğim, biliyorsun," diyor. "Ben bunu yapmam."

"Biliyorum."

Bir dakika boyunca birbirimize baktık. Sonra yavaşça öne eğiliyor ve beni öpmeye başlıyor. Hatırladığım kadar güzeldi -dili benimkine nazikçe değiyor, yüzündeki kirli sakal yanağımı sıyrıyor, parmakları çenemin kenarında, kulağımın yanından geçip saçlarıma giriyor. Durmasını istemedim ama durdu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade var.

"Bu iyi bir fikir değil," diyor, gözleri dikkatle benimkilerde.

"Muhtemelen değil," diye katılıyorum.

Ve sonra beni tekrar öptü.

OceanofPDF.com

DR. CONLON (GÖRÜNÜŞE GÖRE ARTIK MATT DIYE HITAP EDİYORUM)

küçük ilişkimiz için bazı temel kurallar. Yakalanmak istemiyoruz, bu yüzden hastane sınırları içinde tamamen akademik bir ilişki sürdürmeye karar verdik. Ve kesinlikle halka açık yerlerde ya da benim yurdunda buluşamayız, yani geriye sadece Matt'in evi kalıyor.

"Geçmişte ne yaptın?" diye soruyor. "Biliyorsun, diğer profesörlerle, şey..."

"Hiç bu kadar ileri gitmemişti," diye itiraf ediyorum. "Genellikle bir ya da iki seferlik bir şeydi."

"Öyle mi?" Matt soruyor ve memnun görünüyor.

Diğer tüm erkeklerin bana tamamen itici geldiği gerçeğini paylaşmamaya karar verdim.

Sonunda Matt'in kampüse yaklaşık on mil uzaklıktaki evine gidiyorum - bir öğrenci ya da personelin evinin önünden geçerken arabamı görme riskinin az olduğu bir mesafe. Matt'in evi, ön kapıya ulaşmak için iki basamağı olan tek katlı mütevazı bir çiftlik evi. Bir erkeğin tek başına yaşayacağı türden bir yere benziyor.

Matt'in evinin anatomi çalışmaları için bir mabet olması biraz rahatsız edici. Biri Jill adında tam boy, diğeri de Jack adında yaklaşık bir metre boyunda iki iskeleti var. İnsan kalbi ve akciğerlerinin bir modeli var. Onu yemek masasının üzerinde tutuyor. Şaka bile yapmıyorum.

"Biliyor musun, misafirlerin senin bir nekrofil olduğunu düşünecek," diyor yapıyorum plastik kalbi parmaklarken. Önünde o şey varken nasıl yemek yediğini hayal bile edemiyorum.

"Neden?" Matt gerçekten şaşırmış bir şekilde soruyor. Çünkü herkes yemek masasında insan organlarının gerçek boyutlu modellerini bulundurmuyor mu? Vay be.

Birkaç kitaplığı var ve her kitap anatomi ile ilgili olmasa da istisnasız hepsi tıbbi metinler. Başka bir ilgi alanı ya da hobiyle ilgili bir şeyler bulmak için eğilip rafları tarıyorum ama işiyle ilgili olmayan hiçbir şey bulamıyorum. Sahip olduğu en şaşırtıcı kitap bir kimya kitabı.

Matt evin içinde bastonunu kullanmıyor. Bunun yerine, yürürken kendini desteklemek için mobilyalara tutunuyor. Oturma odasında ilerlerken bir elini kanepeye koyuyor, sonra yatak odasına girerken kapının pervazını tutuyor.

Neyse ki yatak odası biraz daha az hastalıklı dekore edilmiş. Kahverengiler, siyahlar ve grilerden oluşan tipik bir erkek yatak odası. Yatak odası takımını Ikea'dan almış gibi görünüyor. Etrafa bakarken, bir yerlerde papyonlarla dolu bir çekmecesini olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Kendimi durduramadan şifonyerinin çekmecelerini açıp papyon aramaya başlıyorum.

Matt'in bana baktığını fark edene kadar son derece kaba davrandığının farkında bile değilim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Papyonlarınızı nerede sakladığınıza bakıyordum."

Matt beni rahatlatmak için gülüyor. Yatağının yanındaki masanın çekmecesini açtı ve işte oradaydılar: farklı renklerde en az bir düzine küçük papyon.

"Önceden bağlanmış!" Nefes nefese kaldım. "Şaka yapıyorsun! Kaç sen, beş mi?" Omuz silkiyor. "Evet, tek elle papyon bağlamayı denedin mi hiç?"

Sağ eline bakıyorum. Neden kullanamadığını sormak istiyorum ama henüz o noktaya gelmediğimizi hissediyorum.

"Neden papyon?" Onun yerine ben sordum. Matt sırtıyor. "Bilmem ki. Onları seviyorum."

Ve sonra beni öptüğünde ve nazıkçe yatağa çektiğinde, papyonları tamamen unutuyoruz.

MATT VE BEN hastanede etkileşimde bulunmamaya çok ama çok dikkat ediyoruz. Birkaç kez, laboratuvarda kimse yokken bana göz kırptı. Ama bu bile büyük bir risk gibi geliyordu. Kimse sırrımızı bilemez. Eğer bilselerdi, ikimizin de başı büyük belaya girerdi.

Ve daha da kötüsü, aramızdaki her şey bitecekti.

İtiraf etmeliyim ki Matt'e deli gibi aşığım. Açıkçası derslere konsantre olmak bile biraz zor çünkü onu görünce çok heyecanlanıyorum. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Acaba o da benim için aynı şeyleri hissediyor mu diye merak ediyorum ama hissettiğini sanmıyorum. Çok daha yaşlı ve aptal ya da değil, eminim daha önce birçok kız arkadaşı olmuştur. Bu onun için o kadar özel olamaz.

"Kaç yaşındasın sen?" Bir gün beni evinden yatak odasına götürürken ona soruyorum.

Bana göz kırıyor. "Senden daha yaşlı."

"Hayır, cidden," diyorum. Cevap vermeyince, "Yirmi iki yaşındayım" diye ekliyorum.

"Haklıymışım," diyor. "Kesinlikle senden daha yaşlıyım."

Onu yatağına kadar takip ediyorum, her zaman yaptığı gibi orada oturuyor - çok nezaketsizce. Yine de bu işin peşini bırakmayacağım.

"Neden bana söylemiyorsun?"

Matt hemen cevap vermez. Sağ ayakkabısını çıkarır, sonra da neredeyse dizine kadar uzanan kalın plastik bilekliğini çıkarır.

"Çünkü ben gerçekten çok yaşlıyım," diyor sonunda.

"Eğer bana söylemeyeceksen, tahmin edeceğim."

"Elinden geleni yap."

kısrak ona bakıyorum, onu ölçüyormuş gibi yapıyorum. Otuzlu yaşlarının sonunda olduğunu zaten tahmin ediyordum ama onu biraz kızdırmaya karar verdim. "Elli iki mi?"

Matt'in gözleri açılıyor. Bu paha biçilemez.

"Elli iki yaşında olduğumu düşünmüyorsun herhalde..." diyor biraz endişeli bir ifadeyle.

"Şey," diyorum düşünceli bir şekilde. "Babam elli üç yaşında ve sanırım sen ondan daha gençsin, yani..."

Matt sadece başını sallar. "Daha

yaşlı mı?" Ben de öyle diyorum.

"Elli dört o zaman?" "Oh, işte bu,"

diye homurdanıyor.

Yataktan bir yastık aldı ve onunla omzuma vurdu. Ona gülüyorum ve sonra beni yatağa fırlatıyor. Bir ciyaklama sesi çıkarırken, bunun hayatım boyunca daha önce hiç çıkarmadığımı düşündüğüm bir ses olduğunu fark ediyorum.

Birkaç dakika öpüştükten sonra Matt bana, "Ben otuz sekiz yaşımdayım," dedi. "Çok eski," diyorum sırtarak.

"Senden on altı yaş büyüğüm," diyor. "Sen doğduğunda ben lise birinci sınıftaydım. Ben üniversiteye başladığımda daha yeni yürümeye başlayan bir kızla yatıyorum."

"Çok seksi bir çocuktum," diyorum.

"Kuşkusuz," diyor. "Ama yine de kendimi sürünge gibi hissetmeme neden oluyor."

"Bu konuda stres yapma," diyorum. "Kendi yaşitlarımla hiçbir zaman ilişki kuramadım. Bu yüzden sınıfta hiç arkadaşım yok."

"Evet, fark ettim," diyor Matt.

Matt'in hiç arkadaşım olmadığını fark ettiği hiç aklıma gelmemişti. Acaba ne zamandır bana dikkat ediyordu? Ya da belki de tam bir ezik olduğum o kadar bellidir. Ama onunla arkadaşsızlığım hakkında konuşmak istemiyorum.

"Her neyse." Boğazımı temizliyorum. "Yaşlı bir adam olman benim için sorun değil. Hâlâ devam edebildiğin sürece."

"Kesinlikle evet," diyor ve sonraki bir saat boyunca bunu fazlasıyla kanıtlıyor. Ben.

MATT VE BENİMLE İLGİLİ EN GARİP ŞEY (VE BAZI SERT rekabet) hakkında konuştuğumuz tek şey anatomi. Şaka bile yapmıyorum. Samimi olabiliriz ve harika seks yapabiliriz, ama sonra bittiğinde ve beni yatakta tuttuğunda, yaklaşan sınavlar için çalışma stratejileri hakkında konuşmaya başlar.

Bazen hiçbir ortak noktamız olmadığını keşfetmekten korkup korkmadığını merak ediyorum.

Yaklaşık iki hafta seks ve anatomi derslerinden başka bir şey yapmadıktan sonra, artık yettiğine karar verdim. Yatakta yorganın altında birlikte uzanırken, vücudum onununkine sarılmışken, "Bu akşam sana yemek yapacağım" diyorum.

"Yapmamalısın," diyor. "Yarın bir sınav var. Yemek siparişi ve çalışmana yardımcı olurum. Yutkunmaya daha aşına olman gerekiyor."

İlk başta şaka yaptığını düşündüm. Ama şaka yapmıyormuş. Aslında yutkunma ile ilgili kafatası sinirleri hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiğini kastediyor, şey değil... bilirsiniz işte.

Tek söylediğim "Hmm...".

Bunun onu bırakmam için bir işaret olmasını umuyorum, ama görünüşe göre değil.

"Yutmanın oral fazında hangi kraniyal sinirler yer alır?" Matt bana baskı yapıyor.

İçimi çekiyorum ve bir dirseğimin üzerinde doğrulup ondan uzaklaşıyorum. "Matt, şu anda düşünmek istediğim şey bu değil."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor, "Özür dilerim. Sadece iyi olmanı istiyorum. Yani, bu benim sınıfım. Size biraz yardımcı olabilirim."

"Bana yardım etmeyi *reddettin*," diye belirttim. "Ahlaki değerlerin var ve hepsi..."

Alaycı görünmeye çalışıyorum, ama notumu değiştirmeyi reddetmeye devam etmesinden rahatsız olmaktan kendimi alamıyorum.

"Hayatını bu şekilde geçirmen gerektiğini düşünmüyorum," diyor. "Sen son derece zeki bir kızsın Rachel. Sadece biraz odaklanman gerekiyor." , başka bir kötü şöhretli Matt Conlon konuşması. Evet, yatakta harika ama bazen *babammış* gibi davranıyor. Konuşmaya başlarsak, onun ailemden daha çok bana benzediğini fark edeceğimden ciddi ciddi endişelenmeye başlıyorum. benim gibi.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diyorum. "Tıp fakültesi çok korkutucu."

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyor muyum?" Homurdanıyor. "Dikkat et. Tıp fakültesi terk biriyle konuşuyorsun, bebeğim."

Ona bakıyorum. Ciddi mi? Sanırım öyle. "Tıp fakültesine mi gittin?"

"Evet." İlk başta, bana daha fazlasını anlatacakmış gibi görünüyor, ama sonra gözleri . "Akşam yemeği yemek ister misin?"

Tanrım, bu adamı konuşturmak imkansız. "Neden tıp fakültesini bıraktın?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldı. Gözlüklerini takmıyor ve bu onu bir şekilde çok daha savunmasız gösteriyor. Daha genç.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Sordum, değil mi?"

Başını eğiyor ve sol eliyle siyah saçlarını parmaklarıyla ayırıyor. İşte o zaman görüyorum: kafatasının neredeyse tamamı boyunca uzanan kalın bir yara izi. Uzun zaman önce iyileşmiş eski bir yara izi.

"Ne oldu?" Nefes alıyorum.

"Kafamdan vuruldum," diyor. "Olan buydu." Ona bakıyorum. "Ciddi misin? Aman Tanrım."

"İlk yıl oda arkadaşımı," diye açıklıyor Matt. Başını yastığa yaslayıp gözleri cam gibi, tavana bakıyor. "Kurt. Kurt Morton. Yaşadığım sürece bu ismi asla unutmayacağım."

"Oda arkadaşın seni vurdu mu?" Nefes nefese kaldım.

Heather'ı yeni bir ışık altında görüyorum. Sinir bozucu olabilir ama en azından cinayete meyilli değil. (Henüz.)

"İnan bana, ben senden daha çok şaşırdım," diyor Matt. "Tam olarak arkadaş değildik ve okulu bıraktığının farkında bile değildim. Bir gece, sabahın ikisinde falan uyandım ve odanın ortasında elinde bir silahla duruyordu. Tıp fakültesinde nasıl başarılı olamadığını ve bana nasıl içerlediğini anlatmaya başladı." Başını sallıyor. "Silahı bana doğrultana kadar ciddi olduğunu bile düşünmemiştim. Başıma. Ve sonra..."

Matt bir dakikalığına sessizleşiyor, sadece tavana bakıyor. Bir şekilde çenemi kapalı tutmam gerektiğini hissediyorum, bu yüzden parmaklarımla göğsünü okşuyorum.

"Beni vurduktan sonra kendini öldürdü," diyor Matt. "Olaydan iki hafta kadar sonra bana söylediklerini hatırladığım ilk şey buydu. Ayrıca bana hayatta olduğum için şanslı olduğumu söylediler. Ama vücudunuzun yarısını hareket ettiremediğinizde kendinizi şanslı hissetmiyorsunuz."

"Aman Tanrım," diyorum. "Bu... inanılmaz. Yani bundan sonra tıp fakültesine geri dönmemeye mi karar verdin?"

Yine sessiz. O kadar uzun süre ki, geri dönmemenin muhtemelen tamamen kendi kararı olmadığını kendim anladım. Belki de kafasından vurulması tıp fakültesinin zorlu standartlarını yerine getirme becerisini etkilemiştir. Ne de olsa kurşun onu sıyırmaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

"Matt..." Boynuna doğru mırıldanıyorum.

"Sorun yok." Gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Sonunda her şey yoluna girdi. Hiç vurulmamış olsaydım muhtemelen şimdi bir cerrah olurum. Muhtemelen haftada yüz saat çalışıyor, hiç göremeyeceğim çocuklarımla boşanmış olurum. Bu şekilde daha mutluyum."

Yalan söylüyor ama. Matt'in pek çok özelliği var; gerçekten zeki, harika bir öğretmen, çok sevimli ve yatakta harika. Ama mutlu olmadığına eminim.

İKİNCİ VİZEMİZ ÇOK AMA ÇOK HIZLI GELİYOR.

Anatomi profesöründen özel ders aldığım için avantajlıyım. Ama hala çok gerginim. Eğer çuvallarsam, çuvallarım. Matt notumu değiştirmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtti.

"Bunu yapmamı gerçekten , değil mi?" diyor bana. "Hayır, tabii ki istemem," diye yalan söylüyorum.

Yapardım. Hadi ama, tabii ki yapardım.

Matt benim tüm yozlaşmış davranışlarımı değiştirdiğim ve artık bir milyon yıl geçse de asla aldatmayacağım bir hayal dünyasında yaşamak istiyor. Ama bu doğru değil. Eğer bana A verseydi, kabul ederdim. İki kere düşünmeme bile gerek kalmazdı.

Sınavdan bir gece önce çalışma seansı için Matt'in evine gidiyorum. Oraya vardığımda, kendi yazdığı kitap da dahil olmak üzere tüm ders kitaplarını sehpanın üzerine koymuştu. Kanepede yanına yerleşiyorum ve hemen tekrar geriliyor.

"Hey," diyor.

"Ne?"

"Sen benim sağ tarafımdasın." Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Belki de hiç fark etmedin," diye mırıldandı. "Ama seninle hep sol tarafıma oturuyorum." Utana sıkıla ekliyor: "Sağ kolumu da hareket ettirmiyorum."

Eminim anlayabilirsin. Sağ tarafımı da pek iyi göremiyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

Hiçbir fikrim yoktu. Beni gizlice solunda konumlandırıyor olmalıydı. Neyse, kalkıp sol tarafına geçtim ama hâlâ gergin görünüyordu.

"Matt," diyorum kolunu ovuşturarak. "Konuş benimle. Neyin ?"

Bir dakika bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Dürüstçe mi? Bazen neden benimle birlikte olmak istediğini hiç anlamıyorum."

Bunu bana söylediğine inanamıyorum. Yani, *o* parlak bir profesör. Ben *hiçbir şeyim*. Tamam, evet, gencim. Ama ne olmuş yani? Ben sadece hiç arkadaşı olmayan ve üniversitede kopya çeken bir eziğim.

Ona bunu söylemeye başladım ama benim için tam olarak ne anlama geldiğini söyleyecek kelimeleri bulamadan masadaki kitaplardan birini kaptı ve "Boş ver. İşe koyulsak iyi olur."

Tamam o zaman.

Sonunda, çalışma seansı yatağa taşındı. Bir kase üzümümüz var ve arka arkaya üç doğru cevap verirsem bana bir üzüm yediriyor. Üzümü o kadar da sevmem ama bana yedirmesi çok sıcak oluyor. Ağzımın ulaşamayacağı bir yerde tutup son doğru cevabı beklemesini seviyorum.

Kasedeki son üzümü ağzıma atarken alaycı bir ciddiyetle "Bunu hak ettin," diyor.

Üzümü yuttum ve dilimi ona doğru uzattım. Gülüyor ve beni öpüyor.

"Ciddiyim," diyor. "Yarın harika olacaksın. Bunu biliyorum."

"Umarım haklısındır." Gözlerimi ovuşturdum ve esnedim. "Aman Tanrım, çok yorgunum. Saat kaç?"

Matt şaşırmış görünerek, "Saat sabahın biri," dedi. "Vay canına. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Lanet olsun," diyorum. "Eve gitsem iyi olacak."

Hâlâ gözlerimi ovuşturarak kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Matt'in yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Belki de geceyi burada geçirmelisin," diye öneriyor. "Direksiyon başında uyuyakalmanı istemem."

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum.

Matt'in kolları belime dolandığında kotumu çekmeye başlamıştım.

"Lütfen kal, Rachel."

Tamam, kalıyorum. O kadar da önemli değil. Ertesi sabah ayrı arabalara bineceğiz, yani kimse öğrenmeyecek. Ve geceyi Matt'in sıcak bedenine sarılarak geçirmek çok güzel.

Belki de benim hayal gücümdür ama anatomi laboratuvarının dışındaki kalabalık geçen seferkinden daha gergin görünüyor.

Uygulamaya verdiğim cevapları yazmak için bir panom ve kâğıtlarım var ve diğer sınıf arkadaşlarım gibi laboratuvarın dışında kamp kuruyorum. Tıpkı profesörle yatmayan sıradan bir öğrenci gibi. Ve herkes gibi ben de endişeliyim. Ödüm bokuma karışıyor.

Çünkü bu sefer denedim. Eğer bu kadar çok denediysem ve yine de başarısız olduysam.

Heather omzumu dürterek, "İşte yine buradayız," diyor. "Gergin misin?"

Omuz silkerek geçiştirmeye çalışıyorum. "Bu sadece bir sınav." "Mason'ın nesi var?" Heather soruyor.

Köşeye bakıyorum, Mason Howard tek , sırtını duvara dayamış, uzaklara bakıyor. Sınıfın çoğu son zamanlarda bütün gece ders çalışıyor ama Mason gerçekten berbat görünüyor. Yüzü tıraşsız, kıyafetleri buruş buruş ve gözlerinde garip, perili bir bakış var.

Aman Tanrım, Mason *uyuşturucu mu kullanıyor?* Bana hiç öyle biri gibi gelmemişti ama okulumuzda bu sorun çok yaygın. Ve kesinlikle uyuşturulmuş *görünüyor*.

"Hey," diyor Heather, "son dedikoduları duymak ister misin? Görünüşe göre, Sasha ve Mason takılıyorlarmış. Ne kadar garip değil mi?"

Çok garip. Mason'ın tatlı, sessiz küçük Sasha ile takıldığını hayal edemiyorum, ama yine de, muhtemelen profesörle adaylar listesinde oldukça alt sıralardayım. Sınıfta benden çok çok daha seksi kızlar var.

"Bu arada," diyor Heather, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, "dün gece neredeydiniz genç bayan?"

Ağzım kurudu.

"Ben... Ben geceyi okulda ders çalışarak geçirdim." "Sen ne dersin de..."

Sonunda öğrenciler laboratuvara toplandı. En son ne zaman bir sınavdan bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Başarısız olursam, işte o zaman başarısız olurum. Ama en kötüsü, başarısız olursam Matt'in inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrayacak olması. İçimde bir tür anatomi dehası olduğuna inanıyor gibi görünüyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Gerçeği fark etmesini istemiyorum: O kadar da zeki değilim.

Kendimi kadavralardan birinin önünde konumlandırıyorum ve kalemi tutan elimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ne kadar kötü titrediğime inanamıyorum. Odanın ön tarafında duran Matt'e bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bana, "İyi olacaksın," diyor.

Ve bu beni gerçekten daha iyi hissettiriyor. Tamamen yanılıyor olsa bile bana inanması çok güzel.

Matt sınıfa hitaben, "Pekâlâ millet," dedi, "artık ne yapacağınızı biliyorsunuz. Herkese iyi şanslar, başlayabilirsiniz."

OceanofPDF.com

MATT O GECE BANA BİR KUTLAMA YEMEĞİ PİŞİRDİ.

Kutlanacak bir şey olduğu belli değil. Yemeği bir hafta öncesinden planladı ve başarılı olacağımdan emin olduğunu söyledi.

Bana gelince, o kadar emin değilim. Vize *çok zordu*. Her soruyu kafamda analiz etmeyi ve doğru cevabı alıp almadığımı merak etmeyi bırakamıyorum.

Matt kapıyı açtığı anda neredeyse bayılacaktım. Yüzündeki ifadeye bakarak nasıl olduğumu anlamaya çalışıyorum ama bunu söylemek zor. "Testime not verdin mi?" Sonunda sordum.

Matt, "Rach, bu yemeğin sınavı *unutmana* yardımcı olması gerekiyor," dedi. "Önemli olan notun değil. Önemli olan bilgiyi öğrenmiş olman."

Sadece ona bakıyorum.

İç çekiyor. "Onur ödülün var."

O kadar mutluyum ki ağlayabilirim. Kollarımı ona doluyorum, bu da bastonunu tutmadığı için dengesini biraz bozuyor ama duvara tutunup kendini düzeltmeyi başarıyor. Ve sonra koridorda öpüşüyoruz. Beş dakika boyunca.

"Sana iyi iş çıkaracağını *söylemiştim*," diyor hava almaya çıktığımızda. "Şimdi akşam yemeğine ne dersin?"

Onu oturma odasına kadar takip ettim, orada otlu tavuklu makarna ile özenle hazırlanmış bir yemek vardı. Açık bir şişe pinot noir var (benim

favori) ve yanında iki şarap kadehi. Ve tabii ki masayı aydınlatan tek bir mum var.

"Cidden bunu kendin mi pişirdin?" Ona sordum. "Bu inanılmaz."

Tabak profesyonel bir şefin hazırlayacağı bir şeye benziyor. Ve Matt'in sadece bir eli çalışıyor.

Matt başını sallıyor. "Eskiden yemek yapmayı çok severdim ama artık pek fırsatım olmuyor. Sadece ben olduğumda buna değmezmiş gibi geliyor ama senin için özel bir şey yapmak istedim. Başarını kutlamak için."

Yemeğe oturmadan önce, tuvaleti kullanmak için izin istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Matt'in banyosuna artık çok aşınayım. Heather'la paylaştığımdan çok daha büyük ve tıraş losyonunun hafif kokusuna bayılıyorum. Tuvaletin ve lavabonun yanında bir tutunma çubuğu var, ama bunun dışında oldukça sıradan bir banyo. Buraya onlarca kez geldim ve bugün tek bir fark var:

Ecza dolabı açık.

Tam olarak açık değil. Daha çok *hafif aralık* gibi. Ama mesele şu ki, kapalı değil ve içinde ilaçlar olduğu açık. Ve dürüst olmak gerekirse, başkalarının mahremiyetine saygı göstermekte hiç iyi olmadım. Heather'ın akne ilacı kullandığını bu sayede biliyorum.

Ben de kapıyı sonuna kadar açtım.

Hemen, bunu yaptığım için üzgünüm. Çünkü burada çok fazla hap var. Otuz sekiz yaşındaki ortalama bir insanın alacağını tahmin ettiğimden çok daha fazla. Tüm o hapları görmek beni korkutuyor. Neden bu kadar çok ilaç alıyor? Nesi var ki?

Tamam, iyi, kafasından vuruldu. Yine de bu yıllar önceydi. Şimdi çoğunlukla iyi görünüyor.

Şişelerden birini aldım: Vicodin. Bu bir ağrı kesici ama Matt'in daha önce ciddi bir ağrısı olduğunu söylediğini hiç duymamıştım. Ama belli ki var. Yoksa neden bu ilacı alsın ki? Neresi ağrıyor? Neden bana bundan bahsetmedi?

Sonra ikinci bir şişe alıyorum. Bu oksikodon için, başka bir narkotik ağrı kesici.

Her iki şişenin üzerinde de adı yazıyor, gerçek bir doktor tarafından reçete edilmiş. Ama neden ikisi de ağrı kesici olan iki ilacı var? Ve bu şişelerin geri kalanı ne? *Hepsi* ağrı kesici mi?

Bütün bu uyuşturucularla ne yapıyor? Öğrencilere satıyor olması mümkün mü? DeWitt'teki uyuşturucu sorununun kaynağı *Matt* mi?

Hayır. Hayatta olmaz. Matt bunu asla yapmaz.

O kadar uzun süredir buradayım ki Matt neden bu kadar geciktiğini merak ediyor olmalı, ama üçüncü bir şişeye bakmadan edemiyorum. Ve bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor: Zoloft. Bunun ne olduğunu ailemin beni terapistle gönderdiği lise günlerimden biliyorum. Zoloft depresyon için kullanılan bir ilaç.

Ecza dolabının kapağını kapattım. En başta onu hiç gözetlememeliydim. Kapıyı açık bırakmak onun suçu.

Dolabın kapağındaki aynada yansımamı incelemek için bir otuz saniye daha harcıyorum. Merak ediyorsanız söyleyeyim, güzel değilim. Koyu renk saçlarım çok telli ve güneşte ne kadar vakit geçirirsem geçireyim (ki itiraf etmeliyim ki bu çok fazla değil) her zaman bir hayalet gibi solgunum. Makyaj yapmıyorum ama muhtemelen bir faydası olmaz. Sadece güzel değilim, hikayenin sonu.

Ama Matt öyle olduğumu düşünüyor.

Ellerimi onun köpüklü el sabunuyla yıkıyorum ve yemek alanına dönüyorum. Matt'in masada oturduğunu ve sabırla beni beklediğini görüyorum. Gki kadehe Garap doldururken ve benimkini tabağımın önüne yerleştirirken onu izliyorum. Masanın ortasındaki mumu ayarlıyor, tam ortalamaya çalışıyor, ama sonra küfredip elini çekiyor.

"İyi misin?" Masaya doğru koşarak ona sordum.

Matt başını kaldırıp bana bakıyor, hâlâ elini tutuyor. "Gerçekten sıcak ağda," diye itiraf ediyor utanarak.

"Fazla romantik olmaya çalışırsan böyle olur," diye azarlıyorum onu. "Evet, ben bir aptalım," diyor.

Mutfığa koşup bir kağıt havlu alıyorum ve bir dakika boyunca soğuk suyun altında tuttuktan sonra dörde katlıyorum.

,"" diyorum.

"Yok, ben iyiyim," diyor.

Maço olmaya çalışıyor. Çok sevimli.

Bana elindeki yanığı gösterene kadar onu ikna etmek zorundayım. Bu onun sağ eli, kötü olan. Elinin arkasında ağdanın yaktığı yerde kızgın kırmızı bir bölge var ve ben onun yanında diz bezi nazikçe cildine bastırıyorum.

"Bu nasıl?" Ona soruyorum. "Güzel," diye iç geçiriyor.

Sağ elinin parmakları çok sert, hatta her zamankinden daha sert. Elimi onunkinin içine sokmaya çalışıyorum ama parmaklarını ayırmak zor oluyor.

Matt ne yaptığımı fark ediyor ve özür dileyerek şöyle diyor: "Kaslarım muhtemelen yanık yüzünden spazm geçiriyor. Ayrıca botoks iğnesi için de geciktim."

"Botoks mu?" Matt'in yüzüne bakıyorum. Gözlerinin etrafında birkaç çizgi var, ama kozmetik işlem yaptıracak birine benzemiyor.

Eğri büğrü sırtıyor. "Yüzüm için değil. Elimdeki kasları gevşetiyor. Parmak fleksörlerime iğne yaptırıyorum." Sonra da ekliyor: "Parmak fleksiyonunu kontrol eden kasları sayabilir misin?"

Ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor çabucak. "Yapmamalıydım... bu gece senin rahatlama gecen..."

Elindeki kağıt havluyu ters çevirip "Flexor digitorum profundus ve flexor digitorum superficialis" diyorum.

"Doğru," diyor ve o kadar geniş sırtıyor ki bu öğleden sonrayı okuduğuma gerçekten memnun oluyorum. "Buraya gel," diyor, kollarını bana uzatarak.

Bir saat sonra, özel olarak hazırlanmış yemek soğumuş ve hain mum yanarak sönmüştü. Ama umurumda değil.

Ben aşık oldum.

MATT'IN OFISINE NE ZAMAN GİTTİĞİME DİKKAT EDERİM. BANA DEDI Kİ onu haftada en fazla bir kez ziyaret etmelidir; bundan fazlası çok büyük bir risktir.

Ama onu okulda ziyaret etmemek çok zor. Bütün gün onu düşünüyorum ve ofisinde oturduğunu, muhtemelen hiçbir şey yapmadığını bildiğim için uğramak cazip geliyor.

Şükran Günü tatilinden birkaç gün sonra kendimi ofisinin kapısının önünde buldum. Kapının altındaki ışığın açık olduğunu görüyorum ve içeriden gelen sesleri duyabiliyorum. Her iki sesin de erkek olduğunu fark edene kadar içimde bir kıskançlık dalgası oluşuyor. Etrafıma bakındım ve koridorun boş olduğunu gördüm, bu yüzden kulağımı kapıya dayadım.

"Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum!" Bu Victor'un sesi, anatomi dersinden sınıf arkadaşım. Sesi zamankinden daha da tedirgin geliyor.

Matt, "Puanın geçen seferkinden daha iyi," diyor. "Bence çalışmaya daha fazla zaman ayırmalısın."

Tamam, anladım. Tam olarak ne biliyorum. Ekstra özel derse rağmen, Victor ikinci anatomi sınavında başarısız oldu.

"Bunu yapamam, Dr. Conlon. Yapamam!"

"Sana özel ders veren birkaç üst sınıf öğrencisinin ismini vereyim," diyor. "Ekstra seansların sana geçer bir final notu getireceğinden eminim Victor. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Kulağımı kapiya o kadar bastırıyorum ki Victor kapiyı çekip açtığında neredeyse devriliyordum. Bana öfkeli bir bakış fırlattı, bu da bir adım geri atmama neden oldu.

"Evet, Rachel?" Matt kaşlarını kaldırarak, "Evet, Rachel," diyor. Matt'ten Victor'a bakıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Um, Dr. Conlon, sizinle... um... sınav hakkında konuşmam gerekiyor..." Kekeliyorum.

Victor omzunun üzerinden Dr. Conlon'a, sonra da alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. Muhtemelen benim de başarısız olduğumu düşünüyor. "İyi şanslar," diye mırıldandı. "Bütün bu olanlar konusunda tam bir pislikti."

Kapiyı arkamdan kapatıyorum. Bazen Matt onu ziyaret etme riskine girdiğimde beni azarlıyor ama bugün hemen yanıma geliyor. Beni öpecekmiş gibi yaklaşıyor ama onun yerine kulağıma mırıldanıyor: "Kafası iyi miydi?"

Söylemesini beklediğim son şey bu. "Ben nereden bileyim?"

"Gözbebekleri bana kocaman göründü, sanki amfetamin almış gibi." Parmaklarıyla sol şakağını ovuşturuyor. "Ya da belki sadece hayal ediyorumdur."

"Victor her zaman ." "Öyle mi?"

Bu cevapla rahatlamış görünüyor. Öğrencilere uyuşturucu dağıtmaktan onun sorumlu olduğunu nasıl düşünebildim bilmiyorum. Daha az olası bir aday düşünemiyorum.

Ama bir haklı: Victor uçurtma gibi yüksek görünüyordu.

Matt'in ofisinden çıktığımda dizlerimin bağı çözüldü. Bunun hep aşk romanlarında kullanılan aptalca bir ifade olduğunu düşünmüşümdür, ama gerçekten de ayağa kalkamayacakmışım, bacaklarım beni taşımayacakmış gibi hissediyorum. Bunu bana her zaman nasıl yapıyor bilmiyorum. Tek yapması gereken bana dokunmak ve tüm vücudum karıncalanıyor. Başka bir romantizm klişesi, ama doğru.

Ofisinin kapısını kapatırken arkamı dönüyorum ve bana doğru gelen başka birini görüyorum. Kısa bir an için bunun bir hademe ya da benzeri biri olması için dua ediyorum. Öyle bir şansım yok.

Sınıf arkadaşım Danielle Stern'ün yüzünü hemen tanıdım. Beni görebilecek daha kötü insanlar da vardı ama bu yine de iyi değil. Besbelli. Ve onun ofisinden çıktığımı bildiğine eminim.

Her şey hakkında rahat davranmaya çalışıyorum. Ne de olsa yanlış bir şey yapmadım. Tek yaptığım profesörümün odasından çıkmaktı. Buna karşı bir *yasa* mı var?

Danielle arkadaşım falan değil, bu yüzden onu hızlıca başımı sallayarak onaylıyorum, o da aynısını bana yapıyor. Ama neden bana bakıyor? Belki paranoyaklaşıyorum ama Danielle'in gözleri lazer ışınları gibi göğsüme dikilmiş durumda.

Danielle'in baktığı yere bakıyorum. İşte o zaman dehşetle fark ediyorum ki gömleğimin düğmeleri tamamen yanlış iliklenmiş. O kadar yanlış ki, bütün gün bu şekilde dolaşmış olmam pek mümkün görünmüyor.

Tanrım, neden düğmeli bir gömlek giymek zorundaydım ki? Neden çoğu gün yaptığım gibi bir tişört giymedim?

En azından fermuarım hala kapalı.

Danielle yanımdan geçerken başını tiksintiyle bana doğru sallıyor. Peşinden koşup açıklamaya çalışmak istiyorum ama içimden bir ses işleri daha da kötüleştireceğimi söylüyor. İnsanlarla konuşmakta pek iyi değilimdir. Ne düşündüğünü bilmiyorum ve kafasına fikirler sokmak istemiyorum.

Matt'e olanları anlatsam mı diye düşünerek kapıya bakıyorum. Sonra buna karşı çıkmaya karar verdim. Zaten yeterince endişelenecek şeyi var.

NE ZAMAN MATT BENİ EVDEN ARASA, HEATHER İÇİN ENDİŞELENIYORUM. kulak misafiri olmak. Eğer odada benimle birlikteyse, cep telefonumu kulağıma sıkıca bastırıyorum ki profesörümün sesinin duyulma ve tanınma ihtimali olmasın. Belki paranoyakça davranıyorum ama profesörle yatarken çok dikkatli olamayacağınıza eminim.

"Hey, Rach," diyor Matt. "Buraya gelip biraz ders çalışmak ister misin?"

Bunu söylediği zamanın yarısında seksi kastediyor. Diğer yarısında ise ders çalışmayı kastediyor. Sesinden hangisinin hangisi olduğunu asla anlayamıyorum.

"Elbette," diye kabul ediyorum.

Anatomi metnimi kapatıyorum, yatağımdan kalkıyorum ve masamın önündeki sandalyeden ceketimi çekiyorum. Heather açık kahverengi kaşlarını kaldırıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir yere," diye mırıldandım.

"Telefondaki kimdi?"

"Hiç kimse..." Boğazımı temizliyorum. "Sadece ders çalışmak için dışarı çıkıyorum." "O zaman neden hiç kitap getirmiyorsun?"

Yanaklarıma kan hücum ediyor. "Um, ben gidiyorum, uh..."

"Hadi ama Rachel!" Heather neredeyse yatağının üzerinde zıplayarak fişkırıyor. "Kim olduğunu söyle bana! Lütfen? Leo Chang mı? Chris Johnson mı?"

Evet, doğru, sanki Heather tam bir çocuk gibi davranırken ona bir şey söyleyecekmişim gibi. Danielle'in biliyor olması yeterince kötü. Her neyse,

Bana karşı dürüst değildi. "Bana Abe'den neden ayrıldığını söyle."

Bu Heather'ı durdurur ve dudakları bükülür. "Peki, git prensinle eğlen."

Matt'in evine doğru, arka yollardan geçerek, artık tanıdık gelen bir araba yolculuğu yapıyorum. Ağaçlık yolda son dönüşü yaparken, radyodan bir şarkı mırıldanmaya başladığımı fark ediyorum. Oh, harika. Matt beni *Heather'a* dönüştürüyor.

Garaj yoluna girip Matt'in arabasının arkasına park ediyorum - büyük beyaz bir Lincoln Continental. Şimdiye kadar yattığım en genç profesör olduğunu düşünürsek, seksen yaşında birine gibi görünen bir araba eğlenceli buluyorum. Matt pek çok açıdan yaşlı bir adam gibi davranıyor. Bu konuda ona hep takılırım.

Matt, ben daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapıyı çekip açıyor. Gülümsememi bastıramıyorum.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" Eve girerken kapıyı arkamdan kapatarak soruyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diyor. Ben daha paltomu çıkaramadan beni duvara yaslayıp öpmeye başlıyor.

YAKLAĞIK İKİ SAAT SONRA, ikimiz de bitkin düğmüştük ve yatakta el ele tutuşarak uzanırken, pizza ısmarlamamız gerektiğine karar verdim. Matt ayık bir şekilde başını salladı.

"Evet, sanırım yemek pişirmek için kesinlikle çok yorgunuz," diyor. Cep telefonunu eline alıyor. "Malzemeler?"

"Hawaiian, başka?" Ben de diyorum.

Matt sırtarak, "İşte benim kızım," diyor.

Pizzada jambon ve ananası benim kadar seven tanıdığım tek kişi o. Kesinlikle ruh ikiziyiz.

Yatakta biraz daha uzandıktan sonra Matt çok terlediğine ve duş almak istediğine karar verdi. Daha önce de onunla birlikte duş almayı önermişim, ama kayarak boynunu kırmaktan korktuğunu söyleyerek bu fikrimi reddetmişti. (Gördünüz mü? Gerçekten de yaşlı bir adam.) Ben de yatakta uzanmış, kapı çalınana kadar telefonumda oyun oynuyordum.

Banyonun kapısını çalıyorum ve kafamı içeri sokuyorum. "Pizza .
Gidip getireyim."

Matt perdenin arkasından başını uzatır. Siyah saçları kafa derisine
yapışmış ve kirpiklerine su kaçmış. Çok seksi görünüyor.

"Cüzdanım mutfak tezgahının üzerinde," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Küçük bir pizzayı
karşılatabilirim."

"Ben ödemek istiyorum,"

diye ısrar ediyor. "Ödemek
zorunda değilsin."

"Rachel," diyor. "Duştan çıktığımda cüzdanımdan yirmi dolar eksik
çıkmasa seni anatomi dersinden bırakacağım."

Ona dilimi çıkarıyorum ve banyonun kapısını çarparak kapatıyorum.
Matt'in tişörtlerinden birini üzerime geçiriyorum, üzerimdeki çoğu şeyi
gizleyebilecek kadar büyük olduğunu ve böylece giyinmek zorunda
kalmayacağımı düşünüyorum. Sonra kendi cüzdanımdan parayı alıyorum
(tehditlerine inanmıyorum) ve pizzacı için kapıyı açıyorum.

Ama değil. Patrice.

Lanet olsun.

Elinde bir Tupperware kabı tutuyor ve beni orada görünce yüzü bembeyaz
oluyor. Tupperware'i neredeyse düşürüyordu ama son anda tutmayı başardı.
Ama açıkça nutku tutulmuştu. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

Bir bahane bulmaya çalışıyorum - burada olmam için bir neden. Yani, bir
öğrencinin bir profesörün evinde olması o kadar da saçma değil. Belki
fazladan bir özel ders seansımız vardır.

Ama neden onun gömleğini giydiğime dair bir açıklama bulmakta biraz
daha zorlanıyorum.

Belki de buraya özel ders için gelmişimdir. Sonra dersin ortasındaiken
kıyafetlerime biraz kırmızı meyve kokteyli döktüm. Tabii ki Matt onları benim
için yıkayıp kurutmayı teklif etti ve bu arada giymem için bana kendi
gömleğini verdi.

Evet, nasıl görüldüğünü görebiliyorum Patrice, ama bu tamamen masum.

Tabii ki Matt topallayarak oturma odasına girdiğinde hâlâ birbirimize
bakıyorduk. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli, üzerinde bir tişört ve boxer
şort var. Bu benim küçük bahaneme sığması gittikçe zorlaşıyor.

"Pizzayı aldın mı, Rach?" Matt bana soruyor. Kapıda kimin durduğunu fark etmesi yarım saniye kadar sürüyor. Gözleri irileşiyor ve yüzüstü düşecekmiş gibi görünüyor. Kendini desteklemek için kanepeye tutunuyor ve "Kahretsin" diyor.

"Matt," diye devam etti Patrice. Bana ters ters bakıyor ve eve doğru ilerliyor. "Neler oluyor burada?"

Sanırım bu noktada bu oldukça açık.

"*Hasta* olduğunu söylemiştin." Patrice tupperware'i onun yüzüne doğru sallıyor. "Sana biraz çorba getirdim."

"Oh," diyor zayıfça. "Teşekkürler."

"Sana inanmıyorum Matt!" diye mırıldanıyor yüksek sesle. "Bunu nasıl *yapabildin?* Bu mu? Özellikle de *onunla!*"

Özellikle benimle mi? *Bu* da ne demek oluyor?

Matt acı dolu bir sesle, "Rachel," dedi. "Sanırım... belki de gitsen iyi olur."

Midemde bir bulantı hissediyorum. Matt'in yatak odasına gidip giydim.

Oturma odasında onu azarladığını duyabiliyorum, Gerçi sadece bazı kelimeleri anlayabiliyorum.

"... sen, Matt, gerçekten inanmıyorum... bu kadar aptal ve sorumsuz... işini kaybedebilirsin... *belli ki* seninle oynuyor... karşı koyamayacağın kadar güzel değil..."

Patrice'ten çok nefret ediyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde Matt'in yüzünde donuk bir ifadeyle kanepede oturduğunu gördüm. Patrice bana ters ters bakıyordu. Aceleyle ön kapıdan çıkarken veda bile etmedim. Arabama doğru giderken, pizza dağıtım kamyonu yanaştı.

YOL BOYUNCA AĞLADIM.

Düşündükçe, Patrice'in Matt'e aşık olduğundan daha da emin oluyorum. Tanrı aşkına, hasta olduğunu sandığında ona çorba getirmişti. Ve bu yüzden bana çok kızgındı. Matt'in ahlakından ödün verdiğini ya da işini tehlikeye attığını düşündüğü için değil. Ama onu istediği için.

Patrice bizi ihbar edecek. Bütün okul Matt'le aramızdakileri öğrenecek. İşini kaybedecek. Ve ben de okuldan atılacağım.

Ama bekle, belki de değildir. Eğer ona aşıkса, bunu ona yapmaz. Belki de sırrımızı koruyacaktır. Ama bunu yaparsa, benimle olan ilişkisini derhal bitirmesi şartıyla yapar.

Bunu düşünmeye dayanamıyorum.

Eve gittiğimde, yurdun önüne park ediyorum ama içeri girmiyorum. Heather'ın beni böyle görmesini istemiyorum. Onun yerine başımı direksiyona yaslayıp yüksek sesle hıçkırıyorum. Aptal Patrice. Az önce olanlara inanamıyorum.

Burnumdaki sümüşü kolumun tersiyle silerken telefonum çalıyor. Telefona uzanıyorum ve Matt'in numarasını görünce kalbim yerinden fırlıyor. "Alo?"

"Hey," diyor sessizce. Sesi mutlu gelmiyor.

Ağladığımı belli etmemeye çalışarak yutkunuyorum. "Patrice hâlâ orada mı?"

"Hayır, o gitti," diyor.

"Tamam," diyorum dikkatlice. "Peki, şey... bizi ispiyonlayacak mı?"

Bir an sessiz kalır. "Hayır," diyor sonunda. "Öyle değil. Sadece bu ilişkiyi bitirmemiz gerektiğine çok inanıyor. Ve... bazı iyi noktalara değindi. Gerçekten iyi noktalar."

Yatak odasından duyduklarıma dayanarak Patrice'in ne söylemiş olabileceğini tahmin edebiliyorum. Görünüşe göre, ben onunla bir sınıf için oynayan hain bir cadalozum.

"Peki ya sen?" Gıcırđıyorum. "Sence ilişkimizi bitirmeli miyiz?"

Matt iç geçirir. "Rachel, hadi ama. Bak, sana deli oluyorum ama ikimizin de başı büyük belaya girebilir. Buna gerçekten değer mi?"

Benim için çıldırıyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Evet," diyorum. "Buna değer."

Diğer hatta uzun bir duraklama oluyor. Sonunda iç geçiriyor. "Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olmalı."

Dudağımı ısırdım. "Bu tekrar gelebileceğim anlamına mı geliyor?" "Bütün bu lanet pizzayı tek başıma , değil mi?"

O anda, neredeyse söyleyecektim. *Seni seviyorum, Matt*. Kelimeler dilimin ucunda, ama tam olarak çıkaramıyorum.

MATT BENİ UYARIYOR. PATRICE'E KARŞI DAHA DİKKATLİ OLMALIYIZ.

Bizi biliyor ve belki de bu kadar sık gelmemeliyim, ama kısa bir süre sonra, tedbiri elden bırakmış gibi görünüyor. Birkaç hafta sonra, neredeyse onun yanına taşındım. Gittikçe daha fazla onun evindeyim ve o bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor.

Rutinim, anatomi laboratuvarından sonra daireme dönüp duş almak ve ardından doğruca Matt'in evine gitmek. Bana duşla uğraşmama gerek olmadığını, formaldehit kokusunu artık neredeyse hiç fark etmediğini söyledi.

"Öğle yemeğimi o laboratuvarıda yedim," diye itiraf ediyor bana. "Beni asıl rahatsız eden şey, kokuyu örtmek için üzerinize sıktığınız o lanet vücut spreyi."

Ama Heather'a itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, laboratuvarıdan sonra duş almadığım için kendimi rahat hissetmiyorum, özellikle de seksi zaman olacaksa.

Tamam, işte itirafım: Anatomi laboratuvarını sevmiyorum.

Notlarım daha iyi ve bugünlerde laboratuvarıda ne yaptığımı biliyorum sayılır. Ama gerçek şu ki, bundan zevk almıyorum. Hala anatomi laboratuvarlarından korkuyorum ve her biri bittiğinde rahatlamış hissediyorum.

Nedense iyi bir cerrah olacağımı sanmıyorum. Belki de bu kariyer seçimini yeniden düşünmeliyim.

Öte yandan Matt'ten inanılmaz bir cerrah olurdu. Sadece insan vücudu hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahip değil, aynı zamanda

Anatomiye ve insan vücudunun çalışma şeklini öğrenmeyi çok seviyor. Harika bir profesör olmasına rağmen, tıp fakültesini bitirmekten vazgeçmesi cerrahi dünyası için bir kayıptır.

"Cerrah olmadığın için hiç pişmanlık duymuyor musun?" Bir gün yatakta uzanırken ona sordum.

Omuz silkiyor. "Bir insanın hayatında yapabileceği pek çok şey var. Bazen başka bir yol seçmiş olsaydım nasıl olurdu diye düşünmek çok doğal. Ama ben yaptığım işten mutluyum ve önemli olan da bu." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Peki ya sen? Tıp fakültesine gitmek için hayatından vazgeçtiğine hiç pişman oldun mu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayatımdan vazgeçmeyeceğim."

"Saf olmayın" diyor. "Tıp çoktan hayatınız haline geldi ve siz daha yeni başladınız. Kemerinize bir çağrı cihazı takana ve Noel arifesini acil serviste geçirene kadar bekleyin."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum gülümseyerek. *Değil.*

"Harika bir doktor olacağını görebiliyorum," diyor ciddiyetle. "Ama neden burada olduğunu bilmelisin. Neden doktor olmak *istediğini*. Gerçek nedeni."

Tıp fakültesine gitme sebebim neredeyse itiraf edemeyeceğim kadar utanç verici. Yine de Matt'e güveniyorum. Ona karşı dürüst olmak istiyorum.

"Annem gibi olmak istemedim," diyorum. "O sadece evde çocuklarla kaldı ve hiçbir zaman kendi kariyerine sahip olmadı." İçimi çektim. "Demek beni anladın. Ben de anneleri gibi olmak istemeyen diğer tüm kızlar gibiyim. Sanırım bir cerrahın ev kadınlığından olabildiğince uzak olduğunu düşündüm."

Matt güler. "Rach, güven bana: Sen hiçbir şekilde diğer kızlara benzemiyorsun. En azından daha önce tanıştığım hiç kimse."

Başımı Matt'in omzuna yaslıyorum. Burada onunla yatmak çok güzel. Diğer profesörlerle geçirdiğim onca zaman bir tür kâbus gibiydi. Aramızda ne olursa olsun, bunu bir daha asla yapmayacağım. Artık gerçekten hoşlandığım biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için geri dönemem. Bu oldukça şaşırtıcı.

"Birdenbire sessizleştin," diye yorum yapıyor.

"Ben sadece... mutluyum," diyorum.

Ve hayatımda ilk kez bunun doğru olduğunu fark ettim. Matt hayatıma girmeden önce kendimi ne kadar sefil ve yalnız hissettiğimin farkında bile değildim. Yüzümü omzuna bastırdım ve mırıldandım, "Seni seviyorum."

Matt'in yüzüne bakıyorum ve bir değişiklik olduğunu görüyorum. Bana bakıyor ve ilk kez o da gerçekten mutlu görünüyor.

"Ben de seni seviyorum Rachel," diyor.

Ve sonra her şeyi mahveden bir şey olur.

OceanofPDF.com

ANATOMI FINAL SINAVINDAN YAKLAŞIK İKİ HAFTA ÖNCE. BİZ Kollar üzerinde çalışıyorum, ancak giderek daha fazla öğrencinin çalışmak için laboratuvarı kestiğini fark ettim. Gerçi ben bunu asla yapamam. Matt beni öldürür.

Bugün, beş kişilik laboratuvar grubumdan sadece ben geldim. Kıçımı yırtarak çalışıyorum, ön kol kaslarını tek başıma ayırıyorum. Aslında tek başıma değil, Matt bana yardım etmek için birkaç kez geliyor. Umarım kimse laboratuvar süresinin neredeyse yarısını bizim masada geçirdiğini fark etmez.

Laboratuvar bittiğinde, çok yorgundum. Kadavranın üzerine eğilmekten belim tutulmuştu, hatta açıklanamaz bir şekilde terlemeyi bile başarmıştım. Hemen üzerimi değiştirip eve gitmeyi, uzun ve sıcak bir duş almayı ve ardından Matt'in evini ziyaret etmeyi umarak doğruca dolabıma yöneliyorum. Ama dolabın kapağının altına sıkıştırılmış not bana tüm planlarımı unutturuyor.

Sen ve Dr. Conlon hakkında her şeyi biliyorum. Final sınavının cevaplarını 282 numaralı dolabın kapısının altına koy yoksa herkes gerçeği öğrenecek.

Not tabii ki imzasız. Buruşturup cebime atıyorum, aniden başka birinin beni izlediği paranoyasına kapılıyorum. Sadece

Koridorda birkaç kişi var ama hiçbirini benimle ilgilenmiyor.

Kim böyle bir mektup yazar ki? Tanrım, herkes olabilir. Sınıfımız gerçekten rekabetçi insanlarla dolu ve dürüst olmak gerekirse, sınıftaki pek çok insan benden pek hoşlanmıyor. Şüphelilerin kısa bir listesini bile yapabileceğimi sanmıyorum.

Koridora bir göz attım. Dolaplar numaralandırıldığına göre, 282 numaralı dolap koridorun sonunda sağda. Kendi dolabımın kapısını çarparak kapatıyorum ve dolabın olduğu yöne doğru yürüyorum. En üst dolaplardan biri, sıranın tam ortasında. Kapıyı kapalı tutan şifreli bir kilit var. İçeride ne olduğunu görmek için kapıdaki delikten bakıyorum. Tabii ki tek görebildiğim karanlık.

O mektubu kim yazdıysa iş demek. Eğer biri beni dekana şikayet ederse, Matt'in de benim de başımız büyük belaya girer. Ve ilk sınavdan kaldıktan sonra ikinci sınavdan aldığım onur notunu tam olarak nasıl açıklayacağım?

Kahretsin. Ne yapacağım ben şimdi?

OceanofPDF.com

ERTESİ SABAH MATT'IN SEKRETERİNİN OFISINE GITTİM,
Anita. Anita, Matt'in işe başladığından beri yanında olduğunu söylediği büyükanne gibi bir kadın.

"Onsuz ne yapardım bilmiyorum," diyor bazen.

Onun üzerine oğlu (ya da torunu) gibi titriyor. Anita tıp öğrencileri arasında da favori, çünkü masasında her zaman büyük bir kase şeker bulunduruyor ve hepimiz açız. Ve çok gülümsüyor.

Anita'nın yüzünde bana karşı hiç gülümseme yok. Benden nefret ettiğini söyleyebilirim.

Ofisine gittiğimde bana resmen dudak büktü. Matt'in ona ikimiz hakkında sır vermediğinden eminim ama ofisinden çıkarken birkaç kez benimle karşılaştı ve bir şeylerden şüpheleniyor. Ve açıkça, onaylamıyor.

"Merhaba Anita," diyorum, olabildiğince arkadaş canlısı ve neşeli görünmeye çalışarak. Ona çikolata götürmeyi düşündüm ama bunun çok çabalıyormuşum gibi görüneceğine karar verdim.

"Merhaba Rachel," diye cevap veriyor Anita, bilgisayarından başını zorlukla kaldırarak. "Acaba bana bir şey söyleyebilir misin?" diye başladım.

Tişörtüm gergin bir şekilde. "282 numaralı dolaba kimin atandığını biliyor musun?" Anita hâlâ başını kaldırmıyor. "Hayır."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var mı?"

Anita, "Soyunma odaları gizlidir," diye tersledi beni.

"Öyle mi?" hiç duymamıştım ve doğru olup olmadığını merak ediyorum.
"Matt'in ne zaman geleceğini biliyor musun?"

Anita bana bakıyor. Az önce ne söylediğimi fark edene kadar nedenini bilmiyordum.
Kahretsin.

"Yani," dedim, kıpkırmızı kızarak, "*Dr. Conlon'un* ne zaman burada olacak mı?"

Anita gözlerini kısar. "Hayır, ." "Tamam, teşekkürler..."

Locker 282'yi öğrenmeye olan tüm ilgimi kaybettim ve sadece oradan defolup gitmek istiyorum. Ama Anita bu kadar kolay kurtulmama izin vermeyecek.

"Bayan Bingham," diyor Anita gergin bir sesle, "Matthew Conlon'la uzun yıllar çalıştım ve o çok iyi bir profesör ve iyi bir adam. Ve bir gün onu seven bir kadın bulacak. Bence onun şu anda çok yalnız olmasından yararlanmanız düpedüz alçaklık."

İçimde bir öfke patlaması yükseliyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Anita başını sallar. "Yirmi iki yaşında sümüklü bir tıp öğrencisinin bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyleyeceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum ve Matthew'a da söyledim."

Oh, harika. Anita, Matt'e benim hakkımda atıp tutuyor. Ama Anita'yla kavga etmenin bir yararı olmaz. Anita benden nefret ediyor, Patrice benden nefret ediyor. Herkes Matt'e bulaştığım için dünyanın en kötü insanı olduğumu düşünüyor. Belki de hepsi haklıdır.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum sessizce. "Keşke anlayabilseydin."

Anita'nın yüzünde küçük bir şüphe belirir ama hemen geçer. Ben bir tıp öğrencisiyim ve anatomi profesörümle çıkıyorum. Bu ortaya çıkarsa kimse anlamaz.

MATT'E MEKTUPTAN BAHSEDEMEM.

İsterdim ama bunun bir hata olduğunu hissediyorum. Matt pazarlık yapmayacak. Kimsenin başarısız olmasına izin vermeme kararlılığına ve bir öğrenciyle yattığı gerçeğine rağmen, rahatsız edici derecede ahlaklı. Sırf onu tehdit ettiler diye birine cevap anahtarını vermeyecektir. Kendi iyiliği için çok fazla dürüstlüğü var. Pazarlık yapmaktansa işini kaybetmeyi tercih eder.

Ben o kadar sert değilim.

Hile yapmak beni rahatsız etmiyor. Belli oluyor. Tamam, yanlış olduğunu biliyorum ama cinayet ya da işkence düzeyinde değil. Bana şantaj yapılmasından hoşlanmıyorum ama taş atmak da zor. Pek çok profesöre şantaj yaptım ve başka bir öğrenciden faydalanabilseydim, eminim yapardım. Ama fırsat hiç çıkmadı.

Gülmeyin ama 282 numaralı dolabın kime ait olduğunu bulmak için biraz dedektiflik yapıyorum. Dolabın bulunduğu köşede dikkat çekmeden dolaşmaya başlıyorum, ancak şantajcının kim olduğunu düşünürsek dezavantajlı olduğumu fark ediyorum.

Doğal olarak ilk aklıma gelen Danielle Stern olabileceğiydi, çünkü Matt'in ofisinden düğmelerim uyumsuz bir şekilde çıktığını gördüğünde aramızda bir şeyler olduğundan şüphelendiğinden oldukça eminim. Onu dolapların etrafında izledim ve 282 numaralı dolabın kapısını çarptığını gördüğüme neredeyse emindim.

Ertesi gün, laboratuvarıdan önce dolaplarımıza doğru giderken Danielle'in yanına düşüyorum. Danielle bana şöyle bir bakıyor ve yanımda olmasından pek hoşnut görünmüyor ama en azından beni itip kakmıyor. Danielle çok çalışkan biri - burnu her zaman bir kitapta ve sınıfta ona sorulduğunda her zaman bir cevabı var. Oldukça çekici ama hiç kimseyle çıkmıyor. En rekabetçi uzmanlık alanlarından biri olan dermatolog olmak istiyor, bu yüzden çok dikkatli olması gerekiyor. Seçkin bir dermatoloji programında yer almak için ne yapacağını merak ediyorum.

"Merhaba Danielle," diyorum . "Laboratuvara mı gidiyorsun?"

Danielle sırt çantasını diğer omzuna kaydırıyor ve merakla bana bakıyor. Yoksa şüpheyle mi? Danielle'le bu yıl sadece birkaç kelime konuştuk ve beni Matt'in ofisinden çıkarken gördüğü andan beri hiç konuşmadık.

"Evet," diyor Danielle. "Elbette."

Garip bir duraksamadan sonra "Doğru," diyorum. "Ben de."

Eğer bu tıp fakültesi işi yürümezse, dedektifliğin benim için bir seçenek olduğunu sanmıyorum.

"Harika," diye cevaplıyor Danielle tonsuzca.

Danielle'in benden hoşlanmadığı çok açık. Bu onu şüpheli yapar mı? Daha büyük olasılıkla, onu da diğer herkes gibi yapar.

Danielle dolabına gitmek için köşeyi döndüğünde, hâlâ onu takip ediyor olmamdan rahatsız olmuş görünüyor.

"Senin dolabın koridorun diğer ucunda değil mi?" diye soruyor.

"Uh..." Bu bariz soruya hazırlanmadığım için kendime lanet ediyorum. "Dolapları değiştirdim."

"Bunu neden yapasın ki?" Danielle soruyor. çantasını yere bırakıyor ve merakla bana bakıyor.

Dolabını aç artık!

"Aşağıda çok fazla erkek üstünü değiştiriyor," diyorum sonunda.

Danielle bana tuhaf tuhaf bakıyor ve ben de nedenini biliyorum. Sınıftaki birkaç kız, sütyen giymediğim halde koridorun ortasında üstümü değiştirmek için nasıl soyunduğumu fısıldaşıyorlardı. Ne diyebilirim ki, acelem vardı. Sık sık sütyen takmıyorum çünkü göğüslerim çok küçük ve sadece sütyensiz olduğumda birazcık dikkat çekiyorlar. Her neyse, bunu yaptığım için üzgünüm. Bütün kızların benden nefret etmesine şaşmamalı.

Danielle dolaplara doğru dönüyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bir an için 282'ye doğru gidiyor gibi göründü ama sonra parmakları

284 için asma kilit.

Yani şantajcı Danielle değil. Ya da belki de öyleydi ama beni peşine takılmış görünce başka bir dolap açmaya karar verdi. Belki de beni yanıltmak için yan yana iki dolap olduğunu iddia etti. Bana o mektubu kim gönderdiyse yakalanmamak için önlem almıştır. Danielle aptal değil, bu kesin.

Her halükarda, şantajcının kimliğini bulmaya yaklaşmadım.

Şantajcının isteğini nasıl yerine getireceğimi de bilmiyorum. Sınav cevap anahtarının bir kopyasının nerede olabileceği veya nasıl elde edilebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben her zaman sadece notumun değiştirilmesini talep ettim -hiçbir zaman kopya çekme sanatına başvurmadım. Bildiğim kadarıyla Dr. Conlon henüz sınavı yazmadı bile.

Ama o sınavın bir kopyasını alamazsam, tıp kariyerim sona erecek.

OceanofPDF.com

ERTESİ GÜN LABORATUVARA GELDİĞİMDE, KOL VE BACAKLARIN kadavra saygısızlık edildi.

Onu gördüğümde bacaklarım neredeyse bükülüyor. Bir önceki laboratuvar da bir kolu parçalamıştım ama geri kalan üç uzuv parçalanmış durumda. Kusmamak için tek yapabildiğim bu.

Grubumdan bugün laboratuvara gelen tek kişi Sasha, o da aynı derecede dehşete düşmüş görünüyor.

"Ne tür hasta bir insan böyle bir şey yapar?" diyor tatlı küçük Sasha. Neredeyse gözyaşları içinde.

Kendimi suçlu hissediyorum. Birinin kadavramıza bunu yapması benim hatam. Şantajcı bana bir mesaj gönderiyor. Ve işe yarıyor. Ahlaki değerleri olmayan hasta bir insanla uğraşıyorum.

Her şeyi Matt'ten saklamak için yarım yamalak bir girişimde bulundum. Ama Sasha'nın buna hiç niyeti yoktu. Matt masamıza gelir gelmez küçük Sasha konuştu: "Dr. Conlon, biri korkunç bir şey yaptı!"

Matt hasarı incelerken, yüzünde giderek büyüyen bir dehşet ifadesi yakalıyorum. "Tanrım, burada ne olmuş böyle?"

Başka tarafa bakmalıyım. Yüzümü görürse bir şeyler anlar.

Matt ise çok öfkelenir. Sınıfın önünde ayağa kalkar ve rekabetçi davranışlar hakkında uzun ve öfkeli bir konuşma yapar. Hiçbir fikri yoktur.

O gün ofisine gittiğimde hâlâ öfkeliydi.

Kucağına oturduğumda "Bu iğrenç" diyor. "Ve düşünsene, bunu yapan kişi bir gün *doktor* olacak. İğrenç."

"Bütün tıp öğrencileri rekabetçidir," diye hatırlatıyorum ona. "Buraya ilk etapta bu şekilde geldik."

"Rekabetçi *olmakla bunun* arasında fark var," diyor başını sallayarak. "Aşılabilecek sınırlar var."

Matt büyük bir inkâr içinde. Aldatmanın çok yanlış olduğuna inanıyor ama yine de Aldatanlar Kraliçesi'yle yatıyor. Yaptığım her şeyi biliyor ama bunu gerçekten düşünmüyor olmalı. Eğer düşünseydi, benden iğrenirdi.

"Seninle durum farklı Rachel," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Neden?" diye soruyorum.

Yaptığın şeyin yanlış olduğunu şimdi anlıyorsun" diyor. Evet, kesinlikle inkar ediyor.

"Belki de farklı olmasını *istediğin* için farklıdır," diye öneriyorum.

Matt bana bakıyor. Gözlerinin maviliğine her zaman hayret etmişimdir. Beni her zaman hazırlıksız yakalamayı başarır.

"Belki de haklısın." Beni kucağına çekip kendine yaklaştırıyor ve dudaklarımdan öpüyor. "Dostum, neden daha az yozlaşmış bir kıza aşık olamadım ki?"

Ben de onu öpüyorum. "Seni seviyorum," diyorum usulca.

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. *Söyle, Matt. Beni sevdiğini söyle. Tüm bunlara neden değdiğini hatırlat bana.*

"Ben de seni seviyorum," diyor ve neredeyse rahatlayarak iç çekiyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Uh-huh," diye idare ediyorum.

Harika. Bu arada final sınavının bir kopyasını alabilir miyim?

"Güzel." Eğiliyor ve burnumu öpüyor. "Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

Matt bastonunu aldı ve topallayarak ofisten çıktı. Muhtemelen burada takılmamalıyım çünkü bu bir risk, ama kapıyı kapattı, ben de güvende olduğumu düşündüm.

Matt'ın hâlâ sıcak olan sandalyesine oturuyorum. Dalgınca onun kağıt ağırlıklarından biriyle oynuyorum. Mermer ağırlığın üzerindeki yazıda "Dr. Matthew Conlon, Yılın Profesörü" yazıyor.

Lanet olsun. Onu kovdurarak hayatını mahvetmek istemiyorum. Ama ne yapabilirim ki?

İşte o zaman gözlerim bilgisayara takılıyor.

Ekran koruyucu açık değil ve masaüstü düz görünümde. Masaüstünde "Anatomi" adında bir klasör görüyorum. Matt'in yürüme hızıyla, o dönmeden önce birkaç dakikam olduğunu bilerek tıklıyorum. Bir şey bulmayı beklemiyordum ama "Sınavlar" adında bir klasör bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Neredeyse çok kolay görünüyordu, sanki bir tür hile olmalıydı. Ama yine de Matt kimsenin özel bilgisayarını karıştırmamasını beklemiyordu.

Simgeye tıklıyorum ve birkaç klasör içeren bir dizin açılıyor. İçinde bulunduğum yılın bulunduğu klasöre tıklıyorum ve "Final" etiketli bir dosya buluyorum. Üzerine tıkladığımda, sınıfımın final sınavına baktığımı görebiliyorum.

Kalbim çarpmaya başladı. Sınavın bir kopyasını almak ve şantajcımın isteğini yerine getirmek için tek fırsatım bu olabilirdi. Derin bir nefes alıyorum ve sınavın çıktısını almak için düğmeye basıyorum.

Yazıcı yavaşça kağıtların üzerine mürekkep bırakırken ofisin kapısına bakıyorum.

"Acele et!" Dünya tarihindeki en yavaş yazıcı olması gereken yazıcıya fısıldıyorum.

Boş kağıtlarda kas ve sinir görüntüleri beliriyor ve kağıtları makineden koparmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Tam son sayfa biterken, Matt'in anahtarının kilide girdiğini duyuyorum. Masaüstündeki belgeleri hızla kapatıyorum ve kapı açılmadan saniyeler önce sayfaları yazıcıdan çekip çıkarıyorum. Sayfaları ikiye katlayıp sandalyesinin üzerine attığım ceketin cebine koyuyorum.

Matt odaya girdiğinde, ne yaptığımı hemen anlamış gibi görünüyor. Gözleri göğsümdeki suçluluk duygusunu delip geçiyordu. Bana güvenmişti. Yine de bunu onun için yaptım. Bu bir ihanet değildi, gerçekten değildi.

"İyi misin Rachel?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Zayıfça başımı salladım, "Evet, ben... Zor bir gündü sanırım. Sanırım eve gideceğim."

"Elbette," diyor usulca. ". Biraz dinlen."

Eğer ne yaptığımı öğrenirse, bu onun sonu olur. Ama öğrenmeyecek.

DÖNDÜĞÜMDE HEATHER EVDE DEĞİLDİ, AMA HALA KENDİMİ sınavı yatak odamızda yapmak için. Onun yerine kendimi banyoya kilitledim. Güvende olduğum tek yer orası.

Sınavı ceketimin cebinden çıkardım. İtiraf etmeliyim ki, bunu bulundurmak heyecan verici. Sınıftaki herkes buna bakmak için can . Ve benim elimde! Şu anda elimde tutuyorum! Sınavın sayfalarını çevirmeye başladım. Tamam, şantajcı için çaldım ama kendim bakmamam için bir neden yok. Yani, evet, son sınavda o onuru kazandım ve bu iyi ve güzel. Ama *garanti* bir onur notunu nasıl geri çevirebilirim? Bakmamak aptallık olur. Bu Bu aptal anatomiği öğrenmemin uzun vadede bir önemi yok.

Göğsümde bir ağrı hissettiğimde sınavın ikinci sayfasındaydım. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve aniden sinirlerin ve kasların diyagramları gözlerimin önünde yüzüyor.

Bunu yapamam.

Bilin diye söylüyorum, hâlâ aldatmanın yanlış olduğunu düşünmüyorum. Tamam, belki biraz öyle düşünüyorum. Ama Matt'e ihanet etmek daha kötü hissettiriyor. O bana güveniyor. Aldığım notları hak ettiğime inanıyor. Anatomi öğrenmem onun için önemli. Eğer bu sınava baktığımı bilseydi, bu onu *öldürürdü*.

Dahası, değiştiğime inanıyor. İyi bir insan olduğuma inanıyor ve kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu benim iyi bir insan olmak istememe neden oluyor.

Bir daha asla hile yapmayacağım. Benden bu kadar.

Matt benden ve profesörümünden on altı yaş büyük olsa da, belki bu iş yürüyebilir. Belki bunun bir kaçamaktan daha fazlası olma ihtimali vardır. Bir süre sessiz kalmamız gerekecek -en azından ben preklinik yıllarımı bitirene kadar- ama gizlilik umurunda değil. Buna değer. Ve belki bir gün onu ailemle tanıştırmak için eve getirebilirim ve onlar da lezbiyen olmadığımından emin olurlar.

Ama önce kendimi korumalıyım. Ve eğer bu şantajcıya teslim olmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

OceanofPDF.com

SINAVI BİR ZARF İÇİNDE MÜHÜRLÜYORUM VE OKULA YANIMDA GETİRİYORUM

Ertesi gün. Dersler başlamadan önce aceleyle soyunma koridoruna gidiyor ve 282 numaralı dolaba iniyorum. Etrafa bakıyorum ve koridorun tamamen ıssız emin oluyorum. Zarfı mümkün olduğunca sıkıştırıp dikkatlice dolap kapağının altından geçiriyorum. Zar zor sığıyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Matt bunu onaylamazdı. Bundan eminim. Ama niyetim iyi. Anatomi bitene kadar ikimiz hakkında kimse bir şey bilmemeli. Doğrusu, okuldan atılmam o kadar da umurumda değil, sadece onun kovulmasını istemiyorum.

O sabah anatomi dersi veren misafir öğretim görevlileri var, bu yüzden onları atlayıp doğrudan ofisine gitmeye karar verdim. Genellikle sabahları orada çalışıyor. Bazen dersleri kaçırdığım için beni azarlıyor ama itiraf etmeli ki diğer profesörlerin hiçbiri onun kadar iyi öğretmen değil.

Ofis kapısının altındaki ışık yanıyor ve kapıyı yavaşça çalışıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı yavaşça açtım. Bilgisayarının başında çalışıyor, mavi gözlerini ekrana dikmiş. Çalışırkenki görüntüsüne bayılıyorum.

"Merhaba," dedim.

Monitörden uzaklaşıyor ve bana bakıyor. "Merhaba," diyor. Ses tonunda temkinli bir şeyler var.

"Sadece seni görmeye geldim," diyorum. Kendimi biraz aptal gibi hissetsem seksi görünmeye çalışıyorum, özellikle de onun bana bakışından sonra.

"Uh-huh," diyor.

Midem bulanıyor. Bir şeyler değişti. O biliyor mu? Ama nasıl olur da O mu?

"Üzgünüm, dersi asmışım," diyorum.

"Gerçekten fark etmez, mi?" Bana kaşlarını kaldırıyor. Ben de Masasının çekmecesine uzanıp bir kâğıt çıkarırken sessizdi. Bana uzattı. "Dün yazıcımda bir şey unutmuşsun Rachel."

Ellerim titreyerek ondan aldım. Final sınavının son sayfası.

Olamaz.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sayfaya bakarken etrafımdaki tüm dünya kararıyor. Yere düşmemek için masasının önündeki sandalyeye gömülüyorum. Ona bakmak için başımı bile kaldıramıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Olma," diyor. "Aptal olan benim. Eski profesörün bile beni senin hakkında uyarmıştı ama dinlemedim. *Herkes* beni senin hakkında uyardı."

" bir şey değil," demeye çalışıyorum ama sözlerimin yetersiz kaldığını biliyorum. "O zaman nasıl bir şey Rachel?"

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda öfke görmeyi bekliyorum ama tek gördüğüm incinmişlik. Keşke bana kızsın. Bağırma ve küfretmeye başlamasını istiyorum. Bununla başa çıkmak daha kolay olurdu, ben öfkeye alışkınım. Bir profesör bana zımbasını fırlattı ve alnıma dikiş atılması gerekti.

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

"Lütfen bunu söylemeyi kes," diyor. "Kendimi zaten yeterince aptal hissediyorum. Senin saçmalıklarına kandığıma inanamıyorum."

"Rol yapmıyordum," diyorum.

"Lütfen." Elini kaldırdı. "Bu kadar yalan yeter. İkimiz de yalan söyledik diyelim, tamam mı? Sen benimle ilgilendiğin konusunda yalan söyledin. Ben de başından beri bildiğin o yalnız, zavallı ezik değilmişim gibi davrandığımda yalan söyledim."

"Sen zavallı bir ezik değilsin."

"Artık kendimizi kandırmayalım, tamam mı?" diyor. "İkimiz de benim ne olduğumu biliyoruz. Yıllardır ikinci bir randevuyu bırakın, biriyle bile çıkmamış engelli bir anatomi ineğiym. Senden önce en son ne zaman bir kadınla birlikte oldum biliyor musun? Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ağzım kurudu.

Ona neler olduğunu anlatmaya çalışmak istiyorum. Ona şantajcıdan, kariyerini kurtarmak için bunu nasıl yaptığımdan ve böylece hâlâ birlikte olabileceğimizden bahsedebilirim. Ona gerçekten anlatmak istiyorum. Ama kelimeleri kafamda duyuyorum ve hepsi büyük bir yalan gibi geliyor. Milyon yıl geçse de bana inanmaz.

Matt gözlerini kapatır. "Beni yakaladın Rachel, itiraf etmeliyim. Buna gerçekten inandım..." Başını sallar ve gözlerini tekrar açar. "Bak, son vizede onur ödülünü almana izin vereceğim ve bu olanları unutalım, tamam mı? Final sınavı sorularını değiştireceğim ve ödeşmiş olacağız. Bu... bu benim için değerli bir ders, sanırım."

Ağlamak istiyorum. Not umurumda değil. Artık benim için önemli olan bu değil.

"Matt," diyorum boğazımdaki büyük bir yumrunun içinden konuşarak. "Bana inanmak zorundasın. Sana karşı hiçbir zaman numara yapmadım. Yemin ederim."

Hâlâ elimde tuttuğum sınav kâğıdına bakıyor. "Evet, tamam."

"Nasıl görüldüğünü biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama son vize için ne kadar sıkı çalıştığımı da biliyorsun. Yani, birlikte çalıştık. Bana sınav yapıyordun, bunu taklit edemezdim. Ve sana karşı olan hislerimde de numara yapmıyordum. Ben... Ben seni seviyorum."

Matt bana sanki suratına tokat atmışım gibi bakıyor.

"Lütfen dışarı çıkın," diyor, sesi kelimelerle birlikte kırılıyor.

Başka ne yapabilirim? Dışarı çıktım. Kapıyı kapatırken Matt yüzünü ellerine gömüyor ve kalbim ikiye ayrılıyor.

AĞLIYORUM. ÇOK.

Abe için ağladığı için Heather'la her zaman alay ettiğim için ikiyüzlü gibi hissediyorum. Şimdi anlıyorum. Bu şimdiye kadarki en kötü acı. Onu çok özledim. Ve benden ne kadar nefret ettiğini bilmek, bunu bin kat daha kötü yapıyor.

Her şeyi tekrar tekrar yaşıyorum. Matt'in sınav kâğıdını bana uzatırken gözlerindeki o ezilmiş bakışı hayal ediyorum. Belki de büyük bir hata yapmıştım - belki de o notu aldığımda hemen Matt'e gitmeliydim.

Tabii ki, düşünmeye devam ettiğim ana şey:

Keşke yazıcıdaki o son kağıt parçasını fark etseydim.

"Keşke" diye düşünmek aptalca. Matt ile her şey bitti. Benden nefret ediyor ve beni asla affetmeyecek. Yapılacak en iyi şey hayatımıza devam etmek.

Matt'e olan saygımdan dolayı derse ya da laboratuvara gitmiyorum. Onun gitmesi gerekiyor, bu yüzden en azından nazikçe geri çekilen ben olabilirim. Okula gitmem gerektiğinde kütüphaneden çıkmıyorum. Final için çalışmayı deniyorum, mükemmel bir performansın onu kandırmaya çalışmadığıma ikna edebileceğini umuyorum.

Ne yazık ki, konsantre olmak oldukça zor. Ayrıca şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öğretmeni kaybettim.

Final sınavından önceki gece, kendimi kütüphanede geç saatlere kadar ders çalışırken buluyorum. Etrafta fazla öğrenci yok ama sessiz küçük laboratuvar partnerim Sasha'yı tanıyorum. Sasha'yı sevdim. Çok konuşmuyor, iyi birine benziyor ve

O kadar da sinir bozucu değil. Acaba Sasha benim arkadaşım olmayı düşünür mü? Bugünlerde bir arkadaşa ihtiyacım var.

"Cumartesi gecesi burada tek olmadığıma sevindim," diye yorum yapıyorum Sasha'ya, karşısındaki koltuğa kayarken.

"Cumartesi geceleri burası hiç boş olmaz," diye yanıtlıyor Sasha nazik bir gülümsemeyle. "Genellikle evde mi çalışırsınız?"

"Sayılır," diyorum, Matt'in evindeki gece geç saatlere kadar süren "alışma seanslarını" düşünerek.

Sanırım solgun görünüyorum ya da ağlamaktan gözlerim kan çanağına dönmüş olmalı, çünkü Sasha bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"İyi misin Rachel?" Sasha sorar.

Sasha bana ulaşmaya çalışıyor-belki de ona güvenmeliyim. Sasha'ya bakıyorum, zeytin rengi teni ve sade yüzüyle ufak tefek bir kız. Sasha yirmi ikiden çok daha genç görünüyor, daha çok liseli bir kıza benziyor ve aşk ya da seks hakkında pek bir şey bilebileceğini sanmıyorum.

Heather, Sasha'nın Mason Howard'la takıldığını söylememiş miydi? Mason gibi bir adamla takıldığına göre Sasha *bir şeyler* biliyor olmalı.

"Sadece görüştüğüm bir adam," diyorum sonunda. Sasha'nın Heather'ın yapacağı gibi hemen adamın adını öğrenmek için beni sorguya ekmemesini takdir ediyorum. "Biz... biz yakın zamanda ayrıldık. İşleri gerçekten berbat ettim."

Sasha kaşlarını atar. "Özür dilerim. alışmak engel mi oldu?"

"Hayır, pek sayılmaz," Sasha'nın sorusunun gerçeklikle ne kadar zıt olduğuna neredeyse gülecektim. "Ben sadece... aptalca bir şey yaptım. Açıklamama bile izin vermedi."

"Yani kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır, bitti," diye onu temin ediyorum. "Affedilemeyecek bir şey yaptım." "Onu aldattın," diyor Sasha anlayışla başını sallayarak.

"Hayır, öyle değil..."

İşte o zaman bir şeyi fark ettim:

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Tamam, teknik olarak yaptım. Bir sınavı aldım. Ama bunu onurlu nedenlerle yaptım. Yaptığım en kötü şey, yaptığım şeyi neden yaptığım konusunda Matt'e karşı dürüst olmamamdı. Beni terk etmeye karar vermeden önce gerçeği bilmeyi hak ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu ona borçluyum.

"Sasha," diyorum. "Birkaç dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor. Eşyalarım öz kulak olabilir misin?"

Sasha şaşkın görünüyor ama başıyla onaylıyor. Bütün eşyalarımı geride bırakıp kütüphaneden koşarak çıkıyorum. Merdivenleri hızla çıkıp anatomi laboratuvarlarını geçerek Matt'in ofisine gidiyorum. Bu aptalca çünkü tabii ki o asla burada olmayacak. Ama denemek zorundayım.

Tam Matt'in ofisine vardığımda kapı açılıyor ve bastonunun uçları dışarı fırlıyor. Koşarak yanına gidiyorum, sonra iki büklüm durup nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Matt," diye nefes nefese kaldım.

Bana bakıyor. Mavi gözlerinde hiç sevgi yok.

"Ne oldu Rachel? Bütün gece burada sınavı yeniden yazmakla uğraştım."

En azından şu anda incinmekten çok kızgın görünüyor.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye

sordum. "Söyleyecek bir şey yok," diye

mırıldandı. "Lütfen."

Yüz ifadesi hâlâ temkinli olsa da sonunda başını salladı. İçeri girebilmem için bana yer açmak üzere geri çekildi. Koltuğa doğru işaret ediyor ve o kendi sandalyesine otururken ben de oturuyorum. Kollarını kavuşturuyor ve masanın üzerinden bana bakıyor.

Buraya koşarken küçük cesur bir konuşma üzerinde çalışıyordum. Kariyerini kurtarmak için şantajcıya nasıl teslim olduğumu ve bunu sadece ona çok değer verdiğim için yaptığımı ve eğer bunu anlayamıyorsa, belki de birlikte olmamamız gerektiğini anlatan bir şeyler. Ama bana o incinmiş ve öfkeli ifadesiyle bakmaya devam ediyor ve ben konuşmak için ağzımı açtığım anda, söylemeyi planladığım her şey bir anda aklımdan uçup gidiyor.

Ve sonra ağlıyorum. Kocaman, çirkin gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Omuzlarım hıçkırıklarla titriyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok ağladığımı hatırlamıyorum. Gözyaşlarımdan hızlı akışına ayak uydurmaya çalışarak gözlerimi siliyorum ama yapamıyorum.

"Rachel," dediğini duyuyorum, "Rachel, lütfen ağlamayı kes..."

"Ben... Ben yapamam!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Seni özlüyorum." Burnumu çekiyorum ve hıçkırıyorum. "Bana inanmadığını biliyorum ama o sınavı sadece biri bizi ele verecek diye çaldım."

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir notum var." Keşke notu getirseydim. Neyse. "Sınavı 282 numaralı dolaba koymazsam herkesin ikimizi öğreneceğini söylüyordu. Bunun olmasına izin veremezdim."

"Evet, tabii..."

"Bu doğru!"

Bir dakika sessiz kaldı. Odadaki tek ses ısıtıcının vızıltısı ve benim ısrarlı hıçkırıkları. Durabileceğimden emin değilim. Ağladığım için beni *Guinness Rekorder Kitabı*'na koyacaklar.

Sonunda yüksek sesle iç geçirir. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum..."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Doğru," diye tekrar ısrar ediyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Yemin ederim doğru. Hayatım üzerine yemin ederim."

Sonunda Matt ayağa kalktı ve topallayarak masanın etrafından dolaştı. Omzuma hafifçe dokunuyor ve ben de başımı kaldırıp ona bakıyorum. Şişmiş gözlerim ve akan burnumla kendimi gerçekten itici hissediyorum.

"Bak Rachel," diyor, "sana inanıyorum ama... bunun bir önemi yok. Birbirimiz için yanlış kişileriz. Öncelikle, ben senin profesörünüm ve ayrıca senden çok daha büyüğüm. Belki birlikte biraz eğlendik ama hepsi bu."

"Benim için bundan çok daha fazlasıydı," diye fısıldıyorum.

Matt masasının üzerindeki kutudan bir mendil çıkarıyor ve yanaklarımı nazikçe siliyor. Bu jest o kadar şefkatli ki daha çok ağlamaya başlıyorum. "Evet," diyor, "benim için de bundan daha fazlasıydı."

Matt'le muhtemelen hiçbir zaman "yürümeyecek" ama artık umurumda değil. Şu anda sadece onunla birlikte olmak istiyorum, önemli olan tek şey bu. Ayağa kalkıp kollarına atılıyorum ve o da sanki benim onu özlediğim kadar o da beni özlemiş gibi bana sarılıyor. Öpüştüğümüzde, bir daha ondan ayrı kalmaya dayanamayacağımı fark ediyorum.

"Matt," diye mırıldandım, "seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Rach," diyor ve bu sözleri bir daha asla duyamayacağımı düşündüğümde ne kadar acı çektiğimi hatırlıyorum.

İşte o zaman kapının çalındığını duyarız.

Matt, "Kahretsin," diye mırıldandı. Kapıya bakar, o kişinin gitmesini ister. Şansı yaver gitmez; ikinci ve daha acil bir kapı çalınır. Tekrar, "Kahretsin," dedi. Sonra daha yüksek sesle, "Kim var orada?"

Kapının arkasındaki öğrenci onun adını sesleniyor ve midem sıkışıyor. Cumartesi günü, gecenin bir yarısı burada ne işi var?

Matt, "Ondan kurtulacağım," diye söz verir. Elini kısa siyah saçlarında gezdirerek hafifçe tarar. "Gerçi burada görünmek senin için pek iyi olmaz, değil mi?" Ofisinin etrafına bir göz atar, "Birkaç dakikalığına gözden kaybolabilir misin?"

Odayı tarıyorum.

"Masaya," diyorum. Matt'in maun ağacından yapılma büyük masasına yaklaşıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Vücudum masanın altındaki köşeye tam olarak oturuyor ve hiç fark edilmiyorum. Kimse beni aramadığı sürece.

Matt'in ofisinin zemini soğuk ve sert, kirli beyaz karelerle döşenmiş. Diğer ofislerin çoğunda halı var, ama Matt bana ayağının takılmasından endişe ettiğini söyledi. Matt kapıyı açtığında kalçalarımın kemikleri rahatsız edici bir şekilde yere gömülüyor. Matt'in davetsiz misafirden çabucak kurtulacağını umarak yer değiştiriyorum.

Kapı çarparak kapanıyor ve Matt saklandığım yerde bana çarpmamaya dikkat ederek sandalyesine kayıyor. Dinlemek için zorlanıyorum ama masa bir şekilde sesleri filtreliyor. Sadece boğuk sesler duyabiliyorum.

"Kullandığın bahane bu mu?" diyor sınıf arkadaşım.

Kulaklarımı dikip neler olup bittiğini duymaya çalışırken, bir yumruk üstümdeki masanın kalın tahtasına çarpıyor. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve dizlerimi göğsüme çektim. Yukarıda ne haltlar dönüyor?

Matt'in pantolonunu çekiştiriyorum ama beni kabul etmiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum ama bu gerçekten şüpheli görünür. Cumartesi gecesi geç saatte Matt'in ofisinde olmam yeterince kötü, ama neden masanın altında saklandığımı açıklayabileceğimi sanmıyorum. Açıklayamam. Eğer ortaya çıkarsam, çok fena yakalanırım.

"Onu nasıl öldürdüğünü anlat bana!"

Kelimeleri zar zor seçebiliyorum ama kulağa öyle geliyor. Ama bu hiç mantıklı değil. Matt kimseyi öldürmedi, bunu biliyorum. Onu yanlış duymuş olmalıyım.

İşte o zaman hayatımda duyduğum en korkunç sesi duyuyorum: yumuşak bir tıkırtı.

Ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ve aniden, bu odada korkunç bir şeyler olduğunu kesin olarak anladım.

BU ODADA KORKUNÇ ŞEYLER OLUYOR. SAKLANIYOR OLABİLİRİM.

Masanın altında, ama bundan eminim.

Cebimde telefonumu aradım, 911'e mesaj atabileceğimi düşündüm. Ama sonra telefonumu kütüphanede unuttuğumu fark ediyorum. Şu anda sırt çantamın içinde yatıyor, işe yaramaz halde.

Dışarı çıkmalıyım. Her ne oluyorsa, bunu durdurmalıyım.

Ama sonra Matt'in sol eli masanın altına doğru kıvrıldı. Bana bir tür işaret yapıyor. Vurgulayarak yeri işaret ediyor. Saklanmamı istiyor.

Tamam, bir dakika daha. Bir dakika sonra çıkıyorum.

Tam bir saniye daha dayanamayacağım anda Matt'in kederli sesini duyuyorum, yüksek ve net.

"Gerçekten üzgünüm,"
diyor. Özür mü? Ne için
üzgün?

Sonra patlamayı duyuyorum ve Matt'in bacakları çarpmanın etkisiyle sarsılıyor.

Çılgılık atmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum. Televizyon ya da filmler dışında daha önce hiç silah sesi duymamış olsam da, içgüdüsel olarak ne olduğunu biliyorum. Davetsiz misafirin bir silahı vardı. Ve bir sebepten dolayı ateş etti.

Ve şimdi oda çok sessiz. O kadar sessiz ki kendi kalbimin göğsümde attığını duyabiliyorum. Ve başka bir ses: inleme. Eğer Matt vurulsaydı, bağırmasaydı mıydı? Küfür etmez miydi? *Bir şey mi?* Matt'in pantolonunun paçasını çekiştiriyorum ama

beni yine görmezden geliyor. Bana tekrar el hareketi yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Sonra sol elinin sandalyenin kenarından sarktığını görüyorum.

Olamaz. Oh Tanrım...

Dışarı çıkmak istiyorum ama bir şey beni durduruyor. Matt'in ne kadar hararetle yeri işaret ettiğini ve bana saklanmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Bunu yapmasının bir nedeni vardı. Burada kalmalıyım, hayatım buna bağlı olabilir.

Bekliyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, ofisin kapısının açıldığını ve birinin ayak sesleriyle dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığını duyuyorum. Matt ve ben yine yalnızız, ya da öyle görünüyor. Matt'in sesini duymayı, bana her şeyin yolunda olduğunu ve dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söylemesini umutla bekliyorum. Ama bunun olmayacağı giderek daha da belli oluyor.

Ve sonra ikinci bir silah sesi duydum, ofisin dışından geliyordu. Aman Tanrım.

Dizlerime sarılıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Keşke telefonumu getirseydim, yardım çağırabilirdim, ama onsuz sadece bekleyebilirim. Kendimi yüze kadar saymaya zorluyorum, sonra masanın altından sürünerek çıkıyorum. O pozisyonda uzun süre eğildiğim için dizlerim ağrıyor. Ayağa kalkarken kendimi sabitlemek için masanın üstünü tutuyorum ama parmaklarım yüzeyden kayıyor. Masa ıslak. Parmaklarıma bakıyorum ve üzerlerindeki koyu kırmızı maddeyi görüyorum.

İşte o zaman Matt'in tam karşımda, sandalyesinde öne doğru yığıldığını görüyorum. Yarım saniyeliğine, sadece baygın olduğunu düşünerek kendimi kandırabiliyorum. Ama başının arkasından akan kanı gördüğümde, durumun olmadığını anlıyorum. Ağzımı kapatıyorum, dudaklarıma kan bulaşıyor, bayılmamak için çabalıyorum.

Doktor olmama daha dört yıl var ama Matt Conlon'un öldüğünü bilmek için ileri bir derece gerekmiyor.

Bedeninin önünde eğiliyor ve başımı kucağına koyuyorum. Bu hafta milyonuncu kez ağlıyorum, bu sefer beni teselli edemeyeceğini biliyorum. Gevşek eline uzanıyorum ve kendi elimde tutuyorum. Nasıl bu şekilde bitebilir? Bu hiç adil değil.

Pantolonunun içine doğru hıçkırırken, Matt'in sesini duyuyorum. Ama ses kafamın içinden geliyordu: *Ne yapıyorsun, Rachel? Seni kurtarmaya çalıştım! Defol git buradan!*

O haklı. Buradan gitmeliyim. *O* geri gelmeden önce. Zaten iki kurşun sıktı ve bahse girerim o silahta daha çok vardır.

Ayağa kalkıp elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Matt'e son bir kez bakıyorum. Başı sanki dinleniyormuş gibi öne eğilmiş, kolları sandalyesinin kenarlarından sarkıyor. Mavi gözleri açık, boşluğa bakıyor. Gömleğinin ön tarafında sadece hafif kan lekeleri var; arkasındaki duvar darbenin çoğunu almış. "Seni seviyorum" dedikten sonra ofisinin kapısını açıyorum ve oradan uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM IV

MASON

OCEANOFFPDF.COM

"SOLUNA BAK VE SAĞINA BAK."

Tanrım, bu çok aptalca.

"Motivasyon konuşması" saçmalığından hoşlanmıyorum. Dean Bushnell hepimizi heyecanlandırmaya çalışıyor. Anlıyorum. Ama bu çok aptalca.

Ayrıca, o yanılıyor. Bu odadaki herkes doktor olmayacak. Bazıları okulu bırakacak. Bazıları sınıfta kalacak (muhtemelen iki koltuk ötedeki burnunda bullring olan kız). Ve eğer son birkaç yıl bir gösterge ise, birçoğu yılı atlatmak için uyuşturucuya yönelecek. Ve içlerinden biri o haplardan çok fazla alıp nefes almayı bırakabilir.

Ama ben değilim.

Dört yıl içinde en yüksek onur derecesiyle mezun olacağım ve kendime tüm ülkedeki en iyi asistanlığı bulacağım. Bekle ve gör.

Oda arkadaşım Abe'e bakıyorum. Ona şaka olsun diye İnanılmaz Hulk diyordum. Şaka yapmıyorum, adamın üzerine biraz yeşil boya sürsen, tıpatıp aynısı olurdu. Öfkesini saymazsak tabii. Abe tıp fakültesinde olmak için fazla yumuşak huylu. Yine de iyi bir oda arkadaşı. Benim gibi pasaklı.

Abe, dekanın ilham verici sözlerini gerçekten çok iyi anlıyor. Çenesi açık, tüm bu deneyimden etkilenmiş durumda. O dokunaklı doktorlardan biri olacak, bunu söyleyebilirim. Hastanede rotasyona girdiğinde, herkes değerlendirmelerinde onun harika bir hasta yakını olduğunu yazacak.

Kimse bana çok iyi bir hasta yakını olduğumu söylemeyecek. Birlikte çalıştığım asistanlardan birkaçı benim büyük bir pislik olduğumu yazmazsa şok olacağım. Ama kimin umurunda? Ameliyat rotasyonumda beni sevecekler ve önemli olan da bu. Ben bunun için doğmuşum.

Babam kardiyotorasik cerrahdır. Dr. Walter Howard, Yale'de kardiyotorasik başıdır ve ülkedeki en saygın cerrahlardan biridir. Eskiden onun yaptığı şeyi yapmak isterdim ama bana zahmet etme derdi. Anjiyoplasti onun alanını öldürüyor. Üniversiteden mezun olduğumda babam beni bir kenara çekti ve "Plastik, oğlum. Para orada." dedi.

Ya estetik ameliyat ya da baskın.

ALTI YAŞINDAYKEN annem beni babamın onuruna verilen çok şık bir yemeğe götürdü.

Babam *uzun* boyludur, gerçekten uzun. Neredeyse bir devdi, ya da bana öyle geliyordu. O zamanlar siyah sakalı vardı ve nedense beni çok korkuturdu. Konuşmasını yaparken olabildiğince dikkatle dinlerdim çünkü dinlemezsem siyah gözlerinin bana lazer ışınları fırlatacağını düşünürdüm.

"Anne," diye fısıldadım. "Babamın bir öncü olması ne anlama geliyor?"

Okulda, öncülerin Orta Amerika'ya yerleştiğini söylüyorlardı. Babamın bunu yapmadığından oldukça emindim. Ama mümkün görünüyordu.

"Demek ki daha önce kimsenin yapmadığı ameliyatlara yapmış," diye fısıldadı annem. "O harika bir adam" diye ekledi.

Sonra odadaki herkes ayağa kalktı ve en az beş dakika boyunca babamı alkışlamayı bırakmadı.

Baba tarafımdan büyükannem ve büyükbabamı ziyaret ettiğimde, babam hakkında susmazlardı. Kendileri kadar eski ve tozlu bir kutu çıkarırlardı, içi mükemmel sınav kâğıtları ve sıra sıra A'larla dolu karnelerle doluydu. *Her şeyi* sakladılar.

"Babam okulda hiç A'dan daha düşük not aldı mı?" Otuz yıllık transkriptin tozunu silerken ve yüksek sesle hapsirirken sordum.

"Sanırım Walter bir keresinde beden dersinden B almıştı," diye hatırlıyor büyükannem. "Ama o dönem herkes beden dersinden B almıştı." "O beden eğitimi öğretmeninin kafası biraz yumuşaktı" diye de ekledi.

Bazen annem babamla nasıl tanıştığını anlatarak beni sıkardı. Onu hep dinlemezdin ama yıllar geçtikçe ayrıntılar kafama dank etti. Elise Howard, kızlık soyadı Elise Mason, üniversiteyi bitireli bir yıl olmuştu ve sanat galerisinde çalışıyordu, ancak stüdyo dairesi büyük ölçüde -tahmin edin kim-zengin ailesi tarafından finanse ediliyordu. Babam o zamanlar uzman cerrahtı, annemden neredeyse on yaş büyüktü ve bir galeri etkinliğinde ona yaklaşıp numarasını istedi. Çıkmaya başladılar ve sadece birkaç ay sonra evlenme teklif etti.

"Bazen bilirsin işte," diye iç geçirirdi annem.

Saçmalık. Gerçek şuydu - ve burada açık sözlü olacağım - annem gerçekten seksiydi. Fotoğraflarını gördüm. Babam her zaman onun odadaki en güzel kadın olduğunu söylerdi. Lisedeki tüm arkadaşlarım ona MILF derdi.

Öte yandan babam yakışıklı denebilecek biri değil. Ama bir o kadar da korkutucu. Parmağını anneme doğru kaldırdı ve annem koşarak geldi.

hep pekiyi alırdım. *Beden* dersinden bile. Evet, çalıştım. Bir sürü arkadaşım ve hatta ara sıra kız arkadaşlarım vardı, atletizmde koştum ve futbol oynadım ama zamanımın çoğu ders çalışmakla geçiyordu.

Sonra da SAT sınavında çuvalladım. Ya da babamın yüzünü gördüğümde öyle hissettim. Tam 1600 alamadım. 10 puan eksik almıştım.

"İyi bir skor," dedi babam omuz silkerek.

"Pislik" kelimesi dilimin ucundaydı ama söyleyemiyordum. *I* batıran kişi olduğunu söyledi. Babam SAT sınavından tam puan almıştı.

Başımı eğdim ve "Özür dilerim efendim" diye mırıldandım.

Lise sınıfımın birincisiydim - tiksindirici derecede yüksek ücretli bir özel okuldaki kendini beğenmiş zengin çocuklardan oluşan bir sınıfın en iyisiydim. Konuşmam başarıya giden yol hakkındaydı ve o yıl mezun olan diğer herkesten daha iyi olmayı bekliyordum. Babam konuşmamı beğendi ya da azından başını salladı. Sözlerime inanmıştım. Bir gün çok başarılı olacaktım.

Bu arada tıp fakültesine girebilmek için MCAT sınavından mükemmel bir puan aldım.

DeWitt Med'e gitmeye karar verdiğimden beri insanlar bana bunu soruyor: Neden Yale değil? DeWitt iyi bir okul, ancak Yale Ivy'dir ve orada bağlantılarım vardı (kabul edilmek için onlara ihtiyacım olduğundan değil). Karşılaştırılamaz. İnsanlar aklımı kaçırmışım gibi davrandı.

Yale yerine DeWitt'i seçtiğim için babam bile kızmıştı.

Ama Yale'e gitmemek için gerçekten iyi bir nedenim vardı. Yale'de herkes babam orada önemli biri olduğu için girdiğimi düşünecekti, kendi liyakatimle değil. Ve her rotasyonda herkes beni büyük Dr. Howard ile kıyaslayacaktı. Onun gölgesinden kurtulma şansım asla olmayacaktı.

DeWitt benim için mükemmel. Sınıf arkadaşlarıma baktığımda burada öne çıkabileceğimi biliyorum. Onur topluluğunda yer alabilir ve tüm profesörleri etkileyebilirim. Yale'de ya da diğer Fildişili okullardan birinde aşırı başarılı olan büyük bir kalabalıktan biri olmayacağım. Plastik cerrahi, girilmesi en zor ihtisaslardan biri ve sınıfımda bir numara olmak oraya ulaşmak için harika bir yol. Eğer başarılı olursam, plastik cerrah olursam, belki bir gün babamınkinden daha büyük bir evim ve annemden daha seksi bir karım olacak. Belki bir gün, büyük Dr. Mason Howard onuruna bir yemek verirler.

OceanofPDF.com

BÜTÜN YAZ ANATOMİ ÇALIŞTIM. DİĞERLERİNDEN ÇOK DAHA ÖNDE OLMAK İSTİYORDUM. Okul başlamadan önce bile. Düğüm atma pratiği yapabilmem için babamdan eve biraz dikiş malzemesi getirmesini istedim çünkü bazen anatomi laboratuvarında pratik yapmanıza izin verdiklerini duymuştum ve en başından beri en iyisi olmak istiyordum. Elime bir neşter alıp kesmeye başlamak için sabırsızlanıyordum.

Laboratuvar partnerlerim büyük bir sürpriz değildi. Oryantasyonun ilk gününde, Abe öğle yemeğinden sonra beni dürttü ve "Anatomi için ortak olmak ister misin?" dedi.

"Elbette," dedim.

"Ayrıca," dedi. "Düşünüyordum da belki Dr. Conlon'dan Heather McKinley'nin grubumuza katılmasını talep edebiliriz..."

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Amfinin köşesindeki sarışın güzel kıza doğru başını salladı. Bagajında daha az ıvır zıvır olsaydı güzel olabilirdi. Yine de Abe'in umurunda değildi, yüzüne bir kez baktım ve anladım.

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

Zavallı adam, Heather'ın erkek arkadaşından bahsettiğini duymuştum.

Laboratuvarda, Heather tam bir felaket. Yani, gerçekten kötü. Çok çabalıyor ama bir türlü anlamıyor. Ve ona her küçük şeyi beş kez açıklayarak zaman kaybetmektense yapacak çok daha iyi işlerim var. Güzel.

Abe'in ona karşı sonsuz sabrı var. Onun elini tutmasıyla belki de geçme şansı vardır.

Rachel'ı tercih ederim, Heather'ın oda arkadaşını. Rachel'ın da bir fikri yok ama umursamıyor. Ayrıca harika göğüsleri var ve asla sütyen giymiyor. Odamda yalnızken onu *çok* düşünürüm, ne demek istediğimi anlarsınız. En iyi tarafı da benden nefret ediyor olması. Onu kızdırmaya çalışmak çok eğlenceli. En kolay numara kadavra Frank'i aramak. Rachel bundan nefret eder.

"Onun gerçek bir insan olmasına saygı duyamaz mısın?" Rachel beni tersledi. "O sadece bir isim verebileceğin cansız bir nesne değil."

"Bana oldukça cansız görünüyor," diyorum omuz silkerek ve onu kolundan dürtüklüyorum.

Kahverengi gözleri parlıyor. "Başka insanların hayatlarından sorumlu olman beni şaşırtıyor."

Rachel neden bahsettiğini bilmiyor. Hastayla aranızda mesafe koymayı öğrenmezseniz tıpta başarılı olamazsınız.

Beşinci laboratuvar partnerim Sasha. Benden en az bir baş daha kısa ve ilk başta neredeyse dilsizdi, ama kısa sürede Sasha'nın anatomi konusunda ne kadar bilgili olduğu ortaya çıktı. İlk konuşmamız Sasha Frank'in kolundaki dövmeyle bakarken oldu. Kelimeleri okuyabilmek için deriyi gergin bir şekilde germiştii. Mumyalama işlemi sırasında boya bir şekilde solmuştu ve kelimeler zar zor okunabiliyordu.

"Korumak ve hizmet etmek için," diye okudu Sasha. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. "Polis teşkilatının sloganı" dedi.

Biraz şaşırmıştım. Bir polisin anatomi laboratuvarında ne işi vardı? Garip görünüyor. Ama her neyse.

HAYATIM DERS ÇALIŞMAKLA GEÇİYOR. TAMAM, TAM OLARAK DEĞİL. BAZEN YEMEK YİYORUM.

ders çalışırken). Çişimi yapıyorum (bazen ders çalışırken). Biraz uyurum. Ama çoğunlukla ders çalışırım.

Her gece hastanenin kütüphanesine gidip göz kapaklarım kurşun gibi olana kadar ders kitaplarımı okuyorum. Sonra eve gidip biraz daha çalışıyorum. Zor oluyor. Ama notlarım buna ediyor.

Sasha genellikle benim kadar geç saatlerde kütüphanede oluyor. İlk başlarda o kütüphanenin en sol köşesinde otururken ben en sağda oturdum. Ama sonra ben sol köşeye geçtim çünkü orası kütüphanedeki anatomi kitaplarına daha yakındı. Sanırım o da bu yüzden o köşeyi seçti.

Tıp öğrencileri salonunda ücretsiz kahve var ve genellikle Sasha her gece on bir civarında bir fincan almak için aşağı inerdi. Sonunda bana da bir fincan getirmeye başladı. Siyah krema ve şeker ezikler içindir. Kahvesiz ölürüm.

"Hiç eve gitmiyor musun?" Bir Cuma gecesi kütüphanede ona sordum.

"Sen gitmez misin?" diye karşılık verdi.

Ona göz kırpmıyorum. "Sanırım çok açık." Sasha gülümsüyor. "Ben sadece iyi bir doktor olmak istiyorum."

Elinde anatomi kitabını tutuyor. Elleri o kadar küçük ki, neredeyse tuhaf. Kitap o kadar ağır ki parmaklarının titrediğini görebiliyorum. Abe burada olsaydı, kitabı onun için taşımayı teklif ederdi ama bu benim tarzım değil. Yine de, gerçek şu ki, Sasha'dan hoşlanıyorum. Seksi değil.

bariz bir şekilde, ama onun bu yönünü seviyorum. Son zamanlarda fantezilerimde Rachel'ın yerini alıyor. Bazı erkeklerin gözü korkar ama ben her zaman zeki kızların son derece seksi olduğunu düşünmüşümdür.

"Neden doktor olmak istiyorsun ki?" diye sordum.

Sasha bir kaşını kaldırıyor. "Bir sonraki sorunuz Amerika'daki sağlık sistemini nasıl değiştireceğimle mi ilgili?"

Gülüyorum. "Hayır, ben ciddiym. Tıp fakültesi mülakatındaki saçma cevabını istemiyorum. Herkesin burada olmak için bir nedeni vardır, değil mi?"

"Senin sebebin ne?" Sasha sorar.

"Para, güç ve saygı," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Bu sırayla olması şart değil. Gerçi mülakatta sanırım 'insanlara yardım etmek istiyorum' bir şeyler söylemişim." Sırıyorum. "Tamam, sıra sende."

"Babamda Parkinson hastalığı vardı," diyor Sasha. "Genç yaşta yakalandı ve ben tıp fakültesine başlamadan bir yıl önce öldü."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim."

"Bakımı tamamen yanlış yönetiliyordu," diye devam ediyor Sasha. "Teşhis konulması bile uzun zaman aldı ve sonra sanki bir kaba doktordan diğerine sürükleniyormuşuz gibi geldi. Ona yardım edebilecek tek doktor olmak istiyorum."

Kahvemden uzun bir yudum aldım. "Tanrım, Sasha... Bu korkunç bir hikaye."

Şimdi de ağlıyor. Kahretsin, kızların ağlamasından nefret ediyorum. Ne yapacağımı hiç bilemiyorum.

Ben de onu öptüm.

Beş dakika sonra, ıssız tıp öğrencilerinin soyunma odasında birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk. Benim için *uzun* zaman olmuştu. Sasha'nın çıplak tenine ve bana doğru itilen minik, seksi vücuduna doyamıyorum. Çiçek ve kahve gibi kokuyor. Nedense kahve kokusu beni tahrik ediyor.

"Prezervatif mi?" Sasha öpücükler arasında fısıldıyor.

"Evet, ..." Mırıldandım. Terk edilmiş kot pantolonumu elime alıp arka cebinden cüzdanımı çıkarıyorum. Liseden beri yanımda hep bir acil durum prezervatifi taşıyım. Kullandıktan sonra prezervatifi değiştirmeye dikkat ederim, ki ne yazık ki son zamanlarda bu nadiren oluyor.

Seks hızlı ama (benim naçizane fikrime göre) oldukça iyi. Son zamanlarda ders çalışmak için harcadığım onca şeye rağmen maratona dayanacak gücüm yok. Özellikle de soyunma odasının soğuk ve sert zemininde.

Bittiğinde, prezervatifi çöpe atıyorum. Eğer biri onu orada görürse, çok eğlenecektir.

Sonra sessizce giyiniyoruz. Ben aptal gibi sırtırken Sasha'nın küçük parmaklarıyla bluzunun düğmelerini iliklemesini izliyorum. Kendime engel olamıyorum, bu çok harikaydı.

Ama bu onun için sadece seks. Başka bir şey değil. Bir ay boyunca çalışmaktan başka bir şey yapmayan iki insan için sadece bir rahatlama.

OceanofPDF.com

YATAĞIMDA OTURMUŞ DERS ÇALIŞIYORDUM (BAŞKA?) ABE İÇERİ GİRDİĞİNDE ortak yatak odamızda. Yaptığı ilk şey yanlışlıkla yatağın yanındaki kitap yığınının devirmek oldu ve metinler yere saçıldı. Tipik bir durum.

"Hulk smash," diyorum.

Abe bu şakayı yaptığım da genellikle yaptığı gibi gülümsemiyor. Yüksek sesle iç geçiriyor ve yatağına uzanıyor. Sonra hormonlu bir ergen gibi gözlerini tavana dikeyor. "Umutsuz vaka," diye mırıldanıyor.

"Heather?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Artık dayanamıyorum. Ciddiyim."

. "Onun nesi bu kadar harika ki?"

Abe yan dönüyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sasha'nın nesi bu kadar harika?"

Kahretsin, beni ve Sasha'yı bildiğini bilmiyordum. Ona verdiğim krediden daha fazla gözlemci.

"Bu bir şey değil," diyorum, ki bu doğru. Sasha bundan daha fazlası olmasına asla izin vermezdi.

İç geçiriyor ve diğer tarafa dönüyor. "O harika biri, hepsi bu. Ve erkek arkadaşın onun değerini bilmeyen tam bir pislik."

Oda arkadaşımın bu şekilde acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. "Tamam," dedim.

"Ne yaparsın biliyor musun?"

Abe oturmuş, tavsiyemi bekliyor. Kızlarla pek tecrübesi olmadığını hissediyorum.

"Onu öp," diyorum.

Gözleri büyür. "Bunu yapamam Mason!"

"Neden yapamazsın?"

"Bu onun alanını ihlal etmektir" diyor.

Oh, Tanrım.

"Abe," dedim. "Agresif olmalısın. İyi adamlar en son bitirir. İyi bir adam olma."

"Belki," diyor düşünceli bir şekilde, "sondan biraz daha iyi bitiren biraz daha az iyi bir adam olabilirim."

"Sadece öp onu, dostum!"

Abe başını sallar. "Muhtemelen beni tokatlardı." Bu aslında büyük bir olasılık.

"Risk almaya değer,"

diyorum. Abe kuşkulu
görünüyor.

"Abe," dedim. "Onunla çok uzun zamandır arkadaşsın. Eğer bir an önce harekete geçmezsen, yakında birbirinizin ayak tırnaklarını boyayacak ve saçlarına bigudi takacaksınız."

Söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyor ama bunu yapacağından şüpheliyim. Büyük bir adam için, Abe çok korkak.

İlk anatomi sınavımızdan BİR HAFTA önce, sınıf arkadaşım Brogan Scott, birlikte aldığımız dersten sonra hastanede bana yaklaştı.

Son zamanlarda Brogan'dan vebadan kaçır gibi kaçıyorum. Benimle ilgilendiği hissine kapılıyorum ve bu hiçbir şekilde istediğim bir şey değil. Evet, Brogan çok seksi ama ne olmuş yani? O sadece benim için yapmaz. Artı, bahse girerim çok bakımlıdır.

"Mason," diyor Brogan şarkı söyler gibi bir sesle. İyi bir önlem için elini koluma koyuyor. "Kendini nerede saklıyordun?"

Sıkıca gülümsüyorum. "Naber, Brogan?"

"Anatomi sınavının olduğu gece benim evimde bir parti veriyoruz," diyor Brogan. Sınıftaki diğer birkaç kızla birlikte bir ev kir alıyor, hiçbiri bir akşam geçirmek isteyeceğim kızlar. "Mutlaka gelmelisin."

Bir iniltiyi bastırdım. Alkol + Parti + Brogan = Büyük Hata. Brogan'dan uzak durmayı başarsam bile, onun sinir bozucu, kendini beğenmiş arkadaşları oradayken partinin o kadar da eğlenceli olacağını düşünemiyorum. Sonra aklıma partiyi katlanılabilir kılabilecek bir fikir geliyor.

"Dinle," dedim. "Sasha'yı getirebilir miyim?" "Kimi?" Brogan soruyor.

"Sasha Zaleski. Laboratuvar ortağım."

Brogan yüzünü buruşturur. "Yapmamayı tercih ederim Mason. Orada daha fazla kız istemiyorum. Oranlar zaten çok düşük."

Şaka mı yapıyor? Odadaki kızları ve erkekleri saydığı ortaokulda mıyız?

"O zaman unut gitsin," diyorum.

Brogan bana surat asıyor. Eminim bu çoğu erkekte işe yarıyordur, ama bu adamda değil. Ona karşı hiç ilgim yok. Eğer Sasha ile takılamayacaksam, partiye de gitmek istemiyorum.

Brogan, "Yer yok," diye ısrar ediyor.

Evet, minik Sasha'yı kocaman evine sığdıramayacağına eminim. Yüksek sesle iç çeker ve kollarını kavuşturur.

"Dinle Mason, fikrini değiştirirsen gelebilirsin. Ama sadece sen."

Fikrimi değiştirmeyeceğime eminim.

BÜTÜN ÇALIŞMALAR YARADI. ANATOMİ SINAVINDAN BİR GÜN ÖNCE NOTLAR

Dr. Conlon beni ofisine çağırdı. Anatomi profesörümün bana ne söylemek istediğini hayal bile edemiyorum, ama kötü bir haber olamaz - anatomi sınavında çok iyiydim.

Ben içeri girdiğimde Dr. Conlon raflardan birinden bir kitap çıkarıyordu. Kitabı masasına fırlatıyor, sonra bastonunu kapıp topallayarak koltuğuna geri dönüyor. Bu sırada bastonu neredeyse masasına takılıyor ve sandalyesine çöküyor.

Dr. Conlon eziğin teki. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama evet. Öyle işte. Baston ve topallama bunun yarısı bile değil.

Yani, adam papyon takıyor. Bu kadar yeter.

"Oturun Dr. Howard," diyor Dr. Conlon bana, yüzünde sert bir ifadeyle.

Hepimize "doktor" demesinden hoşlanmıyorum. Özellikle de sınıf arkadaşlarımdan önemli bir kısmı hiçbir zaman doktor olamayacağı için bu küçümseyici bir tavır. Ama bir şey söylemeyeceğim. Her neyse, masasının önüne oturdum.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Dr. Conlon söyledi. Başımı sallıyorum, ilgimi çekiyor.

Dr. Conlon bana tek bir soru sormakla kalmıyor, hızlı bir şekilde zor anatomi soruları soruyor. Bağırsak anastomozlarını, pelvik tabandaki kasların innervasyonunu ve gülünç derecede belirsiz bir sürü şey soruyor. Haklı olmadığımı bile söylemiyor. Sonunda,

İtiraf etmeliyim ki, soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum. Bu sorular *Sert*.

Sonunda, arka arkaya on beşinci sonra sözünü kesiyorum: "Dinle, bu ne hakkında?"

Dr. Conlon masasına uzanıyor ve benim sınavım olduğunu anladığım zımbalanmış kağıtları çıkarıyor. Masanın üzerine fırlattı.

"Daha önce pratik sınavdan tam puan alan birini hiç görmemiştim" diyor. "Kopya çekmediğinden emin olmak zorundaydım."

"Ve?"

"biliyorsun Howard. Etkilendim." Gülümsedim.

"Hangi alanla ?" diye soruyor. "Plastik," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Dr. Conlon başını sallıyor. "UCSF'de plastik bölümünde iyi bir arkadaşım var. Eğer böyle devam ederseniz, sizin adınıza ona bir mektup yazmaktan mutluluk duyarım. Ya da onu arayabilirim."

Şaşırmış gibi yaptım. Ama tabii ki Conlon'un UCSF'deki plastikle olan bağlantılarını biliyordum. Ülkedeki en iyi programlardan biri; Kaliforniyalı olmadığım için kendime lanet ediyorum. DeWitt'te bulunmamın nedenlerinden biri de Dr. Conlon ve onun benim için yapabilecekleri. Oraya gidip onları etkileyeceğim elbette ama bir mektup altın değerinde olurdu.

"Teşekkür ederim efendim," diyorum.

Dr. Conlon gülümsüyor. "İyi çalışmaya devam edin." Her şey yerli yerine oturuyor.

PERŞEMBE GECESİ SAAT SABAHIN İKİSİ. VE KÜTÜPHANEDEYİM.

Buraya biraz geç geldim çünkü sonunda çamaşırlarımı yıkamam gerekiyordu. Yeni iç çamaşırı almak artık eskiyordu. O kadar çok çamaşır vardı ki, hepsini yıkamak için mevcut tüm çamaşır makinelerini kullanmak zorunda kaldım. Çamaşır yıkamaktan gerçekten nefret ediyorum. Evlendiğim an, çamaşır yıkamayı bırakacağım.

Sasha masanın karşısında oturuyor. Biyokimya için hazırladığı bazı bilgi kartlarını gözden geçiriyor. Kısa siyah saçlarını minik kulağının arkasına sıkıştırırken dudağını ısırmasını izliyorum. Bu kız kendini işine adanmış, çok seksi.

Sasha ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü beklentiyle yukarı bakıyor. Burada övüneceğim: belki birkaç düzine kez seks yaptık. Ya soyunma odasında ya da tıp öğrenci salonunda yapıyoruz. Salon daha rahat çünkü bir kanepe var ama yakalanma riski daha yüksek, bu yüzden genellikle soyunma odasına gidiyoruz.

Bir sistemimiz var; eğer istersek masaya sarı bir fosforlu kalemle beş kez vuruyoruz. Ben ondan daha fazla başlattım ama o da kendi payına düşen fosforlu kalem vurma işini yaptı. Öyle bir hale geldi ki, sınıfta ne zaman biri kalemine dokunsa heyecanlanmaya başlıyorum.

Seks genellikle hızlıdır. Dürüst olmak gerekirse biraz utanç verici, ama Sasha henüz beni bu konuda aramadı. Her neyse, bu iyi, gerçekten çok iyi. Gerçek şu ki, Sasha'yı çok düşünüyorum. Her zaman. Şu anda da

kafatası sinirlerine odaklanıyorum, ama onun yerine ona bakmaya devam ediyorum. Acaba çalışmaya ara verecek mi?

Sasha okuduğum ders kitabına bakmak için boynunu büküyor. Conlon'un kitabı. Burnunu kırıştırıyor. "Çok

fazla vurgu yapıyorsun," diye yorumluyor. "Evet. Ne olmuş yani?"

"O sayfadaki her cümlenin altını çizmişsin," diye dikkat . Önümdeki sayfaya bakıyorum.

"Her cümle değil," diye itiraz ediyorum.

"Altını çizmediğiniz tek bir cümle var" diyor. Peki, tamam. Haklı.

"Vurgulama odaklanmama yardımcı oluyor," diyorum.

Sayfadaki bilgilerin farklı önem dereceleri için kullandığım beş farklı renkte fosforlu kalemim var. Sarı kritik bilgilerdir.

Sasha ders kitabını kapatıyor ve esniyor. Havasında olduğunu gösteren birkaç dokunuş umarak kendi fosforlu kalemine gizlice bakıyorum. Ama olmadı. Lanet olsun. Sanırım eve döndüğümde tek başıma devam etmek zorunda kalacağım.

"Gidiyor musun?" Ona soruyorum.

Gözlerini ovuşturur. "Belki Frank'le bir saat daha geçiririm."

Sasha'da sevdiğim bir diğer şey de bu. Gece yarısı anatomi laboratuvarında tek başına olmaktan korkmuyor.

"Hey, Mason," diyor. "Frank'i hiç merak ettin mi?" "Evet, tabii," diye itiraf ediyorum.

Son iki ay içinde Frank ile muhtemelen hayatımdaki diğer herkesten fazla zaman geçirdim. Adam hakkında polis olabileceğinden başka hiçbir şey bilmemem garip geliyor. Gerçek adını bile.

"Nasıl öldüğünü merak ediyorum," diyor Sasha düşünceli bir şekilde. "Neredeyse herkes kadavrasının nasıl öldüğünü biliyor ama ben Frank'te bunu çözemiyorum. Harika bir kalbi, mükemmel akciğerleri, mükemmel böbrekleri var, karaciğer sirozu yok..."

Bu beni de rahatsız ediyordu. Frank mükemmel durumda. Patolog değilim (ve asla olmayacağım... ugh), ama genellikle bir organın iflas ettiğine dair en azından bazı işaretler vardır. Kalpler genellikle zorlandıklarında büyür, akciğerler kararır, karaciğerler sertleşir. Ama Frank'te bu sorunların hiçbiri yok. Ölümü tam bir gizem.

Nasıl öldüğünü öğrenebilecek miyiz merak ediyorum.

O gece eve geldiğimde Abe'i şiltede oturmuş, gece televizyon kanallarını karıştırırken buluyorum. Abe'in gözleri kan çanağına dönmüştü ve berbat görünüyordu. İçeri girdiğimde bana zar zor baktı.

"Hey, Hulk," diye selamlıyorum onu. "Heather nerede?"

Onları şiltemizin üzerinde sarmaş dolaş görmeye alıştım. Artık neredeyse kusasım gelmiyor.

"Heather beni terk edecek," diyor Abe düz bir sesle.

Uyumak için çok fazla. Kitaplarımı yere bırakıyorum ve Abe'in yanına oturmak için kirli beyaz çoraplarımı kenara itiyorum. İkimiz de pasaklıyız. "Ne oldu?"

"En başından beri onunla birlikte olmamalıydım," diye mırıldandı Abe. "Yani, o benim ligimin çok dışında..."

Abe ya kendine çok kötü güveniyor ya da Heather'a sonsuz bira gözlükleriyle bakıyor. *O kadar* da seksi değil, cidden. Ve Abe gerçekten iyi bir adam. Uyumlu, zeki, cana yakın ve hatta bazen banyomuzu temizlemek için çaba sarf ediyor, özellikle de Heather etraftayken. Haftada iki gece bir öğrenci sağlık kliniğinde çalışarak zamanını bölmesine rağmen iyi notlar da alıyor. Ve kötü görüldüğünü falan düşünmüyorum, bu tür şeyleri yargılayabileceğimden değil. Başka olasılıklar da olduğunu görmesini sağlamalıyım.

"Neşelen," diyorum. "İki yıldan kısa bir süre içinde hastanede çalışıyor olacağız ve seninle flört eden, ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok sevimli hemşire olacak."

Abe zar zor dinliyor. Önündeki televizyona bakıyor, gözleri odaklanmamış.

"Onu elimde tutacağım," diyor. "Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, onun kaçmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam..." Abe'in sesinde rahatsız edici bir çaresizlik var. *Ne yapmam gerektiğinin önemi yok.* Bu da ne demek oluyor? "Bak, biraz uyumalısın."

"Yapamam," diye mırıldanıyor Abe, dalgın dalgın kanalı değiştirirken. Doğa kanalında bir aslan genç bir zebrayı parçalıyordu. Tamam o zaman.

Olmadığım bir şey varsa, o da geleceğin psikiyatristi olmaktır. Abe'in sorunları kendi sorunları. Abe, Heather'ın adına ne yapmaya niyetlenirse niyetlensin, bu onun bileceği iş. Benim yapacak çok işim var.

OceanofPDF.com

DR. CONLON'UN SABAH KONFERANSI GÖZ DIŞI KASLARI ÜZERİNERİDİR. BU Gözün hareket etmesini sağlayan kaslar üç çift kraniyal sinir tarafından kontrol edilir: okülomotor sinir, troklear sinir ve abduşens. Mekanizma oldukça karmaşıktır ve bu sinirlerden herhangi birinin zayıflığı, etkilenen gözün görmenin ikiye katlanmasına neden olacak şekilde sapmasına neden olur.

Dr. Conlon'un çok iyi bir hoca olduğunu kabul etmeliyim. Göz çok karmaşık bir organ ve sınıfımda bir sürü aptal insan var. Ama dersin sonunda herkes anlamış gibi görünüyor.

Bir saat sonra laboratuvara geldiğimizde Rachel bile göz dışı sinirleri iyi biliyor gibi görünüyordu. Göğüs uçları tişörtünden dışarı çıkarken Dr. Conlon'a gururla ezberden okuyor. O da doğru bildiğı için heyecanlı görünüyor. Ya da meme uçları onu heyecanlandırdı. Her iki şekilde de.

"Peki grubunuzun geri kalanı nerede?" diye soruyor.

Bugün sadece ben, Rachel ve Sasha varız. Abe ve Heather ortalıkta yok. Muhtemelen bir yerlerde öpüşüyorlardır.

Dr. Conlon'a "Hiçbir fikrim yok," diyorum ve sonra ekliyorum, "Sanırım yapacak daha iyi bir işleri var."

Dr. Conlon sadece başını sallıyor.

"Bu arada," diyorum. Aklımı kurcalayan bir şey var ve bunu ona sormam gerekiyor. "Merak ediyordum da... Kadavramıza ne olduğunu biliyor musun? Nasıl öldüğünü?"

Dr. Conlon kara kaşlarını kaldırır. "Affedersiniz?"

"Çok sağlıklı görünüyor..." Gülüyorum ama nedense biraz boğuk bir ses çıkıyor. "Yani, ölü olmak dışında."

Dr. Conlon'un her zaman iyi huylu olduğunu düşünmüştüm ama mavi gözleri gözlüklerinin arkasında aniden karardı.

"Bu gizli bir konu Mason," diye tersliyor beni.

Sadece ona baktım. Masum bir soruydu ve verdiği yanıt... şey, oldukça şaşırtıcıydı.

"Özür dilerim," diye kekeledim.

Dr. Conlon başka bir şey söylemeden bastonunun sapını kavradı ve topallayarak masamızdan uzaklaştı. Birdenbire çok öfkeli göründü. Bu da neydi böyle?

Sanki bir şey saklıyor gibi, değil mi?

Bu düşüncenin nereden geldiğini merak ederek başımı sallıyorum. Çok çalışıyorum ve yeterince uyuyamıyorum. Ama tüm bu durumda bir şeylerin çok yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum.

"NE KADAR KILO VERDİN MASON?"

Odamdaki yatağında oturmuş anatomi ders kitabımın sayfalarını çeviriyorum. Annem beni aradı ve hemen kendime iyi bakıp bakmadığımı konusunda beni sorguya çekmeye başladı. Haklı, yeterince yemiyorum ve yediklerim de berbat. Ama ne yapabilirim ki? Her akşam kendime sağlıklı yemekler pişirmeye başlamayacağımdan eminim. Ya kafeterya yemeği ya da ramen noodle. Ya da kendimi motive hissedersen, bir kutu makarna ve peynir açarım - peynirin ince bir toz halinde geldiği türden.

"Ben iyiyim anne," diyorum.

"Bu hafta sonu eve gel," diyor. "Ev yemeği ye."

Herhangi bir "ev yemeğinin" aslında hizmetçi tarafından pişirildiğini belirtmiyorum. Babam ve ben yıllardır anneme Georgette'in yemekleri konusunda iltifat ediyoruz. Annem düzenli olarak tost yakardı.

"Sanırım öyle," diyorum.

Şükran Günü tatiline daha birkaç hafta var ve biraz gerçek yemek harika olurdu. Muhtemelen bunun için birkaç saatimi ders çalışmaya ayırabilirim.

"İstersen kız arkadaşını da getirebilirsin," diye ekliyor sinsi bir sesle. "Onunla tanışmayı çok isteriz, sevgilim."

Annem her zaman özel hayatımla çok fazla ilgilenmiştir. Üniversitedeki kız arkadaşım Sienna'yı özleyiyor. Annem yapabilseydi Sienna'yla kendisi evlenirdi.

"Benim kız arkadaşım yok anne," anlatmaya çalışıyorum. "Senin mi?" diye homurdanıyor. "Tabii ki var."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Biraz düşündükten sonra Sasha'yı davet etmeye karar verdim. O benim kız arkadaşım değil ama başka birine teklif etmeyi de düşünemiyorum. Ama bugünlerde ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bütün bir geceyi birlikte geçirmek acı verici olmazdı.

Sadece ikimiz anatomi laboratuvarında Sasha'ya soruyorum.

"*Ailenin* evi mi?" Sasha gerçekten şaşırarak soruyor.

Tanrım, sanki ona *nişan yüzüğü* vermişim gibi. Dikkatli davranıyorum.

"Sadece akşamı geçirmeme yardımcı olacak bir arkadaş istiyorum," diye açıklıyorum. "Hadi ama, biraz meraklı değil misin?"

"," diye itiraf ediyor Sasha gülümseyerek. "Ne giymeliyim?"

Sasha'yı Cumartesi akşamı saat beşte alıyorum ve ailem arabayla kırk beş dakika uzaklıkta. Ona rahat giyinmesini söyledim ve o da mükemmel görünüyor. Diz hizasında bir etek giyiyor, daha kısa da olabilirdi ama onu ailemle tanıştırmaya götürdüğüm için olmaması daha iyi. Yakasından dışarı taşan küçük bir göğüs dekoltesini görebilmek hoşuma gidiyor. Ve öne doğru eğildiğinde, dantelli siyah sütyen askısına bir göz atıyorum. Çok seksi.

"Vay canına," diyorum.

Sasha'nın zeytin rengi teni hafifçe renkleniyor, bu daha da seksi.

"Ne?" "Gerçekten güzel görünüyorsun."

Ona bakmadan duramıyorum. Yani, onun her zaman çekici olduğunu düşünüyorum, ama
Lanet olsun.

Ve işte o zaman karar veriyorum: Bu gece, ailemin evinden ayrıldıktan sonra, Sasha'ya gerçek bir randevu teklif edeceğim. Karşılıksız seks eğlenceli ama artık yeterli değil. Muhtemelen bunu söyleyerek bir aptal gibi görünüyorum, ama Sasha'nın kız arkadaşım olmasını istiyorum. Onu bir şekilde ikna edeceğim. Çok ikna edici olabilirim.

"Arabana bayıldım," diyor Sasha yolcu koltuğuna tırmanırken. Viteslere bakarken siyah saçlarını zeytin rengi omuzlarına döküyor. "Düz vites mi kullanıyorsun?"

"Evet."

"Etkilendim. Sopalar çok havalı."

Benim havalı olduğumu düşünüyor. Howard için bir puan.

İlk başta radyoyu açıyorum ama o kadar çok konuşuyoruz ki radyoyu kapatıyorum. Çoğunlukla okul ve sınıf arkadaşlarımız hakkında konuşuyoruz. Sasha biliyor

tüm dedikodular, bu da beni gerçekten döngünün dışında hissettiriyor. Sanırım çok fazla çalışıyorum.

Yine de çok fazla ders çalışmak diye bir şey yoktur, değil mi?

Saat altıdan hemen önce ailemin evine vardık. Ön kapının anahtarları hâlâ bendeydi ama en kibarca zili çalmam gerektiğini düşündüm. Hiçbir uyarıda bulunmadan eve girersem annem beni asla affetmezdi.

Annem zile kendisi cevap veriyor. Bizi gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme oluyor ama bana sarılmıyor. Biz çok sarılan bir aile değiliz, ki bu benim için sorun değil. Annem onu son gördüğümünden yaklaşık on yaş daha genç görünüyor; alnındaki tüm o çizgiler gitmiş. Botoks yaptırdığına neredeyse eminim. Sorduğumdan değil.

"Merhaba hayatım," diye cıvıldıyor annem. Sonra Sasha'ya döner. "Bu da Sasha olmalı."

Sasha başını sallar. "Doğru," diyor gömleğinin yakasıyla oynarken.

İçeri girdiğimizde, yemeğin kokusunu alabiliyorum. Harika kokuyor. Kafeterya saçmalığından çok daha iyi. Sasha'ya bakıyorum, solgun görünüyor.

" var?" Fısıldıyorum.

"Burası *çok büyük*," diye fısıldıyor. "Evde yaşarken bir yatak odasını iki kız kardeşimle paylaştım."

Ailemin evini her zaman sadece ev olarak düşünmüşümdür, ama şimdi Sasha işaret edince, sanırım haklı. Fuaye, üç deri koltuk ve büyük ekran televizyonların son modellerinin bulunduğu etkileyici bir oturma odasına açılıyor. Odanın uzak köşesinde şu anda parlak-turuncu alevler yanan bir şömine var. Geniş, halı kaplı bir merdiven, evi oluşturan üç kattan ikincisine çıkıyor.

Sasha'nın kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluştuğunu görebiliyorum ve içgüdüsel olarak kolumu omuzlarına atıyorum. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor-daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama beni itmiyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

"Sasha," diyor annem, "sana mutlaka evi *gezdirmeliyim*."

"Um... tamam..." Sasha diyor ki.

"Mason," dedi annem, "bir iyilik yapıp senin ve Sasha'nın paltolarını çalışma odasına götürür müsün?"

Annem randevumu sürükleyerek götürürken, ben de çalışma odasına doğru ilerliyorum. Beklediğim gibi, babam uzanmış bir sandalyede oturmuş,
The New

İngiltere Tıp Dergisi. Babamın siyah saçlarına ve sakalına aklar düşmüş ama kara gözleri hâlâ ödümü koparıyor. Paltoları boş bir kanepeye dikkatlice yerleştirirken içgüdüsel olarak duruşumu düzeltiyorum.

Babam ses üzerine kaldırıyor ve okuma gözlüğünün kenarından bana bakıyor.

"Mason," diyor benimkinden birkaç oktav daha alçak, derin ve gürleyen bir sesle. "Gelebildiğine sevindim."

Başımı salladım.

"Okul nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Sanırım sınıf birincisisin." Tekrar başımı salladım. "Evet, efendim."

"Elbette," diyor babam. "benim oğlumsun, değil mi?"

Babam ayağa kalkıyor ve ben de omurgamı biraz daha dikleştiriyorum ama hâlâ onun kadar uzun değilim. O 1.80, ben ise 1.80'den bir santim uzağım. Bir metreye bile ulaşamamış olmak beni öldürüyor. Ve insanlara baktığımda korkudan sinmiyorlar. Sadece gülümsüyorlar ve belki de torunlarıyla çıkmak isteyip istemediğimi soruyorlar.

Babama hiç benzemiyorum. Bu da onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattıyor. "Ben akşam yemeği için elimi yüzümü yıkayacağım," diyor babam.

pantolonunu fırçalıyor. "Yemek masasında görüşürüz Mason."

"Evet efendim," diyorum, babam odadan çıkarken nefesimi bırakarak.

Çalışma odasında geride kalıyorum. Bu tek oda, okuldaki yatakhane kiyasla bir kale gibi hissettiriyor. Mobilyalara çarpmadan ya da Abe'in kirli çamaşırlarına takılmadan odanın içinde yürüyebilmek çok güzel.

Odayı geçiyorum ve kendimi babamın masasında buluyorum. Küçük bir servete mal olan maun ağacından yapılmış büyük bir parça - pahalı mobilyalara yabancı değilim ama geçen yıl teslim edildiğinde üzerindeki fiyat etiketini gördüğümde gerçekten nefesim kesilmişti. Masanın başına oturdum ve ne zaman kendime ait buna benzer bir çalışma odası alabilecek kadar param olacağını merak ettim. Önümde hala dört yıllık tıp fakültesi ve ardından uzun, düşük maaşlı bir ihtisas var. Ailem bana çok borç veriyor ama bir ev almak istesem bana para vermeye yanaşmazlar, ben de asla istemem.

Masanın çekmecesini açmaya çalıştım ama kilitliydi. Babam için tipik bir durum. Çekmecenin altını yokluyorum ve hemen çekmecenin altına bantlanmış anahtarın dış hatlarına dokunuyorum. Babam hâlâ aynı saklanma yerlerini kullanıyor.

Çekmeceyi aç.

Komutu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum, sanki biri benimle konuşuyormuş gibi, tam kulağımın dibinde. Tanımlayamadığım derin bir erkek sesi. Odanın etrafına bakıyorum ama kimse yok.

Hah. Bu çok garip.

Çekmeceyi aç, Mason.

"Alo?" Yüksek sesle söyledim. O sırada biri kesinlikle bir şey söylemişti. Ben de *duydum*. Şöyle bir baktım ve odanın kapısının kapalı olduğunu gördüm. Yalnızdım.

Televizyon mu? Televizyon olabilir mi? Sete doğru yürüyorum ve bir saniye inceliyorum, açık değil. Müzik seti de kapalı. Ayrıca, *benim adımlı* söylediler.

Bu ses de nereden çıktı?

Masaya döndüm ve çekmeceyi inceledim. Küçükken babamın masasının çekmecelerini onun haberi olmadan açmak bir oyundu. O zamanlar çekmecelerde hiç ilginç bir şey olmazdı. Genellikle sıkıcı faturalar bulurdum, bir keresinde de ev kredilerinin bir kopyasını bulmuştum, o kadar yüksek rakamlar vardı ki başım dönmüştü. Artık babamın çekmecesini karıştırmak için biraz yaşıyım. Yine de kendimi anahtarı kilide sokarken buluyorum.

Ne bulmayı umuyordum bilmiyorum. Ama bir şey bulmayı beklemiyordum. .357 Magnum.

Silahı elime alıyorum ve bir avuç dolusu mermi çekmecenin önüne yuvarlanıyor. Nasıl ateş edileceğini biliyorum. Babam silah taşıma hakkına sıkı sıkıya inanır ve ben küçükken beni atış talimi için poligona götürürdü. Hatta birkaç kez ava bile çıktık, ama hiçbir şey öldüremedik, muhtemelen çok gürültü yaptığım için tüm hayvanları korkutup kaçırdım. Bu silah daha önce elime aldıklarımdan daha hafif, cepte kolayca saklanabiliyor. Ama yine de gerçekten güçlü.

Silahı al.

Komutun sesi beni ürkütüyor ve neredeyse silahı yere düşürüyordum. Gözlerimi kırıştıırıp umutsuzca odaya bakıyorum.

"Kim var orada?" Şak

diye söyledim. Oda

boştu.

Derin bir nefes alıyorum ve elimdeki silahı inceliyorum. Babam onu koruma amaçlı yanında tutuyor ama ev zaten baştan aşağı alarmlı. Birinin bu kaleye imkân yok, girse bile,

Yanlışlıkla bir aile üyesini vurma olasılığınızın bir hırsızı vurma olasılığınızdan daha yüksek olduğunu gösteren bir istatistik yok muydu? Ya da onun gibi bir şey.

Odada başka kimsenin olmadığından eminim. Ama bu ses gerçek. Yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Ve bir şekilde benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibi görünüyor.

"Buna neden ihtiyacım olsun ki?" Yüksek sesle söyledim.

Cevap yok.

Ne bekliyordum ki? Görünmez biriyle ateşli silahlar hakkında sohbet etmeyi mi?

Yine de bu silaha ihtiyacım hissinden kurtulamıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sonra mermileri çıkarıp masanın çekmecesini kilitliyorum. Silahı ve mermileri kanepenin üzerinde duran ceketimin cebine yerleştiriyorum. Sonra akşam yemeği için ailemin yanına gitmek üzere odadan çıkıyorum.

"BU ÇOK LEZZETLİ GÖRÜNÜYOR ANNE," DIYORUM LIMONLU BIBERİ MIDEYE İNDİRİRKEN Georgette'in ikramı olan tavuk. "Lezzetli,

Elise," diye yankılanıyor babam.

Sasha'ya bakıyorum, bir iltifat etmesini bekliyorum ama sadece kaşlarını çatıyor. Sonunda, "Aşçı harika bir iş çıkardı" dedi.

Neredeyse kafama vuracaktım. Bunu nasıl söyleyebildi? "Çok yemek yapar mısın, Sasha?" diye soruyor annem.

Sasha yemeğiyle oynuyor, patates püresini küçük bir yığın haline getiriyor. "Eskiden yapardım. Babam için. Ama şimdi yalnız yaşıyorum. Çoğunlukla televizyon yemekleri yiyorum."

Sasha nihayet patates püresinden bir ısırık aldığında ona bağırarak istiyorum: *Dirseklerini masadan çek!* Neden bu kadar önemseydiğimi bilmiyorum. Ben okuldayken yüzde yüz dirseklerim masadayken yemek yerim ve Abe de çoğu *ayaklarını* masaya koyarak yer. Ama şu anda Sasha'yı ailemin gözünden görüyorum. Ve hiç etkilenmediler.

Sasha'ya gerçek bir randevu teklif ederken ne düşünüyordum bilmiyorum. Evet, zeki, seksi ... pek çok şey var. Ama buradaki hayatıma uymuyor. Sasha gibi bir kız arkadaşım olamaz. Doğru imajı yansıtmalıyım ve Sasha gerçekten o kadar özel değil. En azından benden başka kimsenin takdir edebileceği şekilde değil.

Üstelik Amerikalı bile değil. Rus ya da Slav ya da gibi bir şey. Burada doğmuş olabilir.

atalarının benimkiler gibi Mayflower'la gelmediğini söyledi. Annem soyadını duysa muhtemelen felç geçirirdi.

Sasha'yla takılmam sorun değil ama onu nasıl eve davet edebilirdim? Bu utanç verici.

Yemeğin sonunda Sasha neredeyse hiç konuşmuyor, sadece tabağına bakıyor ve çatalıyla yemeğini dalgınca hareket ettiriyor. Aslında kimse pek konuşmuyor. Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum.

Annem gecenin sonunda bana "Kız arkadaşın... hoş görünüyor," dedi.

"O benim kız arkadaşım değil anne," diyorum ve annemin yüz hatları rahatlıyor.

Eve dönüş yolu gergin. Sasha'ya zar zor bakıyorum ve bunun yerine gözlerimi önümdeki yola sabitleyip karşıdan gelen arabaların farlarının yanıp sönmesini izliyorum. Bu gece onu neden getirdim ki? Ne aptalca bir hata. O benim kız arkadaşım değil, arkadaşım bile değil. İlişkimizi asla olamayacağı bir şeye dönüştürmeye çalışmak yerine olduğu gibi kalmasına izin vermeliydim.

"Bu kadar zengin olduğunu fark etmemiştim," diyor Sasha sessizliği bozarak. "Ben zengin değilim," diyorum.

"Elbette."

"Babam bir cerrah. Ne diyebilirim ki?"

"Hayatında bir gün bile çalıştın mı?"

Ne kadar şirret bir . O kim oluyor da beni yargılıyor?

"Hamburger çevirmek mi? Hayır." Direksiyonu daha sıkı kavırıyorum.

"Ama okulda çok çalıştım. İyi notlar almak için öğretmenlerime para vermiş değilim."

Sasha uzun süre hiçbir şey söylemez. Nihayet, birkaç dakika sonra, pencereden dışarı bakarken konuşur.

"Asla çuvallamasan iyi edersin Mason," diyor. "Seni canlı canlı yerler."

Nedense aklıma hâlâ cebimde duran Magnum geliyor.

AİLEMİN EVİNDEKİ AKŞAM YEMEĞİNDEN BİRKAÇ GÜN SONRA

Babamın kredi kartını alıp büyük bir yerel kitapçıya giderek anatomi kitapları almak için rafları yağmaladım. Kitapçının tıp için ayrılmış tam bir katı var ve aşırı pahalı ders kitapları ve inceleme kitapları konusunda hiçbir sıkıntı yok. İkinci vizemiz birkaç hafta sonra ve oyalanacak zamanımız yok.

Yarım düzine kitap seçiyorum ve onları kasaya taşıyorum. Metinleri kasaya taşıma eylemi nefesimi kesmeye yetiyor. Vay canına, acınası. En son ne zaman spor salonuna gitmiştim? Artık bunun için zamanım yok. Asistanlık bittikten sonra tekrar forma gireceğim.

Kasada önümdeki kız bana üniversitedeki Sienna'yı hatırlatıyor. Uzun boylu, sarı saçları sırtına dökülmüş, harika göğüsleri, harika kalçaları var. Ailemin eve getirmemi isteyeceği türden bir kız bu - beni utandırmayacak biri.

O beni yakalayana kadar ona baktığımı fark etmemiştim bile. Yüzüm kızarıyor ve hızla kitap yığınma geri dönüyorum.

"Okuyacak bir şeyin var mı?" diye soruyor kız bana alaycı bir tavırla, iki metrelik yığını işaret ederek.

İlgileniyor. et, Howard!

Ona cazibeli bir gülümseme gösteriyorum. "Yaklaşan bir anatomi sınavım var."

Kitapların başlıklarına bir göz atıyor. "Tıp fakültesinde misin?"

"İlk yılım," diye
onaylıyorum. "Ben Erin,"
diyor.

"Ben Mason."

"Peki ne tür bir doktor ?" Erin bana sordu. "Bir cerrah."

Erin bundan oldukça etkilenmiş görünüyor. Sonra DeWitt Koleji'nde
birinci sınıf öğrencisi olduğunu ve sanat tarihi okuduğunu açıklıyor. Annem
bu kıza bayılırdı. Monet'i ya da onun gibi bir şeyi tartışırken çok
eğlenebilirler.

Ona çıkma teklif edip etmemem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum
ki uzanıp koluma dokundu. "Peki benden numaramı ne zaman isteyeceksin...
Doktor?"

"Um," dedim. Vay be. Kızların bu kadar ileri gitmesine alışık değilim -
sanırım tıp öğrencisi olmayı seveceğim. "Numaranı alabilir miyim, Erin?"

Erin aldığım ders kitaplarından birinde boş bir sayfaya rakamlarını
karalıyor ve ben de kendi kendime onun ne kadar mükemmel olduğunu
düşünüyorum. Güzel, uzun boylu, makul derecede konuşkan ve bahse girerim
çok kolay biri. Her erkeğin çıkmak için can atacağı türden bir kız.

Peki neden Sasha'yı düşünmeden duramıyorum? Neyim var benim *böyle*?

HAYATIM HALA ÇOĞUNLUKLA DERS ÇALIŞMAKLA GEÇİYOR. OKULDA EN YÜKSEK NOTU BEN ALDIM.

ve ikinci sınavda da benzer şekilde güçlü bir performans göstermek istiyorum. Tek pişmanlığım kendi rekorumu kıramamak. Her gün dersten sonra kütüphaneye gidiyorum ve gözlerimi zar zor açık tutana kadar orada kalıyorum.

Sasha kütüphanedeki köşemde bana arkadaşlık etmeye devam ediyor. Hâlâ konuşuyoruz ve kendine kahve almaya gittiğinde bana da getiriyor ama ailemle yediğimiz yemekten beri seks yapmadık.

Fincanı önüme koyarken "Siyah, şekersiz," diyor. "Teşekkürler, Sasha," diyorum. "Sen en iyisisin."

"Öyle miyim?"

Ona benimle soyunma odasına gelmek isteyip istemediğini sormamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Sorarsam hayır diyeceğini düşünüyorum. İlişkimizin bu yönünü mahvettim ve bunu ne kadar çaresizce özlediğimi ona itiraf edemiyorum. O gece ailemin evinde büyük bir hata yaptım. Ama en azından kütüphanedeki yalnız gecelerimde bana eşlik ettiği için mutluyum.

Sınavdan birkaç gün önce, kütüphanenin arka tarafında oturmuş çiğneme kaslarını çalışıyordum ki omzumun üzerinden bir ses duydum: "olsun... anatomi. Ne zaman hayatımın olabilecek en kötü durumda düşünsem, o dersi hatırlıyorum ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

Yeşil önlük ve uzun beyaz bir ceket giymiş, kafası tıraşlı, uzun boylu bir adam tepemde dikiliyor. Yakasında asılı olan kimlik rozeti onu

"Genel Cerrahi Bölümü Asistanı." Kollarını kavuşturmuş ve eğlenerek başını sallıyor.

"Birinci sınıf mısın?" diye sordu bana.

"Aynen öyle." Adamı bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Buranın sakini misin?"

"Bingo." Elini uzatıyor. "Adım Norm. Cerrahi asistanıyım."

Bir gün ben de öyle olacağım. Buradan daha iyi bir yer hariç. Norm'un elini tuttum. "Ben Mason."

"Conlon hâlâ işkence ediyor mu?" Norm oturabilmek için bir sandalyeyi sürükleyerek soruyor.

"O kadar da kötü değil."

"Daha iyi oldu." Norm düşünceli bir şekilde kel kafasını ovuşturuyor.

"Öğretmenliğinin ilk yılında nasıl biri olduğunu bilmiyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Ah, evet. Açıkçası bu okulda uyuşturucu sorunu olmasının onun suçu olduğunu düşünüyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum... Burada çalışmaya başlamadan önce o kadar da kötü görünmüyordu." Norm omuz silkiyor. "Ama o işe başlar başlamaz her yerde uyuşturucu dolaşmaya başladı."

"Yani onları sattığını mı düşünüyorsun?"

Norm sorum karşısında şaşırmış görünüyor. "Öyle demek istemedim. Ama şimdi sen söyleyince..."

"Ne?"

Sırıttırıyor. "Bilmiyorum. DeWitt'te profesörlere ödedikleri maaşın berbat olduğunu duydum. Bir yandan da fazladan birkaç dolar kazanmaya karar verirse hiç şaşırırmam. Ve hey, bu mükemmel olmaz mıydı? Çok stresli bir ders yaratır, sonra da herkes bu dersi atlatmak için ondan hız satın almak zorunda kalır!"

Mükemmel olurdu. DeWitt'in büyük bir uyuşturucu sorunu var ve bir profesörün kaynaklardan biri olması gerektiğine dair bir sürü fısıltı var.

Norm yüzümdeki ifadeyi fark etti ve "Hey, sadece şaka yapıyorum. Dr. Conlon'un bunu yapacağını sanmıyorum. O çok fazla kare."

Gerçekten öyle mi? Yoksa bunların hepsi rol mü? "Evet..."

Dr. Conlon klişeleşmiş aptal profesör imajını yansıtıyor. Ama bunun ne kadarının gerçek olduğunu hep merak etmişimdir. Ve sürekli o bastonla dolaşıyor ama neden ona ihtiyacı olduğunu anlayamadım. Ama değil.

Ona bakınca anlaşılıyor ve bunu sınıftan kimseyle paylaşmıyor. Belki bu da bir numaradır.

"Ayrıca, bu büyük bir risk olurdu," diyor Norm. "Eğer bir grup çocuğa uyuşturucu satarsa ve bu yüzden *ölürlerse*, başının ne kadar belaya gireceğini hayal edebiliyor musunuz? Muhtemelen hapse girerdi."

Bu doğru. Eğer Dr. Conlon gerçekten öğrencilere uyuşturucu satıyorsa, çok dikkatli olması gerekir. Polis öğrenirse, başı büyük belaya girer.

"Hey, dostum, iyi misin?" Norm kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim, seni mu?" "İyiyim," diyorum çabucak. "Sanırım biraz daha uyumam gerek."

"Bunu duydum," diyor Norm sırtarak. "Her neyse, seninle tanışmak güzeldi. Belki üçüncü yılındaki cerrahi stajında görüşürüz. Çok eğlencelidir."

Dalgın bir vedalaşmayı zar zor başarıyorum.

Anatomi metnimi kapatıyorum ve parmaklarımı şakaklarıma sürüyorum. Her zaman sezgilerimin güçlü olduğuna inanmışımdır ve sezgilerim Dr. Matthew Conlon'da bir bit yeniği olduğunu haykırıyor. Yaklaşan sınavıma odaklanmam gerekiyor ama tek düşünebildiğim benden önceki sınıflarda aşırı dozdan ölen tüm o çocuklar.

Eğer bir grup çocuğa uyuşturucu satmış olsaydı ve onlar da bu yüzden ölmüş olsalardı, başının ne kadar belaya gireceğini hayal edebiliyor musunuz?

Frank'in ölüm nedeni hakkında onu sorgulamaya başladığımda Dr. Conlon'un gözlerindeki ifade tüyler ürperticiydi. Masum bir soru sordum ve o boğazıma atladı. Bana sorarsanız şüpheli görünüyor. Nedense anatomi laboratuvarımızda ölü bir polis var ve nedenini bilmiyorum.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem arkamdan devriliyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kütüphaneye bakıyorum ve neredeyse boş olduğunu görüyorum - Sasha bile gece için eve gitmiş. O kadar boş ki sandalyem yere düştüğünde kimse fark etmemiş bile. Elimin tersiyle alnımı siliyorum ve terden ıslanmış bir şekilde çıkıyor.

Bir anatomi profesörünün yerel morgla bazı bağlantıları olmalı, değil mi? Belki de otopsi riskine girmektense bir cesedin kendisine gelmesini sağlayacak torpilleri vardır. Ve bir ceset anatomi laboratuvarında parçalara ayrıldıktan sonra, gerçek ölüm nedenini bulma şansı yoktur.

Tabii sınıfta çok meraklı bir tıp öğrencisi yoksa. Ama Conlon bunun olmasına asla izin vermez.

Masadan uzaklaşıyorum, ellerim titriyor. Nefeslerim hızlı geliyor, çok hızlı. Hiperventilasyon geçiriyorum. Geçenlerde öğrendim ki

Hiperventilasyonda akciğerler çok fazla karbondioksit üfler. Kan dolaşımındaki karbondioksit miktarı azaldıkça, beyne giden kan damarları daralır ve beynin oksijen kaynağı kesilir.

Sakinleşmem lazım.

Bu çok saçma. Anatomi profesörüm uyuşturucu satıcısı ya da katil değil. O sadece her gün derse papyon takarak gelen hoş, aptal bir adam. Öğrencilerini öldürüp kadavra laboratuvarında ceset saklamıyor. Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz.

İşte o zaman o derin sesi tekrar duydum:

Bunu bir düşünün. Ne tür şeyler bir adamı ama rutin bir anatomi laboratuvarı incelemesinde ortaya çıkmaz? Conlon biliyor gibi görünüyor.

"Kapa çeneni!" Fısıldıyorum.

Kendi sesimin tınısı beni ürkütüyor, ama hızla akan düşüncelerimi durduruyor gibi görünüyor. Gümbür gümbür atan kalbim yavaşlıyor ve birden kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Belki de her gece dört saat uyumak yeterli değildir. Uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvetmeden önce kendime daha iyi bakmaya başlamalıyım.

OceanofPDF.com

BİR GECE UYKUSUNUN ZİHNİMİ TEMİZLEYECEĞİNİ UMMUŞTUM AMA

Ertesi gün, bir önceki gece gibi huzursuz hissederek uyanıyorum. Keşke Abe etrafta olsaydı, çünkü bunu biriyle konuşmak istiyorum - başka birinin bakış açısını almaya çalışıyorum. Ama Abe'i günlerdir apartmanın etrafında görmemiş gibiyim. Hangi cehennemde o?

Okula vardığımda saatime bakıyorum ve ilk dersime daha yirmi dakika olduğunu görüyorum. Erken geldiğimde genellikle kafeteryaya uğrayıp çok ihtiyacım olan kahvaltıyı yapar ve sert bir kahve içerim. Ancak bu sabah Dr. Conlon'un hemen yanındaki sekreterinin ofisine doğru bir rota çiziyorum.

Dr. Conlon'un sekreteri Anita büyükanneye benziyor. Kısa boylu, tombul ve beyaz saçları var ve bize her zaman "tatlı" ikram ediyor. Onunla birkaç kez konuştum ve bana karşı her zaman çok nazikti.

"Merhaba Mason!" Anita açık kapısından içeri girdiğimde "Merhaba Mason!" dedi.

En çekici gülümsememi gösteriyorum. Yaşlı kadınlar beni hep sevmiştir. "Merhaba, Anita. Nasılsın?"

"Mason, Mason..." Anita masasında öne doğru eğilir. "Kız arkadaşın yok, değil mi? Eminim senin gibi yakışıklı bir genç adam çoktan bağlanmıştır..."

"Aslında bilmiyorum," diyorum.

"Oh?" Bir kaşını kaldırıyor. "Şey, ilgilenir misin bilmiyorum ama yeğenim çok tatlı bir kızdır. Senin yaşlarında. Sen de

ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Yaşlı kadınların bana kızlarını, yeğenlerini ve torunlarını ayarlamaya çalışmasından nefret ediyorum. Ama gülümsemeye zorluyorum. "Tabii, bana numarasını ver."

Anita'nın yüzü aydınlanır ve yapışkan bir not çıkararak Margo adında bir kızın numarasını yazar.

"Ona bayılacaksın Mason," diyor Anita. "O çok tatlı bir kız. Ve çok komik! Zeki de... Ama siz erkekler zeki kızlardan hoşlanmazsınız, değil mi? Merak etmeyin. Eminim senden daha zeki değildir. Ne de olsa sen bir-"

"Anita," diye araya giriyorum, asla arayamayacağım bu kız hakkında bir saniye daha duymaya tahammül edemeyerek. "Acaba kadavramızla ilgili bazı bilgilere bakabilir misin?"

Anita'nın kafası karışmış görünüyor. "Oh? Ne bilgisi?"

"Sadece ölüm nedenini listeleyip listelemediğinizi merak ediyordum," diyorum. Yanıtını beklerken midem keleklerle doluyor.

Anita düşünceli bir şekilde, "Şey, bilmeliyiz," diyor. "Yani, kişinin bulaşıcı bir hastalığa yakalanma ihtimalinin olmaması için bunu bilmeliyiz."

"Yani, um..." Dudağımı ısırdım. "Benim için bakabilir misin?"

Dr. Conlon topallayarak ofise girdiğinde Anita cevap vermek üzereydi. Beni orada ayakta görünce şaşırmış görünüyor. Kendi kendime sessizce yemin ettim.

"Merhaba Mason," diyor Dr. Conlon dostça bir gülümsemeyle. "Burada ne yapıyorsun? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ellerime bakıyorum ve titrediklerini görüyorum. Tam cevap verecekken Anita konuşuyor. "Mason sadece kadavrası hakkında bazı bilgiler bulmaya çalışıyor."

Conlon'un yüzündeki gülümseme anında kaybolur. Gözleri daha önce olduğu gibi karardı. Uzanıp beni boğmak ister gibi bakıyor.

"Mason," diyor sessizce. "Sana daha önce tüm kadavra bilgilerinin gizli olduğunu söylemedim mi?"

"Şey, deniyordum-"

"Yarın biyokimya sınavın yok muydu?" Dr. Conlon kaşlarını kaldırdı.

"Ah, evet."

Dr. Conlon Anita'ya bakar. "Laboratuvardaki kadvralarla ilgili her türlü bilgi kesinlikle gizlidir. Bu bilgiler kimseye verilmeyecek." Tekrar bana baktı. "Anlaşıldı mı?"

Midem kurşun gibi oldu.

"Evet," diyorum. "Temiz."

Dr. Conlon hala oldukça korkutucu bir şekilde bana bakıyor. Onun peşinde olduğumu biliyor, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Kendimi bir tehdide dönüştürdüm ve şimdi benimle uğraşmak zorunda.

Ama savaşmadan .

OceanofPDF.com

SON ZAMANLARDA DR. CONLON'U ÇOK DIKKATLE IZLIYORUM.

Şu anda Abe ve Heather, Frank'in yarılmış kafatasının üzerine eğilmiş kafatası sinirlerini incelerken, Sasha da laboratuvar kılavuzundan bir şeyler okuyor. Ben kadavranın diğer ucundayım, anatomi atlasını karıştırıyorum ama aklım başka yerde. Anatomi dersindeki ikinci vizemiz birkaç gün sonra ama ben zaten konuyu çok iyi biliyorum. Artık en büyük endişem bu değil. Dr. Conlon mavi önlüklerini giymiş, sol elinde bastonunu tutarak kadavradan kadavraya her zamanki turunu atıyor. Bastonu mat metalden yapılmış ve kare dizilmiş dört çatalla biten hantal bir baston. O bastona bel bağlaması onu gerçekten engelli gibi gösteriyor ve amacının bu olup olmadığını merak ediyorum. Çok iyi yürüyemediği ve engelli olduğu hikayesini güçlendirecek bir baston bulmak için bir mağazaya gittiyse

Bir sineğe zarar verebilecek kapasitede olsaydı, muhtemelen bu kullanırdı.

Bu noktada Dr. Conlon'un engelli olmadığından yüzde doksan beş oranında eminim.

Öncelikle, eğer onu yürürken izlerseniz, numara yaptığı çok açık; hangi bacağının üzerinde topalladığını değiştiriyor. Bazen sağ, bazen sol. Bundan oldukça eminim. Ve sağ elinin işlevsel olmadığı iddiası da aynı derecede saçmalık. Kısa kollu önlüğünün içinde sağ kolundaki tüm kasların sağlam olduğu açıkça görülüyor. Kabul ediyorum, elini engelli gibi gösterecek şekilde tutuyor ama bileğimi gidebildiği yere kadar büküp parmaklarımı kısıırırsam, onun elinden çok da farklı görünmüyor.

Tabii ki hiçbir şeyi kanıtlayamam. Conlon'u birkaç kez arabasına kadar takip ettim, onu hareket halinde yakalamayı umuyordum - bastonunu bir kenara atıp onsuz yürümesi gibi. Bunu yaptığı anda fotoğraf çekmek için telefonum hazırды. Ama kendini engelli görünme illüzyonuna gerçekten adanmıştı ya da birinin onu izlediğini hissetmişti ve bastonunu asla bırakmadı. Arabasına özürölü plakası bile taktırdı; bunları almak zor değil. Babam kalp hastalarının yarısında olduğunu söylüyor.

"Dr. Conlon!" Sasha, masamızın yanından "topallayarak" geçen profesörümüzü işaret ediyor.

Dr. Conlon durur ve Sasha'ya gülümser. Son zamanlarda, Dr. Conlon'la ilgili her şey Conlon bana uğursuz görünüyor, gülümsemesi bile. "Evet, Dr. Zaleski?"

Sasha, Willis'in çemberi hakkında bir soruya girişiyor ve Dr. Conlon'un ona ne kadar yakın durduğunu fark ettiğimde midem sıkışıyor. En azından bir adım geri çekilmesi gerekiyor, ciddi. Sasha bu ilgiden memnun görünüyor ama anlamıyor. Dr. Conlon'un ilgisi onun istediğı bir şey *değil*. Sasha çok küçük, tatlı ve savunmasız ve anatomi dersinde başarılı olmayı çok istiyor. Dr. Conlon ona bir sonraki sınavda daha yüksek bir puan vaadiyle bazı ilaçlar teklif etse, reddedebilir mi?

Eğer Sasha'nın dokunursa, yemin ederim onu öldürürüm.

UYKUYA DALDIĞIMI BİLE FARK ETMEDİM KI TELEFONUMUN ZILI ÇALANA KADAR. Telefon beni uyandırıyor. Yatakta doğrulup oturuyorum, dizüstü bilgisayarım bacaklarımın üzerinde duruyor, üzerimde hala dün gece giydiğim kıyafetler var. Ayrıntılarını hatırlayamasam da Frank'le ilgili gördüğüm bir rüyayı hatırlıyorum. El yordamıyla telefonu bulup kulağıma götürüyorum.

"Alo?" Mırıldanıyorum.

"Mason? Ben Erin. ?"

Erin... ! Bugün yurttan arabayla beş dakika uzaklıktaki bir kafede erken bir öğle yemeği için buluşmamız gerektiğini tamamen unutmuşum. Saati baktım ve on beş dakika geciktiğimi fark ettim.

"Özür dilerim, ben..." Bir bahane bulmaya çalışıyorum ama zihnim bomboş kalıyor. "Beş dakika içinde orada olacağım, tamam mı?"

Erin isteksizce kabul ediyor ve ben de ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum. Kıyafet değiştirmeye vakit yok. Kapıdan aceleyle çıkarken üzerime hafif bir ceket alıyorum, çünkü hava son zamanlarda oldukça soğuk olmaya başladı. Tıp fakültesine başladığımdan beri ilk gerçek randevuma çıkmayı başardığıma inanamıyorum. Son zamanlarda odaklanmakta giderek zorlanıyorum.

Kafenin önüne geldiğimde camdan Erin'i görüyorum, bir masada oturuyor ve suratını asarak saatine bakıyor. Ekilmeye alışık bir kız değil bu. Yine için makul bir bahane arıyorum beynimde. Aklıma bir tane bile gelmiyor. Onu tamamen unuttuğumu da söyleyemem.

Kapıyı çekip açıyorum ve masasına doğru koşarken neredeyse bir sandalyeye takılıyorum.

"Merhaba Erin," diyorum nefes nefese. "Üzgünüm geciktim..."

Bana bakıyor, belli ki aklından geçenleri bana söylemeye hazır, ama beni görünce çenesi hafifçe açılıyor. Evden çıkmadan önce aynaya bakmamıştım ve şimdi üzgünüm, muhtemelen berbat görünüyorum. Kendimden utanarak elimi saçlarımda gezdiriyorum, yarım ağızla taramaya çalışıyorum.

Onun karşısındaki koltuğa kayıyorum. "Gerçekten üzgünüm," diyorum tekrar.

"Bilirsiniz, bazı erkekler bir kız için temiz kıyafetler giyer," diyor Erin. "Ve tıraş olurlar."

Çenemdeki kirli sakallara dokunuyorum ve yüzüme en son ne zaman jilet aldığımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

Gerçi o kadar da üzgün olmadığımı fark etmeye başladım. Erin'i daha az umursayamazdım. O güzel, evet. Ama ne olmuş yani? Dışarıda binlerce güzel kız var.

Ve her neyse, Sasha'ya karşı hiçbir şeyi yok. Bunu batırdığıma hala inanamıyorum.

Erin kalkıp beni terk etseydi hiç şaşırırmazdım. Ama onun yerine öne eğildi ve kollarını kavuşturdu.

"Büyük sınavın nasıl geçti?"

Sorusuna bir cevap bulmakta zorlanıyorum. Anatomi sınavı iki gün önceydi ve onu zar zor hatırlıyor olmam beni sadece biraz üzüyor. Artık önemli görünmüyor. Hayatım *tehlikede*. Bunu anlamıyor mu?

Hayır, sanırım bilmiyor.

Erin bir şeyler gevelerken aklım başka yerlere kayıyor. Tüm bunların anahtarının Frank olduğunu düşünmeden edemiyorum. Frank bir polisti ve eminim bir şeyler biliyordu. Uyuşturucu satışlarını araştırıyor olmalı ve neler döndüğünü anlamış olmalı. Bu yüzden Conlon onu öldürttü. Ve Conlon, sırrını çözmenin eşiğinde olan herkesten kurtulmak istiyor. Ve şimdi, buna ben de dahilim.

"Frank kim?" Erin soruyor.

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Az önce 'Frank'in araştırdığı dava' hakkında bir şeyler söylediniz" diyor.

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. Vay canına, bu biraz korkutucu. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"İnanın bana, bilmek istemezsiniz."

Erin bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Sen iyi misin?"

İyi misin? Hayır, iyi değilim! Anatomi profesörüm bir uyuşturucu satıcısı ve katil ve muhtemelen ölüm listesinde bir sonraki benim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "*Uyuşturucu* almış gibi ."

"Uyuşturucu mu?" Tekrar ediyorum. "Ne kadar uzakta olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Ama garip olan şu ki, o bunu söylerken ben de merak etmeye başlıyorum. Düşüncelerim son zamanlarda daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ilerliyor. Ve belli ki Conlon'un bir cephanelik dolusu maddeye erişimi var. Ya bana bir şeyler veriyorsa? Bunu nasıl yapacağından emin değilim ama hastane kafeteryasında bir sürü yemek yedim. Eminim yemeğime erişmek için birine para verebilir.

"Saçma sapan konuşmaya devam ederseniz, ben gidiyorum" diyor. İfadesini ayağa kalkarak nokt alıyor.

Kollarını göğsünde bir şekilde bir öylece dururken ona bakıyorum. Onu durdurabilirdim. Belki çekici bir şeyler söyleyebilirim ve o da kalıp öğle yemeği yemeyi kabul edebilir.

Ama onun yerine, gitmesine izin verdim.

SAAT SABAHIN ÜÇÜ.

Yüzüme biraz su sıçratmak niyetiyle banyoya doğru sendeliyorum. Ama aynadaki yansımamı gördüğümde gözlerimin kan çanağına dönmüş olması beni biraz şaşırtıyor. Sanırım bu o kadar da sürpriz olmamalıydı - son bir saat içinde görüşüm bulanıklaştı.

Tökezleyerek yatağıma döndüm ve dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. İnternetteki ölüm ilanlarında Frank olabilecek birilerini arıyordum. Şimdiye kadar pek iyi gitmedi. İster inanın ister inanmayın, son zamanlarda pek çok insan öldü. Ama pes edemem.

Gözlerim kapanıyor. Uyumayı çok istiyorum ama başımı yastığa her koyduğumda kalbim çarpmaya başlıyor ve düşüncelerim yarışıyor. Neyim var bilmiyorum. Belki de Conlon gerçekten bana bir şeyler veriyordur.

Ne olduğunu anlamadan güneş ufkun altından çıkıveriyor. Gelen kutumda yeni bir e-posta olduğunu fark ediyorum. Dr. Conlon'dan:

Mason, lütfen öğleden sonra ikide ofisime gel.

Belki de itiraf etmeye hazırdır.

Belki de ne kadar bildiğimi anlamak istiyordur. Belki beni tehdit edecek. Ya da belki de beni öldürmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordur.

Ben.

Yine de risk almaya değer. Ne istediğini bilmek istiyorum.

O öğleden sonra Dr. Conlon'un ofisini ziyaret ettim. Kapı hafif aralıktı ve ben Kapıyı çalmadan içeri girdim. İlk başta bu sosyopatla yalnız kalma fikri beni geriyor ama sonra hiç de yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Psikiyatrist Patrice Winters, Dr. Conlon'un masasının önündeki sandalyede oturuyor. Odaya girdiğimde dönüyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

Patrice neden burada? O da mı işin içinde?

"Mason..." Dr. Conlon beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Belki de beni ölçüp . "Ne?" "Ne?" dedim.

"Nasılsın Mason?" Dr. Conlon söylüyor. Sesi nazik ve siyah kaşlarının arasında bir kırıksıklık var.

Bu hassas profesör saçmalığı tamamen rol. Muhtemelen Patrice'in çıkarı için. Tarafsız olmasını umuyorum. "Harika hissediyorum," diyorum.

"Evde her şey yolunda mı?" Patrice . "Ailenle mi? Annem ve babam mı?"

"Evet, tabii ki" diye cevap veriyorum sıkıca.

Patrice'in ince kaşları kalkıyor. "Kız sorunları mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Dr. Conlon ve Patrice karşılıklı bakışır. Sonunda Conlon şöyle der: "Mason, son sınavda başarısız oldun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Oda gerçekten sessizleşiyor. Bunu biliyor muydum? Artık bilmiyorum. Bir şeyler yanlış. Bir şeyler gerçekten ama gerçekten yanlış.

Sınavda nasıl başarısız olabilirim? Tüm sınıftaki en iyi öğrenci benim! İlk uygulamadan tam puan aldım. Konuyu baştan sona biliyordum. Başarısız olmama imkan yok.

Elbette, sınava not veren Conlon'du. Başarısız olduğumu söylerse, kim ondan şüphe eder ki? Bana şaka yapmadığını, hayatımı mahvetme yeteneğine sahip olduğunu gösteriyor. Ama ben de dalga geçmiyorum.

Ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

Patrice de ayağa kalkar. "Mason, gitme. Konuşmamız gerek."

"Konuşacak ne var ki?" Dişlerimin arasından söylüyorum. "Dr. Conlon sınavımla oynadı ve beni bilerek sınıfta bıraktı."

Conlon'un mavi gözlerinin nasıl açıldığını ve çenesinin nasıl düştüğünü görmek neredeyse keyif verici.

"Mason," diye idare ediyor. "Ben asla..."

"Mason," diyor Patrice, "bu gerçekten ciddi bir suçlama."

Omuz silkiyorum.

"Mason..." Dr. Conlon ayağa kalkmaya çalışıyor. Ya da en azından ayağa kalkmak için mücadele ediyormuş *gibi* yapıyor. Sakatlığının rol icabı olduğuna her zamankinden daha çok ikna oldum. "Lütfen oturun. Bunun hakkında konuşalım."

"Konuşacak ne var ki?" Neredeyse ona tükürecektim. "Beni yok etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Dr. Conlon sadece başını sallar. "Mason, senin sınavına asla karışmam. Bu çok çirkin. Bunu yapacağımı nasıl düşünebilirsin?"

"Matt," diye sözünü keser Patrice. "Bırak bunu ben halledeyim, tamam mı?"

Bunu söylerken onun koluna dokunuyor ve birden anlıyorum. İkisi birlikte. Bu işte birlikteler. Ve şimdi, bana karşı birlik oluyorlar. Her şey çok mantıklı.

"Ne yaptığınızı biliyorum," diyorum. "Ve bu işe yaramayacak."

Bu sözlerle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Dr. Conlon'un ofisinden çıkıyorum. Adımı söylediğini ve ardından Patrice'in beni bırakmasını söyleyen sesini duyabiliyorum.

ŞÜKRAN GÜNÜ'NDE ABE YURTTA KALİYOR ÇÜNKÜ

Kara Cuma'da yine o öğrenci sağlık kliniğinde. Ailesi benimki gibi zengin değil, bu yüzden her zaman fazladan vardiya almaya çalışıyor - muhtemelen Heather ile olan çok pahalı ilişkisini desteklemek için. Şükran Günü'nde gece yattığımda henüz evde değildi, ama sabahın üçünde aniden uyandığımda (bu son zamanlarda giderek daha fazla oluyor), kendi yatağında uzanmış, usulca horluyordu.

Abe'in Dr. Conlon'a karşı güvende olduğuna eminim. İyi ama olağanüstü olmayan notlar alıyor ve dikkatleri üzerine çekecek pek bir şey yapmadı. Dahası, iri yarı biri, yani tamamen güçlü kuvvetli ve atletik bir Dr. Conlon bile muhtemelen onu alt edemez. Hayır, Dr. Conlon milyon yıl geçse de Abe'i hedef almaz.

Abe uykusunda kayıyor, anlayamadığım birkaç kelime mırıldanıyor. Geniş göğsünün her nefeste inip kalkışını izliyorum. Abe'i birkaç aydır tanıyorum ve emin olduğum tek şey onun iyi bir adam olduğu. *Gerçekten* iyi bir adam. Nazik, dürüst ve asla etik olmayan bir şey yapmaz. Tam da yanımda olmasını istediğim türden biri.

İşte o zaman kararımı veriyorum: Sabah ona her şeyi anlatacağım. Sırrımı güvende tutacak ve sonra bir şey gelirse yetkililere gidebilecek. Abe'e güvenebilirim, bundan eminim.

Ertesi sabah uyandığımda Abe çoktan kliniğe gitmişti. Yatağının boş olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Gitmeden önce onunla konuşmak istemiştım. Şimdi akşama kadar beklemem gerekecek ve klinikten eve genellikle çok geç geliyor.

Tam mini buzdolabımızda yiyecek ne var diye bakmak için ortak odaya girerken kapı çalınıyor. Şükran Günü'nün ertesi sabahı bizi ziyarete kimin geleceğini hayal bile edemiyorum. Kesinlikle kimseyi beklemiyordum.

Kapıyı açıyorum ve Victor adında bir sınıf arkadaşım karşımda duruyor. Her zaman biraz fazla kahve içmiş gibi görünen uzun boylu, sıska bir adam. Selamlamak için elini kaldırdı.

"Hey, Mason," diyor.

"Selam."

Ellerini kapüşonlu sweatshirt'ünün ceplerine sokuyor. "Abe buralarda mı?"

Victor ve Abe'in arkadaş olduğunu bilmiyordum. İkisini daha önce birbirleriyle konuşurken görüp görmediğimi bile bilmiyorum. "Hayır..."

"Ciddi misin?" Yüzü düştü. "Peki, yakında dönecek mi?"

"Muhtemelen dönmez. Öğrenci kliniğinde çalışıyor."

Victor'un gözleri parlıyor. "Oh, bugün açık mı?"

"Uh, evet..."

"Harika, ." Kendi kendine başını sallıyor. "O zaman oraya getireyim."

Bu sözlerle birlikte, adımlarında yeni bir sıçrayışla koridorda gözden kaybolur.

Bu da böyle? Victor neden Abe'i bulmak için bu kadar çaresizdi? Ve bu kadar heyecanlandığı klinikte ne elde edeceğini düşünüyordu?

Oh. Oh lanet olsun.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum. Öğrenci sağlık kliniği, tıp öğrencilerinin yasadışı yollardan ilaç almaları için mükemmel bir yer. Conlon anatomi laboratuvarının dışındaki panoda bile bunun reklamını yapıyor. DeWitt'teki öğrencilere uyuşturucuyu *bu* şekilde yayıyor olmalı.

Abe de orada çalışıyor.

Ona neredeyse sırrımı açtığıma inanamıyorum. Tam olarak ne kadarının farkında olduğunu ya da sadece dağıtım totem direğinin bir parçası olup olmadığını bilmiyorum, ama bu

Abe'e güvenilemeyeceği açık. Bu da dışarıda güvenebileceğim kimse yok demek.

Sadece kendime güvenebilirim.

OceanofPDF.com

KIRK SAAT. EN SON UYUDUĞUMDAN BERİ BU KADAR ZAMAN GEÇTİ.

Bir saat deliksiz uyuyabilmek için her türlü parayı verirdim. Param olduğundan değil ama bir yolunu bulurdum. Yirmi dakikalık uykuyu bile kabul ederim. Ama gözlerimi her kapattığımda, düşüncelerim yarışıyor. Dr. Conlon. Sınavım. Frank.

Keşke bir şekilde kapatabilseydim.

Saatime bakıyorum, gece yarısına yaklaşmış. Abe yatağında yatıyor, nefesleri dudaklarının arasında ısıklık çalıyor. Uyuyor olsa da mışıl mışıl uyumuyor; dönüp duruyor ve ara sıra ağlıyor. Bir keresinde uykusunda duvarı yumrukladı, sıvayı çatlatacak kadar sertti. Onunla aynı odada olmak beni geriyor.

Abe. Anlaşması ne?

Conlon'un kafeterya yemekleri aracılığıyla beni uyuşturuyor olabileceğini düşündüm ama bunun çılgınca bir fikir olduğunun farkındayım. Ama Abe ve ben birlikte çok yemek yedik. Beynimi bulandırmak için bana bir şeyler vermek için *sayısız* fırsatı oldu.

Dalgın bir şekilde kollarımı kaşıdığımı fark ettim. Sol kolumu yukarı çekiyorum ve ön kolum boyunca uzanan, sürtündüğüm yerlerden kaynaklanan derin çizik izleriyle kaplı bir kızarıklık görüyorum. Çizik izleri o kadar kötü ki birkaçından kan sızıyor.

Diğer kolumu kaldırıyorum, sağ ön kolumda da benzer bir kızarıklık var. Bu da ne böyle? Neden garip kızarıklıklar çıkıyor?

Pantolonumun paçalarını yukarı çekiyorum ve gömleğimi kaldırıyorum ama orada benzer bir şey görmüyorum. Sadece kollarımda. Neredeyse bir şeye alerjim varmış gibi görünüyor. Neye dokundum da böyle bir kızarıklık oluştu?

Kahretsin. Frank olmalı.

Vücudumu bir ürperti kaplıyor. Frank'in cesedine ne bulaştı? Neye maruz kaldık?

Sonunda zorlukla ayağa kalktım, arabamın anahtarlarını aldım ve kapıdan çıktım. Meraklı gözlerden uzakta Frank'e bakmalıyım. Merdivenlerden tökezleyerek iniyorum ve arabama ulaşmayı başarıyorum.

Bok gibi sürüyorum, ne kadar yorgun olduğumu düşünürsek bu büyük bir sürpriz değil. Şeridime girip çıkıyorum, muhtemelen sarhoş gibi görünüyorum. Beni kurtaran tek şey yolda başka araba olmaması ve polislerin pusuya yatmamış olması. Eğer olsaydı, muhtemelen kendimi hapiste bulurdum.

Hastane otoparkına varıyorum ve iki boşluğa çarpık bir şekilde park ediyorum. Aceleyle binaya giriyorum, spor ayakkabılarımın kaldırımaya çarpma sesi sessiz koridorlarda yankılanıyor. Kendimi anatomi laboratuvarının dışında bulana kadar koşmaya devam ediyorum. Laboratuvar kapısının şifreli kilidine bakıyorum. Şifreyi titreyerek giriyorum -doğru şifreyi bulana kadar üç kez girmem gerekiyor.

Anatomi laboratuvarının soğuk havası yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Göz kapaklarım daha önce sarkmıştı ama şimdi tamamen açıldılar. Odaya, kalın plastiğin altındaki sıra sıra dizilmiş cesetlere bakıyorum. Tek ses klimanın vızıltısı - neredeyse rahatlatıcı.

Masa 13'e doğru yürürken zor nefes alıyorum. Frank. Odadaki diğer kadavralar gibi Frank de plastikle kaplı. Ellerime eldiven giyme zahmetine katlanmadan plastiği cesedin üzerinden çekiyorum.

Frank öldü ve cinayetten şüpheleniyorum. Vurulmadığı ve travma kurbanı olmadığı çok açık. Bu da beni zehirlendiğine inandırıyor. Kollarımın her tarafını kızartacak kadar zehirli bir şeyle zehirlenmiş. Sadece bunu kanıtlamam gerekiyor.

Frank'in kanının çoğu pıhtılaşmış ama hala orada. Kanından bir örnek alabilirsem, analiz edilmesi için bir laboratuara gönderebilirim. Ölümünden sorumlu olabilecek zehir ya da diğer şeyleri kontrol edebilecekleri bir yol olduğunu umuyorum. Frank'in öldürüldüğünü kanıtladıktan sonra polise gidip Conlon'u suçlayabilirim.

Kadavraya bakıyorum. Frank'in yüzünü haftalar önce inceledik. Artık bir yüz olarak bile zor tanınıyor, neşterlerle parçalanmış ve

Forseps. Keşke bunu yapmadan önce ona iyice bakabilseydim. Ölüm ilanlarındaki fotoğraflardan onu tanımak neredeyse imkansız hale geliyor.

Frank'in koluna bakıyorum, daha birkaç gün önce dövmenin olduğu yere. *Hizmet Etmek ve Korumak*. Son laboratuvarın sonuna geldiğimde Rachel'ın diğer kolu incelediğini gördüğümü hatırlıyorum ama dövmenin olduğu kol hâlâ sağlamdı. Ama her nasılsa, dövme şimdi parçalara ayrılmıştı.

Kolu biraz daha inceliyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Bu kol sadece parçalara ayrılmamış, *yok edilmiş*. Kaslar parçalanmış, deri parçalara ayrılmış... Frank'in bacaklarına baktığımda onlar da aynı durumda.

Frank'in kolları ve bacakları paramparça olmuş.

Bu diseksiyonu kim yaptıysa öğrenmekle ilgilenmiyordu. Kanıtları yok etmeye çalışıyorlardı, tam da benim aradığım kanıtları. Ve son derece titizdiler.

Bunu hayal etmiyorum, bu gerçek. Bu bir şeylerin döndüğüne dair somut bir kanıt. Birisi kendini korumak için Frank'in vücudunu parçalamış.

"Çok yaklaştın Mason," diye sert bir ses yükselir. "Sakin pes etme."

İrkilerek sıçradım. Başından beri duyduğum sesin aynısıydı ama daha yüksek ve daha netti. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak odaya bakıyorum. Ama odada başka kimse yoktu. Sadece ben vardım. Sadece ben ve Frank. Frank.

Ceset benimle konuşuyor. Oh

Tanrım. Lanet olsun.

Frank'i tekrar örtme zahmetine katlanmadan anatomi laboratuvarından koşarak çıkıyorum. Laboratuvarın kapısının arkamdan çarparak kapanma sesi bile beni rahatlatmıyor. Biriyle konuşmam gerekiyor, gerçek olduğundan emin olduğum biriyle. Ama saat gece yarısına yaklaşmışken kiminle konuşabilirim ki? Başka hangi ruh bu saatte hâlâ uyanık olabilir ki?

Sasha. Her zaman gece yarısı kapanana kadar kütüphanede çalışır.

Kütüphaneye doğru ilerliyorum. İçeri ilk girdiğimde masada çalışan öğrencinin bana tuhaf tuhaf baktığını fark ediyorum ama öğrenci kimliğini gösteriyorum ve o da bana başıyla selam veriyor. Aceleyle kütüphanenin uzak köşesine, Sasha'nın her zaman çalıştığı yere gidiyorum. Oraya vardığımda kitaplarını topluyor, gece için eve gitmeye hazırlanıyordu.

"Sasha," diyorum nefes nefese onun yanına ulaştığımda.

Bana bakıyor ve yüzündeki dehşet benim görünüşümün bir yansıması.

"Aman Tanrım, Mason," diye mırıldanıyor. "Ne oldu?"

"Sasha, lütfen," diye fısıldıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöküp iki elini de ellerimde tutuyorum. "Sanırım... Sanırım kaybediyor olabilirim..."

"Stres yüzünden," diye kabul ediyor Sasha. "Bazen ben de aynı şekilde hissediyorum." "Hayır, bundan daha fazlası..." Başımı eğiyorum. Gözlerimden yaşlar yükseliyor. Kedim öldüğünde altı yaşında olduğumdan beri ağlamamıştım. Ve o zaman bile, babamın zayıf olduğumu düşünmesini istemediğim için saklamaya çalışmıştım.

"Bende bir sorun var. Bunu biliyorum."

"Her tıp öğrencisi hastalık hastasına dönüşür," diyor Sasha yatıştırıcı bir sesle. "Sadece sakın olmalısın. Zaten deliren insanlar genellikle delirdiklerinin farkında olmazlar. O yüzden bence güvendesin."

"Bu bir kural mı?"

Sasha gülümsüyor ve yanağıma dokunuyor. "Sadece biraz uyumaya ihtiyacın var, Mason."

Gözlerimi kapatıyorum ve temizlemek için başımı sallıyorum. Belki de haklıdır. Bu kadar az uyuyan herkes bir şeyler duyabilirdi. Koyu kahverengi saçlarına bakıyorum ve ilk kez dokunduğumda ne kadar yumuşak olduğuna nasıl şaşırdığımı hatırlıyorum. Uzun Sasha'nın saçlarına dokunmamıştım. Onunla işleri nasıl berbat ettiğimi merak ediyorum. Keşke o gece onu eve getirmemiş olsaydım... belki şu anda arkadaştan öte bir şey olabilirdik.

"Sasha, sen... benimle soyunma odalarına gitmek ister misin?" Gönülsüzce sordum.

Başını iki yana sallıyor. "*Biliyorsun* final sınavımız yaklaşıyor. Eve gidip biraz dinlenmem gerek."

"Ya önce duş alacağıma söz veririm?" En çekici gülümsememi göstererek söylüyorum.

Sasha gülüyor ve başımın üstünü öpüyor. "Git biraz uyu, Mason."

Ve bir anda kendimi daha iyi hissettim. O gece eve gidip biraz uyuyabilmişim gibi hissediyorum. Sasha'yı bırakıp arabama doğru yürüyorum, göz kapaklarım her saniye daha da ağırlaşıyor. Günlerdir ilk kez kalbim normal bir hızda atıyor. Sasha haklıydı. Kendime çok fazla stres yüklüyorum.

Ya da belki.

Beynime üşüşen düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak arabamın kapısını açıyorum. Eve gitmem gerekiyor. Uyumak zorundayım. Ders çalışmalıyım.

Ya da belki o da işin içindedir.

OceanofPDF.com

TELEFON ÇALMAYA BAŞLAYANA KADAR UYUYAKALDIĞIMI BİLE FARK ETMEDİM.

Gözlerimi açıyorum ve odanın karanlığını içime çekiyorum. Uyumaya ilk gittiğimde de karanlık mıydı? Artık hatırlayamıyorum bile.

Sadece birkaç saat uyuyabiliyorum. Tam sekiz saat uyuyabilsem kendimi yeniden kendim gibi hissedeceğim. Abe'den bana yardımcı olması için hap bile istedim ama sanki uyuşturucu satıcısı değilmiş gibi neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı. Herkes bana yalan söylüyor.

Bilgisayara bakıyorum, dalıp gittiğimde ne okuduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Telefon hâlâ çalıyor ve sesi kara tahtaya çakılmış çivi gibi. Telefonu yavaşça askıdan alıyorum ve kulağıma yaklaştırıp dinliyorum.

"Mason?"

Annemin sesi. Cevap vermeye çalışıyorum ama boğazım kuruyor ve ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor.

"Mason?"

"Merhaba," sonunda başarabildim.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diyor. "Sen iyi misin? Haftalardır senden haber alamadım!"

"Evet," dedim.

"Okul nasıl? Derslerin nasıl?" "İyi."

"Tatlım, sesin gerçekten yorgun geliyor," diyor. "Babanın sana çok baskı yaptığını biliyorum ama kendine dikkat etmelisin. Yeterince uyuyor musun?"

"Evet."

"Noel için eve gelecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Ama, Mason-"

"Gitmem gerek."

Yirmi iki yaşındayım ve artık bir yetişkinim. Ben izin vermezsem hayatıma müdahale edemeyeceğini biliyor.

"Tamam tatlım," diyor. "Ama... bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ne olursa olsun."

"Yapacağım."

Gerçek şu ki, en son ne zaman sınıfa ya da laboratuvara gittiğimi hatırlamıyorum. Bir şekilde hepsi arka planda kaldı. İtibarımı kurtarmaya çalışıyorum. İtibarımı ve hayatımı. Ve bir katili ait olduğu yere, parmaklıkların arkasına koymaya.

Ama yaptığım hiçbir şey beni bu hedefe yaklaştırmıyor. Şu an olduğu gibi, elimde hiçbir şey yok. Suç işlediğime dair bir kanıt yok. Conlon'un yaptığı yanına kâr kalacak.

Tabii...

Bir zamanlar aklımda olan fikir birdenbire çok açık görünüyor. Bilgisayarımdaki tarih ve saati kontrol ediyorum. Tarih tanıdık geliyor ve anatomi final sınavımızın yarın olduğu gerçeğiyle bağlantı kurmam bir saniyemi alıyor. Bu da Pazar-Pazar gecesi olduğu anlamına geliyor. Hastaneye gidersem kütüphanede öğrenciler olacak ama ders yapılmayacak. Burası bana kalacak... Dr. Conlon'un ofisine girip onun hakkında bilgi toplamak için dünya kadar zamanım olacak.

Boxer şortumun üzerine bir çift önlük giyiyorum. En azından bir haftadır gömlek değiştirmedim ama şık görünmem gerekmiyor. Çıplak ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve koyu kahverengi ceketimi üzerime geçiriyorum. Şifonyerimden arabamın anahtarlarını alıyorum ve cebime atarken soğuk metalin parmaklarıma değdiğini hissediyorum. Babamın Magnum'u.

Tereddüt ediyorum, parmaklarım hala silahın üzerinde. İçimden bir ses silahı cebimden çıkarmamı ve odamda bırakmamı söylüyor. Bu saatte hastanede kimse olmayacaktır. Ve eğer varsa... belki de silahım olmasa daha iyi olur.

Ve sonra, kulağımda yine o korkunç sesi duyuyorum.

Silahı al, Mason.

Elimi yavaşça cebimden çıkarıyorum, silahı içeride bırakıyorum.

O kadar hızlı değil. Hala yüklemeniz gerekiyor.

OceanofPDF.com

HASTANEYE SABIT BIR HIZDA GIDIYORUM, GÖZLERİMİ

Yoldayım. Düşman karargâhına sızan gizli bir ajan gibi tamamen elimdeki göreve odaklanmış durumdayım. Yine de ışıklarımı kapalı tutuyorum. Emin değilim ama birinin beni takip ediyor olma ihtimali yüksek gibi görünüyor. Bu imkansız değil.

Otopark girişindeki güvenlik görevlisine kimliğimi gösteriyorum. Güvenlik görevlisi bana bakmıyor bile. Bu iyi... daha sonra kimsenin beni teşhis edememesi daha iyi. Eğer Dr. Conlon'u suçlayacak bir kanıt bulursam herkes anlayacaktır ama bulamazsam bu gerçekten kötü görünebilir. Ve eminim ki Dr. Conlon ofisine girdiğimi öğrendiğinde beni yok etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Bina boş ve spor ayakkabılarımın karo zemine çarpma sesi gök gürültüsü gibi geliyor. Sessizce yürümeye çalışıyorum ama acelecilik beni ele geçiriyor. Kalbim hızla atıyor. Kalbimin göğsümde güm güm attığını *duyabiliyorum*.

Anatomi laboratuvarının önünden geçiyorum, ışıklar yanıyor ve odanın içinde bir hareketlilik . Sınıfımdan iki öğrenci içeride. Tıp öğrencilerinin Pazar gecelerini bir grup cesedin bulunduğu bir laboratuvarda geçirmelerine izin verin. Sinirlendim çünkü bu sessiz olmak için çaba sarf etmem gerektiği anlamına geliyor.

Ancak Dr. Conlon'un ofisine şok oldum. Kapının altında bir ışık yanıyor. Pazar gecesi neredeyse gece yarısı.

Conlon hala ofisinde mi? Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Elbette, belki de bu iyi bir şeydir. Belki Conlon'u bana gerçeği söylemesi için ikna edebilirim.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve babamın Magnum'unun güven verici soğuk metalini hissediyorum. Bu doğru, kimse yüzüne doğrultulmuş bir silaha hayır diyemez. En azından bir anatomi profesörü.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

Kapının diğer tarafından gürültülü bir ses geliyor. Dr. Conlon'un sesini duydum: "Kim var orada?"

"Ben Mason Howard."

Daha fazla karıştırma. Kapıyı açması gerekenden çok daha uzun sürdü. İçeride ne haltlar dönüyor? Kanıt mı saklıyor? Bekliyorum, ellerim hala ceplerimde. Sonunda kilit dönüyor ve Dr. Conlon karşımda duruyor. Profesörün siyah saçları dağınık ve gözlükleri biraz yamuk.

"Mason... burada ne yapıyorsun?"

Kapıdaki açıklıktan geçiyorum. Dr. Conlon beni ışıktaki görünce hafifçe nefes nefese kaldı.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye yanıtlıyorum.

Dr. Conlon gözlerini ovuşturur ve topallayarak masasının yanına gider ve koltuğuna yığılır. "Yetişmem gereken bazı işler vardı."

"Oh, gerçekten mi?" Ben de öyle dedim. "Kullandığın bahane bu mu?"

Dr. Conlon'un yüzü kararır. "Neden bilmiyorum." "Sen bilmiyorsun?"

"Buraya ne için geldin?" Dr. Conlon talep ediyor. "Bana şantaj yapmak için mi? Mesele bu mu?"

"Hayır, ben buraya gerçeği öğrenmeye geldim!" İfademi yumruğumu masaya vurarak noktalıyorum. Profesör sandalyesinde zıplıyor ve bana bakıyor.

"Bak, Mason..." Dr. Conlon gerilmeye başladı. Acı verici bir şekilde belli oluyor. *Güzel*. "Yardıma ihtiyacın olursa, sana yardım ederim. Sınava hala birkaç gün var. Sorun her neyse..."

"Cevap istiyorum," diyorum. Yumruğum silahın kabzasını kavriyor.

Dr. Conlon başını sallayarak, "Size cevapları söyleyemem," diyor.

"Belki o zaman seni ikna edebilirim," diyorum.

Cebimden babamın Magnum'unu çıkarıp Dr. Conlon'un yüzüne doğrultuyorum.

Profesörün yüzündeki tüm renk kaybolur. Şaşkınlıkla silaha bakıyor, parmakları masanın kenarını o kadar sert kavırıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor.

Bana baktı. "Mason, bunu yapma. Buna değmez."

"O zaman bana gerçeği söyle," diyorum silahı sallayarak. "Frank'in nasıl öldüğünü söyle."

Dr. Conlon'un kara kaşları birbirine çatıldı. "Frank?"

"Masa 13'te yatan ceset!" Neredeyse çığlık atacaktım. "Bana onu nasıl öldürdüğünü anlat."

Dr. Conlon başını sallayarak, "Tanrım," diye mırıldanır. "Beni dinle Mason. Ben kimseyi öldürmedim. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sakinleşmen gerek."

"Beni kandırmaya çalışma!" Şak diye söyledim. Magnum'un namlusunu Dr. Conlon'un alnına dayadım. "Silah kimde, ha?"

"Biliyorsun," diyor Dr. Conlon dişlerinin arasından. "Bana onu nasıl öldürdüğünü anlat," diyorum.

Dr. Conlon ellerini yavaşça havaya kaldırır. "Mason, sana yemin ederim. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Yalan söylüyor. Yalan söylediği çok açık.

"Size yemin ederim," diye tekrarlıyor Dr. Conlon. Açık mavi gözleri sakın. "Bu saçmalıklar için zamanımız yok," diyorum. "Gerçeği bilmem gerek!" "Sana yemin ederim Mason," diyor tekrar.

Silahı kuruyorum. Conlon'un kıvrandığını görmek istiyorum ama yapmıyor. Sadece koltuğuna yığılmış, gözlerinde teslimiyetle Magnum'un haznesine bakıyor.

Bu kadar saçmalık yeter. Ona ciddi olduğumu gösterme zamanı.

"Sana bir şans daha vereceğim," diyorum, silah şimdi doğrudan profesörümün alnına doğrultulmuş durumda. "Bana Frank'i nasıl öldürdüğünü anlat."

Conlon'un bana itiraf etmesi için dua ediyorum. Çünkü artık başka seçeneğim yok.

Dr. Conlon başını sallar. Sonraki cümleyi yavaş ve net bir şekilde söyler: "Gerçekten çok üzgünüm."

O üzgün. Bana bu bir itiraf kadar iyi.

Ben de tetiği çektim, tıpkı çocukken babamın bana öğrettiği gibi.

Silahın ateşleme gücü kolum boyunca ilerliyor ve beni hafifçe geriye savuruyor. Uzun silah kullanmamıştım ve silahımı ateşlemeyi unutmuştum.

geriye doğru momentumu telafi etmek için. Tabancayı indirdiğimde omzumda keskin bir ağrı hissediyorum.

Dr. Conlon'ın kafası öne doğru düşmüş. Arkasındaki duvarın her tarafına küçük kafatası ve beyin parçaları saçılmış. Çok gerçekçi görünüyor. Hiçbir zaman gerçek bir insana benzemeyen kadavranın aksine. Silahın parmaklarımdan kayıp yere düşmesine izin verdim. Safra boğazımdan yukarı çıkarken anatomi profesörümün ölü bedenine bakıyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım..." Yere dizlerimin üzerine çökerken kelimeleri tekrar tekrar fısıldıyorum.

Bunu hak etmişti. Sen yapman gerekeni yaptın.

"Kapa çeneni!" Çığlık atıyorum. Yüzümü ellerimin arasına gömüp ileri geri sallanıyorum. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunç bir şey yaptım.

Az önce yaptığım şeyi geri almam mümkün değil. Elim yerdeki silahın durdu. Onu alıp ceketimin cebine geri koyuyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve Dr. Conlon'un ofisinden son kez ayrılıyorum.

Ama ofisin kapısını kapatırken koridorda yalnız olmadığımı fark ediyorum. Dr. Patrice Winters köşeden dönüyor, üzerinde neredeyse gece yarısı olduğu için çok tuhaf görünen bir takım elbise var. Şu anda görmek isteyeceğim son kişi kesinlikle o.

Bana doğru aceleyle gelirken simetrik yüz hatları telaşla doluydu. "Mason," dedi, "o ses de neydi?"

Sonra bakışları elimdeki silaha kaydı. Dudaklarında şaşkın bir "O" harfi belirince olduğu yerde donakaldı. İkiyle ikiyi bir araya getirdi ve şimdi kaderi mühürlendi.

Patrice bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama ben duymak istemiyorum. Silahı kaldırdım ve bu gece ikinci kez tetiği çektim.

İkinci sefer daha kolay.

Tıpkı Dr. Conlon gibi, Patrice de anında düştü. Dr. Conlon'u başından vurdum, ama onu göğsünden vurdum, muhtemelen tam kalbinden, vücudunun altında biriken kan miktarına bakılırsa. Neredeyse anında, gözlerimin önünde öldü.

Magnum altı mermi alıyor ve ben ikisini kullandım, yani haznede dört mermim daha var. Ve her bir potansiyel tanık ölene kadar buradan ayrılmayacağım.

BÖLÜM V

SASHA

OCEANOFFPDF.COM

"SOLUNA BAK VE SAĞINA BAK."

Saçma bir egzersiz ama yine de yapıyorum. Sınıf arkadaşlarımı kontrol etmek için bir bahane bekliyordum ve şimdi bir var. Etrafıma bakıyorum ve rakiplerimi inceliyorum.

Çok etkilendim.

Herkes tıp öğrencilerinin ne kadar yetenekli ve zeki olduğundan bahsediyor. Oysa bu odadaki hiç kimse özellikle yetenekli ya da zeki görünmüyor. Çoğunlukla, bir grup çocuk gibi görünüyorlar. Çoğu kot pantolon ve üzerinde aptalca sloganlar olan tişörtler giymiş. Bir kızın göğsünde tamamen simle yazılmış "tatlı" kelimesi var. Eminim çok iyi bir doktor olacak.

İnsanlar bana her zaman hala lisede olup olmadığını soruyor, ama aslında yirmi altı yaşındayım - sınıf arkadaşlarımdan çoğundan daha büyüğüm. Üniversitede okul harcımı ödemek için garson olarak çalıştım ve babam hastalanıp faturaları ödemek için yardıma ihtiyaç duyduğunda (üç yaşındaki şımarık bir velet için) bakıcı olarak ikinci bir işe girdim. İki yarı zamanlı işte çalışırken premed olmak kolay mı sanıyorsunuz? Kolay değil. Sırf premed gerekliliklerimi tamamlamak için bir sürü postbacc dersi almak zorunda kaldım.

Ayrıca babama da baktım. Ben lisedeyken ona Parkinson hastalığı teşhisi kondu ve oldukça hızlı bir şekilde geriledi. Pek çok insan Parkinson'la onlarca yıl yaşayabiliyor ama babam o kadar şanslı değildi. O zamana kadar

Ben üniversitedeyken işini bırakmak zorunda kaldı ve ben de annemin ona bakmasına yardım etmek için eve geri taşındım. Her şey benim omuzlarımdaydı.

Babam onun için bu kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kalmamdan nefret ederdi. Ben onun en küçük kızıyım ve yirmili yaşlarında Rusya'dan bu ülkeye geldi ve bana sunulan her fırsata sahip olabilmem için hayatı boyunca asgari ücretli işlerde çok çalıştı. Bana sürekli şöyle derdi: "Sasha, benim için endişelenme. Git doktor ol. Ben iyi olacağım."

Ama iyi değildi. Ben üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra yutkunmakta zorluk çekmeye başladı. Kısa bir süre sonra zatürre oldu ve yerel bir hastaneye yatırıldı. Bir daha hiç çıkamadı.

O öldükten sonra uzun bir süre kızgındım. Hemen hemen herkese. Geriye dönüp baktığımda titremeleri her şeyi ele veriyor olsa da ona teşhis koymakta çok geç kalan doktorlara kızgındım. Aspirasyon pnömonisi için ona yanlış antibiyotik veren ve daha sonra yoğun bakım ünitesinde yatarken annemle konuşarak bakımını geri çekmesini sağlayan hastaneye kızgındım.

Ve annem, *ona* ne kadar kızgın olduğumu anlatmak bile istemiyorum.

Ama üstesinden . Babam büyük bir doktor olmamı istiyordu. Bu onun benim için hayaliydi. Ve şu anda her neredeyse, hayallerime ulaştığımı ve tıp fakültesinden mezun olduğumu görmesini istiyorum. *Sadece* mezun olmak da değil. Sınıfımın en iyisi olmak niyetindeyim.

Ve dürüst olmak gerekirse, sınıf arkadaşlarıma baktığımda, bu hedef çok da mantıksız görünmüyor.

ANATOMİ birinci sınıfın merkezi dersidir. Anatomide başarılı olursanız, bu yıl da başarılı olursunuz.

Anatomide başarılı olmanın kilit bileşenlerinden biri Dr. Conlon'un *Anatomi: İç Sırlar* adlı kitabıdır. Bütün üst sınıflar bana bunu söyledi. Bu yüzden oryantasyon sabahı erkenden, kendime bir kopya almak için hastane kitapçısına gittim.

Pek çok insan benimle aynı fikre sahipti. Dr. Conlon'un kitabına ayrılmış koca bir raf var ve şimdi bu kopyaların yaklaşık yarısı satılmış durumda. Kitabın yeni bir kopyasını aldım, insan vücudunun diyagramlarını, anımsatıcıları ve "Conlon'un Parmak Fleksiyonu Kanunu" diye bir şeyi gözden geçirdim.

Profesörümüz biraz salak, papyonu falan da var.

Rafta en az bir düzine kopya kaldı ve aniden hepsini satın alma dürtüsüne kapıldım, böylece başka hiç kimse onlara sahip olamazdı. Kitapçı daha fazla kopya sipariş edecekti, ama en azından bu şekilde ilk laboratuvar için bir ön başlangıcım olacaktı.

Tabii ki bunu yapmayacağım. Çünkü bu kitap ucuz değil ve on iki kopya almaya gücüm yetmez. İhtiyacım olan kitapları bile zar zor alabiliyorum.

Bunun yerine, ciltsiz metin yığınınını çıkarıp kollarıma yüklüyorum. Conlon'un kitabı o kadar kalın değil ama yığın oldukça ağır. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra yığını gerçek boyutlu bir iskeletin arkasındaki küçük bir köşeye yerleştiriyorum. İyi bir önlem olarak, üzerlerine bir DeWitt Med sweatshirt'ü atıyorum.

Anatomi: Sırların İçinden kitabımı almak için sıraya girmeden önce kimsenin beni görmediğinden emin olmak için bir kez daha kontrol ediyorum. Kredi kartımı uzattığımda, hayal meyal tanıdığım başka bir öğrenci mağazaya giriyor. Satın aldığımı görüyor ve gülümsüyor.

"Ben de aynı şeyi satın almak üzereyim," diye yorum yapıyor.

"Ah, üzgünüm," diyorum pişmanlıkla. "Son kopyayı daha yeni almıştım."

YAN YANA KONULDUĞUNDA ANATOMİ LABORATUVARINDA PARLAMAK ÇOK ZOR DEĞİL laboratuvar ortaklarımla. Çoğunlukla, hepsi felaket. Heather McKinley, tam bir mankafa. Sınıfta bir yer edinmek için gerekenleri bitirmem yıllarımı almışken onun burada olması beni şaşırtıyor. Abe Kaufman yeterince zeki görünüyor ama ders çalışmaktan çok Heather'a odaklanmış gibi. Rachel Bingham büyük konuşuyor ama derslere hakim olmakta zorlandığını söyleyebilirim. Ve bir de Mason Howard var.

Mason'dan anında nefret ettim.

Öncelikle çok yakışıklı. Böyle görünen erkekler beni sinir ediyor çünkü kendilerini Tanrı'nın dünyaya bir armağanı sanıyorlar. Eğer bir gün evlenirsem, dünyanın bana bok atmasının nasıl bir şey olduğunu bilen çirkin biriyle evleneceğim. Ayrıca Mason çok çekici. Bizim sınıftaki kızların onu nasıl yediğini görebiliyorum. *Çok* sinir bozucu. Heather laboratuvar boyunca ona bakıyor.

Bir tür anatomi dehası gibi davranıyor ama ben gerçeği biliyorum: kışını çalışıyor. Dalga geçmiyor, tıp fakültesini çok ama çok ciddiye alıyor. Benim kadar geç saatlere kadar kütüphanede kalan tek kişi o.

Ama Mason konusunda beni kızdıran ne biliyor musun?

Gece gündüz durmadan çalışsam bile, aldığım her not Mason'inkini geçse bile, o her zaman benden üstün olacak. Ne olursa olsun. Çünkü Mason'da bende olmayan bir özellik var: karizma.

Biraz karizma uzun bir yol kat eder. Ve Mason'da *çok fazla* karizma var.

Kadavra masasının en ucunda dururken Heather bana "Şimdiden bir cerraha benziyor," diyor, Mason laboratuvar kılavuzunu karıştırırken kesiyor. Heather resmen bayılıyor.

"Senin erkek arkadaşın yok mu?" Dedim.

"Evet." Heather kızardı. "Ne sen?" "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Heather boğazını temizliyor ve el kitabındaki sayfayı çeviriyor. "Peki ya sen? Görüştüğün biri var mı?"

Tıp fakültesi başlamadan önce Alex adında bir çocukla çıkmıştım. Çok ciddi bir şey değildi. Annemin iş yerinden tanıdığı bir kadının oğluydu ve kısa boyluydu. Ben de kısayım, bu yüzden her zaman kısa boylu erkeklerle birlikte oluyorum, her ne kadar onlardan hoşlanmasam da. Her neyse, okul başladığında ondan ayrılmak büyük bir kayıp değildi. Dikkatimi dağıtacak bir şey yoktu.

"Pek sayılmaz," diyorum.

Heather'ın gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Çünkü biliyorsun, Abe müsait..."

Cidden mi? Heather, Abe'in ona sırılsıklam aşık olduğunu anlamayacak kadar aptal mı? Benimle, sokaktaki bir şeker paketiyle ilgilendiği kadar ilgileniyor. Çoğu erkeğin bana verdiği tepki bu.

"İlgilenmiyorum," diyorum, konuşmayı çölyak pleksusa geri döndürmeye çalışarak.

"Biliyor musun," diyor Heather, "saçların Fransız kıvrımıyla çok muhteşem görünecek. Çok zarif bir boynun var. Geçen yaz nasıl yapıldığını öğrenmiştim..."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*İlgilenmiyorum.*"

Bu sefer Heather anlamış gibi görünüyor ve geri adım atıyor. Ama sonra bir pop şarkısı mırıldanmaya başlıyor, ki bu onun sinir bozucu bir alışkanlığı. Hep şarkı söylüyor. Bazen onu boğmak istiyorum. Neden burada olduğunu bile anlamıyorum.

-Sınıftaki en aptal kişi o. Geçen gün başka bir kadavraya bakıyorduk ve bana "Sanırım bu kişi histerektomi geçirmiş, rahim göremiyorum" dedi. Ona bunun bir erkek kadavrası olduğunu söylemek zorunda kaldım-Mason bu konuşmaya kulak misafiri oldu ve gülmekten kendini alamadı.

Her neyse, benim aşk hayatım onu . Bir gün yine biriyle çıkacağım. Şu anda hayatımda buna yer yok.

İLK ANATOMİ SINAVININ SONUÇLARI BİRKAÇ GÜN ÖNCE YAYINLANMIŞTIR.

basılı kopyalar bize iade edildi. Büyük bir öğrenci kalabalığı, dolapların yanına asılmış olan ve her öğrencinin beş haneli okul kimlik numarasına göre verilen puanları içeren beyaz kâğıt parçasının etrafında dolaşıyor. Heather'ın gruptan uzaklaştığını görüyorum, oldukça solgun görünüyor.

Bahse girerim başarısız olmuştur.

Puanlara doğru yaklaşıyorum, bu sırada alnıma bir dirsek yiyorum. Bu kadar küçük olmanın sorunu da bu; sınıf arkadaşlarımı yeterince etkili bir şekilde geçemiyorum. Ama puan listesini net bir şekilde görene kadar onların yanından geçebilirim.

Kimlik numaram 44545. Listeyi tarıyorum, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki tüm sınıf arkadaşlarımın duyabileceğinden eminim. Numarayı gördüğümde, notuma giden düz siyah çizgiyi takip ediyorum: Doksan sekiz.

Doksan sekiz! Neredeyse mükemmel bir puan aldım!

Ancak sevinmeden önce, beni yenen biri olup olmadığını görmek için listeyi kontrol etmeye karar verdim. Hiç doksan dokuz görmüyorum, ama aslında 20205 ID numarası altında yayınlanmış tek bir yüzlük not var.

Bir indeks kartı çıkardım ve 20205 sayısını dikkatlice yazdırdım. Bir dahaki sefere 20205'i geçeceğim. Sınıfta birinci olmak istiyorum. İkinci olarak en iyi ihtisaslardan birine giremezsiniz. Şu anda acil tıbbı düşünüyorum, belki Columbia'da. Columbia nerede babam aldı

ve her zaman oraya ait olduğumu söylerdi. Ama ikinci olursam bu olmayacak.

İkinci sınav geldiğinde, "ana pankreatik kanalı" "pankreatik kanal" olarak yanlış etiketlediğim için tek bir puan kaybettim. Notumdan çok memnunum, ta ki listeyi tarayıp bir kez daha ikinci bir mükemmel puanla karşılaşıp dehşete düşene kadar.

Bir kez daha 20205'e ait olmak.

20205 kim? Resmen takıntı haline getirdim. Bu kişi bir şekilde iki mükemmel puanla beni üst üste iki kez yenmeyi başardı. Aptal şanslı olabilir. Belki 20205 bir sonraki sınavı berbat eder. Ama öyle bile olsa, bu kişinin çok zeki olduğu açık. Onları ciddiye almalıyım.

20205 olabilecek olası adayların bir listesini yapıyorum. Sınıfta sık sık konuşan ve akıllıca cevaplar veren kişileri seçiyorum. Ayrıca kimin geç saatlere kadar kütüphanede çalıştığına da dikkat ediyorum. Tabii ki sınıf arkadaşlarımı henüz çok iyi tanımıyorum ve gerçek şu ki, bu herhangi biri olabilir. Sonuçta, sınıftaki en yüksek ikinci ortalamaya sahip olduğumu kimsenin tahmin etmeyeceğinden eminim. Belki de 20205 saklanıyordur.

Ayrıca, tıp fakültesinde başarılı olmak için notlardan daha fazlası var. Örneğin Mason'ı ele alalım. Dr. Conlon ne zaman masamıza gelse ve bir soru sorsa, cevabını her zaman kendinden emin bir şekilde gürleyerek söyler. Dr. Conlon da ona bakıp "Kesinlikle doğru, Dr. Howard!" der. Doğru cevabı ben de bildiğim halde.

Dr. Conlon bana asla ama asla böyle iltifat etmez. Mason sözümü kesmeden önce cevap vermeyi başardığımda, Dr. Conlon sadece gülümsüyor ve sallıyor. Adımı bildiğini bile sanmıyorum. Ve o *herkesin* ismini biliyor.

Daha çok Mason Howard gibi olmalıyım. Bir şekilde.

Mason da benim gibi kütüphanede ders çalışıyor, ben de onu sessizce gözlemlemeye karar verdim. çalışıyor gibi görünmesine saygı duymak zorundayım. En azından görünüşünün ve karizmasının, bunları destekleyecek bilgi birikimi olmadan onu bir yere kadar götürebileceğinin farkında.

Onu izlerken sınıf arkadaşlarımızdan Brogan Scott ders çalışmasını bölmek için masasına uğruyor.

"Merhaba Mason," diye fısıldıyor. "Dün biraz kurabiye yaptım. Birkaç tane denemek ister misin?"

"Elbette," diyor ve çikolatalı kurabiyelerden birine uzanırken ona gülümsüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Brogan bir ısırik alırken soruyor.

"Lezzetli," diyor.

Brogan kurabiyesini bitirirken Mason'la sohbet ediyor ki bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Buranın kütüphanenin *sessiz* bir alanı olması gerekiyor, yani konuşmak yok. Brogan gider gitmez Mason'ın oturduğu masaya yöneliyorum ve ona bu gerçeği hatırlatmaya niyetleniyorum.

"Mason," diyorum ona ve başını kaldırıp bakıyor. İtiraf etmeliyim ki şaşırtıcı derecede güzel ela gözleri var. Keşke benim de onlar gibi kirpiklerim olsaydı -benimkiler neredeyse görünmez. "Kütüphanenin bu bölümünde konuşmak yasak." Mason kaşlarını kaldırıyor ve sonra sırtıyor. "Brogan konuşmuyordu.

Sadece gevezelik ediyordu." Eliyle "falan filan" hareketi yaparak kızın nasıl konuşup durduğunu gösteriyor.

"Yine de," diyorum. "*Gürültü* yapıyordu."

"Bu kesin," diye kabul ediyor. "Ve dürüst olmak gerekirse? Kurabiyeler o kadar da iyi değildi."

Mason hala bana gülümsüyor ve ona kızgın kalmak biraz zorlaşıyor. Ama gerçekten deniyorum.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Ona sordum. "Neye katlanıyorum?"

"Kızlar Brogan'ı sever." Omuz silkiyor.

"Muhtemelen hoşuna gidiyordur," diye onaylıyorum. "Yani, kim çekici bir kızın onun için kurabiye pişirmesini istemez ki?"

Tekrar omuz silkiyor. "Aslında benim tipim değil."

Onun tipi değil mi? *Bu* da ne demek oluyor? Brogan ne kadar sinir bozucu olsa da, objektif olarak çok çekici. Kim çilek sarısı saçları ve bir metre uzunluğundaki bacakları sevmez ki? Bacakları benim tüm vücudumdan daha uzun.

Mason sırt çantasına uzandı ve küçük bir paket Oreo kurabiyesi çıkardı. Onları bana uzattı.

"Kurabiye ister misin, Sasha?" "Ev yapımı mı?" Ben soruyorum.

"Bütün gün otomatta pişiriyordum," diyor sırtarak.

Kendime rağmen gülümsüyorum. Bu kadar çekici olduğu için Mason'a lanet olsun. Ondandır nefret etmeye devam etmek istiyorum ama bu şaşırtıcı derecede zor. Ondandır bir kurabiye almak için ayağa kalkıyorum ve çalışma yığınının arasından bir kağıt parçası çıkıyor

Önündeki malzemeler gözüme çarpıyor. Son anatomi sınavımızın bir kopyası, en üstte yüzlük bir not daire içine alınmış.

Mason'ın 20205 olduğunu böyle keşfettim.

Ve işler o zaman korkunç bir şekilde gidiyor.

OceanofPDF.com

BUGÜNLERDE ANNEMİ ZİYARET ETMEKTEN NEFRET EDİYORUM.

DeWitt, Connecticut'tan Brooklyn'e gitmek yaklaşık iki saatimi alıyor -iki saatimi ayıramıyorum- ama yine de gidiyorum. Bunu her şeyden çok bir zorunluluk duygusuyla yapıyorum. Babam onu kontrol etmemi, nasıl olduğunu görmemi isterdi. Ne de olsa artık o kadar genç değil. Bu yüzden gidiyorum.

Ama babamın ölüm şekli yüzünden ona kızgın olmayı asla bırakmayacağım.

Tamam, kan dolaşımına yayılan zatürreeden sonra yaşam destek bağıydı. Evet, kronik ve dejeneratif bir hastalığı vardı. Ama yine de hayatının kısa kesildiğini düşünmeden edemiyorum. Biraz daha bekleseydi, kurtulabilirdi. Bana sorun olup olmadığını bile *sormadı*. Onu solunum cihazından çıkarmaya karar verdi ve hepsi bu kadar. Babam ölmek istemezdi.

Bana kalırsa, onu o öldürdü.

Dönemin yaklaşık bir ay sonrasında annemi ziyaret ettiğimde, babamın ölümünden bu yana dairenin pek değişmediğini fark ediyorum. Annem evi aşağı yukarı ben lisedeyken olduğu gibi muhafaza etmiş. Mobilyalar yıpranmış, ikinci el ve pamuk ipliğine bağlı. Duvarların umutsuzca boyanmaya ihtiyacı var ama bunu karşılayamayız ve benim de bunu yapacak zamanım yok. Buzdolabı hala o gürültülü vınlama sesini çıkarıyor.

Hemen küçük daireyi temizlemeye başladım. Babam öldüğünden beri annem ev işlerini bir kenara bıraktı ve kız kardeşlerim de ona yardım edemeyecek kadar kendi aileleriyle meşguller. Bodrumda üç çamaşır yıkıyorum, bulaşıkları elde yıkıyorum (hiçbir zaman bulaşık makinesi alamadık) ve halıyı süpürüyorum.

"Bütün bunları yapmak zorunda değilsin Sasha," diyor annem kıyafetlerini katlamamı izlerken.

Ben büyürken ailem evde her zaman İngilizce konuşulması konusunda oldukça katı olmasına rağmen o benimle Rusça konuşuyor. Sanki babam öldüğünden beri her şeyden vazgeçmiş gibi, İngilizceden bile.

"değil," diye mırıldanıyorum.

Bir dakika daha sessizce beni izliyor. Annemle hiçbir zaman birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz olmadı. Her zaman daha çok babasının kızıyıldım.

"Sınıfında hiç iyi çocuk var mı?" Çorapları karıştırırken annem sonunda soruyor.

"Hayır," diyorum sertçe.

Annemin ilk sorusunun bu olmasına neden şaşırmadım? Yirmi altı yaşındayım ve onun gözünde kız kurusu sayılırım. Bu ülkeye Rusya'dan daha küçük bir kızken gelmiş ve anladığım kadarıyla orada çok genç yaşta evleniyorlar.

"Hiç mi?" Annem kaşlarını kaldırıyor. "Bu nasıl , Sasha? Sınıfın çoğu erkek değil mi?"

Bugünlerde tıp fakültesi sınıflarının en az yarısının kadın olduğunu belirtmeye zahmet etmiyorum. Annem buna asla inanmaz.

Sonunda annem içeri girdiğim andan beri söylemeyi beklediği şeyi söyledi: "Sasha, neden eve dönmüyorsun?"

"Babam bırakmamı istemezdi," diyorum dişlerimin arasından.

"Babam her şeyi bilmiyordu," diyor annem sessizce. "Bence evde daha mutlu olursun. Belki o iyi aile, sen bir koca bulana kadar çocuklarına bakman için seni tekrar işe alır."

Elimdeki çorap topuna bakıyorum. Onu anneme fırlatmak istiyorum. "Bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum anne," diyorum. "Şimdi, eğer İzninizle, tuvaleti kullanmam gerekiyor..."

Banyoya ihtiyacım yok. Gerçekten, sadece annemden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Banyoya gitmek yerine, eskiden iki kız kardeşimle paylaştığım küçük yatak odasının önünden geçip kendimi annemle babamın yatak odasında buluyorum. Tıpkı evin geri kalanı gibi, babamın ölümünden bu yana hiç değişmemiş ama

Bu gerçekle ilgili rahatlatıcı bir Şey var. Dolabı açıyorum ve babamın düzgünce ütülenmiŐ sira sira gömleklerini görüyorum. Tıraş losyonunun kokusunu hâlâ belli belirsiz alabiliyorum. "Elimden geleni yapıyorum baba," diye fısıldıyorum elimi gmleğın kolunda gezdirirken.

Babamın eski mavi gömleğinden.

Sonra gerçekten de babamın ölümünden beri dokunulmamıŐ olan banyoya gidiyorum. Tıraş bıçağı ve tıraş losyonu hala lavabonun tezgahında duruyor ve boğazımda yutkunmamı zorlaştıran büyük bir yumru oluşuyor. Sanırım annem de onu zlyor. Belki de babamın eşyalarını hala banyoda ve dolaplarda görmek onu rahatlatıyordu.

Ecza dolabını açtım ve babamın tüm ilaçlarını içeren ilaç ŐiŐelerini gördüm. Ölümünden önce, beynindeki dopamin miktarını artırmaya ve hastalığın semptomlarını azaltmaya çalışan birkaç çeşit hap alıyordu. İlaçlar semptomlarını biraz azalttı, ancak dopaminin istenmeyen bir yan etkisi vardı: halüsinasyonlar.

Babamın kafasının içinde duymaya baŐladığı sesler ve orada olmayan Şeylerin hayalleri tarafından nasıl rahatsız edildiğini hatırlıyorum. Bu durum ona o kadar acı veriyordu ki ilaç tedavisine devam etmektense Parkinson hastalığının belirtileriyle yaşamayı tercih ediyordu. Ellerinin titremesini, dengesinin bozulmasını ve ayaklarını sürüyerek yürümeyi kafasındaki seslere tercih ediyordu.

Karbidopa-levodopa adında büyük bir ilaç Şişesi aldım. Levodopa vücut tarafından dopamine dönüŐtürülür. Ancak bu dopamin de babamın halsinasyonlarının en kötüsüne neden oluyordu - bu haplara birkaç haftadan fazla tahammül edemiyordu. Şişeyi salladım ve hala neredeyse dolu olduğunu fark ettim.

Şişeyi cebime sokarken aklımda sadece bir fikir fidesi var.

MASON'DAN NEFRET EDİYORUM AMA ONUN KÜTÜPHANEDE OLMASI HOŞUMA GİDİYOR. geceleri. Bazen sadece ikimiz oluyoruz ve başımı kaldırıp onu orada otururken görmek rahatlatıcı oluyor. Bazen sadece onu çalışırken izliyorum - kas ve kemik diyagramlarına bakarken derin bir konsantrasyonla kaşlarını çatıyor. Beni ona bakarken yakaladığında, her zaman bana gülümsüyor. Bir şekilde bu okulda arkadaşla en yakın olduğum kişi oldu.

Annemin dairesine yaptığım ziyaretten birkaç gün sonra, akşam geç saatlerde Mason'a ders çalışırken yaklaştım.

"Ben kahve almaya gidiyorum." Sesim garip bir şekilde ve boğazımı temizliyorum. "Bir fincan ister misin?"

Mason şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ah... evet, elbette.

Teşekkürler, Sasha." "Siyah mı?" Ben soruyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Bana gülümsüyor ve ben o ela gözlerde biraz kayboluyorum. *Gerçekten çok* yakışıklı. Ama böyle bir adamla ilgilenmiyorum. Hiç şansım yok. O bir pislik ve sahtekar ve kesinlikle benim tipim değil.

Tıp öğrencileri salonundaki kahve makinesine gidip iki fincan sade kahve dolduruyorum. Saat gece yarısına yaklaşıyor ve kat ıssız, ama yine de misafirim olmadığından emin olmak için dikkatle omzumun üzerinden bakıyorum. Yalnız olduğuma emin cebimden babamın hap şişesini çıkarıyorum.

Şişeyi açıyorum ve tek bir kapsül çıkarıyorum. Kırıp açıyorum ve içindekilerin kahve fincanlarından birinin içinde erimesine izin veriyorum. Kütüphaneye doğru geri dönmeden önce tozun tamamen görünmez olmasını bekliyorum.

Tüm bu ironi beni şaşırtmadı. DeWitt'in bir uyuşturucu sorunu var - çok fazla öğrenci derslerini atlatmak için hap içiyor. Ama Mason bir ok gibi düzgün ve asla uyuşturucu kullanmaz. Ve yine de buradayım, ona ilaç veriyorum.

Buna ilaç demek biraz abartılı olur. Bu bir *ilaç*. Ona zarar vermeyecek - belki sadece dikkatini dağıtacak ve uyanık olduğu her saati ders çalışarak geçirmesine engel olacak. Ya da daha büyük olasılıkla, onu hiç etkilemeyecek.

Mason'a kahve fincanını uzatıyorum, içinde dopamin hapi olan fincanı vermeye dikkat ediyorum.

"Vay canına, teşekkürler Sasha," diyor. "Gerçekten minnettarım." Gülümsüyorum. "Benim için zevkti."

OceanofPDF.com

MASON VE BEN KALIN BAĞIRSAKLARI İNCELIYORDUK.

ama arada bir kafasını kaldırıp Rachel'ın göğüslerine baktığını fark ettim. Bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Mason ne kadar iyi bir öğrenci olursa olsun, erkeklerin aklında tek bir şey vardır.

Mason'a birkaç haftadır neredeyse her gün dopamin hapı veriyorum. Anladığım kadarıyla onu hiç etkilemiyor. Bazı açılardan memnunum, çünkü başına kötü bir şey gelmesinden korkuyorum. Yaptığım şey göz açıp kapayıncaya kadar tıp fakültesinden atılmama neden olabilir.

Dr. Conlon topallayarak masamıza geldi, "İşler nasıl gidiyor?"

Birkaç sorum var ama ben daha soramadan Mason "Çok düzgün" diye cevap veriyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Dr. Conlon. Kadavramızın üzerine eğiliyor ve içeride üzerinde çalıştığımız diseksiyona bakıyor. "Çok iyi iş çıkardınız, Dr. Howard."

Tabii ki tüm övgüyü Mason alıyor.

Dr. Conlon'ın mavi gözlerinin bir an için Rachel'ın durduğu yere kaydığını izliyorum. Aman Tanrım, *Dr. Conlon* da mı Rachel'ın göğüslerine bakıyor? Şaka mı yapıyorsunuz? O kadar sinirliyim ki neredeyse neşteri yere atıp öfke nöbeti geçirecektim. Rachel erkeklerin cinsiyetçi domuzlar olduğunu söyleyip duruyor ama en azından göğüs uçlarının görünmemesi için sütyen takabilirdi.

gömleğinin kumaşından dışarı çıkıyor. Rachel da herkes gibi ikiyüzlü bir sahtekar.

Ben incelememe devam ederken Mason kadavranın üst koluna bakıyordu. Kolunda "Hizmet etmek ve korumak" yazan bir dövme var. Muhtemelen bir polisti. Acaba görev başında mı ölmüştü, gerçi öyle olsaydı muhtemelen otopsi yapıldı diye düşünüyorum. Büyük ihtimalle stresten ya da çok fazla fast food yemekten kalp krizi geçirmiştir.

"Hey, Sasha." Mason beni dürttü. "Sence bu dövme ne anlama geliyor?"

"Demek ki muhtemelen polisti," diyorum.

Mason'ın gözleri açılıyor ve etkilenmiş görünüyor. Laboratuvarın geri kalanında hep bundan bahsediyor, böylesine önemli bir insanın cesedini incelememizin ne kadar havalı olduğunu anlatıyor. Daha önce hiç duymadığım kadar hızlı ve yüksek sesle konuşuyor ve bunun ilacın bir yan etkisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Hayır, muhtemelen değil.

BU BİR CUMA GECESİ ve herkes yaklaşan anatomi sınavının sıkıntısını hissetmeye başlıyor. Ben her gibi kütüphanedeyim, Mason Howard da öyle. Ona her zamanki halüsinojenlerle dolu bir fincan kahve getirdim ama hiçbir etkisi yok gibi görünüyor. Neden zahmet ettiğimi merak etmeye başladım.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor ve ben ona kahve fincanını uzatırken masama doğru başını sallıyor.

"Ah... tabii," diye kabul ediyorum. Ne yaptığımı öğrenip öğrenmediğini merak ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. Yoksa neden benimle konuşmak istesin ki?

Bana kafasını sallıyor. "Sen hiç eve gitmez misin?"

Vay be, ne ikiyüzlü.

"Öyle mi?" Kavgacı bir şekilde soruyorum.

Mason birkaç kez göz kırpmıyor, cevabım karşısında şaşırıyor ve o zaman fark ediyorum: Kahretsin, benimle flört ediyor.

Mason Howard benimle flört ediyor.

Bu çok imkansız görünüyor. Yani, ben çirkin falan değilim, ama Mason... Mason işte. O farklı bir ligde. En azından düzenli olarak kendini ona atan kızlar farklı bir ligde gibi görünüyor.

Bu kızlar muhteşem. *Onlara* sahip olabilecekken neden *benimle* ilgilensin ki?

"Söyle bakalım Sasha," diyor, "neden doktor olmak istiyorsun?"

Bir an için gülümsemesine tamamen kapıldım. Ondan resmen nefret etmeme rağmen, kendimi babamla ilgili tüm üzücü hikayeyi ve bunun beni ne kadar değiştirdiğini anlatırken buluyorum. Ve o gerçekten umursuyormuş gibi görünüyor. Ama numara yaptığından eminim.

"Çok üzgünüm Sasha," diyor elini benimkinin üzerine koyarken.

İşte o zaman beni öpmek istediğini anladım. Ve bunun için kendimden nefret etsem de, onu geri öpmek istiyorum. yapmamalıydım. Bu bir hata olur. Tamamen odaklanmalıyım.

, şimdi de beni öpüyor.

Ve çok da güzel bir öpücük. Çok tutkulu ve şehvetli. Çok kısa boylu Alex'le olduğundan çok daha fazla. Parmakları kısa kahverengi saçlarımın arasına girip beni kendine çekerken dilinin nazıkçe benimkine doğru hareket etmesini seviyorum. Boş kütüphanede birkaç dakika öpüşüyoruz.

Geri çekildiğinde Mason kulağıma fısıldadı, "Buradan çıkmak ister misin?"

Tanrım, gerçekten istiyorum.

Kendimizi tıp öğrencilerinin soyunma odasında bulduk. Seks yapmak için çok rahat bir yer değil, yerde sıkışıp kaldık. Ama ikimiz de birbirimizi o kadar çok istiyoruz ki, bunun bir önemi yok. Mason gömleğimin düğmelerini açarken parmakları o kadar titriyor ki yanlılıkla bir düğmeyi yerinden çıkarıyor, neredeyse bluzumu yırtacak. Sanırım onun için uzun zaman oldu. Benim için de öyle.

Bittiğinde, hala yarı çıplak bir şekilde soğuk soyunma odasının zeminine çöküyoruz. Kulağa aptalca gelecek ama canım sigara istiyor gibi hissediyorum. Mason'a bakıyorum, hâlâ zor nefes alıyor ve saç çizgisinde boncuk boncuk terler var.

Bana sırtıyor. "Bu gerçekten harikaydı."

Bir anlık tereddütten sonra beni yanağımdan öptü.

Gerçekten harikaydı. Ama zaten şişirilmiş bir egosu var, bu yüzden sadece "Güzel bir çalışma molası" diyorum.

Onu övgü yağmuruna tutmadığım için rahatsız olmuş görünmüyor. "Belki ileride başka bir çalışma molası verebiliriz," diye öneriyor,

Bana öyle bir bakıyor ki, *şu anda* bir çalışma molası daha vermek istediğini düşünüyorum. Beni neden bu kadar arzuladığını anlayamıyorum ama arzuladığı çok açık.

Daha önce hiç Mason gibi bir adamla birlikte olmamıştım. Şimdiye kadar çıktığım her erkek alçakgönüllü, uysal ve sadeydi; Mason'ın tam tersi. Hiç benim tipim değil. Ama ondan inanılmaz derecede etkilendiğimi de inkar edemem.

Ondan hâlâ nefret etsem de tabii ki.

OceanofPDF.com

ONDAN SONRA MASON'IN KAHVESINE DOPAMİN KAPSÜLÜ ATMAYI BIRAKTIM.

Onun benim... şey, o benim *erkek arkadaşım* değil, ama kesinlikle benim için bir şey. Her neyse, artık bunu yapamam. İlk büyük anatomi sınavında aldığı muhteşem notu görmek bana ne kadar acı verse de, o notu hak etti.

Ayrıca, çok küçük bir ihtimal de olsa ona aşık olmaya başlıyorum. Sadece küçük bir ihtimal.

Biraz.

Kimseye söyleme. Kız kardeşlerim bunun sonunu duymama asla izin vermezlerdi. I hiçbir zaman yakışıklı bir yüze kapılan bir kız olmadı. Ama Mason sadece yakışıklı değil, *gerçekten* yakışıklı. Tamam, bu kulağa kötü geliyor. Ama kendime engel olamıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hatta yirmi iki yaşında birine göre seks konusunda inanılmaz derecede yetenekli olmamasını bile sevimli buluyorum, muhtemelen deneyim eksikliği yüzünden. Bu sadece hayatını her şeyi etekle kovalayarak geçirmediğini gösteriyor. Yine de deniyor, gerçekten deniyor.

O da kötü bir adam değil. Bana hiç çiçek almıyor ama birlikte anatomi laboratuvarına gittiğimizde her zaman benim için kapıyı tutuyor, kütüphanede benimle birkaç dakika sohbet etmek için asla çok meşgul olmuyor ve soyunma odasında *her zaman* biraz eğlenmeye hazır. Asla iyi niyetli bir "ilişkimiz" olmayacak ama takılmak için daha kötü insanlar da var.

Tabii sonra Mason gidip her şeyi mahvetmek zorunda kalır.

Mason, Dr. Conlon ile görüştükten sonra *susmayacaktır*. anatomi pratiği hakkında. Bana sürekli, "Anatomiyi ilk öğrenen kişi benim" diyor.

asla mükemmel bir puan . Buna inanabiliyor musun?" Evet, inanıyorum. Şimdi bu konuda konuşmayı kes!

"Dr. Conlon bana gelecek yıl için asistanlık teklif etti," diye devam ediyor.

Ve beni *gerçekten* kızdıran kısım da bu. Gelecek yıl anatomi öğretim asistanı olmayı umuyordum. Bu transkriptimde harika görünür. Eğer Dr. Conlon kısa bir olasılık listesi yapıyorsa, ben bu listede olmak istiyorum. Böylece ilk fırsatta Dr. Conlon'un ofisini ziyaret etmeye karar verdim.

Günün sonunda, saat altı gibi geldim. Yarım yamalak bir girişimdi ve Dr. Conlon'un hala orada olmasını beklemiyordum, ama oradaydı, bilgisayarının başında harıl harıl çalışıyordu ve yakın zamanda gidecekmiş gibi görünmüyordu. Profesörüm için biraz üzuldüm - evli olduğunu ya da bir ailesi olduğunu sanmıyorum ve muhtemelen sahip olduğu tek şey işi. Ama en azından yaptığı işi seviyor gibi görünüyor - birçok insan aynı şeyi söyleyemez.

Dr. Conlon kapıda beni fark ettiğinde bana geniş bir sırıtış attı. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki! İçeri gel, uh..." Dr. Conlon kaşlarını çatıyor ve adımı hatırlamaya çalıştığını anlamam bir saniye sürüyor. Bu büyük bir tokattı, Dr. Conlon *herkesin adını* biliyordu. Mason'ın adını bulmakta zorlanmayacağı kesin.

"Sasha," diyorum sonunda, kendi başına bir isim bulmaya çalışması için ona bir saniye daha verdikten sonra.

"Doğru, Sasha," diyor özür dileyen bir ses tonuyla. "Sasha Zaleski. Üzgünüm, Sasha... Dün gece iyi uyuyamadım. Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben sadece..." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Gelecek yıl anatomi asistanı olmak istediğimi bilmenizi isterim."

"Oh..." Dr. Conlon şaşırmış görünüyor. "Hevesinizi takdir ediyorum ama henüz bunu düşünmüyorum. Daha yılın çok başındayız."

Haklısın. Mason'a teklif etmiş olması dışında. Çok şaşırmamalıyım.

Boyun eğerek başımı salladım. "Yine de

teşekkür ederim." "Çok üzgünüm, ah..."

Yüzüm yanıyor. "*Sasha*."

Dr. Conlon'un ofisinden çıktığımda çılgına dönmüştüm. Ben de Mason kadar akıllıyım ve notlarım onunkilerle kıyaslanabilir, ama nedense o

Dr. Conlon benim *adımı* bile hatırlayamazken. Bu hiç adil değil. Mason'a dünyadaki tüm avantajlar gümüş tepside sunulurken bana hiçbir şey verilmiyor.

Ertesi gün Mason'ın kahvesine yine dopamin kapsülleri koymaya başladım. Ama bu sefer bir yerine iki tane koydum.

OceanofPDF.com

YEDİ YAŞINDAYKEN DOKTOR OLMAK İSTEDİĞİME KARAR VERDİM.

Babam bana bisiklet sürmeyi öğretiyordu. Tüm arkadaşlarım zaten biliyordu ve ben kendimi geride kalmış hissediyordum. Kız kardeşim Nadia'nın bisikletini kullanıyordum, o büyüyene kadar diğer kız kardeşim Alina'nın bisikletiydi. Bisiklet beyazdı ve bir zamanlar üzerinde pembe çizgiler vardı, ama şimdi griydi ve pembenin çoğu aşınmıştı. Sahip olduğum her şey daha önce başka iki kişiye aitti ve aynı grimsi renkteydi.

Babam birlikte bisiklete binmeye başladıktan sonra dikkatimi vermediğimde beni bırakıyordu. Bırakmayacağına dair ona sürekli söz verdiriyordum ama yine de yapıyordu. Geriye dönüp baktığımda, bunun benim iyiliğim için olduğunu anlıyorum. Ama o zamanlar bu beni çok geriyordu.

Artık bisikleti tutmadığını fark ettiğim her seferinde panikliyor, kontrolü kaybediyor ve sonunda düşüyordum. O zamanlardan birinde, kırık bir şişenin üzerine düştüm. Çıplak bacağım tamamen kesilmiş ve kanıyordu ve babam beni en yakın acil servise götürdü.

Acil servisteki doktor kırık cam parçalarını bacağımdan çıkardığında ve hala yara izi olan derin bir yarayı diktiğinde büyülenmiştim. Ağlamadım bile. Ve beni daha da büyüleyen şey, babamın doktora ne kadar saygı duyuyor gibi görüldüğüydü, neredeyse ondan korkuyor gibiydi.

Doktor odadan çıkar çıkmaz babama şöyle dedim: "Büyüdüğümde doktor olmak istiyorum."

Babam tamamen şaşkına dönmüştü. Bu ülkeye göçmen olarak gelmiş, çoğunlukla mavi yakalı işlerde çalışmış ve çocukları için hep daha iyi bir şeyler istemişti. Özellikle de benim için. Bu ülkenin sunduğu tüm nimetlerden faydalanmamı istiyordu.

Babamın acil servisin koridoruna koşup bizi dinleyen herkese "Kızım doktor olacak!" diye bağırdığını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. Biz eve varmadan önce iki doktora, üç hemşireye, bir hastabakıcıya ve hastanenin dışında sosisli sandviç satan adama söylemiş.

Babam tıp fakültesi mezuniyetime gelememiş olabilir ama bana göz kulak oluyor. Ve ben onu gururlandırmak istiyorum.

Tamam, itiraf ediyorum: Hâlâ Mason'la soyunma odalarına kaçıyorum.

Ne diyebilirim ki? Yalnızım ve Mason çok seksi. Neden kendimi mahrum edeyim ki? Bu sadece sıradan bir seks. Bir ilişkimiz yok ki.

Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" Mason giysilerimizin düğmelerini iliklerken ve içlerine sokarken bana soruyor.

"Ders çalışıyorum," diyorum gülümseyerek. "Neden?"

"Ailem bu hafta sonu yemeğe gelmemi istedi," diyor, "ve düşündüm ki... belki sen de benimle gelmek istersin..."

"Ailenin evine mi?"

Vay, bu çok yoğun. Ailesiyle tanışmak istemiyorum. Daha bir *randevuya* bile çıkmadık.

"Şey, annem kız arkadaşımı getirmemi istedi ve..." Gözlerini kaçırıyor, yüzü sevimli bir kırmızı tonuna dönüyor. "Yani, sadece arkadaş olarak gideceğiz. Sadece geceyi atlatmama yardım edebilmen için. Yani..."

Utanç duyduğunda çok tatlı oluyor. Beni gerçekten kız arkadaşı olarak görmüyor, ama bu onun için sıradan bir seksten biraz daha fazlası olduğunun bir başka işareti. Belki de tüm bunlar onun için benim için olduğundan daha fazla şey ifade ediyordur. Gururumun okşanmasına engel olamıyorum. Ve suçlu.

"ama, merak etmiyor musun?" Mason diyor ki.

Tamam, o haklı. Merak *ediyorum*. Mason Howard gibi bir adamın ailesi nasıldır? Bu yüzden daha iyi bir yargıya karşı, gitmeyi kabul ediyorum.

Mason bunu bilseydi ölürdüm ama akşam yemeği için ne giyeceğimi düşünerek saatlerimi harcıyorum. Dolabımdaki her kıyafeti deniyorum ve ne yazık ki bu çok uzun sürmüyor. Okulda hep kot giyerim. Mason'ın bu gece bana bakıp "*Vay canına*" demesini istiyorum.

Ne yazık ki, ona bunu düşündürecek herhangi bir kıyafetin var olduğunu sanmıyorum.

Sonunda biraz bacak gösteren ama çok da açık saçık olmayan gül rengi bir bluz ve lavanta rengi bir etekte karar . Bir kap göz farımın tozunu ve hafif bir makyaj yapıyorum. İşim bittikten sonra aynaya bakıyorum ve en azından saygıdeğer görüldüğüme karar veriyorum. Mason bana kurt gibi bakmayacak ama en azından birlikte görünmekten utanacağı biri gibi görünmediğimi umuyorum.

Öte yandan Mason beni evimden aldığı anda harika görünüyor. Onu çoğunlukla tişört ve kot pantolonla görüyorum, bu yüzden haki pantolon ve elbise gömleği keskin bir değişiklik. Ela gözlerini daha yeşil gösteren koyu yeşil bir kravat takmış. Kıyafetinin içinde o kadar yakışıklı ki dizlerimin bağı çözülüyor. Ama en güzel yanı beni gördüğünde gözlerinin ışıldaması.

"Vay canına," diyor. "Çok hoş görünüyorsun, Sasha."

Ne kadar memnun görmesini istemediğim için gözlerimi . "Pekâlâ, gidelim."

Howard'ların evine olan yolculuğumuz yaklaşık yarım saat sürüyor ve rahat bir sohbetle geçiyor. Pek çok kez konuştuk ve bol bol seks yaptık ama ilk kez aramızda bir kıvılcım hissediyorum. Neredeyse gerçek bir randevudaymışız gibi. Yolun yarısına geldiğimizde Mason kırmızı ışıktaki elini vites kolundan çekti ve bir dakikalığına elimi tuttu. Bu o kadar tatlı bir jest ki, tüm vücudum karıncalanıyor.

Ama Mason'ın evini görür görmez heyecanım kayboluyor.

Mason'ın zengin olduğunu biliyordum ama önümde duran devasa malikâneye hazırlıklı değildim. Üç kat yüksekliğinde ve bir şehir bloğu boyunca uzanıyor. Giriş için bir kapı var ve ön kapıyı koruyan bir ejderha ile bir hendek görmeyi umuyorum. Yardım edemiyorum ama büyüdüğüm küçük daireyi , biz üç kız tek bir yatak odasına sıkışmıştık. Yürüyüş yoluna adımımı atarken topuklarımın üzerine basıyorum.

Mason elini nazıkçe sırtıma koydu. "İyi misin, Sasha?" "İyiyim," diye idare ediyorum, evi görmenin şokunu atlattıktan sonra geçtikçe daha iyi olacak.

Daha da kötüleşmesi dışında.

Kapıda bizi Mason'ın annesi karşıladı, oysa ben bir uşak bekliyordum. Bayan Howard çok güzel. Yani, gerçekten çok güzel. Mason'la aynı kestane rengi saçlara, geniş ela gözlere ve ince ama düzgün bir vücuda sahip. Yirmi iki yaşında bir tıp öğrencisinin annesi olmak için çok genç görünüyor.

"Bu da Sasha olmalı," diyor Bayan Howard biz içeri girerken.

Güzel olmasına rağmen, Mason'ın annesinin aptal olmadığını gözlerinden anlayabiliyorum. Ve oğluna karşı son derece korumacı.

"Doğru," diyorum, kaçıp gidebilmeyi dileyerek. Kapıya doğru kaçabilirdim ama o anda Mason kolunu omuzlarıma doluyor. Bu jest beni şok ediyor ama aynı zamanda endişemi de hafifletiyor. Mason'a bakıyorum ve o da bana gülümseyip göz kırpmıyor.

Mason paltolarımızı kaldırmaya giderken Bayan Howard bana evi gezdirmek için ısrar ediyor. Yaşlı kadını üst katta takip ederken kendimi hasta hissediyorum. Keşke Mason da bizimle olsaydı, bu devasa evde kendimi kaybolmuş hissediyorum. Bayan Howard'dan ayrılırsam, günler sonra beni bir dolapta sıkışmış halde bulacaklarından endişeleniyorum.

Bayan Howard beni yemyeşil halılarla kaplı ve loş ışıklı uzun bir koridora götürüyor. Kitaplıklar ve antika mobilyalarla dolu bir odayı gösteriyorum, "kütüphane" olduğunu söylüyor. Bir kütüphaneleri var. *Kütüphanesi* olan bir evde yaşayan bir adamla takılıyorum. Sonra iki misafir odasını ve son olarak da Mason'ın eski yatak odasını geçiyoruz.

Turdaki tüm odalar arasında en çok Mason'ın yatak odasını beğendim. Evdeki açık ara en az gösterişli oda. Tek kişilik bir yatak, bir bilgisayar, müzik seti ve duvarlardaki müzik posterleriyle herhangi bir gencin odası gibi görünüyor. Gözlerim kitaplığının kupalarla dolu bir rafına takılıyor. Doğal olarak. Ama dikkatimi çeken kupalar değil, rafın ortasındaki çerçeveli fotoğraf, Mason'ın kolunu sarışın, çarpıcı bir kıza dolamış hali.

"Bu Sienna, Mason'ın üniversiteden kız arkadaşı, İsviçre'ye yaptıkları gezi sırasında," diyor Bayan Howard.

"Oh," dedim.

Mason'ın rafında eski kız arkadaşının fotoğrafının neden bu kadar belirgin bir şekilde yer aldığını merak ediyorum ama sonra aylardır bu odaya girmediğini hatırlıyorum. Büyük ihtimalle fotoğrafı oraya annesi koymuştu. Sesinden Sienna denen kıza çok değer verdiği anlaşılıyordu.

"Sienna bir yıllığına sanat eğitimi almak için Paris'e gitti," diyor Bayan Howard. Çünkü belli ki Mason'ın eski kız arkadaşı hakkında her şeyi bilmek istiyorum. "Üniversiteden sonra ne yaptın, Sasha?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Dediğim gibi, yirmi altı yaşına göre genç görünüyorum. Çoğu insan üniversiteden yeni mezun olduğumu ya da daha genç olduğumu düşünür. Bayan Howard bunu nasıl anladı?

"Dadı olarak çalıştım ve dersler aldım," diyorum biraz savunmacı bir şekilde. "Peki sen nerelisin canım?" diye soruyor.

"Brooklyn," diye cevap veriyorum, çenemi kaldırıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Yani, aslen ?

Ailen nerede doğdu?"

"Rusya," diye itiraf ediyorum. Bayan Howard'ın, ailesinin ve onların ailelerinin hepsinin bu ülkede doğduğunu tahmin ediyorum.

"İlginç," diye mırıldanıyor Bayan Howard. Kaşını kaldırıyor. "Mason'la ne zamandır görüşüyorsunuz?"

Birbirimizi görmek. Soruyu sorarken sanki az önce ayıp bir kelime söylemiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"O kadar da uzun değil," diye mırıldandım.

Bayan Howard, "Mason ve Sienna iki yıldır birlikteydi." diyor. Öyle mi?

"Oh?" Kibarca söyledim.

Lütfen bana Sienna'dan biraz daha bahseder misin?

"Bayan Howard gözlerimin içine bakarak, "Sienna Paris'e gitmeden önce Mason'ın ona bir yüzük verdiğini biliyor olmalısınız," diye devam etti.

Çenem düştü. Bayan Howard'ı memnun etmek istemediğim için tepkimi saklamaya çalışıyorum ama üzgün olduğumu anlayabiliyor. Mesele şu ki, nedenini bile bilmiyorum. Ben Mason'ın kız arkadaşı değilim. Onun kız arkadaşı olmak istemiyorum. Başka bir kıza yüzük vermiş olması neden umurumda olsun ki?

Belki de her şeye rağmen umursuyorumdur. Lanet olsun.

Evin "turu" bittikten sonra Mason'ı yemek masasında otururken buluyorum. Yerdeki paspasa bakıyor, gözlerinde donuk bir ifade var. Bir an için ona verdiğim dopamin kapsüllerini hatırlıyorum ve herhangi bir etkileri olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen yoktur. Muhtemelen uykusuzluktan yorgun düşmüştür.

Yanındaki koltuğa kaydım. "Hey."

Odaya girdiğimi duymuş olduğundan emin olmama rağmen irkiliyor. Bir an için kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana baktı. Sonra kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve bana düzensiz bir gülümseme sunuyor.

"Merhaba," diyor.

"Eski odanı gördüm," dedim.

"Öyle mi?" Mason sırtıyor. "Tanrım, sanırım bir süredir oraya girmemiştin. Green Day posterim hâlâ duvarda duruyor mu, baktın mı?"

"Hatırlamıyorum," dedim, "ama Sienna'nın resmini gördüm." Bunu neden söyledim ki? Artık geri almak için çok geç.

"Kim?"

Tamam, onun kim olduğunu bilmiyor. Bu iyiye işaret.

"Resimdeki İsviçre'den gelen kız," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, o." Gözlerini deviriyor. "Tanrım, o fotoğraf hâlâ rafta mı? Sanırım annem ona aşık."

"Annen ona bir yüzük verdiğini söylüyor..." Yüzünü inceliyorum, tepkisini izliyorum.

"Sienna ve ben üniversite bitmeden ayrıldık." Bir omzunu kaldırdı. "Ona hiç yüzük vermedim."

"Oh."

Ama ben rahatlamaya fırsat bulamadan gözlerini kısıyor. "Ama yaptıysam ne olmuş? Senin için ne fark eder?"

Mason benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı ve bu yüzüme vurulmuş tokat gibi hissettiriyor. Belki kız arkadaşı değilim ama bana her zaman en azından saygılı davranmıştır. İlk defa beni sadece seks için kullanıyormuş gibi hissettirdi.

Ve onun gözlerine baktığımda, ilişkimizin bu kısmının bile sonsuza dek bittiğini fark ediyorum.

İKİNCİ ANATOMİ SINAVINDAN SONRA İÇİMDE GERÇEKTEN İYİ BİR HIS VAR.

Anatomi pratiği sırasında, neredeyse tüm iğneler için cevaplarımdan emin hissettim ve sınavın yazılı kısmı parkta bir yürüyüş gibiydi. Sınavı geçtim.

Tabii ki, ben ne kadar iyi olursam olayım, Mason her zaman benden biraz daha iyi gibi görünüyor. Puanlar yayınlandığında, her zaman olduğu gibi onun numarasını listenin başında görmeyi bekliyorum.

Puanlar anatomi laboratuvarının dışına asılmıştı ve laboratuvara gitmeden hemen önce onları kontrol etmeye gittim. Puanlarına bakan küçük bir öğrenci kalabalığı var ve listeyi daha yakından görebilmek için yanlarından geçiyorum. Yukarı baktım ve sınavdaki puanımı buldum: Doksan dört.

Doksan dört. Tamam, daha iyi olabilirdi. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama yine de iyi bir not, onur düzeyinde bir not.

Ama bu gerçek anı: Benden daha iyisini yapan var mı?

Puan listesini taradım ve kimsenin tam yüzde yüz almadığını gördüm. Bir kişi doksan beş, bir kişi de etkileyici bir şekilde doksan yedi almış. Ama iyi haber şu ki, kimlik numarasına göre bu kişilerin hiçbiri Mason Howard değil. Bu da ilk defa Mason'ı yendiğim anlamına geliyor.

Zafer! Ha, belki de gidip yüzüne vurmalıyım.

Merakımdan listeyi tarayıp Mason'ın numarasını aradım. İlk başta onun puanını bulamayınca kafam karışıyor. Sonra listenin en altında görüyorum: otuz yedi.

Mason sınavı geçemedi.

Bir çeşit hata olmalı. Mason'ın başarısız olmasına imkan yok. O sınıftaki en iyi öğrenci. Sınavdan tam puan alan tek kişi o. Böyle insanlar sınavlarda başarısız olmaz. Bu doğru olamaz.

Tabii Mason'ın artık kütüphanede ders çalışmadığını fark ettim. Ama o garip yemekten sonra benden kaçtığını düşündüm. Sınav günü onu gördüm, bir köşeye sinmişti, saçları dağınıktı, çenesinde bir haftalık kirli sakal vardı. Berbat görünüyordu, özellikle de Mason'a göre, ama bunun maraton boyunca çalışmaktan kaynaklandığını düşündüm.

Ona verdiğim dopamin yüzünden olamaz değil mi?

Hayır. İmkânı yok. Sadece birkaç hap. Babam günde beş tane falan alırdı ve en kötü ihtimalle Mason'a günde sadece iki tane verirdim. Ayrıca haftalardır ona hiç hap vermedim. Hayır, başka bir şey olmalı. Belki bazı kişisel sorunları vardır.

Laboratuvara girerken Mason'ı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Garip bir şekilde, formaldehit kokusu artık beni rahatsız etmiyor bile. Neredeyse hoşuma gidiyor çünkü bana bu kısa sürede ne kadar çok şey öğrendiğimi hatırlatıyor. Her geçen gün doktor olma hayalime daha da yaklaşıyorum. Babam benimle çok gurur duyardı.

Rachel çoktan kadavranın yanında durmuş, sol omzuna yakın bir yeri inceliyordu. Ne yaptığını görmek için cesedin üzerine eğildim, çünkü dürüst olmak gerekirse genelde her şeyi berbat eder. Ama onun yerine, omuzdan geçen sinirlerin mükemmel bir şekilde kesildiğini görüyorum.

"Brakiyal pleksus konusunda iyi iş çıkardın," diye yorum yapıyorum.

Rachel gülümsüyor. "Teşekkürler," diyor, "yine de tam olarak kendime pay çıkaramıyorum.

Matt daha önce bana yardım ediyordu." Matt mi? Matt de kim?

Sınıfta Matt adında kimse yok. Ve Matt adında bir öğretim asistanı da yok. Rachel'ın aniden bir anatomi dehasına dönüşmesine yardım eden bu gizemli Matt de kim?

Bekle bir
dakika... Aman

Tanrım...

Dr. Conlon'dan bahsediyor.

Rachel profesörümüze ilk ismiyle hitap ediyor. Bir şekilde adamla ilk isim bazında anlaşmış. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve

Birkaç ay önce Dr. Conlon'ı Rachel'ın göğsüne bakarken yakaladığımı hatırlıyorum.

Lanet olsun, birlikte yatıyorlar.

Dr. Conlon o anda topallayarak yanımıza geldi. Rachel'ı gördüğünde yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

"Her şey nasıl gidiyor doktorlar?"

"Bitirmek üzereyim," diyor Rachel.

Dr. Conlon, Rachel'ın diseksiyonunu daha iyi görebilmek için kadavranın üzerine hafifçe eğilir. Onaylarcasına başını sallıyor, "Çok iyi iş. Çok güzel."

Lanet olsun. Rachel'ın hiç ders çalışmamasına şaşmamalı.

Dr. Conlon'un gözleri . Bir an için beni sorgulayacağına, yardım teklif edeceğine, öveceğine, eleştireceğine ya da en azından *adımı hatırlayacağına* dair umutsuz bir umut besliyorum ama onun yerine "Son zamanlarda Mason'ı gördün mü?" diye soruyor.

Tabii ki Mason'ı soruyor. "Hayır," diyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor Dr. Conlon.

Gözlerinde endişe var ve Mason'ın son sınavdaki başarısız notunu hatırlıyorum. Sınavda başarılı olduğunda Mason'ı benden daha çok önemsiyor ve şimdi o da başarısız olduğunda. Kazanamıyorum.

Ne yazık ki, Mason aradan çıksa bile, son sınavda hâlâ en yüksek puanı alamadım. Ve tabii ki, şimdi, Rachel bariz nedenlerden dolayı avantajlı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, insanlar beni geçmeye devam ediyor. Bu hiç adil değil. Bir numara olmanın yolu yok.

Tabii...

Dr. Conlon'la konuşan Rachel'a bakıyorum. O konuşurken gözleriyle neredeyse onu soyuyordu. Rachel'ın, Dr. Conlon'ın açıkça yalnız olmasından ve muhtemelen başka türlü kendisiyle yatacak bir kız bulamayacağı gerçeğinden faydalanması çok yanlış. Kalmayı hak ettiği bir dersten geçebilmek için onu manipüle ediyor.

Neden küçük planından tek yararlanan Rachel olsun ki?

RACHEL'IN DOLABININ ÖNÜNDE DURUYORUM, ELLERİM TITRIYOR. DÜN GECE Rachel'a mektup yazmak için bir saatten fazla zaman harcadım. Birkaç taslak yazdım ve çoğunu buruşturup attım. El yazısı yeterince tanınmaz hale gelene kadar birkaç deneme yaptım. Ama sonra parmak izleri konusunda paranoyaklaştım ve laboratuvardan aldığım lastik eldivenleri giyerek her şeyi baştan yaptım. Sonunda aşağıdaki karar kıldım:

Sen ve Dr. Conlon hakkında her şeyi biliyorum. Final sınavının cevaplarını 282 numaralı dolabın kapısının altına koy yoksa herkes gerçeği öğrenecek.

282 numaralı dolap koridorun sonundaki boş dolaplardan biri. Üzerine bir kilit koydum ve gece geç saatlerde etrafta kimse yokken kağıtları toplayabileceğimi düşündüm. Rachel muhtemelen dolaba göz kulak olmaya çalışacaktır ama her zaman izleyemez. Mükemmel bir plan.

Bunu yaparak çizgiyi aşıyor olabilirim. İnanın bana, daha önce hiç aldatmadım. Bir ya da iki kez düşündüm ama asla yapmadım. Ama oyun alanını eşitlemenin tek yolu bu gibi geliyor. Yani, Rachel Dr. Conlon'la yatarak avantaj elde ediyor, Mason da yakışıklı ve karizmatik olduğu için avantaj elde ediyor, bu hiç adil değil.

Ve evet, bunun bir tür saçmalık olduğunu biliyorum.

Cebimden notu çıkarmadan önce koridorda etrafıma bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kâğıt parçasını Rachel'in dolabının altındaki çatlağın altına kaydırıyorum. Beyaz kâğıt kaybolur kaybolmaz pişmanlık kaplıyor içimi. Keşke onu bir şekilde geri alabilseydim. Ama gitmişti. Ben yaptım.

Ve aslında, bu konuda *o kadar da* kötü hissetmiyorum.

Dolaptan uzaklaşıp koridorda aceleyle ilerliyorum. Kimsenin beni görmesini istemiyorum. Kütüphaneye doğru ilerlerken erkekler tuvaletinden tökezleyerek çıkan solgun görünümlü Mason'a çarpıyorum. Bacakları artık onu taşıyamıyormuş gibi duvara doğru yığıldı.

"Mason?"

Yanına eğildim. Başını kaldırıp bana bakmıyor, sadece gözlerinde o donuk bakışla yere bakıyor. Hâlâ tıraş olmamış ve günlerdir duş almamış gibi görünüyor. *Korkunç* görünüyor, birkaç ay önce takılmaya başladığım kendinden emin adamdan çok sokaktaki bir serseriye benziyor.

Kahretsin. Bunu ona ben yapmadım, değil mi?

Pek olası görünmüyor. O hapları yıllar önce çöpe attım. Evet, bazı ilaçların savunmasız insanlarda psikotik bir kırılmayı tetiklediğini duydum, ama... ona olan bu olamaz, değil mi?

Hayır. Olamaz. Stresten olmalı. Belki de ortalıkta dolaşan yasadışı uyuşturuculardan almaya başlamıştır. Evet, kesinlikle bu olabilir.

"Mason?" Tekrar ediyorum.

Sonunda bana baktı. Gözlerinin nasıl kan çanağına görünce nefesim kesiliyor. "Ne?" diyor. Konuşurken sesi hafifçe çatlıyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Soru neredeyse saçma görünüyor. İyi olmadığı o kadar açık ki. "Hayır, *iyi* değilim." Konuşurken ağzından tükürükler saçılıyor. "Ben *öldürülecek*. Tıpkı Frank gibi."

Gözlerinde çok korkutucu bir şey var, çok yabancı bir şey. Sene başında kütüphanedeki masanın üzerinden bana nasıl gülümsediğini ve gözlerinde nasıl kaybolduğumu hatırlıyorum. Bluzumu yırtıp açtığı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdığı tutkuyu hatırlıyorum. Şimdi tamamen farklı bir insan gibi görünüyor.

Mason'ın yardıma ihtiyacı var. Bu çok açık. Dekanla konuşabilirim ya da Patrice'e söyleyebilirim. Ya da Dr. Conlon'a, ki o zaten ilgileniyor. Ama korkuyorum. Ya birinin ona ilaç verdiğini öğrenirlerse? Ne kadar süre

Mason'ın ona getirdiğim onca kahveyi hatırladıktan sonra bir araya getirmesi ne kadar sürer? Ne de olsa zeki bir adam. Ve ben çok dikkatsizdim.

Ve gerçekten, hep istediğim bu değil miydi? Mason'ı aradan çıkarmak? Sınıftaki en büyük rakibimdi ve artık bir tehdit olmaktan çıktı. Ve bunun dopamin hapları yüzünden olduğunu kim söyleyebilir? Muhtemelen değildir. Eminim sadece stres sonunda onu ele geçirmiştir. Ama gerçekte ne olduğunu itiraf etseydim, eminim suçlanırdım. Ve belki de tıp fakóltesinden atılırdım.

Hayır, kimse bunu öğrenemez.

Sonuçta, en kötü ne olabilir ki?

OceanofPDF.com

ERTESİ GÜN ANATOMİ LABORATUVARINA GELDİĞİMDE RACHEL BANA BAKIYORDU. yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle kadavraya baktı.

Kollar ve bacaklar üzerinde çalışıyorduk - haftanın başlarında Rachel, sevgilisi Dr. Matthew Conlon'un yardımıyla sol kolun mükemmel bir diseksiyonunu tamamladı. Mason'ın da Rachel'ı nasıl süzdüğünü hatırlıyorum. Rachel'ı bu kadar çekici kılan ne? Neden erkekler sağda solda ona aşık oluyor? Elbette, Dr. Conlon gibi zavallı bir eziği cezbetmek için fazla bir şeye gerek yoktu.

Neredeyse donmuş gibi görünen Rachel'a yaklaşıyorum. "Neyin var?" diye soruyorum. o zaman Rachel'ın neye baktığını kendim gördüm.

Birisi kadavramızı katletmiş. Kollar ve bacaklar kelimenin tam anlamıyla parçalanmış. Birisi eline bir neşter almış ve vahşetin sınırlarında dolaşan korkunç bir parçalama işlemi yapmış.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. İlk aklıma gelen: Mason.

Mason yapmış olmalı. Nedenini Tanrı bilir ama dün gözlerinde korkunç bir şey gördüm. Eğer bunu yapabiliyorsa, başka ne yapabilir ki?

Birine söylemeliyim. Mason'a yardım bulmalıyım. Ben-

"Burada ne oldu?" Dr. Conlon topallayarak yanımıza geldi. Kara kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık var.

Rachel kulağıma fısıldıyor, "Sasha, yapma..."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Birisi kadavramızı yok etti!" Yüksek sesle konuşuyorum. Gözlerimde biriken yaşlar gerçek.

Dr. Conlon hasarı incelerken ağzı açık kalır. Rachel garip bir şekilde sessiz. Acaba Conlon'a şantaj mektubundan bahsetti mi? Bu sabah sınıfta bunu bilmeyecek kadar neşeli görünüyordu.

Ama artık neşeli görünmüyor. Dr. Conlon'un yüzü kararıyor.

"Sınıfımdaki bir öğrencinin böyle iğrenç bir şey yapacağına inanamıyorum," diyor. Bana bakıyor. "Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

İtiraf etmem gerek. Ona Mason'la ilgili her şeyi anlatmalıyım. Hasta olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu. Çok geç olmadan. Bunda benim de payım olduğunu itiraf etmeme gerek yok.

Ama söyleyemiyorum. Çenem yapışmış gibi hissediyorum. Ve kendimi durduramadan, yavaşça başımı hayır anlamında sallıyorum.

İşte acı gerçek:

Mason'ın başarısız olmasını istiyorum.

Hiç kimse hayatı onun kadar kolay atlatmayı hak etmiyor. Kimse o devasa evde iki sevgi dolu ebeveynle yaşamayı, yakışıklı ve zeki olmayı, hayatta istediği her şeyi elde etmeyi hak etmiyor. Mason'ın çukurun daha da derinlerine batmasını istiyorum.

O kadar derin ki asla çıkamaz.

DERS ÇALIŞIRKEN KENDİMİ KAYBEDERKEN SUÇLULUK DUYGUSUNU KAFAMDAN ATMAYA ÇALIŞIYORUM.

Kütüphane gece yarısına kadar açık ve kapanış saatine kadar orada kalmaya niyetliyim. Nedense atardamar, sinir ve kas şemalarına bakmak beni rahatlatıyor. Anatomi dışında her şeyi unutmaya çalışıyorum.

Ama odaklanmak zor. Rachel'in dolabına koyduğum mektubu düşünüp duruyorum. Rachel bana sınavın bir kopyasını getirecek mi? Ve eğer alırsa, bakacak mıyım? Daha önce hiç kopya çekmemiştim. Bu sınırı aşıyor.

Ve elbette, Rachel bana sınavı yaptırmazsa, tehdidimi yerine getirip onların küçük sevişmelerini ifşa etmeli miyim? Böyle bir suç, Dr. Conlon'un kovulmasına ve Rachel'in okuldan atılmasına yeter. Rachel'a pek sempati duymuyorum ama Dr. Conlon için üzülürdüm. O gerçekten iyi bir öğretmen ve öğrencilerini çok önemsiyor. İşinin onun için her şey demek olduğunu söyleyebilirim. Rachel'in onunla not için oynaması onun suçu değil.

Ama asıl Mason'ı düşünmeden edemiyorum. Kol ve bacak diyagramlarına bakarken, kadavramıza ne yaptığını düşünmeden edemiyorum. Dopamin kapsülleri vücudundan çıkalı çok oldu ama bu konu artık benim elimde değil. Mason'ın arkadaşları, oda arkadaşı ve ona göz kulak olacak bir ailesi var. Hepsi benim omuzlarıma yüklenmemeli.

Ama sonra bazen beni nasıl öptüğünü düşünüyorum. Bana gülümseyişini. Bir gemi gibi birbirimizin kıyafetlerini yırtışımızı.

düşüyordu. Mason sadece sınıf arkadaşım değil. Bir zamanlar ondan gerçekten hoşlanıyordum.

Saatime bakıyorum, gece yarısına çeyrek var. Son birkaç saattir neredeyse hiç odaklanamadım ve kütüphane yakında kapanacak. Gitmek için hazırlansam iyi olacak.

"Sasha!"

İsmimi duyunca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Başımı kaldırıyorum ve eskiden Mason Howard olan kişinin karşımda durduğunu görünce nefes nefese kalıyorum. *Berbat* görünüyordu. Kıyafetleri kırıkmış ve lekeli, saçları dağınık, yüzünde bir haftalık sakal var ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

Nefes nefese kalmış gibiydi. Önümde diz çöküyor ve evlenme teklif edecekmiş gibi elimi tutuyor. Kan çanağına dönmüş ela gözlerinde korkunç, lanetli bir bakış var.

"Sasha..." diye fısıldar.

Görünüşü karşısında ne kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyorum. Gülümsemeye zorluyorum. "Selam Mason."

"Sasha, sanırım..." Derin bir nefes alır. "Sanırım bende bir sorun var. Sanırım kendimi kaybediyorum..." Bu sözleri söylerken gözleri yaşlarla dolar.

Mason'ı hiç ağlarken görmedim. Hayatım boyunca bir erkeği sadece bir kez ağlarken gördüm: Babam üniversiteden mezun oluşumu izlerken.

"Lütfen bana yardım et," diye fısıldıyor.

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, titreyen parmakları kahverengi saçlarına uzanıyor ve zorlayıcı bir şekilde saç tellerini çekiyor.

Neden ona yardım edeyim ki? Kimse bana yardım etmedi.

Bana bakıyor, çaresizliği yüzünden okunuyor. Uzun zamandır ilk kez aklı başında bir an yaşıyor ve kendisine neler olduğunun farkına varıyor. Bu neredeyse yürek parçalayıcı.

Neredeyse.

"Sakin ol," diyorum, sözlerime inandırıcılık katmaya çalışarak. "Bir şeyin yok. Büyük bir sınavdan önce herkes gergin olur."

Mason başını sallıyor ve "hayır" diyor.

"Hadi ama," diyorum. "Bir düşün: deli olan insanlar deli olduklarını bilmezler, değil mi? Sen sadece tipik bir tıp öğrencisi hastalık hastası gibi davranıyorsun."

Yüzünü izliyorum, alıp almayacağını görmek için bekliyorum.

"Belki..." diyor yavaşça.

"Sadece biraz uyumaya ihtiyacın var," diyorum en nazik sesimle. Hey, belki de psikiyatri alanında bir kariyerim vardır. Sanki.

Mason'ın omuzları çöktü.

"Evet, belki de haklısın." İç geçirdi ve tekrar bana baktı. Bir anlığına eski haline döndü ve bana gönülsüzce sırtıttı: "Soyunma odalarına gitmek ister misin...?"

Tüm bu olanlara rağmen, baştan çıktım. Darmadağınık görüntüsüne rağmen Mason hala çok çekici. Ama yapamam. Ona yaptığım onca şeyden sonra olmaz. Ona bakmak bile kendimden nefret etmeme neden oluyor.

OceanofPDF.com

GENELLİKLE ÇALIŞMAYA BAŞLADIĞIMDA MAKİNE GİBİ OLURUM. DEVAM EDERİM. Seansın başında öğrenmeyi amaçladığım her şeyi ve daha fazlasını öğrenene kadar.

Ama bugün, bir kez daha, konsantre olamıyorum.

Mason'ı düşünüp duruyorum. İtiraf etmekten nefret etsem de, onun için endişeleniyorum. Gerçekten endişeliyim. Aklımdan neler geçiyor bilmiyorum. Ve bu beni korkutuyor. Onu son gördüğümde gözlerinde korkunç bir şey vardı. Ne zaman işime konsantre olmaya çalışsam, o kan çanağı ela gözleri görüyorum.

Sonunda ders çalışmaktan vazgeçip Mason'ın süitine gitmeye karar verdim. Aslında oraya daha önce hiç gitmemiştim çünkü ilişkimizi sıradan ve biraz gizli tutuyorduk ama artık bittiğinden beri bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Ve nerede yaşadığını görmek için biraz meraklıyım.

Öğrencilerin büyük çoğunluğunun kaldığı yurda gidiyorum. Çok ucuz olduğu için kısa bir süre yurttan kalmayı düşündüm ama bu yaşta bunu hazmedemedim. Kendi daireme ve mahremiyetime ihtiyacım vardı - bazı yurt kurallarına uymak zorunda kalmayı ve yatak odamı paylaşan bir oda arkadaşına sahip olmayı hayal edemezdim.

Mason'ın dairesi yurdun üçüncü katında. Dairesini buluyorum ve kısa bir tereddüitten sonra kapıyı çalıyorum. Ağır ayak seslerinden, kapıyı açmaya gelenin Abe olduğunu . O

Kapıyı açarken biraz nefes nefese görünüyor ve sadece benim olduğumu görünce yüzü düştüğünde bir sempati hissediyorum. Heather'ı umduğundan şüpheleniyorum.

"Selam Sasha," diyor. "Mason şu anda burada değil."

Beni ve Mason'ı biliyor. Ona verdiğim krediden daha zeki. Sınıfta başka kim biliyor merak ediyorum. Muhtemelen herkes.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ben soruyorum. Abe saatine baktı.

"Genelde şimdiye kadar dönmüştür," diyor. "Beklemek ister misin?"

Kendi saatime bakıyorum. Saat gecenin on biri. Nerede o? Eve gitmek için çok sabırsızlanıyorum, bu yüzden "Tamam, bekleyeceğim." diyorum.

Abe beni içeri almak için geri çekildi. Tam bir erkek dairesi olan daireye girmeye cesaret ediyorum. Her yere yiyecek ve çamaşırlar saçılmış ve şilte neredeyse oturulamayacak kadar kirli görünüyor. Birkaç kitap ve kâğıdı kenara itiyorum ve arkamı yaslayabileceğim küçük bir alan açıyorum. Abe en azından kızarma nezaketini gösterdi.

"Kusura bakma burası çok dağınık," diyor otururken. "Sorun değil," diyorum. "Kız kardeşlerim de biraz pasaklıydı, o yüzden alışkınım."

Abe ile yaptığım yapmacık konuşma onu ne kadar az tanıdığımı fark etmemi sağladı. Ya da gerçekten, sınıfımda Mason'dan başka kimseyi. Abe benim laboratuvar ortağım ve muhtemelen yüzlerce sözlü alışverişimiz oldu, ancak bunların her biri anatomi ile ilgiliydi. Ya da en azından biyokimya.

"Sınav için kendini hazır hissediyor musun?" Abe bana sordu. Tanıdık bölgeye geri döndük. Başımı salladım.

"Sayılır."

Gülüyor. "Hazır olan biri varsa, o da sensin."

"Bu da ne demek şimdi?"

Omuz silkiyor. "Her şeyi biliyorsun, Sasha. Herkes senin sınıfın en iyi öğrencisi olduğunu biliyor."

Benimle dalga geçiyor olmalı. "artık."

"Öyle," diyor. "Yani, Heather hep der ki..." Cümlesinin ortasında durur, sözleri kesilir. Yine çok üzgün görünüyor.

"Abe?"

Cevap vermiyor. Yeşil gözleri çok uzakta görünüyor.

Heather hakkında konuşmak ister misin?" diye dikkatlice girişimde bulundum.

Böyle bir teklif yapmak bana göre değil. Son zamanlarda kendimi çok suçlu hissediyorum. Belki Abe ile konuşmak yaptığım bazı yanlışların kefareti olur. Ya da en azından bir başlangıç olur.

"Hayır,diyor. "Gerçekten istemiyorum."

Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, öldürecek zamanım yok.

OceanofPDF.com

KADAVRANIN SAĞ AYAĞINI KESMEYE ÇALIŞIYORUM.

Mason'ın izniyle neşterle parçalanmamış birkaç parça. Ekstansör digitorum longus kaslarını dikkatlice ayırıyorum. Frank'in geri kalan uzuvları anatomi pratiği için etiketlenemeyecek kadar kötü parçalanmış durumda ama sağ ayağındaki bir şeyi etiketleyebileceklerini umuyorum. Dr. Conlon diseksiyonlarımdan birini sınav sorusu olmaya değer bulduğunda gurur duyuyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz, Dr. Zaleski?"

Başımı kaldırdım ve gözlerim Dr. Conlon'unkilerle buluştu. Gözlüklerinin arkasına saklanmış olsa da hayatımda gördüğüm en parlak mavi gözlere sahip. Değişiklik olsun diye adımları hatırlamasına sevindim.

"Sadece ayağın ekstansör kaslarını ayırmak."

Dr. Conlon diseksiyonuma daha yakından bakmak için masanın etrafından dolaşıyor. Yüzünde bir gülümseme oluşmasını izliyorum.

"*Mükemmel iş,*" diye yorum yapıyor. "Elbette, sınıftaki en iyi öğrenciden daha az ne bekleyebilirdim ki?"

Gözlerimi kaçırıyorum, iltifatlara alışık değilim. Bunu ondan duymak, dün Abe'den duymaktan daha da şaşırtıcı.

"... Yani, en yüksek notlara sahip değilim ya da..."

"Sınıftaki başka hiç kimse tüm sınavlarda ve testlerde bu kadar istikrarlı bir şekilde üstün performans göstermedi" diyor. Frank'in notlarına bakıyor

tekrar ayak. "Diseksiyonlardaki üstün becerilerinin yanı sıra. Fark etmediğimi sanmayın."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunca zaman Dr. Conlon'un beni tanımadığını sanıyordum.

"Um... teşekkür ederim..."

Tekrar gülümsüyor. "Ve eğer gelecek yıl için asistanlık işini istiyorsan, senindir."

Kalbim yerinden fırlayacak. "Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle," diyor. "Umarım ilgilenirsiniz. Hayır dersin hayal kırıklığına uğrarım."

"İlgileniyorum!" Neredeyse bağıracaktım. Boğazımı temizliyorum, aniden utanıyorum. "Yani, tabii ki yapmak isterim."

Kollarını önlüğünün üzerinde kavuşturarak, "Biliyor musunuz, bu sınıfa bu kadar uzun süre ders verdikten sonra, her öğrencinin nasıl bir doktor olacağını sadece laboratuvarında onları izleyerek anlayabiliyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Bu sınıf insanların hem iyi hem de kötü pek çok özelliğini ortaya çıkarıyor."

Dr. Conlon'ın yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalışıyorum. Rachel'ın dolabına o mektubu bırakanın ben olduğumu biliyor mu? Bütün bunlar benimle oynama şekli mi?

Hayır. İmkânı yok.

"Peki ben nasıl bir doktor olacağım?" Ona soruyorum.

Dr. Conlon uzun bir süre tereddüt eder ve sonunda tekrar gülümser. "Sürprizi açığa vurmamak istemem. Yakında öğreneceksiniz."

Bu da ne demek oluyor?

"Bu arada." Boğazını temizliyor. "Sen... Rachel'ı gördün mü?"

Başımı sallıyorum, gözlerine bakmıyorum. Öksürüyor ve gözlerini indiriyor.

"İkiniz laboratuvarında birlikte çok zaman geçirmişsiniz" diye gözlemliyor. "Onun... materyali iyi kavradığını söyleyebilir misiniz?"

Bunu neden sorsun ki? Profesörümün ses tonundan Rachel'a ne kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum. Rachel'ın sadece onun sayesinde iyi notlar aldığının farkında değil mi? Rachel'ın, onun haberi olmadan kopya çekmek için onu kullanıyor olması mümkün mü?

Zavallı Dr. Conlon.

"Dürüstçe mi?" Ben soruyorum.

"Evet, gerçekten. Malzemeyi biliyor mu, mu?"

"Bilmiyor."

Dr. Conlon'un omuzları çöktü. "Tamam, teşekkürler Sasha."

OceanofPDF.com

ANNEM FINAL SINAVIMIZDAN ÖNCEKİ CUMA AKŞAMI BENİ ARADI.

Kütüphaneye gidiyorum ve telefonumda onun adı çıkınca sinirleniyorum ama yine de cevap veriyorum. Yıl başladığından beri onu ziyaret etmek için sadece iki kez eve gittiğimin farkındayım ama kendimi suçlu hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu ziyaret ettiğim için çok şanslı.

"Nasılsın, Sasha?" Annem bana soruyor. "Bu hafta sonu ziyaret için vaktin var mı?"

"Anatomi final sınavım Pazartesi günü," diye açıklıyorum, sesimden sinirlilik sızıyor.

"Oh." Bunu meşru bir mazeret olarak kabul etmemiş gibi görünüyor. "Noel'e ne dersin? Haftayı burada geçirebilir misin?"

"Belki birkaç gün," diyorum belli belirsiz.

"Umarım yaparsın," diyor annem sessizce. "Burası çok yalnız."

Kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum. "Bu senin hatan, değil mi? Babam hâlâ hayatta olsaydı, kendini bu kadar yalnız hissetmezdin."

Diğer hatta uzun bir duraklama oluyor. Sonunda annem, "Biliyorum. Keşke o da hâlâ burada olsaydı."

Neredeyse telefonumu duvara fırlatacaktım.

"Sen neden ?" Ağlıyorum. "Eğer onu solunum cihazından çıkarmasaydın, hala burada olacaktı! Ölmesi *senin suçun!*"

"Sasha!" Annemin nefesi kesildi.

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın yüzeye çıktığını hissediyorum. Bunu anneme söylediğime inanamıyorum. Ama üzgün değilim. Her ciddi dim. Öldüğü günden beri bunu söylemek için can atıyordum.

"Doğru," diye idare ediyorum.

"Sasha," diyor annem sessiz ve üzgün bir sesle. "Babanı solunum cihazından ben çıkarmadım. Doktorlar sadece onun isteklerini yerine getirdiler. Yaşam desteğine bağlı kalmak istemediğini belirten bir ön direktif imzalamıştı."

O neden bahsediyor? Bu tamamen saçmalık.

"İmkânı yok," diyorum. "Babam bunu asla yapmazdı. Asla."

"Bunu *senin* için yaptı, Sasha," diyor annem. "O hayatta ve hasta olduğu sürece *senin* asla hayallerini gerçekleştiremeyeceğini fark etti. Hayatını ona bakarak heba etmeni istemedi."

Hayır. Yalan söylüyor. Ona inanmıyorum. Babam hayatı severdi. Böyle bir şeyi asla kabul etmezdi.

"Seninle çok gurur duyuyordu," diyor annem. "Onun için önemli olan tek şey *senin* mutlu olman ve doktor olmandı."

"Ve eğer sen olmasaydın," diyorum boğazımdaki yumrunun arasından, "tıp fakültesinden mezun olmamı izleyebilecekti."

Sonra ellerim titreyerek telefonu yüzüne kapattım. Söylediklerinin nasıl doğru olabileceğini anlayamıyorum. Babam tıp fakültesine gitmemi isteseydi, gideceğimi biliyordu. *Ölmesine* gerek yoktu. Yani, evet, son birkaç yılda evde kalıp ona bakmak istedim. Ama bunu sonsuza kadar yapmayacaktım.

Tıp fakültesine gitmek için onu terk etmeye niyetliydim. Gerçekten vardı.

BİR PAZAR GECESİ İÇİN KÜTÜPHANE ŞAŞIRTICI DERECEDE KALABALIK. BEN

Etrafıma bakıyorum, sınıf arkadaşlarımdan birçoğu hararetle ders kitaplarının ana hatlarını çiziyor ve yarınki final sınavımıza hazırlanmak için son bir çaba göstererek kas, damar ve sinir çizimleri üzerinde çalışıyorlar. Sadece ben ve Mason'ın olduğu günlere özlem duyuyorum.

Bu dersten en azından onur notu alacağıma eminim. Anatomi atlasını baştan sona biliyorum ve bu hafta laboratuvarıda tüm yapıları ezberlemek için sayısız saat harcadım. Ama bu sınıfta en yüksek notu almak için yeterli mi? Bilmiyorum.

Henüz 282 numaralı dolabı kontrol etmedim. Sınavın orada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Her gün dolabın önünden geçiyorum, kontrol etmeyi göze almalı mıyım diye düşünüyorum. Ama bir türlü yapamıyorum.

Mason'ı kütüphanedeki o geceden beri görmedim. Belki de çalışmak için başka bir yer seçmeye karar vermiştir, daha az dikkat dağınık bir yer. Bu hafta sonu hastanenin her yerinde ders çalışan öğrenciler var. Geçen gün o kadar kötü görünmesine rağmen, bu sınava varını inanamıyorum.

İster inanın ister inanmayın, neredeyse gidip Patrice'le onun hakkında konuşacaktım. Yaklaşık beş dakika boyunca ofisinin önünde durdum, elim kapıyı çalmaya hazırdı. Ama sonunda yapamadım. Bu sınavda sınıftaki en yüksek puanı almak istiyorum ve eğer Mason kendini rehabilite ederse, bu gerçekleşmeyebilir.

Elbette, en yüksek puanı elde etmenin tek kesin yolu Dolap 282'nin içeriğinde .

Tanıdık bir ses beni durdurduğunda kalkıp dolabı kontrol edip etmemeyi tartışıyordum.

"Sasha?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu Rachel Bingham.

Harika. "Selam Rachel..."

"Gece geç saatlerde burada olan tek kişi olmadığımı sevindim," diyor Rachel, davetsizce yanımdaki koltuğa kayarak. Bu yorum biraz küçümseyici - profesörle yatarken Rachel'ın burada geç saatlere kadar ders çalışması gerekmiyor.

"Geceleri burası hiç boş olmuyor," diyorum sinirli bir şekilde.

Rachel yüksek sesle iç geçiriyor ve uzaklara bakıyor. Sanki benden bir şey söylememi bekliyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden sonunda "İyi misin Rachel?" diye soruyorum.

Rachel, "Sadece görüştüğüm bir adam var," diyor.

Bu adam mı? Profesörümüzü , değil mi? Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Biz şekilde... yakın zamanda ayrıldık," diye iç geçiriyor. "İşleri gerçekten ettim."

Kaşlarımı çatıyorum. Rachel ve Dr. Conlon artık yatmıyor mu? Bu, finalin cevaplarını alamadığı anlamına mı geliyor?

"... Özür dilerim. Ders çalışmak araya mı girdi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Rachel daha fazla bir şey söylemek istemiyor gibi görünüyor ama ne olduğunu bilmem gerek. Sınav cevaplarının beni bekleyip beklemediğini bilmem gerek.

Onu hissetmeliyim. "Yani kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır, bitti," diye beni temin ediyor Rachel. "Affedilemeyecek bir şey yaptım." "Onu aldattın mı?"

Bu pek mümkün görünmüyor. Rachel, not için olmasa seks yapacak kadar erkeklerle ilgili görünmüyor. Yaptığı yorumlara bakılırsa, erkekleri küçümsüyor gibi görünüyor.

"Hayır, öyle değil..." Rachel dudağını ısıırıyor.

Başka tarafa bakıyor ve o zaman gözlerinin *yaşla* dolduğunu fark ediyorum. Aman Tanrım, *ağlıyor* mu? Kafam karıştı. Notu için mi ağlıyor? Dr. Conlon'a *aşık* olmuş olamaz, değil mi? İmkânı yok.

Bu şimdiye kadarki en garip konuşma.

Rachel aniden ayağa kalkıyor ve neredeyse sandalyesini deviriyor. Neredeyse manik görünüyor.

"Bir dakikalığına gitmem gerekiyor," diyor. "Eşyalarım göz kulak olur musun?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Kütüphaneden hiçbir şeyin çalınmadığını söyleme zahmetine girmiyorum. Mason'la soyunma odasına kaçtığımda çantamı hep burada bıraktım.

Rachel ortadan kaybolduktan sonra ders çalışmaya geri dönmek için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor. Tek düşünebildiğim Rachel'in ne hakkında konuştuğu. O ve Dr. Conlon ayrıldıysa, sınav hâlâ o dolapta mı olacak?

Bilmek zorundayım.

Ayağa kalktım. Etrafıma bakıyorum ama kimse bana özellikle dikkat etmiyor gibi görünüyor. Şimdi tam zamanı, Rachel dönmeden önce.

Anatomi laboratuvarına doğru aceleyle ilerliyorum. Kalbim küt küt atıyor ve avuçlarım terliyor. Tek bildiğim, Rachel'in soyunma odasında pusuya yatmış olduğu ve dolabı açtığım anda beni yakalayacağı. Ama bu göze almam gereken bir şans.

Birkaç dakika sonra 282 numaralı dolabın önünde duruyorum. Şifreli kilidim kapıda asılı duruyor ve bir an için şifre aklımdan uçup gidiyor. Ama sonra aklıma geliyor: 28-16-8. Kadranı çevirmeye başladım.

Kilidi açmadan önce son bir kez koridoru kontrol ediyorum. Boştu.

Dolabın kapısı açılıyor ve işte orada: final sınavı. Elime alıp anatomi şemaları ve çoktan seçmeli sorularla dolu bir düzineden fazla sayfayı karıştırırken kalbim deli gibi çarpıyor. Elimde *final sınavı* olduğuna inanamıyorum. Planımın işe yaradığına inanamıyorum. Finalde sınıftaki en yüksek puanı alacağım.

Ama boş dolaba bakarken, her nasılsa, uzak bir anı kafamı dolduruyor - babam acil serviste zıplıyor, dinleyen herkese anlatıyor: "Kızım doktor olmak istiyor!"

Sasha, beni çok gururlandırırıyorsun.

Final sınavına tekrar baktım ve birden kendimi kötü hissettim. Tek istediğim babamın benimle gurur duymasını sağlamaktı. Anneme inanacak olursak, benim hayallerimi gerçekleştirebilmem için kendi hayatından vazgeçti.

Ve tek bildiğim, babam şu anda ne yaptığımı görseydi, gurur duymazdı. Benden utanırdı.

Fikrimi değiştiremeden final sınavını lime lime etmeye başladım. Her bir sayfayı yaklaşık bir düzine parçaya ayırdım ve

en yakın çöp kutusuna. Son kağıt parçaları da çöpe atılana kadar ağıladığımın farkına bile varmıyorum.

Lütfen baba, beni affet.

Beni bu halde görecek kadar hayatta olmadığı için mutluyum.

OceanofPDF.com

SOYUNMA ODASINDA BİRKAÇ DAKIKA HIÇKIRA HIÇKIRA AĞLADIKTAN SONRA kendimi toparlıyorum. Gece geç saatlerde soyunma odasında olmak Mason'ı neredeyse çaresizce özlememe neden oluyor. Eğer ona babamdan bahsetseydim, beni anlardı. Her şeyi anlardı. Her zaman sandığım kadar pislik biri değilmiş.

Kafamı boşaltmak için katta dolaşıyorum ve gönülsüzce Mason'ı arıyorum. Anatomi laboratuvarının yanındaki tuvaleti kullanıyorum ve lavaboda bütün yıl boyunca duran kocaman çatlağı fark edemiyorum. Neden kimsenin tamir etmediğini anlamıyorum. O çatlağı nasıl bir darbenin yarattığını merak ediyorum.

Sonunda kendimi otomatların önünde buluyorum. Okul saatlerinde otomatların önünde genellikle bir sıra olur ama şimdi tamamen boş. Makinede asılı duran farklı şekerlere ve kurabiyelere bakıyorum ama pek iştahım yok. Kütüphanede ilk konuştuğumuzda Mason'ın bana otomattan Oreo kurabiyesi ikram edişini hatırlıyorum. Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor.

Fıstık ezmeli fincanlardan almaya karar veriyorum ve para üstünü makineye atmaya hazırlanırken arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Bir an için belki Mason'dır diye umutlanıyorum ama arkamı döndüğümde Rachel'in bana doğru koştuğunu görüyorum. Rachel'in ruju bulaşmış ve az önce ne yaptığını tahmin etmek zor değil.

Büyük ayrılık için çok fazla.

Yine de onu yargılamayacağım. Pekala, onu yargılamamaya *çalışacağım*.
Ya da en azından denemeye çalışacağım.

Yine de Rachel'ı küçümseme duygum, yüzündeki kırmızının ruj değil kan olduğunu fark ettiğimde kayboluyor. Taze kan, kadavrada bulduğumuz eski pıhtılaşmış türden değil. Ve gömleğinin her yerinde de var.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Rachel ağlıyor. Elinin tersiyle gözlerini siliyor ve yüzüne daha fazla kan yayılıyor. Lanet olsun, bu kadar kan nereden geldi?

"Sasha," diyor Rachel alçak sesle, "korkunç bir şey oldu." Evet, şaka yapmıyorum.

"Ne oldu?" Hissettiğimden çok daha sakin bir ses tonuyla soruyorum.

"Mason Howard..." Rachel'ın gözleri yeni yaşlarla doldu. "O... o Dr. Conlon'ı *vurdu!*"

Oh Tanrım...

"Dr. Conlon ve ben..." Gözlerini indiriyor. "Biz... bilirsin, birbirimizi görüyorduk. Yanlış olduğunu biliyorum ama bir anda oluverdi. Mason içeri girdiğinde onun ofisindeydim ve..."

Rachel histerik bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak duvara yığıldı. İşte o zaman ikinci bir şok sarsıntısı yaşadım. Onunla sadece yatmıyordu, ondan gerçekten *hoşlanıyordu*.

"O... öldü mü?" diye soruyorum. Rachel yavaşça başını sallıyor.

Olamaz.

"Yardım almamız gerek," diyorum.

Ne yaptığımı kimse bilemez.

BÖLÜM VI

DR. CONLON

OCEANOFFPDF.COM

BİRİSİ SIZE SİLAH DOĞRULTTUĞUNDA NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ ÇOK GARİP. yüzüne.

Bu benim başıma iki kez geldi. İki nispeten küçük bir sayı olsa da, yine de ortalamanın çok üzerinde görünüyor. Çoğu insanın yüzüne bir kez bile silah doğrultulmamıştır. Ayrıca uyuşturucu satıcısı ya da gangster falan da değilim, anatomi profesörüyüm. Bunun neden sürekli başıma geldiği belli değil.

Birinin bana ilk kez silah doğrultması, ikisi arasında en şaşırtıcı olanıydı. Sanırım böyle bir şeyin mümkün olduğunu fark ettiğinizde, şok değerini biraz kaybediyor. Mason alınmasın ama silahını yüzüme doğrultması hala çok korkutucu. Özellikle de beni öldürmeye niyetli olduğundan emin olduğum için.

İlk seferinde yirmi iki yaşındaydım. Geçmişe baktığımda, bu inanılmaz derecede genç görünüyor. O kadar gençmişim ki, dışarı çıkıp kendi başıma yaşamama, faturalarımı ödememe ve hayatımla ilgili önemli kararlar almama izin verilmiş olması bile şaşırtıcı. Yirmi iki yaşında aptalın tekiydim. Yirmi iki yaşındaki ortalama bir aptaldan daha aptal değildim ama o yaşta sağduyulu olamıyorsunuz. Ön lob henüz tam olarak miyelinleşmemiştir.

Ve evet, şu anda yirmi iki yaşında bir kızla seks yaptığım gerçeği ışığında böyle bir şey söylememdeki ironinin farkındayım. Ben ikiyüzlüyüm. Kendim için mazeret üretmeyeceğim.

Neyse, Kurt Morton'a ve kabaca kafama doğrulttuğu silaha dönelim. Kurt'ün mırıldanması beni uyuyordum. Ve işte : Karanlıkta benimkinin karşısındaki yatağında oturmuş, o lanet tabancayla oynuyordu.

"Her şey bitti Matt," diye mırıldandı. "Boku yedim." "Kapa çeneni ve uyumaya devam et," dedim zekice.

Bunu söylemek aptalca bir şeydi, değil mi? Ama inanılmaz derecede yorgundum ve ayrıca bu durumun ne kadar kötü olduğunu anlayamayacak kadar gençtim. Ölümsüz olduğumu sanıyordum. Eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydım, farklı bir şey söyledim. Belki de "Lütfen, *lütfe*n beni kafamdan vurma, Kurt." gibi bir şey.

"kalıyorum," dedi sesi çatlayarak. "Bunu biliyor muydun?" Başımı salladım. "Vay be, dostum, bu berbat bir şey."

Tekrar ediyorum, söyleyebileceğim en parlak şey bu değildi. Bunu kafamda gözden geçirmek ve hatalarımın altını çizmek için çok zamanım oldu. Onu durdurabilir miydim? Bunu asla bilemeyeceğiz.

"Sana ne ki?" Kurt karşılık verdi. "Bay *onur öğrencisi*."

Evet, onur öğrencisiydim. O zamanlar cerrah olmak istiyordum. Ama bu hayale ne olduğunu hepimiz biliyoruz.

Ve işte o zaman Kurt silahla oynamayı bırakıp silahı bana . O anda yaklaşık yirmi yıl yaşlandım. Tabancanın namlusuna baktım ve kendi kendime "Lanet olsun, beni öldürecek" diye düşündüm.

Hatırladığım bir sonraki şey, yaklaşık iki hafta sonraydı. Birisi bana adımı, nerede olduğumu bilip bilmediğimi, tarihin ne olduğunu ve doğum günümü soruyordu. Ayrıca kafamdan vurulduğumu ve Kurt'un öldüğünü söylediler.

Bana çok "şanslı" derlerdi. Kurt silahını tam yüzüme doğrultmuştu ama elleri titriyordu ve beni kafatasımın sol tarafından vurdu. Eğer elleri daha sağlam olsaydı, sonum benden iki yaş küçük olan rehabilitasyon birimindeki Ann gibi olabilirdi. Erkek arkadaşı onu gözünden vurmuş ve kurşunun yörüngesi aşağıya doğru yön değiştirerek omuriliğini koparmıştı. Bir gözünün kör olması ve yüzünün deforme olmasının yanı sıra, Ann'in boynundan aşağısı felç oldu ve hayatının geri kalanında nefes almak için solunum cihazına bağlı kaldı. Bu benim de başıma gelebilirdi. Ya da daha büyük olasılıkla, ölebilirdim.

Gerçi bir kez kafanızdan vurulduğunuzda, kendinize şanslı deme hakkınızı kaybedersiniz.

Kaybettiğim şey kafatasımın yarısıydı. Kurşun tarafından paramparça edilmişti, bu yüzden sadece onu . Eğer parmağınızı kafa derimin sol tarafına bastırırsanız (ve inanın bana, can sıkıntısı ve/veya kaşıntı anlarında bunu birkaç kez denedim), derinin altında beyinden başka bir şey yoktu. Düşme ihtimalime karşı yürürken kask takmak zorundaydım. Şey, düşersem *diye* değil. Vücudumun yarısını hareket ettiremiyordum, bu yüzden düşmek oldukça kaçınılmazdı.

Sağ kolum ve bacağım güçlendi, ancak hiçbir zaman tam güce yaklaşamadı. Yine de, günün yarısını bana ayırırsanız (aşağı yukarı) yürüyebilecek, kendi kendime giyinebilecek ve kendi kendime banyo yapabilecek kadar iyiydim. Bana yeni bir kafatası da verdiler. Kısa bir süre için tıp fakültesine dönebileceğime dair kendimi kandırdım. Bu muhtemelen etrafımdaki insanlar için oldukça komikti.

Beni yola getiren nöropsikologum oldu. Dr. Watson. Saatlerce hafıza, muhakeme ve problem çözme testleri yaptı. Bittiğinde, sonuçları ofisinde benim için açıkladı. Bir sürü büyük kelime kullandı ama mesaj acı verecek kadar açıktı: Asla geri dönemeyecektim.

Doğal olarak onunla tartıştım.

"Sınavlarda ek süre alabileceğimi okumuştum," dedim. "Tek ihtiyacım olan sizin belgeleriniz."

"Kulağa harika geliyor Matt," dedi Dr. Watson, fikrimin aslında harika olmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Ama bir hastayı ameliyat ederken ya da bir prosedür uygularken ne yapacaksın? Bu durumda fazladan zamanı nasıl ayarlayacaksın?"

Bir saat boyunca ileri geri konuştuk. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum, haklıydı. Geri dönemezdim. Asla bir doktor olamayacaktım.

SIZI NASIL BIR İŞ BULDUĞUMUN DETAYLARI İLE SIKMAYACAĞIM.

anatomi doktorasını, engelli insanlara verilen her türlü imkandan yararlanarak ve sadece kıcıımı yırtarak çalışarak tamamladım. Neredeyse fotoğraflık bir hafızaya sahipken o sabah kahvaltıda ne yediğinizi hatırlayamamak zor bir geçiş. Yine de şükürler olsun ki hafızam gelişti.

Ama bunu duymak istemezsiniz. Eminim asıl bilmek istediğiniz şey, yirmi iki yaşındaki öğrencimle seks yapmaya başlamamın nasıl gerçekleştiği.

Okul yılının başlamasına yaklaşık bir hafta kala Dr. Michael Hirsch'ten bir telefon aldım. Ofisimdeydim ve gelecek yılın ders programını gözden geçiriyordum. Aklımda o akşam yemeğinde ne yiyeceğimi tartışıyordum ki (kimi kandırıyorum- televizyon yemeği olacaktı) telefon çaldı.

"Dr. Conlon'la mı görüşüyorum?" diye sordu derinden gelen bir ses. "Evet..." Dedim ki.

"Matthew Conlon?" diye ısrar etti. "Anatomi profesörü mü?"

Sanki telefonuma başka bir Dr. Conlon cevap verecekmiş gibi.

"Evet," diye onayladım.

"Benim adım Mike Hirsch," dedi adam. "*Dr.* Hirsch. Sanırım gelecek dersinizde benim eski bir öğrencim var. Rachel Bingham mı?"

Bilgisayarımın karşısına geçtim ve her öğrencinin adının, fotoğrafının ve mezun olduğu bölümün yer aldığı gelecek yıla ait sınıf listesine tıkladım

üniversite ve bölüm. B'nin altına baktım ve Rachel Bingham adında, evrimsel biyoloji okumuş, sade görünümlü bir esmer buldum.

"Evet, doğru," dedim.

"Dr. Conlon," dedi Hirsch. "Aramamın nedeni sizi uyarmak. Rachel... dikkat edilmesi gereken biri."

Rachel Bingham'ın zararsız görünen fotoğrafına kaşlarımı kaldırdım.

"Aldatıyor mu?"

"Rachel evliliğimi mahvetti," dedi Hirsch, sesi öfkeyle doluydu. "Ve eğer ona izin verirsen, senin hayatını da mahvedecek."

Her şey kulağa gülünç geliyordu. O zaman gülüp geçmiştim. Ama bir hafta sonra Rachel'ı şahsen gördüm ve anladım - bu kızın bir adamın evliliğini nasıl mahvedebileceğini anladım. Baştan çıkarıcı ve tehlikeli bir havası vardı; inanılmaz derecede çekiciydi.

Yine de onu çevirmeye niyetim vardı. Gerçekten.

Sonra... şey, ne oldu bilmiyorum. Ona Patrice'in numarasını veriyordum ve o da ofisimden ayrılmaya hazırlanıyordu, ama sonra gömleğinin altına bakmak gibi korkunç bir hata yaptım ve bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşünmeye başladım. Üç yıl, üç yıl. Bu yüzden kendi kendime bunu sadece bir kez yapabileceğimi düşündüm. Sadece bir kez, sonra da bunun bir daha asla olmayacağını ona anlatacaktım.

Sonra bir şekilde ona aşık oldum.

Ona neden aşık olduğumu merak ediyor olabilirsiniz, ki Patrice de bana aynı şeyi sordu. Hiçbir zaman sıg bir tip olmadım, bu yüzden sizi temin ederim ki onun yirmi iki yaşındaki mükemmel vücuduna aşık olmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl olduğunu gerçekten bilmediğimi söylemeliyim.

Sanırım bu daha çok onun bana kendimi nasıl hissettirdiğiyle ilgili bir şeydi. Kim güzel bir genç kız tarafından arzulandığını hissetmek istemez ki?

Tek bildiğim on yılı aşkın süredir antidepressan kullandığım ve Kurt beni vurduğundan beri gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım ilk anın Rachel'la birlikte olduğum zaman olduğu.

İŞTE PATRICE İLE OLAN HİKAYE:

Patrice ile ilk tanıştığımda onu çekici bulmuştum. Objektif olarak konuşursak, çekici *biri*. Yaşınız ilerledikçe, sizin yaşınızda çekici ve bekar biriyle tanışma şansınız sonsuz derecede azalıyor. Ve inanın bana, seçici olmaktan çok uzağım.

Patrice DeWitt'te çalışmaya başladığında -ben işe başladıktan bir yıl sonra- ondan hemen hoşlandım. Zeki ve güzeldi ama benim için imkânsız bir hayal olacak kadar da benden uzakta değildi. Bu yüzden tüm cesaretimi topladım ve ona işten sonra benimle bir şeyler içmeye gelmesini teklif ettim. Telaşlanırsa her zaman geri adım atabileceğimi ve bunun platonik olduğunu söyleyebileceğimi düşündüm.

Patrice içki içmeye evet dedi ve ben de kendimi biraz tebrik ettim. Evinden birkaç blok ötede bir bara gittik, sohbet kolayca ilerledi ve içime iki bira koyduktan sonra neredeyse hamle yapacak cesareti bulmuştum. Sonra Patrice saatine baktı.

"Gitsem iyi olacak," dedi Patrice. "Erkek arkadaşına bu akşam ona yemek hazırlayacağıma söz verdim."

Daha sonra aslında bir erkek arkadaşı olmadığını öğrendiğimde, beni bu utançtan kurtardığı için minnettar oldum.

Bu yıllar önceydi. Şimdi platonik arkadaşız ve evet, onu hala çekici bulsam da bu anlaşımdan memnunum. Ama ne zaman benimle flört ediyormuş gibi görünse, kendime o aşağılayıcı geceyi hatırlattım ve geri çekildim.

Patrice, Rachel ve benim yanıma geldiğinde panikledim. Patrice'in aşırı tepki vereceğini biliyordum. Rachel'ı tanıyordu ve muhtemelen içten içe neler olup bittiğinden şüphelendiği için onu pek umursamıyordu. Rachel gider gitmez bana saldırdı.

"Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın Matt," dedi yavaş terapist sesiyle.

Benimle bu şekilde, sanki hastalarından biriymişim gibi konuşmasından nefret ediyordum. "Önemli bir şey değil," diye mırıldandım.

"Önemli bir şey değil mi?" Patrice sözlerimi yineledi. "Matt, işini kaybedebilirsin. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Başımı kanepenin arkasına yasladım ve ona bakmak zorunda kalmamak için gözümü tavana diktim.

Patrice, "Notlarla oynamak son derece ciddi bir suçtur," dedi. "Bir daha asla akademide çalışamazsınız."

"Ben onun notuyla oynamadım," dedim.

Patrice son derece şüpheci görünüyordu.

"Ben ," diye ısrar ettim.

"Peki, ona ne veriyorsun o zaman?" Patrice sordu. "Cevap anahtarını mı?"

"Hayır," dedim. "Ona hiçbir şey vermiyorum. Biz sadece... Biz bir ilişki."

Yüzündeki sempatik ifadeden nefret ediyordum. "Ah, Matt. Hadi ama."

Patrice'in Rachel'ın benden gerçekten hoşlanabileceğine dair en ufak bir ihtimali bile düşünmemesi canımı yakıyordu. Ama tamamen haksız da sayılmazdı. Rachel gelmeden önceki üç yıl içinde tam olarak tek bir randevuya çıkmıştım. Bir tanışma uygulamasında tanıştığım bir kadındı ve yemeğin yarısında, açıkça uydurma olan acil bir durumu bahane ederek kaçıp gitmişti. Bu olay beni o kadar üzmüştü ki randevulara ara vermeye karar verdim ve bu kararım düşündüğümünden daha kalıcı oldu.

"Bana güvenmek zorundasın," dedi Patrice. "Bunun sonu iyi bitmeyecek. İkiniz için de."

Haklı olduğunu biliyordum ama bunu itiraf edemezdim.

"Olabilir." "Güven bana, olmayacak."

Patrice'in haklı olmasından nefret ederek gözlerimi kapattım. Ama sonra kanepenin altımda kaydığını hissettim ve onun yanımda oturduğunu fark ettim. Ona en son bu kadar yaklaştığımda sahte bir erkek arkadaş icat etme ihtiyacı hissettiğini düşünürsek, uygunsuz bir şekilde yakındı.

"Matt," dedi nazikçe. "Son zamanlarda ikimiz hakkında çok düğünüyorum. Sen ve ben."

Gözlerimi açtım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Sen ve ben mi?"

Patrice başını salladı. "Hayatım boyunca hep aynı tip erkeklerle birlikte oldum. Her erkek arkadaşım... eski kocam... hepsi de yakışıklı, kötü çocuk tipleriydi. Onlara karşı koyamadım."

"Evet," diye mırıldandım, gözlerimi devirerek. "Çok kötü."

"Ama artık öyle bir adam istemiyorum." Patrice kanepede bana doğru yaklaştı. Artık rahatsız edici derecede yakındı. "Nazik, zeki ve sorumluluk sahibi birini istiyorum."

Kör bir maymun bile bunun nereye varacağını görebilirdi.

Patrice, "Hayatımın bu noktasında artık dış görünüşe önem vermiyorum," dedi. *Vay be, teşekkürler.* "Önemli olan *içeride* ne olduğudur."

Ve şimdi, eli dizimdeydi. Bir yıl önce Patrice'in elinin dizimde olması için canımı verirdim, bunu bana ne kadar itici olduğumu söylerken yapsa bile. Şimdi tek düşünebildiğim Rachel'dı. Son on buçuk yılda beni mutlu eden tek şey oydu. Onu *seviyordum*, lanet olsun.

Yüzümü titreyen ellerimin arasına gömdüm. Kendimi gerçekten hasta hissediyordum, Patrice daha önce akşam yemeği önerdiğinde söylediğim gibi sahte bir hasta değil. Rachel'la her şeyin bitmesini istemiyordum. Ama ne yapabiliirdim ki?

"Matt..." Elini sırtıma götürdü ve daireler çizerek ovdu. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz."

"Hey, dinle." Sırtımı ovmayı bıraktı ve çantasına uzandı. Birkaç saniye etrafı karıştırdı, sonra yüzümü ellerimden kaldırdığımda küçük bir poşet çıkardı. "Seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum."

Sağ tarafımdaydı ve ben sağ tarafımı pek iyi göremiyorum, bu yüzden önce hayal gördüğümü sandım ama poşetin içinde bir düzine kadar küçük beyaz hap olduğunu fark ettim. Tek düşünebildiğim, "*Bu da ne böyle?*" oldu.

Patrice iki hapi avucunun içinde salladı ve bana uzattı. "Al bunları. Rachel'la ilgili her şeyi unutacaksın."

Elindeki haplara bakakaldım. Ne olduklarını bilmiyordum ve sormaya da zahmet etmedim. DeWitt'teki personel arasında uyuşturucuların öğrencilere ulaşmasından içimizden birinin sorumlu olması gerektiği fısıldanıyordu. Ama o ana kadar bunun Patrice olduğunu hiç bilmiyordum.

Patrice'i her zaman onu sevmeyen insanlara karşı savundum - ve inanın bana, çok sayıda vardı. Pek çok insan bu kadından anında hoşlanmamış gibi görünüyordu. Ve şimdi, ben de ondan nefret ediyordum.

"Sensin," diye tükürdüm ona. "Uyuşturucu temin eden sensin."

Tepkime şaşırmış gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sanki yaptığı şeyle ilgili bir *sorunum yokmuş* gibi. "Nasıl olsa alacaklar. Onlar *çocuk*. Ben de düzgün bir ev alabilirim, değil mi?"

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar kızmamıştım. Kurt'e bile. O sadece dengesizdi, kötü niyetli değildi.

"Hapları al," diye ısrar etti. "Yardımcı olacaklar, söz veriyorum." "Şaka yapıyor olmalısın."

Bir kaşını kaldırdı. "Kesmek mi istiyorsun?"

"*Kesik* mi?" Ben patladım. "*Kestirmek* istemiyorum! Kesinlikle istemiyorum! Ve... ve yarın, neler olduğunu anlatmak için doğruca dekana gideceğim, Patrice."

Sanki bunu söyleyebileceğim aklına gelmemiş gibi vücudu kaskatı kesildi. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiylim."

"Dekana söylersen," dedi Patrice sakince, "seni ve Rachel'ı ihbar ederim." Ona umurumda olmadığını söyleyecektim ama yüzümdeki ifadeyi gördü ve ekledi, "Bu Rachel'ın hayatını mahveder, değil mi? Okuldan atılırdı. Doktor olma şansı kalmaz."

Patrice'e fokur fokur kaynayan bir bakış attım, varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum. Nefret bedenimden öyle bir güçle yayılıyordu ki, onun bunu hissedemediğine inanmak zordu.

"Evimden defol," dedim sessizce.

"Matt..."

"Yaptığın şeyi kimseye söylemeyeceğim," dedim, "ama sadece Rachel'ın iyiliği için. Ve bunun sona ermesi gerekiyor. Eğer durmazsa dekana gideceğim. Ciddiyim."

Patrice şaka yapıyor olabileceğimi düşünmüş gibi başını salladı. Ha ha, gerçekten komik. Sen bir uyuşturucu satıcısısın, evimden defol.

Patrice gider gitmez Rachel'ı aradım ve bir kez daha onunla olan ilişkiyi bitirmeye niyetlendim. Her zaman iyi niyetliyimdir, değil mi?

Rachel evime döndüğünde, kollarıma düşmeden hemen önce kahverengi gözlerinin kenarlarındaki kırmızılığı görebiliyordum. Ağlıyordu. Ağlıyordu.

Bitmiş olabileceğimiz düşüncesiyle ağlaması bana çok dokunmuştu. İşte o zaman onu gerçekten sevmeye başladım.

OceanofPDF.com

RACHEL'IN BANA İHANET ETTİĞİNİ ÖĞRENDİĞİM GECE

Lavabomun üstündeki ecza dolabını açtım ve içindeki tüm hapları almayı düşündüm. Kafamdan vurulduğumdan beri peşimi bırakmayan tıbbi sorunlar için tuttuğum bir dizi doktor sayesinde bol miktarda ilacım var. Hatta tüm hapları almam bile gerekmezdi; sadece bir şişe ağrı kesici her şeyi bitirmek için yeterli olurdu. Eğer bunu yapsaydım, sabaha kadar kimse beni bulamazdı ve o zaman da çok geç olurdu. Ne de olsa Dead Med'de her yıl aşırı dozdan ölenler oluyordu, bu yıl ben de olabilirim diye düşündüm.

Sonunda, kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. Çok korkaktım. Ayrıca ben Katolik olarak yetiştirildim ve böyle şeyler yapmamamız gerekiyordu.

Ama final sınavından önceki gece ofisimde oturup, sevdiğim kadının kopya çekememesi için soruları yeniden yazarken, Rachel'ı düşünmeye başladım. Onun kariyeri için nasıl bu kadar endişelendiğimi, ahlaki kurallarına karşı gelip Patrice'i yaptığı şey için ihbar etmemeyi kabul ettiğimi. Ama artık böyle bir endişem yoktu.

İşte o zaman telefonumu elime aldım ve Patrice'i aradım.

"Matt?" Benden bu kadar geç haber aldığına şaşırmış gibiydi. "Neler oluyor?"

"Sadece seni uyarmak istedim." Telefonu sol elimle daha sıkı kavradım - artık herhangi bir şeyi sıkıca kavrayabilen tek elimle. "Yarın sınavdan sonra senin hakkında dekana gideceğim. Ona öğrencilere uyuşturucu dağıttığını söyleyeceğim."

Hattın diğerk ucunda uzun bir duraklama oldu. "Eğer bunu yaparsan, ona senden ve Rachel'dan bahsederim."

"Öyle olsun."

"Kendi kariyerini ve onunkini mahvetmek senin için sorun değil mi?" "Evet."

Ciddiydim.

"Matt." Sesinde biraz histerik bir ton vardı. "Lütfen ne yaptığını bir düşün. Bunun hakkında konuşamaz mıyız? Lütfen?"

"Hayır, Patrice. Ben kararımı verdim."

Sonra telefonu kapattım. Bu konuda benimle yüzleşmesini bekliyordum ama sonra kapımı çalan Rachel oldu. Ve bana söylediğı şeyler her şeyi değıştirdi.

Rachel şantajı uğradığını ve sınava girmesinin tek sebebinin bu olduğunu söylediğinde ona inanıyor muyum? Belki de. Sanırım inanıyorum. Kimse o kadar iyi bir oyuncu değil. Rachel'a inanmak daha kolay çünkü onu seviyorum. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu seviyordum.

Ve onu çok sevdiğim için bugün ölmesine izin vermeyi reddediyorum.

OceanofPDF.com

ŞİMDİ, DÖNÜP DOLAŞIP BANA DOĞRULTULAN O LANET SİLAHA GELİYORUZ.
yüz.

Mason bir tetikçi olarak Kurt'ten çok daha korkutucu. Bunun bir nedeni, yüzünün yarım sakalla kaplı, koyu renk saçlarının yağlı ve taranmamış, giysilerinin buruşuk ve lekeli olması gibi darmadağınık görünüşüdür. Yine de tabancayı tutan eli sarsılmaz ve sabit, oysa Kurt yaprak gibi titriyordu. Mason silah kullanmayı bilen ve ne yaptığını çok iyi bilen bir adam gibi görünüyor. Ve çok *kızgın* görünüyor.

Bu yıl incelediği kadavra hakkında cevaplar istiyor ama ona ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Gizlilik nedeniyle kadavralar hakkında bilgi veremem. Masa 13'teki adamın yetmiş üç yaşında pulmoner emboli - akciğerlerinde kan pıhtılaşması- nedeniyle ölen eski bir polis memuru olduğunu biliyorum. Mason'a bu bilgiyi verebilirim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bana inanacağından şüpheliyim.

Ne yaparsam yapayım, o silahı ateşleyecek.

Kafasından vurulan çoğu insan hayatta kalamaz. Bu anlamda gerçekten şanslıyım. Kafama aldığım iki kurşun yarasından kurtulmam pek mümkün görünmüyor. Burada işim bitti. Ve bu sefer kafamda tek bir düşünce var:

Rachel'ı da öldürmesine izin veremem.

"Gerçekten çok üzgünüm," dediğimi duyuyorum.

Mason'a söylemiyorum. Rachel'a söylüyorum, kısmen öğrencimken ondan faydalandığım için. Kısmen de beni sevdiğini bildiğim halde kendimi öldürttüğüm için.

Rachel pantolonumun paçasını çekiştirip duruyor ve endişelendiğini anlayabiliyorum. Dışarı çıkmak istiyor. Bu son derece kötü bir fikir olurdu ama Mason'a masamın altında birinin saklandığını belli etmeden bu duyguyu ona iletmek çok zor. Bu çok hassas bir durum. Yere işaret ederek, bu manyak gidene kadar saklanmasını işaret ediyorum.

Yapacağım son şey olsa bile Rachel'ı kurtarmalıyım. Ve büyük ihtimalle öyle olacak. ol.

Rachel, yerde kal!

OceanofPDF.com

BÖLÜM VII

ABE

OCEANOFFPDF.COM

HASTANEYE GIRERKEN SİLAH CEKETİMİN CEBİNDEYDİ.

Kimse beni aramıyor. Tabii ki aramıyorlar. Kimlik kartım var ve garajdan, kimlikle girilmesi gereken öğrenci otoparkından içeri giriyorum. Cüsseme rağmen hiç şüphe çekmiyorum. Otopark girişinde bir güvenlik görevlisi var ama bana zar zor bakıyor.

Ceketimin cebindeki kesinlikle haberi .

Niyetimin ne olduğunu bilmiyorum, henüz karar vermedim. Ama Patrice'i düşündüğümde, göğsüm öfkeyle yanıyor. Ve parmaklarımı o silaha doladığımda biraz daha iyi hissediyorum.

Pazar gecesi buralarda olacağını söyledi çünkü yarın final sınavımız var. Bizim için "orada olmak" istediğini söyledi. Sanırım bu da biraz uyuşturucu satışı yapmayı umduğu anlamına geliyor. Her neyse, fiziksel olarak burada olacağını söyledi.

Buna güveniyorum.

Asansöre binip iki kat yukarı çıkıyorum ve indiğimde cebimdeki telefonum çalıyor. Görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra çıkardım. Araba kullanırken kaçırdığım okunmamış bir mesaj var ve Heather'ın adı ekranda yanıp sönüyor. Bu kesinlikle kabul edeceğim bir arama.

"Hey!" diyorum, hevesimi gizlemekte başarısız olmaya çalışarak. "Hey, Abe."

bir şey söylemedi, ben de sordum: "Ne ?"

Seni sevdiğimi fark ettim Abe. Önlüğüne neden kan bulaştığı umurumda değil. Bunu bir daha asla konuşmayalım.

"Dinle, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim." Sesi hafifçe titriyor. "Ama başka kimi arayacağımı bilemedim..."

"Tamam..."

"Mason için endişeleniyorum."

Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Mason?"

"Seni bulmak için yukarı çıktım," dedi bana. "Ve yurt odanın kapısı kilitli değildi. İçeri girdim ve. odan darmadağındı.

-Eminim bunu biliyorsunuzdur. Ama özellikle Mason'ın masası." "Uh-huh..."

"Ve beni ilgilendirmediğini biliyorum," diye devam ediyor, "ama önce *senin* masan olduğunu düşündüm, çünkü çok garip davranıyordun. Sonra Mason'ın masası olduğunu fark ettiğimde, tüm kâğıtlara bakmaya başlamıştım bile ve hiçbirinin derslerimizle ilgisi yoktu. Hepsi ölü polis memurlarıyla ilgili garip makalelerdi. Rastgele cümlelerin altı çizilmiş, kenarlarına notlar karalanmıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Gerçekten tuhaftı."

"Biraz tuhaf," diye katılıyorum.

"Ve sonra," diyor, "masasında bir mermi buldum."

Kurşun mu?

Telefonu kulağımdan çekerken kalbim hızlanıyor. Araba kullanırken kaçırdığım kısa mesaj uyarısına bakıyorum. Mesaja tıklıyorum ve mesajın Mason'dan geldiğine emin oluyorum:

Eğer bu gece dönmezsem, polise Frank'i Dr. Matthew Conlon'un öldürdüğünü söyle.

Ha? Bu da ne demek oluyor? Frank, yani *kadavramız* mı? Mason neden bahsediyor?

Bir tür hata ya da şaka olmalı.

"Heather," diyorum, "Mason'a neler olduğunu bilmiyorum ama eminim-" Koridorda yankılanan bir silah sesiyle rahatlamam kesiliyor. "Kahretsin," diyorum.

"Sorun nedir?"

"Heather." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Hemen 911'i aramanı ve hastanede birinin silahla ateş ettiğini söylemeni istiyorum."

"Ne?"

Ve şimdi ikinci bir silah sesi duyuldu, bile daha yüksek sesle.
Daha yakın. Ama bundan Heather'a

bahsetmedim. "Sadece ," diyorum. "Hemen
şimdi. Gitmem gerek."

"Abe!" diye bağıyor. "Orada neler oluyor? Biri ateş ediyorsa oradan
çıkman gerek. Ya da... ya da saklan."

"Merak etmeyin." Sesimden sahte bir güven damlıyor. "ama, sınıfımızdaki
herkesi alt edebilirim, sorun değil. Değil mi?"

"Abe..."

"Lütfen, Heather. polisi ara. Seninle sonra konuşacağım."

Ve sonra, beni bundan yapacağım şeyden vazgeçirmeye çalışmadan
aramayı sonlandırıyorum. Hemen ardından telefon tekrar çalmaya başladı.
Heather'ın adı ekranda yanıp sönüyordu. Aramayı reddediyorum, telefonu
sessize alıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

Gecenin bir yarısı olduğu için koridorlar çok ıssız - hızlı ayak seslerim
yerde gök gürültüsü gibi duyuluyor. Tepe ışıklarının sadece yarısı yanıyor ve
birkaç koridorda hiç ışık yok. Ama iyi tarafından bakarsak, başka silah sesi
duymuyorum.

İlk durağım olan Dr. Conlon'un ofisine gitmek için köşeyi döndüm.
Mason'ın mesajının içeriğine bakarak ilk oraya gitmenin akıllıca olacağını
düşündüm. Umarım bunların hepsi garip bir hatadır. Heather'ın Mason'ın
masasında bir mermi bulmasının ve şimdi koridorlarda silah seslerinin
yankılanmasının gayet makul bir açıklaması .

Ama yerde yatan cesedi gördüğümde tüm umutlarım yok oldu.

Bu Dr. Patrice Winters. Yerde yatıyor, altındaki kan gölü her geçen saniye
daha da genişliyor. Gözleri açık, gözlerini kırpmadan tavana bakıyor. Nabzını
hissetmek için eğilmeme gerek yok, kesinlikle ölmüş.

Biri göğsüne bir kurşun sıkmadan önce bu gece hiç para kazandı mı merak
ediyorum.

Ceketimin cebine uzandım ve içinde duran silahı hissettim. Okula
geldiğimde Patrice'in ofisine gidiyordum ve işler farklı gelişseydi tetiği çeken
ben olur muydum? Çok kızgındım, orası kesin.

Elimi cebimden çekiyorum, keşke silahı getirmeseydim diyorum. Yapmış
olabileceğim şeyi düşünmek midemi bulandırıyor, ben katil değilim. Ve
isteyeceğim son şey polisin silahı üzerimde bulması.

Dr. Conlon'un ofisinin kapısı hâlâ kapalı, ancak kapının altından ışık geliyor. Bir süre dinliyorum ama içeriden hiçbir şey duymuyorum. Ses yok, hiçbir şey yok. Ama Dr. Conlon burada olsaydı, bu kadar yakından gelen silah sesleri üzerine mutlaka ofisinden çıkardı. Yani bu şu anlama mı geliyor...?

Elimi kapı koluna koydum, çevirmek istemedim. Belki de polisi beklemek daha iyidir. Ama ya Dr. Conlon yaralıysa ve kanaması varsa? Ya onu kurtarabilirsem?

Düğmeyi çevirmeye başlıyorum ama daha yapamadan köşeden gelen bir ses dikkatimi dağıtıyor. Kapı çarparak kapanıyormuş gibi bir ses. Anatomi laboratuvarı yönünden geliyor.

Mason daha sonra oraya gitmiş olmalı.

Ama anatomi laboratuvarında kimse yok. Saat çok geç. Finalden önceki gece bile olsa, bu saatte kim cesetlerle laboratuvarında olabilir ki? Mason oraya gittiyse, zarar veremez, değil mi?

Ve sonra çığlık havayı yarıyor.

OceanofPDF.com

KOŞMAYA BAŞLADIM.

Çoğu insan silah seslerinin geldiği yönün tersine doğru kaçar, özellikle de polis çağrıldıktan sonra. Ben hep öyle yapacağımı düşünmüştüm. Ama ya bir aptalım ya da düşündüğümde daha cesurum ya da her ikisinden de biraz var, çünkü işte buradayım.

Anatomi laboratuvarına ulaştığımda, kapıdaki pencereden içeride ışıkların açık olduğunu anlıyorum. Kapıyı açmadan içeride neler olup bittiğini görmek için pencereden bakarken kalbim göğsümde taklalar atıyor. Ne yazık ki hiçbir şey göremiyorum.

Tam bir sonraki hamlemi düşünürken, laboratuvarın içinden tanıdık bir ses duyuyorum: "Ölmek istemiyorsan dediklerimi aynen yap."

Bu Mason. Laboratuvarında ve yanında biri daha var.

Boynumu eğip koridorlarda polis izi arıyorum. Heather birkaç dakika önce onları aramış. Polisin gelmesi ne kadar sürer? Eminim yakında burada olurlar. Belki de beklemeliyim.

Ama yaparsam, çok geç olabilir. Patrice koridorda çoktan öldü. Eğer başka biri ölürse ve ben bunu durdurabilirsem, bu benim hatam olur.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yere çömeliyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde laboratuvarın kapısını açan şifreyi giriyorum ve odaya girmek için kapı kolunu yavaşça çeviriyorum. Kapıyı açar açmaz Mason'ın sınıf arkadaşım Danielle Stern'e bir silah doğrulttuğunu görüyorum. İçindeki fanlar

Laboratuvar çok gürültülü ve fark edilmeden içeri girebilmek ve içeri girerken bir şeyi devirip yerimi belli etmemek için dua ediyorum. Keşke bu kadar sakar olmasaydım.

Odanın içinde kayarken nefesimi tutuyorum. Kapıyı arkamdan sessizce kapatana kadar başımı kaldırmıyor, hatta bir daha nefes almıyorum. İçim rahatlıyor, Mason hâlâ Danielle'e silah doğrultuyor ve burada olduğumdan haberi yok. Danielle'in beni görüp görmediğinden emin değilim ama hiçbir şey belli etmiyor. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamakla meşgul.

"Ne istiyorsun?" Danielle inliyor.

Mason'ın cevabını beklerken durakladım. "Bir şeyden kurtulmam için yardımına ihtiyacım var... birinden..."

Bacaklarım titriyor ve dehşet içinde masalardan birine çarpıp tökezliyorum. Mason sese doğru kafasını çevirir. Sinsilik buraya kadarmış. "Abe?" Mason şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Burada ne yapıyorsun?" "Mason, ne yapıyorsun?" Onlara doğru bir adım atarak tıslıyorum.

Mason hâlâ silahı tutuyor ama artık Danielle'e doğrultmuş değil. Kendi cebimdeki silahı çıkarmayı düşünüyorum ama bunun işleri kızıştıracığından endişeleniyorum. Ve polis geldiğinde, silahı tutan adam olmak istemiyorum. Bu vurulmak için harika bir yol.

"O," diyor. "Silah seslerini duydu. Diğer tanıktan kurtulmalıyım."

Onun sözleri Danielle'in hıçkırıklarının şiddetlenmesine neden olur. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve bayılacakmış gibi sallanıyor.

"Kapa çeneni!" Mason ona bağırıyor.

Lütfen ağlamayı kes, Danielle. İşleri daha da kötüleştiriyorsun.

"Mason, o silahı bırakmalısın," diyorum sessizce, artık çok geç olduğunu bilerek. Patrice öldü ve Dr. Conlon'un da ölmesinden korkuyorum. "Ciddiyim, silahı bırak ve bu işi çözelim."

Mason sadece bana bakıyor. Vay canına, *gerçekten* kötü görünüyor, sanki çukurda uyuyormuş gibi. Bütün bunlar burnumun dibinde nasıl oldu?

"Bana güveniyorsun, değil mi Mason?" Diyorum. Ani hareketler yapmamaya dikkat ederek yavaşça ona doğru ilerliyorum.

"Ben... Sanırım öyle..."

"O silahı bırakmalısın," diye tekrarlıyorum.

Mason'ın omuzları gevşiyor ve ben yaklaşmaya devam ettikçe elini indiriyor. Tanrıya şükür, işe yarıyor-Mason sakinleşiyor.

O anda anatomi laboratuvarının hemen dışından bir ses geliyor ve Mason başını sesin geldiği yöne çeviriyor. Silah cebimde olmasına ve onu kullanmak için zamanım olmasına rağmen Mason'ı silah zoruyla tutmak istemiyorum. Bu onu durdurmayacak ve yapmak istediğim son şey oda arkadaşımı öldürmek. Bir daha kimseyi öldürmek istemiyorum.

Ben de risk aldım. İleriye doğru hamle yaptım ve Mason'ı yakaladım, iki yüz elli kiloluk ağırlığının tamamını bu çabanın arkasına koydum. Beceriksiz bir hödük olabilirim ama istediğim zaman hızlı olabilirim ve Mason tepki vermeden sertçe yere düştü, silah sağ elinden düştü. Kaçmaya çalışmasına fırsat vermeden onu yere yapıştırdım.

"Abe... bu da ne?" Mason bana bakarken başarıyor. "Sen de mi bu işin içindesin?"

Ne söyleyebileceğimden emin olmasam da cevap vermiyorum. Polis gelip ayağa kalkmama yardım edene kadar onu zaptediyorum ve Danielle nefes nefese onlara olan biten her şeyi anlatıyor. Mason kelepçeli bir şekilde götürülüyor ve bu süre boyunca kendi kendine mırıldanıyor.

Asla doktor olamayacak.

OceanofPDF.com

EPILOG

KIERA

Yedi Yıl Sonra

İKİ HAFTADIR ACIL TIP ROTASYONUMDAYIM,
ve resmen hayatımdan nefret ediyorum.

Tıp fakültesindeki üçüncü yılımın üçüncü rotasyonu. Üçüncü rotasyonunuz için, hayatınızın geri kalanında yapmak istediğiniz uzmanlık alanını planlamanız gerekiyor. Bu şekilde, hastanede tam bir aptal gibi görünmeyecek kadar zamanınız olur, ancak rotasyonu yeterince erken alırsınız, böylece tavsiye mektupları almak veya nefret etmeniz durumunda fikrinizi değiştirmek için bolca zamanınız olur. Benim için durum ikincisiydi.

Aslında tempoyu, hastaları, prosedürleri ve hatta personelin çoğunu seviyorum. Ama nefret ettiğim şey kıdemli asistan Dr. Sasha Zaleski. Ve bir şekilde, bu beni tamamen mutsuz etmeye yetiyor.

"Kiera!"

Dr. Zaleski'nin sesiyle bilgisayar ekranından başımı kaldırıyorum. Çoğu asistan onları ilk isimleriyle çağırma izin verir ama Dr. Zaleski izin vermiyor. İçimden homurdanıyorum ve kendimi destekliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Dr. Zaleski bilmek istiyor.

"Sadece son hastayı yazıyordum," diye açıklıyorum. Acil servisteki nöbetlerimin neredeyse tamamında Dr. Zaleski'nin çalışıyor olmasına sessizce lanet ediyorum. I

Belki değişmiştir diye geçen hafta programı kontrol ettim. Değişmemişti. Her nasılsa, program tanrılarını kızdırdım.

Dr. Zaleski suçlayıcı bir ifadeyle, "Size 3 numaralı odada apandisit şüphesi olan kadını görmenizi *söylemiştim*," diyor.

Evet, ama aynı zamanda bir sonrakine geçmeden önce gördüğüm hastaları yazmam gerektiğini de söyledi. Karışık mesajlar, cidden.

Tek söylediğim "Özür dilerim," oldu.

"Çok yavaş davrandığınız için," diyor Dr. Zaleski küçümseyerek, "o hastayı zaten kendim gördüm. Neden bir işe yarayıp Cerrahi'yi arayıp onu görmeye gelmiyorsun?" Duraksıyor. "Ondan sonra da gidip bana bir fincan kahve getir."

Başımı sallıyorum, onu daha fazla kızdıracak bir şey söylemekten korkuyorum, her ne kadar teknik olarak asistanlar tıp öğrencilerini kahve getirmek veya çamaşır yıkamak gibi önemsiz işleri yapmaya gönderdikleri için azarlanmış olsalar da. Yine de ona kahve götürmek benim için sorun değil. En azından berbat etme olasılığım daha düşük. Bu rotasyonda iki hafta geçirdikten sonra tam olarak nasıl sevdiğini biliyorum. (Ruhu gibi siyah.)

Dr. Zaleski'nin kötü huylu olduğunu duydum çünkü düşük seviyeli DeWitt'te bir ihtisas yeri için eşleşti. Görünüşe göre, parlak notlar rotasyonlardaki uzmanların vasat değerlendirmelerini telafî etmiyor. Dr. Zaleski yalakalık yaptığı insanlara karşı bile nazik olamıyor.

DeWitt Hastanesi o kadar da kötü değil. Tıp fakóltesi en iyilerden biri, özellikle de artık Dead Med olarak bilinmediğı için. Gerçi herkes bu eski lakabın hikayesini bilir, okulumuzda büyük bir dedikodudur.

Görünüşe göre, DeWitt'in eskiden kötü bir uyuşturucu sorunu varmış. Birkaç öğrenci aşırı dozdan ölmüş, ama yine de bunu engellemeyi başaramamışlar. Ayrıca, eski anatomi profesörü tam bir apkınmış, tam bir Kazanova, öğrencileriyle sık sık ilişki yaşamış. Sınıftaki bir kızla ilişki yaşıyordu ve başka bir öğrenci bunu öğrendi ve ona şantaj yapmaya çalıştı. Her şey korkunç bir şekilde ters gitti ve o öğrenci sonunda profesörü ve başka bir çalışanı öldürdü. Ve anatomi profesörü uyuşturucuları dağıtan kişiydi, bu yüzden o öldükten sonra öğrenciler temizlendi.

Profesörü öldüren öğrenci ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı - sanırım birinci derece cinayet suçlamasıyla. Cinayeti işlemesinin bir nedeninin de uyuşturucu kullanması olduğunu düşünüyordı.

kampüs dışındaki bir klinikte şeker gibi dağıtılıyormuş. Orada çalışan doktorun lisansını kaybettiğini ve hapse girdiğini de söylemeye gerek yok.

Elbette bunların hepsi yedi yıl boyunca aktarılan söylentiler. Ne kadarının doğru olduğunu kim bilebilir?

Profesörle ilişkisi olan kıza ne olduğunu hep merak etmişimdir ve başka bir okula geçmesi dışında bu konu hiçbir zaman açıklığa kavuşmadı. Bu tür konularda genellikle haklı olan arkadaşım Meg, tıp fakültesini tamamen bıraktığını söylüyor. İnsanların onun yoga eğitmeni, anaokulu öğretmeni, balet ya da zengin biriyle evlendiğini ve çalışmak zorunda olmadığını söylediklerini duydum.

Şimdi düşünüyorum da, Dr. Zaleski muhtemelen o zamanlar DeWitt'teydi. Belki o öğrenciyi tanıyordu ve ona ne olduğunu bana anlatabilirdi. Ama Dr. Zaleski mesai saatleri içinde kişisel konuşmaları hoş karşılamaz.

Operatörü aradım ve konsültasyon için nöbetçi cerrahi asistanının Dr. Abe Kaufman olduğunu öğrendim. Bütün gece aldığım tek iyi haber buydu. Tüm cerrahi asistanları arasında Abe en iyisi. Hatta *tek* iyi olan o. Abe'i arıyorsun, hemen geliyor ve bir şekilde yanlış istediğim milyonlarca test hakkında beni sorgulamıyor.

Abe'e durumu açıkladıktan sonra hemen aşağıya koşuyor. Kızıl saçları ve iri gövdesiyle koridorda hantalca yürüdüğünü görüyorum ve el sallıyorum. O da coşkuyla el sallıyor.

"Appy?" diye sordu bana.

"Hı-hı," diyorum. "Yirmi dokuz yaşında bir kadın. Sağ alt kadran ağrısı, ateş, yüksek beyaz kan sayımı."

Abe çizelgeyi benden alıyor ve ilk sayfayı gözden geçiriyor. Parmağı Dr. McKinley isminin üzerinde dururken "Huh," dedi. "Karım onun birincil bakım doktoru."

Yüzünde bir gülümsemeyle odaya doğru adım atar. "Bayan Durand!" diye selamlıyor son derece rahatsız görünen genç kadını. "Nasılsınız?"

"Korkunç," diye inliyor Elsie Durand. "Acı... Çok kötü."

Abe sağ elini nazikçe kadının karnına koydu. İri bir adamın bu kadar nazik olabilmesi beni hep şaşırtmıştır.

"Tomografi ne gösterdi, Kiera?" diye soruyor bana.

"Ben, um..." Dudağımı ısırıyorum, kendimi destekliyorum. "Henüz yapmadılar." "Ultrason mu?" diye soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum.

Bu son olduğuunda, cerrah bana on dakika boyunca bağırdı. Ama Abe sadece omuz silkti.

"Bu klinik bir teşhis," diyor.

"Ağrım için bir şey daha alabilir miyim?" Elsie Durand ona yalvarır.

Aniden başını sallar. "Hayır. Ağrı kesici yok. Doğruca ameliyathaneye gidiyorsun."

Başımı sallayarak onayladım, rahatladım.

"Bu arada," diyor Abe göz kırparak, "Sasha sana nasıl davranıyor?"

İlk başta kimden bahsettiğini bile anlamadım. "Doktor mu demek istiyorsun? Zaleski?"

"Oh, Tanrım." Abe gülüyor. "Sanırım bu benim sorumun cevabı." Etrafıma endişeyle bakıyorum. "O, şey, iyi."

"Eminim." Abe gözlerini devirir. "Eğer onu düzeltecek birine ihtiyacın olursa, beni ara." Parmaklarını çıtlattı ve ekledi, "Benim için bir zevk olur."

Şaka yapıyor. Neredeyse eminim.

Dr. Zaleski'yi bilgisayarının başında bir hasta görüşmesini yazarken buluyorum. Ayak seslerimi duyar duymaz başını çevirip suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

"Eee? O hastaya ne olduğunu bana anlatacak yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?" diye soruyor.

"Dr. Kaufman onu ameliyata alacak."

Kaşlarını kaldırıyor. "Tomografi sonuçlarını beklemek istemiyor mu?"

"Hayır," diyorum.

Dr. Zaleski kahvesinden bir yudum daha alır ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanır. "Kahvem nerede?" diyor sonunda.

"Oh..." Ellerime bakıyorum, sanki yeterince dilesem strafor bir fincan kahve sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi. "Hemen getiriyorum."

Sertçe başını sallıyor. "*Şimdi*, lütfen. Sana sadece bir kez söylemem gerektiğini düşünüyorsun..."

İki haftadan az kaldı.

Koridorda koşarak mutfağa gidiyorum, orada sürekli demlenen sıcak kahve dolu bir makine var. Strafor bardaklardan birini kapıyorum ve kahve dağıtmak için düğmeye basıyorum. Tabii ki hiçbir şey olmuyor. İşte tam da böyle bir gece geçiriyorum.

"Sorun mu var?"

Dönüp bakıyorum, neredeyse bardağı yere düşürüyordum. Yirmili yaşlarının sonlarında, önlük giymiş zayıf bir kadın arkamda duruyor, siyah saçları başının üstünde toplanmış. Göğsündeki kimlik rozetinde Rachel Bingham, MD, Psikiyatri Asistanı yazıyor. Saat çok geç olmasına rağmen gözleri ıslık ıslık ve en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyor.

Benim aksime. *Kemiklerim* bile yorgun. Tıp fakültesindeki üçüncü yılıma kadar böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

"Kahve makinesi çalışmıyor," diye homurdanıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Neden gece yarısı kahve içiyorsun?" "Dr. Zaleski için."

"Tamam o zaman. Neden Dr. Zaleski'nin kahve kölesisin?"

"Onun için almamın sakıncası yok." Arkasından kötü konuştuğumun ona geri dönmesini istemiyorum. Asistanlar kendi aralarında, hatta bölümler arasında bile konuşurlar. "Ve yapacak çok işi var."

"Buyurun," diyor kendi asistanımın sesinden çok daha nazik bir sesle, "size yardım edeyim."

Dr. Bingham kahve fincanını benden aldı ve makineyle oynadı. Bir dakika sonra kahve makinesi sıcak siyah sıvı dağıtmaya başladı. Rahat bir nefes aldım. Dr. Zaleski ona kahvesiz dönseydim kesinlikle bana bağırırdı. Eğer bu makineyi çalıştıramazsam, vardiyamın geri kalanında bir malzeme dolabında saklanmak zorunda kalacaktım.

Dr. Bingham kahveyi doldurmayı bitirip strafor bardağı tezgâha koyarken bana arkasını dönüyor. "Sade içiyor, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin. Bizi danışmanlık için aradığında hep çok heyecanlı oluyor. Sanırsınız ki hız yapıyor."

Kıs kıs gülüyorum. "Dr. Zaleski *hızlı* mı? Hayatta olmaz. Böyle bir riski asla almaz. Burada her zaman rastgele uyuşturucu testi yaparlar ve o da tüm kariyerini mahveder."

Başını salladı. "Evet, muhtemelen haklısın. Bu çok aptalca olurdu, değil mi? Her neyse, soğumadan ve sana tekrar bağırmadan önce ona şu kahveyi getirsen iyi olur."

Yanılmıyor. Kahve fincanını tezgâhtan almak için uzandım, ama o zaman gördüm. Siyah sıvının içinde çözünen bir tutam beyaz parçacık. Gözlerimi kısarak fincana bakıyorum ve ne olduklarını anlamaya çalışıyorum. Ama

Ben yapamadan Dr. Bingham plastik bir kapak getirip bardağın üstüne koydu.

Ona az önce gördüklerimi sormaya başlıyorum ama sonra başımı sallıyorum. Ne söylemem gerekiyor? *Hey, neden sade kahvenin içinde küçük beyaz lekeler vardı?* Deli gibi konuşacağım. Muhtemelen uykusuzluktan kaynaklanan görsel bir halüsinasyondur.

Psikiyatri asistanı kahve fincanını alıp bana uzatıyor. "Bu gece iyi şanslar," dedi.

Kahveyi ondan aldığımda gözlerimiz buluştu. Nedeninden tam olarak emin olmasam da omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kahvenin içindeki o beyaz lekeleri hayal etmediğimi düşünmeden edemiyorum. O bana sırtını dönmüşken, Dr. Bingham'ın kahveye istediğini yapma şansı vardı.

Ama neden yapsın ? Bunu hayal etmiş olmalıyım. Hayal olmalıyım. Sonuçta kim Dr. Zaleski'ye ilaç vermek ister ki?

SON

Dead Med'i okumaktan keyif aldınız mı? [Freida McFaddensunulan diğer unutulmaz psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın](#)'ın Amazon'da satışa !

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap ilk olarak *Suicide Med* olarak yazıldı ve 2014 yılında yayınlandı. Orijinal teşekkür yazımda anneme (gözümünden kurtulduğum için yıkılmış durumda #IYKYK), Dr. Orthochick'e, Laura Waller'a, Nathan Geissel'a, Jessica Schuster'a, Jenica Chung'a ve ateşli silahlar konusundaki engin bilgisiyle bana yardımcı olan Roy Arnold'a teşekkür etmiştim.

Artık kitap resmi olarak *Dead Med* olduğuna göre, okuyucular Emily, Nelle ve Val'e teşekkürlerimi eklemek istiyorum. Red Adept Editing'e de o sinir bozucu yazım hatalarından kurtulmama yardım ettiği için teşekkür ederim. Ve bu kitabı kış gözünden kurtulmak için yeniden yazmak istediğimi söylediğimde bana onay veren menajerim Christina Hogrebe'yi de atlayamam.

Ve son olarak, tıp fakültesindeki anatomi profesörüm Dr. Conlon'a teşekkür etmek istiyorum, bu dersi hayatımda aldığım en yorucu, eğlenceli, şaşırtıcı ve önemli ders haline getirdi. Merak etmeyin, aramızda komik bir şey geçmedi... Yoksa geçti mi?

(Hayır, değildi. Çok yaşlıydı.)

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Dead Med'i okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün! Ayrıca, bültenime kaydolabileceğiniz ve kitaplarımla ilgili güncellemeleri alabileceğiniz web siteme de göz atın:

<http://www.freidamcfadden.com/>

Ayrıca doğrudan bültenime kaydolabilirsiniz de . Yeni çıkan kitaplardan lütfen beni Amazon'da takip edin! Beni Bookbub'da da takip edebilirsiniz! Ya da süper havalı ve eğlenceli okur grubum 'a katılabilirsiniz haberdar olmak için Freida McFans!

Ve şimdi lütfen yeni kitabım *Öğretmen*'den kısa bir alıntının tadını çıkarın...

OceanofPDF.com

ÖĞRETMEN

Mezar kazmak zor iştir.

Tüm vücudum ağrıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım acıdan çılgılık atıyor. Ne zaman küreği kaldırıp biraz daha toprak çıkarsam, kürek kemiğimin arkasındaki bir kasıma bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. Hepsinin kemik olduğunu sanıyordum ama belli ki yanılmışım. Tüm vücudumdaki her bir kas lifinin farkındayım ve hepsi acıyor. Hem de çok.

Bir an duraksıyorum, avuçlarımda çıkan kabarcıkları biraz rahatlatmak için küreği bırakıyorum. Ön kolumun arkasıyla alnımdaki teri siliyorum. Güneş battığına göre, yerdeki kırağıya bakılırsa sıcaklık donma noktasının altına düşmüş. Ama ilk yarım saatten sonra soğuğu hissetmeyi bıraktım - montumu neredeyse bir saat önce çıkarmıştım.

Ne kadar derine inersem kazmak o kadar kolaylaşıyor. İlk toprak tabakasını kırmak neredeyse imkansızdı ama o zamanlar bana yardım edecek bir ortağım vardı. Şimdi sadece ben varım.

Ben ve *ceset*. Ama pek yardımı dokunmayacak.

Gözlerimi kısarak deliğin karanlığına bakıyorum. Uçurum gibi görünüyor ama aslında bir metreden daha derin değil. Ne kadar derine inmem gerekiyor? Her zaman bir metre derinlik derler ama bunun resmi mezarlar için olduğunu sanıyorum. Ormanın ortasında işaretlenmemiş olanlar için değil. Ama burada neyin gömülü olduğunu kimse keşfedemeyeceğine göre, daha derin olması daha iyi olabilir.

Hayvanların kokusunu alamaması için bir cesedin ne kadar derine gömülmesi gerektiğini merak ediyorum.

Bir rüzgâr çıplak tenimdeki ter tabakasını serinletirken ürperiyorum. Her geçen dakika sıcaklık düşmeye devam ediyor. İşe geri dönmeliyim. Güvende olmak için biraz daha derin kazacağım.

Küreği bir kez daha elime alıyorum ve vücudumdaki ağrıyan noktaların hepsi ilgi odağı olmak için savaşıyor. Şu anda açık ara kazanan avuç içlerim - her şeyden çok acıyorlar. Bir çift deri eldiven için neler vermezdim. Ama elimde sadece küreği kavramamı zorlaştıran bir çift büyük, kabarık eldiven var. Bu yüzden çıplak ellerimle idare etmek zorundayım, kabarcıklar ve hepsi.

Çukur sığ olduğunda, içine tırmanmadan kazabiliyordum. Ama şimdi devam edebilmemin tek yolu mezarın içinde olmak. Mezarın içinde durmak kötü şans getirir. Hepimiz eninde sonunda bu çukurlardan birine düşeriz ama kaderi kıskırtmak zorunda da değilsiniz. Ne yazık ki, şu anda bu kaçınılmaz.

Küreğin bıçağını kuru, sert toprağa bir kez daha sapladığımda kulaklarım dikiliyor. Rüzgar dışında orman sessiz ama bir şey duyduğuma eminim.

Çatlak!

İşte yine... Neredeyse bir dalın ikiye ayrılması gibi bir ses, ancak arkamdan mı yoksa önümden mi geldiğini anlayamıyorum. Doğrulup gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Burada biri mi var?

Eğer varsa, başım büyük belada demektir.

"Alo?" Sesleniyorum, sesim boğuk bir fısıltı.

Cevap yok.

Küreği sağ elimle kavıyorum ve olabildiğince dikkatle dinliyorum. Nefesimi tutuyorum, ciğerlerime girip çıkan havanın sesini bastırıyorum.

Çatlak!

Başka bir dal, ikiye ayrılıyor. Bu sefer eminim. Sadece bu da değil, ses geçen seferkinden daha yakın.

Ve şimdi yaprakların çıtırdadığını duyuyorum.

Midem sıkışıyor. Konuşarak bundan kurtulmamın bir yolu yok. Her şey büyük bir yanlış anlaşılmaymış gibi davranmamın bir yolu yok. Biri beni fark ederse, her şey biter. İşim biter. Bileklerime takılan kelepçeler, sirenleri çalan bir polis arabası, şartlı tahliye şansı olmadan ömür boyu hapis, hepsi bu.

Ama sonra ay ışığında bir sincabın açıklığa doğru fırladığını görüyorum. Koşarak yanımdan geçerken, küçük bedeninin ağırlığı altında bir dal daha kırılıyor. Sincap açıklıkta kaybolurken, orman tekrar ölümcül bir sessizliğe bürünüyor.

Sonuçta o bir insan değildi. Sadece vahşi bir hayvandı. Ayak sesleri sadece küçük patilerin koşuşturmasıydı.

Bir nefes verdim. Anlık tehlike geçti ama bu iş bitmedi. Hem de hiç. Ve mola verecek zamanım yok. Kazmaya devam etmeliyim.

Ne de olsa, güneş doğmadan bu cesedi gmmeliyim.

Öğretmen'i bugün Amazon'dan satın alın!

OceanofPDF.com

FREIDA MCFADDEN TARAFINDAN DA

Öğretmen İş

Arkadaşı

Ward D

Asla Yalan

Söylemez

Mahkum

Hizmetçi, Hizmetçinin Sırrını

İzliyor

Hizmetçi

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

Ölü Med

Şeytan Önlük Giyer Bildiğin

Şeytan

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

#*New York Times*, Amazon Charts, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satan 1 numaralı yazarı Freida McFadden, beyin hasarı konusunda uzmanlaşmış yarı zamanlı bir hekimdir. Freida'nın çalışmaları Amazon Editörünün Yılın En İyi biri olarak seçildi ve Goodreads Choice Ödülü adayı oldu. Romanları otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Freida ailesi ve siyah kedisiyle birlikte okyanusa bakan üç katlı asırlık bir evde yaşamaktadır.

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.